

BESTSELLER INTERNAȚIONAL
PUBLICAT ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI • PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE

JENNIFER L. ARMENTROUT

1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

— APOCALIPSA ELEMENTELOR —

PÂNĂ LA
ULTIMA SUFLARE

LITERA

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29

CAPITOLUL 30

CAPITOLUL 31

CAPITOLUL 32

—A APOCALIPSA ELEMENTELOR A—

Every Last Breath

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2015 Jennifer L. Armentrout

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A. Aceasta este o operă de ficțiune.

Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Până la ultima suflare

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trășculescu Corector: Emilia Achim Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L.

Până la ultima suflare / Jennifer Armentrout; trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu. –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-9688-89-2

ISBN 978-606-33-6241-5

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

JENNIFER L. ARMENTROUT

— ❧ APOCALIPSA ELEMENTELOR ❧ —

PÂNĂ LA ULTIMA
SUFLARE

Traducere din limba engleză și note de
Ana Dragomirescu

LITERA
București
2020

*Pentru toți fanii lui Zayne și ai lui Roth, pentru aceia care i-au ținut pumnii Laylei, care și-au dorit o Bambi doar a lor, care și-au susținut cu înfocare din umbră favoritul și au votat cu cine le-ar fi plăcut să rămână Layla.
Vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie.*

CAPITOLUL 1

Stăteam în picioare în livingul lui Stacey, și întreaga lume se năruia din nou în jurul meu.

Sam era Lilinul.

O groază acută mă ținea neclintită, blocându-mi aerul în plămâni, în timp ce mă holbam la cel care fusese cândva unul dintre cei mai apropiați prieteni pe care-i aveam. Din cauza lui Bambi, spiritul demonic, și a faptului că nu putusem să văd suflete cât ea fusese legată de mine, nu observasem ceva ce se aflase sub ochii mei în tot acest timp. Niciunul nu observase, dar Sam era vinovatul. El vandalizase școala și provocase toate decesele din ultima perioadă. În loc să fure suflete dintr-o singură atingere, așa cum știam că poate să facă un Lilin, el nu se grăbise, luând câte puțin de ici, puțin de colo, jucându-se cu victimele lui și cu noi.

Jucându-se cu mine.

Numai că ființa care stătea în locuința lui Stacey se afla... în esență se afla în pielea lui Sam, un costum perfect croit, căci adevăratul Sam... El nu mai exista. Durerea de a ști că prietenul meu murise, că era mort de ceva vreme, fără ca vreunul dintre noi să-și fi dat seama, îmi străpungea țeșuturile până în măduva oaselor, chinându-mă.

Nu fusesem în stare să-l salvez. Niciunul dintre noi nu fusese, iar acum sufletul lui... sufletul lui probabil că era acolo, jos, unde mergeau toate sufletele luate de un Lilin. Mi s-a strâns stomacul.

- N-ai cum să mă înfrângi, a vorbit Lilinul cu vocea lui Sam. Așa că vino cu mine!

- Sau ce? Inima îmi bătea în piept precum un ciocan pneumatic. Sau o să mor? Nici nu sună din cale-afară a clișeu sau ceva.

Lilinul și-a înclinat capul într-o parte.

- De fapt, nu asta voiam să-ți spun. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o eliberăm pe mama. Ceilalți pot să moară.

„S-o eliberăm pe mama.“ N-am apucat să stărui asupra factorului „câh“ de a mă ști înrudită cu creatura care-mi omorâse prietenul și săvârșise un asemenea măcel, căci Zayne mi-a distras atenția, luându-și adevărata înfățișare. Bluza i s-a despicat de-a lungul spatelui, aripile i s-au întins, și pielea i s-a închis la culoare, căpătând acea nuanță întunecată a granitului, specifică Gardienilor. Nările i s-au umflat, și două coarne i-au răsărit pe frunte, apoi i s-au răsucit spre spate, dându-i la o parte buclele blonde. Când a deschis gura ca să scoată un răget gros, de amenințare, i s-au ivit colții. A pășit către Sam, încleștându-și pumnii masivi.

- Nu! am strigat. Zayne s-a oprit și a întors repede capul spre mine. Nu te apropia de el! Sufletul tău, i-am amintit, cu inima palpitând. Sau ce mai rămăsese din sufletul lui, având în vedere că, nu cu multă vreme în urmă, luasem accidental o îmbucătură zdravănă din el.

Zayne, cu un aer prudent, a dat înapoi.

M-am concentrat din nou asupra răului deghizat în Sam. Orice ar fi fost arătarea din fața mea, prin vene ne curgea același sânge. Abia de curând aflasem pe deplin cum ajunsesem să fiu în parte demon și în parte Gardian. Eram fiica lui Lilith, iar acea... acea chestie făcea cu adevărat parte din mine. Se născuse din sângele meu și al lui Lilith, și era exact la fel de rea ca ea. Voia s-o elibereze? Imposibil. Dacă Lilith ar urca vreodată la suprafață, lumea, așa cum o știam, s-ar schimba irevocabil.

- N-o să te ajut s-o eliberezi pe Lilith. Nici gând să-i spun „mamă, mama noastră“. Bleah! Asta n-o să se întâmple niciodată.

Lilinel a zâmbit, fixându-mă cu ochii lui negri precum cerneala.

- Apropie-te cât vrei de mult. Îmi ignora spusele și-și bătea joc de Zayne. La naiba, își bătea joc de noi toți. Ea nu e singura din camera asta care a prins gustul sufletelor de Gardieni.

Am inspirat brusc un val de aer înțepător, în vreme ce Stacey a scâncit. În nici o secundă, relația ei cu Sam mi s-a derulat prin fața ochilor. Erau de-o veșnicie prieteni și, de curând, fata recunoscuse că Sam fusese dintotdeauna, dar *dintotdeauna*, îndrăgostit de ea. Numai că ea nu-i dăduse atenție decât după ce el începuse să se transforme...

O, Doamne!

Stacey se simțea probabil sfâșiată pe dinăuntru când vedea că băiatul pe care în sfârșit îl iubea devenise mai rău decât monștrii care hoinăreau noaptea pe străzi, dar eu nu-mi puteam permite să-mi abat atenția de la Lilin. Acesta putea în orice clipă să facă o mișcare, iar în living eram trei ființe expuse celui mai rău soi de atac al lui.

- Nimic nu se compară cu luatul unui suflet pur, și tu știi deja asta, Layla. Toată căldura și bunătatea din el îți alunecă pe gât în jos precum cea mai aromată ciocolată. Lilinul și-a ridicat bărbia și a scos un fel de geamăt care, în mod normal, mi-ar fi dat usturimi în ochi.

Dar plăcerea decadentă e și mai mare dac-o iei încet și-i savurezi *gustul*. Ar trebui să încerci, Layla, și să nu mai fii așa de lacomă când te hrănești.

- Iar tu ar trebui să încerci să taci dracului din gură! Valuri de căldură se împrăștiau din trupul puternicului demon care stătea lângă mine. Roth, Prințul Moștenitor al iadului, nu se transformase încă, dar îmi dădeam seama că nu mai avea mult. Vorbele îi musteau de furie. Ce zici?

Lilinul nici măcar n-a binevoit să-i arunce o privire.

- Îmi place de tine. Zău că-mi place, prințe! Păcat c-o să sfârșești mort.

Degetele mi s-au chircit, și unghiile mi s-au înfipt în carne pe măsură ce mânia amară și fierbinte îmi inunda organismul. Emoțiile îmi erau date peste cap. După ce că toate merseseră prost în ultima vreme, iată-mă acum stând aici, între Zayne și Roth, lucru teribil de stânjenitor și într-o zi obișnuită, darămite acum, după ce Roth...

Pentru moment, nu mă puteam concentra la așa ceva.

- Ai curaj, nu glumă, să arunci cu amenințări când suntem mai mulți decât tine.

Acea ridicare din umeri atât de tipică pentru Sam mi-a trimis un junghi prin tot corpul.

- Ce-ar fi să zicem că sunt doar inteligent? a întrebat el provocator. Și ce-ar fi să zicem că știu mai multe decât voi toți la un loc despre cum o să se termine povestea asta?

- Vorbești mult, a mârâit Roth, făcând un pas în față. Vreau să spun, chiar foarte mult. De ce personajele negative trebuie să țină mereu

monologuri dezgustător de lungi și de plicticoase? Hai să trecem pur și simplu la partea cu omorâtul, bine?

Buzele Lilinului s-au strâmbat într-un rictus.

- Atât de nerăbdător să mori pentru ultima oară, nu-i așa?

- Mai degrabă nerăbdător să termin odată cu trăncăneala ta, i-a dat replica Roth, mișcându-se astfel încât să mă flancheze din nou.

- Țsta ai fost tu mereu? Glasul lui Stacey tremura sub povara durerii pe care fără îndoială o simțea. Nu erai Sam? Nici măcar când...

- Când Dean și-a etalat pumnii furioși. Atunci a fost distractiv. Lilinul a râs, și ochii aceia întunecați au alunecat în direcția ei. Sam n-a mai dat pe acasă de ceva timp, dar pot să te asigur că m-am bucurat de... perioada pe care am petrecut-o împreună la fel de mult pe cât sunt sigur că s-ar fi bucurat și el. Mă rog, dacă asta te consolează în vreun fel.

Ea și-a acoperit brusc gura cu mâinile, înăbușindu-și vorbele, în vreme ce lacrimile îi șiroiau pe chipul palid.

- Oh, Dumnezeule!

- Nu tocmai, a murmurat creatura, cu o voce catifelată.

M-am apropiat de Stacey, abătându-i astfel Lilinului atenția de la ea. Când mă gândeam prin ce trecea sărmana, mi se făcea rău, eram absolut scârbită.

- De ce? am întrebat. Ai stat în preajma noastră cu săptămânile. De ce nu ne-ai atacat pe niciunul?

Lilinul a oftat din greu.

- Mă preocupă și altceva în afară de violență, moarte și vărsare de sânge. Am descoperit destul de repede că sunt multe lucruri amuzante de făcut pe pământ, lucruri pe care le-am savurat până la capăt. Și i-a făcut cu ochiul lui Stacey, moment în care am simțit că turbez.

Pielea a început să mă mănânce, ca și cum o mie de furnici de foc mi-ar fi mărșăluit pe tot corpul.

- Să nu te uiți la ea! Să nu vorbești cu ea, să nu respiri măcar în direcția ei și nici prin gând să nu-ți treacă s-o mai atingi vreodată.

- O, am făcut mai mult de atât! a răspuns Lilinul. Mult mai mult. Tot ce și-ar fi dorit Sam al vostru să aibă tupeul să facă. Dar să știi că, pentru moment, pe el nu-l preocupă chestiile astea. Vezi tu, l-am înfulecat. I-am

înghițit sufletul cu totul. N-a mai rămas nicio bucățică din ființa lui pe tărâmul ăsta. El nu-i duh, la fel ca alții care mi-au ieșit în cale. În ceea ce-l privește, n-am mai stat să mă joc cu mâncarea și să iau tot câte-o bucățică din el. Nu, el s-a dus. El e-n...

Atunci, mai multe lucruri s-au întâmplat simultan.

Stacey s-a repezit spre Lilin, ridicând mâna ca și cum ar fi fost pe cale să-i șteargă zâmbetul ăla batjocoritor de pe față. Lilinul s-a întors către ea și, cu toate că, dintr-un motiv sau altul, nu-i luase încă sufletul, știam că nu exista nicio garanție. Era imprevizibil. Se dăduse în vileag și simțeam că terminase cu joaca. Stătea la o lungime de un braț distanță de Stacey și... ei bine, mi-am cam pierdut mințile. Furia m-a făcut să iau foc în interior.

Transformarea a pus stăpânire pe mine fără ca măcar să fi încercat s-o provoc. Ca și cum aș fi dezbrăcat un pulover, am renunțat la înfățișarea umană pe care o purtasem atâta vreme și de care, într-un fel, mă agățasem cu disperare. Niciodată nu-mi mai fusese atât de ușor. Oasele nu s-au rupt, ca să se unească la loc. Pielea nu s-a întins, ci am simțit-o întărindu-se, devenind rezistentă la majoritatea cuțitelor și gloanțelor. Cerul gurii mă furnica pe măsură ce îmi dădeau colții, dinți concepuți să străpungă până și pielea unui Guardian, darămite pe a unui Lilin. Chiar sub ceafă, de-o parte și de alta a șirei spinării, aripile mi-au țâșnit la suprafață și s-au întins.

Cineva din încăperea a tras cu putere aer în piept, dar nu l-am luat în seamă.

Mișcându-mă cu viteza unei cobre care atacă, am apucat-o pe Stacey de braț și am împins-o în spatele meu. M-am așezat între ea și Lilin.

- Am zis să n-o atingi. Să nu te uiți la ea. Nici măcar să nu respiri în direcția ei. Altfel, îți smulg capul de pe umeri și ți-l zbor direct pe fereastră.

Lilinul a tresărit și a făcut repede un pas în spate. Ochii lui negri ca smoala s-au deschis larg. Uimirea i s-a întipărit pe chip, iar dinții i s-au dezvelit într-un rânjat.

- ăsta nu-i joc cinstit.

Ce naiba? Citeam pe figura lui că-i era frică?

- Arăt ca și cum mi-ar păsa?

- Oh, o să-ți pese! Lilinul s-a retras pe unde venise, îndreptându-se către ușă. Tare o să-ți mai pese! Apoi a dispărut. S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din

casă cu o iuțeală care m-a lăsat ținută locului, zgâindu-mă prostește la ușa goală. Nu pricepeam. Lilinul nici nu clipise în fața lui Zayne sau a lui Roth, dar imediat ce eu îmi schimbasem înfățișarea, își băgase coada între picioare și o tulise?

Ăăă...

- Ei bine, ăsta a fost... un fâs. M-am întors încet, strângându-mi aripile la spate. Primul pe care l-am văzut a fost Zayne.

Își recăpătase aspectul uman. El întotdeauna, chiar și atunci când părea epuizat, arăta ca și cum ar fi coborât din paginile revistelor mondene. Frumusețea lui întrecea standardul american și intra direct pe tărâmul leșinurilor, locuit de toate fetele din lume. Arăta așa cum îmi imaginam că trebuie să arate îngerii. Avea ochi de un albastru aprins și trăsături aproape divine, dar se holba la mine cu gura întredeschisă. Fața lui absolut superbă era palidă, ceea ce făcea ca neiertătoarele umbre de sub ochi să-i iasă puternic în evidență. Mă fixa de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci, lucru bizar, căci crescuse împreună cu mine. Mă simțeam ca un fel de specimen ciudat.

O dără de neliniște mi s-a prelins pe șira spinării când m-am uitat spre canapea. La un moment dat, Zayne se apropiase de locul în care aterizase Stacey. Mă așteptam s-o găsesc legănându-se chircită, însă și ea mă privea lung, cu palmele lipite de obraji. În oricare alt moment aș fi râs de mutra aia. Nu și acum.

Inima mi-a luat-o la goană și m-am răsucit brusc spre fundul camerei, unde stătea Roth. Privirea mea i-a întâlnit ochii de culoarea chihlimbarului. Erau larg deschiși, cu pupilele întinse pe verticală. Chiar și așa, reprezenta o apariție de admirat.

Roth era... ei bine, niciuna dintre ființele care umblau pe fața pământului n-arăta ca el. Asta probabil avea de-a face cu faptul că nu exista nimic omenesc în el, dar era uluitor. Mereu fusese, până și pe vremea când își aranja părul sub formă de țepi. Eu preferam frizura mai simplă pe care o etala în acea clipă, cu părul căzut peste frunte, atingându-i în treacăt vârful urechilor și arcurile sprâncenelor la fel de negre. Colțurilor exterioare ale ochilor aurii i se alungeau ușor. Avea niște pomeți și un maxilar cu care ai fi putut să tai sticla, un chip pentru care orice artist și-ar

fi dat viața ca să-l schițeze... sau să-l atingă. Și buzele acelea pline, expresive erau acum întredeschise.

Pielea lui arămie nu pălise, și nu mă privea cu gura căscată, ca și cum locul meu ar fi fost sub microscop, ci mă studia uimit, la fel cum făcuse Zayne.

Neliniștea mi s-a transformat în bulgări de groază, care mi s-au așezat grei în stomac.

- Ce-i? am șoptit, uitându-mă prin încăpere. De ce vă zgâiți toți la mine de parcă... de parcă aș fi pățit ceva?

Sigur nu din cauză că-l ameninșasem pe Lilin că-i smulg capul. Da, bine, în majoritatea timpului eram ceva mai puțin violentă, dar în ultimele aproximativ șapte zile crezusem că eu sunt Lilinul, fusesem sărutată de Zayne și aproape că-i luasem sufletul, drept urmare fusesem legată în lanțuri și ținută prizonieră tocmai de clanul care mă crescuse, același clan aproape că mă omorâse (respirație adâncă), apoi fusesem vindecată datorită lui Roth și unei fierturi misterioase oferite de către un sabat de vrăjitori care o venerau pe Lilith, iar acum tocmai descoperisem că cel mai bun prieten al meu murise, că sufletul lui se afla în iad și un Lilin îi luase locul. În asemenea condiții, ai zice că o fată ca mine poate să fie privită cu mai multă îngăduință.

Roth și-a dres vocea.

- Piticot, uit... uită-te la mâna ta!

Să mă uit la mâna mea? De ce naiba mi-ar cere să fac așa ceva în toiul întregii țărăneli?

- Uită-te! mi-a spus el încet și cu prea multă blândețe.

Groaza mi-a explodat în stomac ca un cartuș cu alice mari, și privirea mi-a căzut asupra mâinii stângi. Mă așteptam să văd ciudatul aspect marmorat, în tonuri de negru și gri, un amestec între demonul și Gardianul ce existau înăuntrul meu și o combinație cu care aproape că mă obișnuisem. Unghiile mi se alungiseră și mi se ascuțiseră, îmi dădeam seama că se întăriseră îndeajuns încât să străpungă oțelul, la fel de tari ca pielea mea, însă pielea... îmi era încă rozalie. Cu adevărat rozalie!

- Ce drac...? Privirea mi s-a îndreptat către cealaltă mână. Era la fel. Doar roz. Aripile mi-au tresărit, amintindu-mi că mă transformasem.

Zayne a înghițit în sec.

- Aripile... aripile tale...

- Ce-i cu aripile mele? mai că am zbierat, ducându-mi brațele la spate. S-au rupt? N-au ieșit... Am atins cu vârful degetelor ceva moale ca mătasea. Mi-am tras fulgerător mâna înapoi. Ce...

Ochii umezi ai lui Stacey să făcuseră de două ori mai mari.

- Ăăă, Layla, e o oglindă deasupra căminului. Cred c-ar trebui să te uiți în ea.

M-am uitat preț de o clipă în ochii lui Roth, după care m-am răsucit și aproape că am luat-o la fugă spre căminul pe care eram sigură că mama lui Stacey nu-l folosise niciodată. Mi-am încleștat degetele pe polița albă și mi-am studiat imaginea reflectată în oglindă.

Arătam normal, ca înainte de a mă fi transformat... ca și cum aș fi fost în drum spre școală sau ceva. Ochii mei aveau cea mai palidă nuanță de gri, un albastru spălăcit. Părul îmi era atât de blond, încât părea aproape alb, o claiie de bucle care o lua în toate direcțiile, ca de obicei. Semănam cu o păpușă de porțelan decolorată, nimic nou, cu excepția celor doi colți care-mi răsăreau din gură. Nu m-aș fi mândrit cu ei la școală, însă altceva mi-a atras și reținut atenția.

Aripile.

Erau mari, nu la fel de masive ca ale lui Zayne sau Roth, având, în mod normal, o textură asemănătoare cu a pielii, însă acum erau negre... negre și acoperite cu pene. Acoperite *cu pene* în toată legea! Chestiile alea moi și mătăsoase pe care le simțisem? Erau mici pene!

Pene!

- O, Doamne! am șoptit către reflexia mea. Am pene.

- Alea cu siguranță sunt niște aripi îmbrăcate în pene, a comentat Roth.

M-am întors valvârtej, răsturnând o lampă cu aripa mea dreaptă, cea plină de *pene*.

- Am pene pe aripi!

Roth și-a lăsat capul într-o parte.

- Da, ai.

El nu-mi era de absolut niciun ajutor, așa că m-am uitat la Zayne.

- De ce am pene pe aripi?

Acesta a clătinat încet din cap.

- Nu știi, Layla. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

- Mincinosule! a șuielat Roth, azvârlindu-i o căutătură întunecată. Ai mai văzut. Și eu la fel.

- Eu n-am mai văzut, a bâiguit Stacey, care deja își strânsese picioarele la piept, părând că era gata-gata să înceapă să se legene. Până de curând, prietena mea nu știuse ce era Roth cu adevărat. Nici măcar despre mine nu știuse. Ceea ce se petrecea era, probabil, prea mult pentru ea.

- OK. Cum și de ce ai mai văzut așa ceva până acum? am întrebat, trăgând prea repede aer în piept. Acum o să trebuiască să-mi rad aripile?

- Piticot... Buzele lui Roth tresăriră.

Am ridicat o mână și am întins un deget spre el.

- Să nu îndrăznești să râzi, ticălosule! Nu-i amuzant. Aripile mele sunt niște ciudățenii ale naturii!

El și-a săltat brațele.

- N-o să râd, dar cred c-ar trebui să lași lamele de ras în pace. În plus, o mulțime de ființe au pene pe aripi.

- Cum ar fi? m-am interesat. Oare încă mai existau creaturi supranaturale pe care nu le cunoșteam?

- Cum ar fi... cum ar fi șoimii, mi-a răspuns.

M-am încruntat.

- Șoimii? Șoimii?

- Și vulturii.

- Eu nu sunt o pasăre, Roth! Răbdarea se scurgea din mine. De ce am pene pe aripi? am țipat, de data asta către Zayne. Tu ai mai văzut așa ceva? Unde? Să-mi zică cineva...

Podeaua a început să tremure sub mine, tăindu-mi vorba. Zguduielele s-au întezit, urcând pe ziduri, zgâlțâind oglinda și făcând să răpăie fotografiile înrămate. Din tavan ieșeau nori de tencuială. Casa întregă se clătina, iar huruitul puternic devenea asurzitor.

Stacey a sărit de pe canapea și l-a apucat pe Zayne de braț.

- Ce se întâmplă?

Uitând de aripi, am făcut schimb de priviri cu Gardianul. Era ceva în toate astea care mi se părea mult prea familiar. Mai simțisem asemenea lucruri, când...

O lumină aurie, care-ți lua ochii, a pătruns înăuntru prin ferestre, prin micile crăpături din perete și printre scândurile de lemn ale podelei. Caldă și strălucitoare, a lunecat de-a lungul plafonului și s-a prelins în jos. M-am repezit într-o parte, evitând în ultima secundă să fiu lovită de picăturile incandescente. Îmi aminteam clar ce se petrecuse ultima oară când fusesem suficient de proastă încât să ating lumina.

Neamul meu nu putea niciodată să intre în contact cu ea. Nici al lui Roth.

- Rahat! a murmurat el.

Mi-a stat inima în loc când hurelul s-a întrerupt și frumoasa sclipire a dispărut. Cât ai bate din palme, Roth a fost lângă mine și m-a cuprins pe după umeri cu brațul. Stacey a adulmecat aerul.

- De unde vine mirosul ăsta sufocant de balsam?

Avea dreptate, o nouă mireasmă se împrăștiase în aer. Mie mi se părea dulce, cu o aromă de mosc. Raiul... raiul miroase a ce vrei tu, a ceea ce-ți dorești mai mult pe lume, și fiecare simte diferit mirosul.

Zayne a împins-o pe Stacey în spatele lui și am bănuțit că Roth era pe cale de a ne târî afară fundurile nonangelice, însă un puseu de forță s-a transmis prin toată încăperea. Dulcea aromă care mă umplea de dor a fost înlocuită de mirosul trifoifului și al fumului de tămâie. Un val de căldură mi-a coborât pe spinare, moment în care am știut că era prea târziu ca să mai scăpăm.

Oh, nu!

Stacey a scos un icnet de uimire.

- O, Doamne...! Ochii i s-au rostogolit în cap și genunchii i-au cedat. S-a strâns ca un acordeon. Zayne a prins-o înainte să se izbească de podea, însă eu nu prea aveam timp să-mi fac griji în privința ei.

Nu mai eram singuri.

N-aș fi vrut să mă întorc, dar nu m-am putut abține. Trebuia s-o fac, căci voiam *să-i văd*. Trebuia să-i zăresc înainte ca ei să mă șteargă de pe fața pământului. Roth probabil că simțea la fel, fiindcă și el s-a răsucit. O licărire blândă s-a reflectat în obrajii lui. A mijit ochii, iar eu m-am uitat spre ușă.

Doi dintre ei stăteau în prag ca niște santinele, măsurând aproape doi metri înălțime sau poate chiar mai mult. Erau atât de frumoși, încât aproape că nu puteai să-i privești. Pielea și părul de culoarea grâului le străluceau, atrăgând și absorbind lumina din jurul lor. Nu erau nici negri, nici albi, nici

vreo altă nuanță intermediară, ci, cumva, aveau toate culorile împreunate și purtau un soi de pantaloni din pânză. Ochii lor erau pur și simplu albi, fără irisuri sau pupile. Doar suprafețe lipsite de culoare, care m-au făcut să mă întreb cum de reușeau să vadă. Piepturile și picioarele lor erau goale. Aveau umerii la fel de lați ca orice Gardian, iar aripile lor splendide, de un alb scânteietor, se întindeau cale de cel puțin doi metri și jumătate de-o parte și de alta a trupului.

Și ei aveau aripile îmbrăcate în pene.

Totuși, spre deosebire de ale mele, penele lor conțineau sute de ochi, cu pupile adevărate. Ochi ce nu clipeau, ci se roteau fără încetare, parcă observând totul în același timp.

Fiecare din cele două ființe ducea o sabie de aur, o nenorocită de sabie în toată regula, ce părea la fel de lungă cât un picior de-al meu. Întreaga combinație era poate ce mai trăsniță chestie pe care o văzusem vreodată, și mie chiar îmi fusese dat să văd o grămadă de trăsnăi în cei șaptesprezece ani de viață ai mei.

Iată-i aici pe cei care dădeau acest mic spectacol numit viață, cei care-i creaseră pe Gardieni și care, pentru demoni, reprezentau echivalentul lui baubau. Niciodată, de când lumea și pământul, nu se aflaseră în prezența unei creaturi cu vreo urmă de sânge demonic în ea fără să-i curme pe loc viața.

Am simțit cum aripile (aripile mele acoperite cu *pene*) mi se strâng și mi se lipesc de spate. În momentul acela, nici măcar nu știam de ce mai încercam să le ascund, însă resimțeam o oarecare jenă. Totuși, nu voiam să-mi reiau înfățișarea omenească, nu în prezența acelor ființe.

Mi-era imposibil să nu mă mai holbez la ei. În sufletul meu, venerația se războaia cu teama. Ei... ei erau *ingeri*, și aripile lor îmbrăcate în pene practic străluceau, atât de tare luminau. Niciodată nu mi se îngăduise să mă apropiu de ei, nici măcar atunci când veneau în tabăra Gardienilor pentru a se întâlni cu Abbot, liderul clanului. Mereu fusesem silită să părăsesc incinta și nu crezusem că o să-i privesc vreodată.

O iresponsabilă pornire de a mă duce la ei m-a izbit cu putere în piept și a fost nevoie să-mi adun toate forțele ca s-o ignor. Am inspirat adânc, umplându-mi nările de mirosul lor *minunat*.

Deodată, Roth a tresărit, și inima mi s-a oprit undeva în gât. Frica mi-a acaparat trupul. Oare îi făcuseră ceva? Apoi am văzut. O umbră plutea dinspre el și se revărsa în aerul din fața noastră. Nici pe asta n-o vedeam pentru întâia oară. Se întâmpla ori de câte ori spiritele tatuante se desprindeau de pe pielea lui.

Știam că nu era vorba despre Bambi ori despre pisoi, căci umbra venea de undeva din vecinătatea... ei bine, cam din locul în care se afla cureaua blugilor lui. Acolo nu exista decât un tatuaj, singurul pe care nu-l mai văzusem nicicând.

Era spiritul cu chip de dragon, cel despre care Roth mă prevenise că nu se dezlipea de pe pielea lui decât atunci când își ieșea rău din pepeni ori când exploda mămăliga.

Membrii grupului Alfa erau de față, iar Bocănilă ieșise în sfârșit la joacă.

CAPITOLUL 2

Pregătindu-mă sufletește pentru apariția unui impresionant și foarte distrugător dragon, m-am încordat și mi-am ținut răsuflarea. Cu toții urma să avem parte de o moarte oribilă, în flăcări.

Umbra era uriașă în vreme ce se transforma într-o mie de punctulețe negre, care se roteau laolaltă prin aer, ca un miniciclon, prinzând contur și formă. Secundele se scurgeau pe măsură ce solzi irizați, albaștri și aurii, răsăreau pe burta și pe spatele dragonului. Au apărut aripile, de un roșu intens, dar și botul trufaș și picioarele din spate, terminate cu gheare. Ochii galbeni și strălucitori semănau cu ai lui Roth.

Era o creatură superbă.

Dar... dragonul avea dimensiunile unei pisici. Ale unei pisici foarte mici.

Nu arăta întocmai cum mă așteptasem. Aripile i se mișcau fără zgomot, în timp ce plutea la stânga lui Roth, vânturându-și coada. Era așa de mic și de... drăguț. Am clipit lent.

- Tu... tu ai un... dragon de buzunar?

Zayne a pufnit de undeva din spatele meu. Roth a scos un oftat greu. Deși viețile noastre erau în pericol și probabil că urma să murim cu toții, Roth și Zayne categoric nu puteau face pace unul cu altul.

Dragonul și-a răsucit capul în direcția mea, a deschis gura și a scos un mic cârâit. Mai degrabă un mieunat. Din el s-a format un norișor de fum negru. Fără vreo flacăra. Doar firișoare întunecate, ce miroseau vag a sulf. Am ridicat brusc din sprâncene.

- Fă spiritul să piară din ochii noștri! a poruncit un Alfa, moment în care m-am chircit toată.

Cel care vorbise stătea în dreapta ușii, iar glasul lui era incredibil de profund, răsunând atât în cameră, cât și înăuntrul meu. O parte din mine se

aștepta să-mi spargă timpanele.

Mă mira faptul că membrii grupului Alfa nu încercaseră să-l elimine numaidecât pe Bocănilă, dar, pe de altă parte, nu era ca și cum dragonul de buzunar ar fi reprezentat vreo amenințare pentru ei.

Atitudinea lui Roth părea nonșalantă, însă eu îmi dădeam seama că era extrem de încordat, gata să treacă la acțiune.

- Mda, asta n-o să se întâmple.

Buzele îngerului au luat forma unui rânjel batjocoritor.

- Cum îndrăznești să mi te adresezi? Aș putea să pun capăt existenței tale până să apuci să iei următoarea gură de aer.

- Ai putea, a replicat calm Roth. Dar n-ai s-o faci.

Am căscat larg ochii. Să sari cu gura la membrii grupului Alfa nu era ceva ce consideram a fi o mișcare deșteaptă.

- Roth, a șoptit Zayne. Părea să se fi apropiat, însă nu voiam să-mi dezlipesc privirea de la înger, ca să mă asigur că așa era. Poate c-ar fi bine să te mai potolești puțin.

Prințul Moștenitor a surâs cu îngâmfare.

- Neah! Vrei să știi de ce? Grupul Alfa ar putea să mă termine, dar n-o s-o facă.

În fața noastră, îngerul care vorbise a înțepenit, însă nu l-a întrerupt.

- Vezi tu, eu sunt Prințul Moștenitor favorit, a continuat Roth, în vreme ce surâsul i se lățea. Dacă m-ar scoate din joc, fără ca eu să fi făcut nimic care să justifice asta, ar fi nevoiți să se lupte cu Șeful. Și nu vor așa ceva.

Am simțit un fior de surprindere. Nu puteau să-l termine pe Roth pentru că era cine era? Mereu crezusem că ei puteau să acționeze pur și simplu după bunul-plac. Acel Alfa care până atunci tăcuse a spus:

- Regulile există cu un motiv. Asta nu înseamnă că trebuie să ne placă, așa că îți sugerez să nu-ți forțezi norocul, *Prinț*.

În clipa aceea, Roth a făcut ceva inimaginabil. Și-a săltat o mână și a ridicat degetul din mijloc.

- Consideri asta o forțare, Bob?

Rahat pe-un biscuit, tocmai i-a arătat degetul mijlociu unui Alfa! Și i-a zis „Bob“! Cine face așa ceva? Pe bune? Falca mi-a căzut până la podea, în timp ce micul Bocănilă a tușit, scoțând un alt norișor de fum.

- Pe mine nu mă orbește gloria voastră, a zis Roth. Nu faceți decât să sedeți pe-un pedestal și să judecați orice ființă vie de pe lumea asta. Nu totul e în alb și negru. O știți și voi, și totuși nu recunoașteți nicio zonă gri.

Scânteii electrice ieșeau trosnind din ochii complet albi ai îngerului.

- Într-o bună zi, Prinț, o să-ți întâlnești propria soartă.

- Și o să fac să fie un moment spectaculos, a dat el replica zeflemitor. Ba chiar, care o s-arate al naibii de bine!

Am închis pentru o secundă ochii. „Of, Dumnezeule...”

Îngerul din dreapta și-a schimbat poziția, strângând în mâna lui mare mânerul sabiei, pe care presimțeam că ar fi vrut s-o înfigă drept în trupul lui Roth. Mi-am dat seama că venise vremea să-mi dezlipesc limba de pe cerul gurii.

- Sunteți aici din cauza Lilinului, nu-i așa? O să-l oprim. Habar n-aveam cum urma să procedăm și probabil că nu s-ar fi convenit să le fac o asemenea promisiune unor creaturi care mă puteau șterge de pe fața pământului cât ai zice pește, dar nu vedeam altă variantă. Nu doar pentru că era nevoie să le abat atenția de la Roth, ci și pentru că Lilinul trebuia oprit. Orice ființă cu suflet se afla în pericol. Promit!

- Gardienii se vor ocupa de Lilin. Pentru asta au fost creați, e sarcina lor să protejeze omenirea. Dacă n-o fac, vor plăti prețul suprem laolaltă cu demonii, a răspuns acel Alfa care vorbise primul. Dar noi suntem aici ca să ne ocupăm de tine.

Inima mi s-a oprit iar.

- De mine?

Îngerul pe care Roth îl poreclise Bob a mijit ochii.

- Tu reprezinți un sacrilegiu de cel mai înalt grad. Înainte, erai o spurcăciune împotriva căreia ar fi trebuit luate măsuri, dar acum ești o blestemăție pe care n-o mai putem tolera.

Roth și-a înclinat capul într-o parte, iar Zayne s-a aruncat în față.

- Nu! a zis Zayne, strângându-și aripile la spate. Ea n-a făcut niciodată nimic care să...

- Oh, zău? a replicat sec celălalt Alfa, și aripile i s-au arcuit puternic. Ochii fixați în pene s-au rotit, cuprinzând toată încăperea, apoi s-au

concentrat ca unul (și erau cu sutele) asupra mea. Noi vedem tot, Gardianule. Trebuie să se facă dreptate.

Bob și-a înălțat sabia și, până să apuc eu să fac ceva, brațul lui Roth a zburat înainte. M-a apucat chiar de deasupra pieptului și m-a împins către Zayne. Am ricoșat în pieptul lui tare și m-aș fi răsturnat dacă Zayne nu m-ar fi ajutat să-mi păstrez echilibrul, cuprinzându-mi talia cu mâna.

Bocănilă, care încă se învârtea pe lângă umărul lui Roth, a scos un alt scâncet, ce s-a transformat într-un răget care a zguduit casa și mai tare decât la apariția celor din grupul Alfa. Demonul și-a lăsat bărbia în jos și a rânjit.

- Cum am mai spus, mărimea contează.

Bocănilă a început să crească într-un ritm pe care nici măcar nu-l puteam urmări, scoțând la iveală picioare de mărimea unor trunchiuri de copac și gheare lungi cât niște cârlige. Strălucitorii solzi albaștri și aurii ai dragonului păreau imuni la gloanțe, iar labele din spate se întinseseră până la podea, făcând să trosnească scândurile din lemn. O aripă purpurie a lovit tavanul, trecând drept prin placa de ghips-carton. Tencuiala a căzut sub formă de nori groși, în vreme ce aripa cealaltă a răsturnat fotoliul.

Îngerul a strigat ceva, însă vorbele i s-au pierdut în mârâitul gros și vâjâitor al dragonului. Acesta a prins să înainteze, clătînându-se și legănându-și pe dușumea uriașa coadă țepoasă. Piese de mobilier au zburat în perete, distrugând un portret. O fereastră s-a spart și aerul rece de afară s-a revărsat în cameră. Bocănilă s-a oprit în dreptul nostru, cu fața către membrii grupului Alfa, și s-a tras înapoi, scoțând scânteii pe nări. Focul a înnegrit ceea ce mai rămăsese din tavan, în timp ce Bob a strigat din nou:

- Dacă faci un singur pas către ea, o să-mi pun pe frigare niște Alfa. Vocea lui Roth era joasă și ucigător de calmă. În stil extracrocant.

Unul dintre îngeri s-a retras, însă Bob arăta ca și cum ar fi fost pe cale să-i sară muștarul.

- Cum îndrăznești să ne ameninți?

- Îndrăznesc să fac mai mult decât atât. Pielea lui Roth părea să se subțieze, iar fața lui căpăta tot felul de unghiuri ascuțite. Nu admit să-i fie vătămat niciun fir de păr din cap. Dacă o vrei pe ea, va trebui să treceți de mine.

Auzindu-i vorbele, Bob a zâmbit larg, moment în care stomacul mi s-a făcut ghem. Roth era hotărât să se lase ucis din cauza mea. Se sacrificase în flăcările din adâncuri, revenise de acolo, după care își înfruntase Șeful și-mi salvase viața. În niciun caz nu-i puteam permite să se așeze din nou între mine și pericol.

- Opriți-vă! M-am eliberat din strânsoarea lui Zayne, însă Bocănilă și-a schimbat poziția. Coadă i s-a balansat înapoi, oprindu-se la nici doi centimetri de șoldurile mele. Nu puteam trece mai departe. Privirea îngrozită îmi alerga de la Roth la membrii grupului Alfa. Orice problemă ai avea, e legată de mine. Nu de ei. Așa că putem să...

Chiar în timp ce vorbeam, îngerul Bob s-a îndreptat către Roth, ridicându-și sabia înflăcărată, lucru care nu i-a plăcut lui Bocănilă. Trăgându-se în spate, dragonul și-a întins gâtul lung și a căscat botul, dezvăluindu-și colții mari cât pumnul. Mirosul de sulf s-a întepit, după care un val de foc a fâșnit din gura dragonului. Un zbieret de durere s-a oprit brusc, iar în locul în care stătuse Bob n-a mai rămas decât un morman de cenușă carbonizată.

Toți am rămas neclintii. Nimeni nu scotea un cuvânt, ba parcă nici nu mai respiram. Apoi s-a auzit:

- Mai bine să fie în stil *extra*-extracrocant, a spus Roth, cercetând mizeria rămasă.

Simțind cum mi se înmoaie genunchii, am dat neputincioasă din brațe. Bocănilă s-a întors către celălalt Alfa. A urmat un șir de ronțaieli grețose, după care dragonul s-a uitat peste umăr și, când ochii lui aurii i-au întâlnit pe ai mei, a deschis gura. Arătându-și dinții pătați de un lichid albastru-scânteietor, a scos un sunet care semăna mult cu un chicotit gutural.

Bambi mâncase un Gardian.

Bocănilă mâncase un Alfa.

Spiritele astea chiar stăteau foarte prost cu bunele maniere.

Ba mai mult, nu știusem că un Alfa putea realmente să fie ucis, și cu atât mai puțin mâncat.

- Aoleu! a țipat Stacey, iar eu m-am întors într-o parte taman la timp ca s-o văd aproape ghemuindu-se în cele două perne care alcătuiau spătarul

canapelei. Am un dragon în casă! Un dragon! Probabil că era încă prea amețită după leșin pentru a-și aminti că avusese și îngeri în casă.

- Bocănilă! a strigat Roth. Înapoi la mine!

Dragonul a scos un nor gros de fum și a făcut stânga-mprejur. Eu am sărit la o parte din calea cozii lui, la fel cum a făcut și Zayne. Șemineul n-a fost la fel de norocos. Coada ucigașă s-a izbit de el, desprinzând o mână de cărămizi. Acestea au căzut pe podea și s-au făcut bucăți. Bocănilă a început să-și mute imensa greutate de pe un picior pe altul. Zayne s-a încruntat.

- Știe să... tropăie?

Roth și-a dat ochii peste cap.

- Nu iese prea des în lume.

- Din motive evidente, a bâiguit Stacey.

Bocănilă și-a ridicat coada și a trântit-o pe dușumea, crăpând ce mai rămăsese din ea și alegându-se cu un oftat din partea lui Roth. Dragonul a clătinat din cap, apoi s-a scuturat înainte de a se micșora, revenind la drăgălașa lui înfățișare, bună de băgat în buzunar. În cele din urmă, Bocănilă s-a întors la Roth și i s-a așezat pe o parte a feței, sub forma unei mici umbre care i-a coborât iute pe gât și i s-a strecurat pe sub gulerul bluzei.

Uimirea mă amuțise complet și abia dacă-mi dădeam seama că îmi recăpătasem chipul uman. Gândurile îmi alergau de la un necaz la altul. Sam devenit Lilin. Aripile mele acoperite cu pene. Venirea pe nepusă masă a membrilor grupului Alfa. Bocănilă...

- O să mă omoare mama, a șoptit Stacey, strângând la piept o pernuță decorativă cafenie, după care a ridicat privirea. Cum o să-i explic treaba asta?

Roth și-a țuguat buzele.

- Îi zici c-a explodat conducta de gaz?

Stacey a repetat nedeslușit cuvintele, în timp ce el continua să vorbească:

- Pot să incendiez locul, ca să fac povestea să pară un pic mai veridică.

Dacă nu vrei, nu stric și etajul.

- Ai multă experiență, nu? l-a întrebat Zayne pe un ton sec.

- Ah, când apare Bocănilă e întotdeauna bine să folosești vechea scuză cu conducta de gaze. E la îndemână. Roth s-a întors către mine. Tu ești OK?

Oare eram OK? Furia mi se împletea cu frica. Frica pentru el. L-am privit lung preț de o clipă, după care m-am năpustit în direcția lui.

- Ce-a fost în capul tău? Mi-am luat avânt și l-am plesnit peste piept. Ai amenințat un Alfa! L-am plesnit iar, de data asta mai tare, suficient cât să-l usture.

- Au! Demonul și-a frecat pieptul, însă ochii îi scânteiau. I se părea amuzant!

Zayne s-a îndreptat spre locul în care rămăsese mormanul de cenușă.

- A făcut mai mult decât să amenințe. L-a lăsat pe Bocănilă să-i mănânce.

- Hei, tehnic vorbind, Bocănilă l-a prăjit pe unul și l-a înfulecat pe celălalt! l-a corectat Roth, lovindu-și cu palma abdomenul, acolo unde se afla în prezent dragonul.

- O, Doamne! Acum, mâna mea l-a pocnit peste braț. O să ai foarte mari neazuri, Roth! Foarte mari neazuri.

El a săltat dintr-un umăr.

- M-am apărat.

- M-am apărat, l-am maimuțărit eu, săltându-mi capul înainte și înapoi. Nu poți să te apuci așa, pur și simplu, să omori membri ai grupului Alfa, Roth!

- I-ai omorât pe îngerii ăia? a întrebat Stacey, drept care am bănuir că își amintea de ei.

Demonul i-a adresat un rânjete nevinovat.

- Păi, *eu* nu, dar...

- Roth! am strigat, retrăgându-mă înainte de a începe să-l strâng, în puii mei, de gât. Asta nu-i o glumă. Tu...

Era al naibii de rapid când voia să fie. Acum stătea la câțiva metri distanță de mine și, în secunda următoare, se afla în fața mea, ținându-mi obrajii între palme. Și-a lăsat capul în jos, astfel încât să mă privească drept în ochi.

- Există reguli, piticot.

- Dar...

- Reguli pe care până și ăia din grupul Alfa trebuie să le respecte. N-au voie să mă atace fără să fie provocați *fizic*. Altfel îl scot din sărite pe Șeful și apoi Șeful se răzbună în așa fel încât ceea ce ar putea să facă un Lilin ar

părea o joacă de copii. Eu nu sunt doar un demon oarecare. Sunt Prințul Moștenitor. Ei m-au atacat, așa că m-am apărat. Punct.

Însă Roth îi provocase. Poate nu fizic, dar nici spectator inocent nu fusese. Odată stins șocul, ne confruntam cu o altă situație dificilă. Dacă Roth înțelesese greșit regulile? Dacă alți membri ai grupului Alfa erau, chiar în acele momente, pe cale să-și răzbune frații?

- N-o să pățesc nimic. Uitându-se fix în ochii mei, demonul s-a apropiat, lipindu-și picioarele încălțate în ghete de ale mele. N-o să pățesc nimic. Îți promit!

- Nu poți să faci o asemenea promisiune, i-am șoptit, studiindu-i cu atenție privirea. Niciunul din noi nu poate.

Mâinile i-au alunecat în spate, iar degetele i s-au strâns în părul meu desfăcut.

- Eu pot.

Cele două cuvinte erau ca o provocare lansată întregului univers. Mi-am lăsat privirea în pământ, în vreme ce el îmi trăgea părul spre ceafă și mi-l așeza după urechi. Abia atunci, când și-a retras încet brațele, mi-am amintit că nu eram singuri.

Am făcut brusc un pas în spate și privirea mea a întâlnit-o pe a lui Zayne. Preț de o secundă, mi-am îngăduit să-l văd cu adevărat. Nu fusesem la un pas de a-l ucide. Fusesem la un pas de a-i face un lucru mult, mult mai rău. Când un Guardian își pierdea sufletul, se transforma într-o creatură oribilă. Nu aveam niciun dubiu, fiindcă asistasem la ceea ce se întâmplase cu un Guardian după ce i se luase sufletul. *Asta* fusesem cât pe ce să-i fac eu lui Zayne, iar el încă era acolo, păzindu-mi spatele.

Un gol mi s-a căscat în piept când am zărit subtila precauție din ochii lui. Stomacul mi s-a răsucit în chip îngrozitor și am deschis gura, însă habar n-aveam ce să zic. Deodată, inima și mintea mea o zbughiseră în două direcții complet diferite. Din fericire, n-am apucat să mai spun nimic.

- Cum te las de capul tău câteva ore, îi și permiți lui Bocănilă să frigă și să mănânce un Alfa.

Am țipat și m-am întors, în vreme ce Stacey a scos un țipăt. Cayman stătea în mijlocul livingului distrus. Apăruse de nicăieri. Puf! Poftim! Purta o pereche de pantaloni închiși la culoare, cu o cămașă albă, elegantă, pe care

părea să se fi plictisit s-o încheie, iar părul blond îi atârna liber împrejurul feței colțuroase. Când venea vorba despre scara ierarhică a demonilor, Roth îmi explicase cândva că, în calitate de Conducător Infernal, Cayman făcea parte din plutonul de mijloc al liderilor. Era un demon bun la toate, iar eu aveam impresia că reprezenta mai mult decât un simplu... ăăă, coleg pentru Roth. Fie că acesta din urmă recunoștea sau nu, erau prieteni.

- Te-ai mișcat repede, a comentat Roth, încrucișându-și brațele la piept. Cayman a ridicat din umeri.

- E un semn al vremurilor, frate. Probabil că în nici o oră povestea o să ajungă pe pagina de Facebook a vreunui Alfa.

Membrii grupului Alfa aveau conturi pe Facebook?

Acum, Stacey își ținea pernuța decorativă în dreptul gurii, astfel că nu i se mai vedeau decât ochii uriași, de un căprui-închis. Când a vorbit, vocea îi era înăbușită.

- Cine-i ăsta?

Am dat s-o lămuresc, însă Cayman a făcut o plecăciune în direcția ei, întinzându-și brațele într-un gest larg.

- Nimic mai mult decât cel mai chipeș, cel mai deștept și, în mod evident, cel mai șarmant demon din câți există. Dar știu că sună cam lung, așa că poți să-mi spui Cayman.

- ăăă... Stacey și-a rotit privirea prin cameră. OK.

Pielea lui Zayne se întunecase, ceea ce arăta clar că mai avea puțin și urma să se transforme din nou, însă am sperat că o să-și păstreze calmul. Cayman ne era prieten și un scandal între cei doi era tot ce ne mai lipsea.

- Roth o să aibă necazuri?

- Piticot, eu...

Am ridicat o mână și i-am tăiat vorba.

- Gura! Cayman, o să aibă necazuri?

Cayman a zâmbit larg.

- Cred că mai potrivit ar fi să întreb: când n-are el necazuri?

Am strâns din pleoape, dar a trebuit să recunosc că are dreptate.

- OK. O să aibă mai multe necazuri ca de obicei?

- Ah... Ochii i s-au îndreptat către Roth, apoi zâmbetul i s-a lățit într-un rânjet diavolesc. Se amuza din plin. Hai să spunem doar că Șeful nu e

mulțumit de ce s-a întâmplat adineauri aici. De fapt, l-au scos din sărite multe lucruri, iar dacă Roth o să ajungă jos în perioada următoare, probabil că n-o să mai plece curând. De exemplu, vreo două decenii.

Am tras brusc aer în piept.

- Asta nu-i a bună. S-a zis cu susținerea Șefului pentru Roth.

- Putea fi și mai rău, a spus Roth, surâzând cu înfumurare.

Cayman a dat din cap, în semn de încuviințare.

- Dacă vrei să știți adevărul, eu cred că, în secret, Șeful a fost încântat de fapta lui Bocănilă, dar, știți voi... A oftat, în timp ce eu ridicam din sprâncene. Politica strică toată distracția.

Am început să simt o durere în tâmpile.

- Ziua de azi a fost...

- Incredibilă? a completat Stacey. Lăsând perna să cadă, și-a apăsât pomeții cu palmele. Era palidă și trasă la față. Când s-a șters sub ochi, mâinile îi tremurau.

Am dat încet din cap și m-am răsucit. Privirea mea a întâlnit-o mai întâi pe a lui Roth, după aceea pe a lui Zayne. Amândoi se uitau lung la mine. Aș fi vrut să mă pot preface că nu știam ce așteptau, însă ar fi fost o minciună.

În plus, ar fi însemnat să fiu lașă.

O greutate mi s-a așezat pe umeri, în timp ce-mi masam tâmpilele cu degetele. Aveam atâtea de lămurit!

- Trebuie să ne ocupăm de treaba asta. Am arătat spre camera devastată. Mirosul de sulf stăruia în aer și o parte din mine era recunoscătoare pentru faptul că aveam o chestiune imediată asupra căreia să mă concentrez. Nu vreau ca Stacey să aibă probleme.

- Vă foarte mulțumesc, a spus prietena mea și, când mi-am aruncat privirea asupra ei, am văzut-o trecându-și mâinile prin păr.

Roth a pășit în față.

- Ce-ar fi să vă duceți voi la brutăria Cakes and Things¹, cât rezolv eu aici. Se poate? Întrebarea îi era adresată lui Zayne, care a dat din cap, în semn de încuviințare.

- O să am eu grijă de ele, a răspuns pe un ton calm.

Roth a stat pe gânduri, după care a inspirat adânc.

- Dacă apar alți Gardieni...

- O să le apăr pe amândouă de orice sau oricine le-ar putea ataca, l-a asigurat Zayne. A tras adânc aer în piept. Chiar dacă... chiar dacă e vorba de clanul meu.

- Iar eu pot să mă apăr și singură, am intervenit, atrăgându-mi o privire amuzată din partea lui Roth. Ce? Crede-mă! Dacă cineva din... din vechiul meu clan vine spre mine, n-o să-l întâmpin cu brațele deschise. N-am luat în seamă valul de groază ce s-a ridicat la suprafață odată cu gândul de a da iar nas în nas cu ei. Mă rog, cu excepția lui Nicolai și a lui Dez. Am impresia că ei sunt oarecum...

- Piticot, a spus Roth.

Am oftat.

- Nu contează. Hai să mergem! M-am întors spre Stacey și m-am dus la ea, ca să-i desprind cu blândețe dintre degetele încleștate pernuța pe care o luase din nou. Te deranjează dacă ieșim puțin?

Ea a clipit o dată, apoi de două ori.

- Ce altă variantă am? Să stau aici, până termină Roth de dat foc casei? Nu, mersi!

Mă bucuram să văd că, după ziua pe care o avuseserăm, Stacey încă putea să facă pe isteața. Roth s-a apropiat cu pași mari de Cayman, punându-și o mână pe celălalt umăr al demonului.

- Vreau să nu le scapi din ochi, ai înțeles?

Lista lucrurilor pe care Cayman nu trebuia să le scape din ochi era astronomică.

- Îți dau cuvântul meu. Cayman a dispărut. Puf! S-a dus.

Am scuturat din cap și mi-am îndreptat iar atenția asupra lui Stacey. Ochii i se umpluseră de lacrimi și mă privea printre genele ude.

- Sam e... E mort, nu-i așa?

Am lăsat pernuța pe canapea, lângă ea, și am îngenuncheat. Emoțiile mi se strânseseră într-un nod fierbinte în fundul gâtului.

- Da. Este.

Stacey și-a strâns pleoapele, în timp ce un fior îi străbătea tot trupul.

- Mi-aduc aminte că voi ați vorbit despre... despre Lilin și ce le face oamenilor. Dacă Sam e mort, atunci sufletul lui...

Sufletul lui se afla în iad. Știam asta. Și Stacey, de asemenea. Toți din încăperea știau; nimic nu putea fi mai cumplit decât să rămâi captiv în iad. El nu merita toate ororile care li se întâmplau sufletelor de acolo.

Am cuprins-o în brațe pe Stacey și am strâns-o cu putere.

- Îți promit că o să scoatem sufletul lui Sam din iad. Îți promit!

Prăjituri și altele (n.red.)

CAPITOLUL 3

- N-ar fi trebuit să faci promisiunea aia, mi-a spus Zayne încet, după ce Stacey s-a dus la toaleta fetelor din brutăria aflată la câteva străzi distanță de casa ei.

Încercasem să merg cu ea, dar declarase cu toată hotărârea că avea nevoie să rămână singură câteva clipe. Stăteam așezată în separeul cel mai apropiat de fereastră și mă uitam la oamenii care treceau în grabă pe stradă, purtându-și auzurile într-o revărsare amețitoare de culori. Era tare ciudat să le văd din nou. Câtă vreme Bambi stătuse pe corpul meu, mă obișnuisem, în parte, să nu mai disting nimburile și uitasem cât de mult puteau să-mi distragă atenția.

- De ce nu?

Zayne s-a așezat lin în fața mea. Îngrijorarea îi încorda trăsăturile.

- Cum o să scoți sufletul lui Sam din iad, Layla? O fi Roth Prințul Moștenitor, dar am serioase îndoieli că ar putea să ceară așa ceva, chiar dacă ar fi în relații bune cu ăia de acolo. Iadul n-o să-i predea pur și simplu sufletul lui Sam.

- N-am ajuns așa departe cu planul meu. De fapt, speram că Roth va reuși să ne ajute. La urma urmei, faptul că era Prințul Moștenitor însemna că-și permitea să-l lase pe Bocănilă să pârlească și să mănânce membri ai grupului Alfa. Dar trebuie să facem lucrul ăsta. Zayne, e cel mai bun prieten al meu! Vocea mi s-a frânt și am simțit cum începe să-mi scape puținul control pe care-l aveam asupra propriilor emoții. Și chiar dacă n-ar fi, tot n-aș putea să-l las acolo. Nu merită asemenea soartă. Doamne, Zayne, Sam nu merită una ca asta!

- Știu. Zayne și-a lăsat bărbia în piept, fără să-și desprindă nici măcar o clipă privirea de a mea. Nu-ți propuneam să uităm de el.

- E musai să facem ceva, am repetat și am inspirat adânc, lăsându-mă pe spătarul scaunului, cu mâinile sprijinite de blatul neted al mesei. Mi-am aruncat ochii peste umăr, către locul în care dispăruse Stacey. Ea ceruse un răgaz, însă îmi era foarte greu să i-l acord. Ținând cont de toate cele întâmplate, mă miram că puteam să stăm acolo și să discutăm normal. Și pe urmă trebuie să ne dăm seama ce-i de făcut în privința Lilinului, după care...

- Hei, ia-o mai încet! Zayne s-a întins peste masă și și-a pus mâna peste brațul meu. I-am cercetat chipul, în timp ce inima mi se răsucea amarnic în piept. Acum, ori de câte ori mă uitam la el, îi vedeam cearcănele de sub ochi și aura lipsită de strălucire care-l înconjura. Nu puteam să șterg imaginile astea. Știi că tocmai s-au întâmplat o mulțime de trăsnăi, dar ai trecut prin multe. Trebuie să vorbim despre toate astea.

Eu chiar nu voiam să vorbim despre nimic din cele petrecute, fiindcă exista un mare risc să nu fac față. Zayne avea alte gânduri.

- Știi cât de greu îmi vine să stau de cealaltă parte a mesei în separeul ăsta și să nu întind brațele, ca să te trag la pieptul meu? Doar pentru a mă convinge că ești cu adevărat în viață? m-a întrebat el, și brutală sinceritate din cuvintele lui mi-a tăiat răsuflarea. Ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Vreau să știi asta. Clanul din care fac parte, clanul *nostru*, și tatăl meu n-ar fi trebuit să facă ce-au făcut.

Mi-am coborât privirea spre mâna lui Zayne, cea care o ținea pe a mea și care o ținușe vreme de atâția ani. Am închis ochii, dar imediat l-am văzut zăcând pe podeaua dormitorului meu, palid și nemișcat. Mi-a revenit în minte felul în care Abbot, Gardianul care mă crescuse, mă fixase când își gășise fiul, felul în care se holbase la mine, de parcă aș fi fost un monstru la crearea căruia ajutasese și el. Pieptul mi s-a strâns ca într-un clește pe măsură ce-mi aminteam cum fugisem înnebunită prin tabără, cum încercasem cu disperare să scap și cum eșuasem.

Un eșec ce avusese drept consecință faptul că fusesem închisă într-o cușcă, drogată și lăsată pe întuneric, fără nicio speranță de a mai vedea vreodată lumina zilei. Încă aveam în nări mirosul de mușgeai ce stăruia în subsolul taberei, încă simțeam lanțurile cu care mă legasera când fusesem mutată în depozitul secret.

- Layla?

Un tremur mi s-a rostogolit prin trup când mi-am adus aminte că nu mai eram în acea cușcă. Am deschis ochii și m-am silit să-mi alung gândurile negre.

- Îți sunt recunoscătoare că spui asta. Ai dreptate. Nu meritam ce mi-au făcut. Înțeleg că mă credeau răspunzătoare de crearea problemelor din tabără (la naiba, până și eu mă consideram un pericol pentru toți), dar au mers prea departe.

Propriile vorbe m-au cam luat prin surprindere. Mereu îi luasem apărarea lui Abbot, însă nu mai puteam găsi scuze pentru faptele lui sau ale multora din clanul meu. Toate procesele de conștiință prin care trecusem după ce îmi revenisem din lovitura primită, din rana care-mi fusese făcută în fața lui Abbot mă schimbaseră până în adâncul ființei. În privința asta nu mai încăpea nicio îndoială.

- Pe baza unor dovezi circumstanțiale de tot rahatul, au acționat ca un juriu, după care s-au transformat în judecători și călăi. Aș fi putut să mor. Și chiar aș fi murit, dacă n-ar fi fost Dez... apropo, cât de mare e necazul în care au intrat el și Nicolai?

Dez și Nicolai riscaseră totul, prevenindu-l pe Roth cu privire la ce se întâmpla. Dacă n-ar fi făcut-o, eu n-aș mai fi stat în acel separeu.

Zayne și-a lăsat genele în jos, pe măsură ce chipul i se schimonosea.

- La început, s-a discutat despre alungarea lor, a răspuns el, moment în care am tras cu putere aer în piept. Alungarea lor însemna renegarea de către clan, lucru îndeajuns de înfricoșător pentru un bărbat singur, însă Dez avea o parteneră și doi copii mici. Dar odată ce ne-am dat seama că Petr era cel care făcea prăpăd în casă, Abbot a început să se dumirească. Nicolai și Dez sunt în siguranță.

În vârtejul evenimentelor, uitasem că Zayne îmi povestise despre descoperirea furiei lui Petr, surprinsă prin intermediul camerelor de supraveghere. Ușurarea mi s-a revărsat în corp. Eu... eu îl omorâsem pe tânărul Gardian în legitimă apărare, atunci când acesta mă atacase, îndeplinind ordinele tatălui său. Elijah. Care se dovedise a fi și tatăl meu biologic, ceea ce însemna că Petr, cel mai rău soi de băiat din câți existau, îmi fusese frate vitreg. Încă mi se făcea greață din pricina asta. De vreme ce îi sorbisem sufletul lui Petr, el se transformase într-un duh.

- Și tu ai fost în pericol de moarte. Aș fi putut să-ți înghit tot sufletul, am continuat, vorbind cu glas scăzut. Țsta era darul cu care mă lăsase mama mea, Lilith: minunata capacitate de a sorbi sufletele printr-un singur sărut. Orice ființă însuflețită se afla în primejdie dacă se apropia de gura mea, chestie care, până de curând, realmente îmi stricase orice chef în materie de întâlniri.

Dar s-a ivit Roth care, demon fiind, intra în categoria celor fără suflet. La început, am detestat însăși existența lui, dar, privind în urmă, asta avea mai mult de-a face cu felul în care vorbele și acțiunile lui mă făceau să pun sub semnul întrebării tot ce mă învățasera Gardienii. Prin natura lor, demonii nu se numărau printre cei pe care să-i inviți la cină, însă nu erau nici acele creaturi scârboase pe care fusesem condiționată să le urăsc aproape cu fanatism. Și ei își aveau rolul lor. Fiecare secundă petrecută cu Roth m-a făcut să mă îndrăgostesc mai mult de el și să ne împărtășim o mulțime de lucruri, înainte ca el să se sacrifice pentru a-l salva pe Zayne de flăcările din adâncuri. Atunci l-am crezut pierdut, dar el s-a întors, numai că din acea clipă relația noastră s-a schimbat. Roth s-a îndepărtat de mine pentru a mă proteja.

Pentru a mă feri de Abbot.

Apoi mai erau cele întâmplate cu Zayne. Fusesem crescută laolaltă cu el și îmi petrecusem ani în șir idolatrizându-l, iubindu-l de la distanță. Foarte multă vreme, el a reprezentat totul pentru mine, însă Zayne era Guardian, iar eu numai pe jumătate Guardian și, mai rău, pe jumătate demon. Ținând cont de sufletul lui și de fondul meu genetic, el îmi era interzis. Prin prietenia dintre noi, prin legătura pe care o aveam, se întrezărea un viitor pe care orice femeie-Guardian l-ar fi avut asigurat, mai puțin eu, care nu intram nicidecum în discuție. Faptul că știam asta n-a contribuit câtuși de puțin la înăbușirea sentimentelor mele tot mai puternice, iar când Roth s-a întors din adâncuri și m-a îndepărtat, m-a împins direct în brațele lui Zayne, băiatul care nu crezusem nicicând că o să răspundă afecțiunii mele.

Mă înșelasem în privința asta.

Mă înșelasem în multe privințe.

Zayne a deschis brusc ochii.

- Dar nu mi-ai înghițit tot sufletul.

- A fost cât pe ce. Apăsarea a revenit, împovărându-mă pe măsură ce reträiam groaza din seara în care realizasem că mă hrăneam din Zayne, în loc să... în loc să-l sărut. Îmi dau seama de unde ți-am luat din el. Văd în aura ta.

- Sunt bine...

- Nu datorită mie. Singurul motiv pentru care puteam să... să te sărut înainte era Bambi. Cât a stat pe corpul meu, am reușit să-mi controlez puterile. Mi-am eliberat mâna și am strâns din buze, în timp ce clătinam din cap. Nu poți trece cu vederea ce ți-am făcut, iar eu știu că n-ai cum să fii sută la sută în regulă.

Zayne s-a uitat lung la mine, apoi a ridicat o mână, trecându-și degetele prin păr.

- Te-ai oprit la timp. În afara faptului că mă simt puțin obosit și mai... țăfnos ca de obicei, sunt bine, Layla-gândăcel.

Inima mi s-a strâns când l-am auzit folosindu-mi numele de alint.

- Mai țăfnos ca de obicei?

S-a încruntat și, preț de o secundă, am crezut că n-o să-mi răspundă.

- Zilele astea, mă aprind mai ușor. Nu știu dacă are legătură cu ce-a fost între noi sau dacă e consecința firească a tot ce s-a întâmplat în ultima perioadă.

Probabil că răspunsul mi-era cunoscut. Când îi era smuls cuiva sufletul, fie și o fărâmbă din el, respectivul se schimba într-un fel. Unii deveneau, poate, mai predispuși la schimbări de dispoziție, alții, mai imprudenți, iar alții, mai violenți.

Aparent, Zayne își pierduse o părticică din bunătate, o bucățică din ceea ce-l făcea să fie absolut minunat, și vinovata eram eu. Deși nu procedasem intenționat, niciunul din noi, mai ales eu, nu dovedise vreun pic de simț practic, în strădania de a fi împreună. Niciunul nu cercetase prea adânc motivul pentru care, dintr-odată, eu puteam să fac anumite chestii, cum ar fi să mă sărut fără să iau un suflet.

Pe de altă parte, așa cum menționase cândva Zayne, existau multe treburi pe care puteam să le facem și care nu implicau atingerea buzelor.

În mod ciudat, stând față în față cu el, mi-am dat seama că nu mai simțeam pofta de a mă hrăni. Era prima dată când remarcam absența acelei

porniri. De când clanul meu se întorsese împotriva mea, locuisem cu Roth și Cayman, și cum niciunul din ei n-avea suflet, nu mă mai gândisem să mă hrănesc dintr-unul, o nevoie cu care mă luptasem vreme de șaptesprezece ani.

Acum, deși eram iar înconjurată de suflete, pofta pur și simplu dispăruse. Poate că evenimentele acelei zile mă șocaseră îndeajuns încât să afecteze această latură a mea.

- Îmi pare rău, am spus în cele din urmă, aruncând o privire spre strada aflată dincolo de fereastră.

Ne găseam în a doua săptămână din decembrie, iar în Washington, D.C., cerul era cenușiu și vântul rece purta prin văzduh mirosul zăpezii.

- Îmi pare foarte rău, Zayne.

- Să nu-ți ceri scuze! a zis el repede. Să nu-mi ceri niciodată scuze. Eu nu regret nimic din ce s-a petrecut între noi. Nicio clipă.

Oare eu regretam?

- Oricum, nu despre mine voiam să vorbim. Tu ești bine? m-a întrebat. Ce ți-au făcut...

- Sunt bine, am răspuns cu o voce care nu mi s-a părut că suna credibil. Am fost vindecată de vrăjitori. Știi tu, ăia care o venerază pe Lilith. Ei mi-au trimis prin Cayman o băutură și a funcționat. Asta îmi amintea că prietenul lui Roth fusese nevoit să promită ceva în schimb, și niciunul din noi nu aflase încă ce înțelegere încheiase. Habar n-am ce mi-au dat.

- E oarecum îngrijorător, a spus el, strâmbând din nas.

Buzele mi-au tresărit și, când am ridicat ochii, privirile ni s-au întâlnit și au rămas așintite una asupra celeilalte. Zayne s-a aplecat, așezându-și coatele pe masă.

- Layla, eu...

O umbră a căzut peste blat și, când m-am uitat în sus, am zărit mai întâi aura lui Stacey. Avea o nuanță de verde pal, ca a mușchiului de copac. O culoare comună. Rar întâlneam suflete pure, și cu cât mai întunecată se arăta aura cuiva, cu atât mai mare era probabilitatea ca respectivul să fi păcătuit. Fața pătată a lui Stacey mi-a frânt sufletul. M-am lăsat să alunec pe banchetă și m-am uitat la Zayne. Privirea lui îmi promitea că aveam să ne continuăm discuția.

- Cum te simți? am spus, știind că era o întrebare prostească.

- Sunt OK. Nu părea OK. Doar că aveam nevoie de un minut sau de cinci. Trecuseră mai degrabă zece, însă putea să-și ia oricâte minute avea nevoie. Stacey a făcut o pauză, trecându-și dosul palmelor peste obraji. Sunt OK, da?

Zâmbetul îmi era lipsit de vlagă, căci lacrimile mă ardeau în spatele pleoapelor.

- Da. M-am întins și mi-am strecurat brațul pe după umerii ei. Și dacă nu ești, e tot OK.

Un fior i-a străbătut trupul când s-a aplecat, sprijinindu-și capul pe umărul meu. De regulă îmi era greu atunci când cineva se apropia atât de mult, dar, din nou, pornirea care exista în adâncul meu nu-mi mai rodea măruntaiele.

- El e mort, a șoptit Stacey.

Mi-am închis strâns ochii și m-am silit să inspir adânc, regulat, pentru a slăbi nodul încâlcit care mi se formase în gât. Tot ce-mi doream era s-o țin în brațe pe Stacey și să mă prăbușesc, pentru că Sam... Doamne, Sam se dusesese, și parcă o mie de lame tăioase mi s-ar fi rostogolit prin stomac, însă trebuia să mă adun de dragul lui Stacey. Ea îl cunoștea pe Sam de mult mai multă vreme decât mine, încă din școala primară, și se îndrăgostise de el. Durerea ei avea prioritate față de a mea.

Am ținut-o pe după umeri și n-am spus nimic, căci nu știam ce să spun într-o asemenea situație. Chiar și când îl crezusem pierdut pe Roth, nutrisem speranța că trăiește în continuare. Acum era altceva. Nu era loc de nicio surpriză. Sam nu avea să reapară într-o bună zi. Nimeni apropiat mie nu mai murise până atunci și știam că mintea mea nu asimilase pe deplin realitatea dispariției lui. Așa că am strâns-o pur și simplu lângă mine, în timp ce priveam spre ușă, uitându-mă în gol la oamenii care intrau și ieșeau unul după altul. La un moment dat, Zayne s-a ridicat și s-a întors cu două căni de ciocolată caldă. Abia dacă am simțit gustul dulce.

Nu știi cât a trecut până să simt furnicăturile care îmi anunțau prezența unui demon. Vizavi de noi, Zayne s-a încordat, dar când ușa s-a închis, era Roth. Acesta s-a apropiat agale de masa noastră, iar Zayne s-a tras la o parte. În mod normal, aș fi izbucnit în râs văzându-i așezați unul lângă altul. Niciunul nu părea tocmai în largul lui.

Hainele lui Roth emanau un miros de lemn ars, ca și cum s-ar fi aflat în preajma unui foc de tabără.

– Am rezolvat, i-a zis el lui Stacey. Parterul tău e, în cea mai mare parte, făcut praf. Pompierii sunt deja pe drum. Tu doar să ții minte că nu te-ai dus acasă după școală. Ai venit aici, ca să te întâlnești cu Layla și Zayne.

Înghițind în sec, ea a dat din cap și a cuprins cu ambele mâini cana de ciocolată caldă.

– Am înțeles.

Roth și-a lăsat capul într-o parte și a studiat-o, încruntându-se ușor.

– O să te descurci.

Când Stacey a dat iar din cap, el s-a întins peste masă, cărmindu-și mâna spre stânga. Mi-a șterpelit cana cu ciocolată caldă. A luat o înghițitură, fără ca măcar să se uite la mine.

– Servește-te! am mormăit.

Buzele lui au tresărit.

– Deci care-i planul de bătaie, Bolovane?

Un mușchi a zvâcnit pe maxilarul lui Zayne. Detesta porecla aia.

– Planul de bătaie cu privire la ce?

– La Lilin, a spus Roth, de parcă răspunsul ar fi fost evident.

Am înțepenit.

– Nu cred că acum e momentul să discutăm despre asta.

Ochii aurii au alunecat de la mine la Stacey. A urmat o pauză.

– Bună observație!

– Nu, a spus prietena mea, întorcându-se către mine. Acum e momentul perfect.

– Dar...

– Chestia aia din casa mea nu era Sam. Nu era el, a spus ea, ridicând vocea. Un cuplu aflat lângă ușă s-a uitat spre noi, cu fețele încruntate. Deci când vorbiți despre el, despre Lilin, nu vorbiți despre Sam. Glasul i s-a frânt. Chestia aia nu-i Sam.

Zayne s-a aplecat peste masa din separeu.

– Ești sigură, Stacey?

– Convinsă, a șoptit ea.

Cu durere în suflet, le-am aruncat o privire băieților și pe urmă am dat din cap, în semn de încuviințare.

- OK.

Roth mi-a pus cana înapoi în față, apoi s-a lăsat pe spătarul capitonat, răsucindu-și capul spre Zayne.

- Mi s-a părut că ăia din grupul Alfa discutaseră deja cu Gardienii, iar dacă așa stau lucrurile, mi se pare un piculeț interesant că tu n-ai zis nimic.

- Chiar dacă așa ar sta lucrurile, când să fi avut timp să zic ceva? i-a dat replica Zayne, pe un ton repezit. Între întâlnirea cu Layla și clipa în care s-au ivit efectiv cei doi Alfa?

Roth a ridicat din sprâncene.

- Ești arțăgos cu mine?

- Ție cum îți se pare? i-a întors-o Zayne.

- Nu știu. Un mic surâs a prins contur pe buzele lui Roth, când acesta și-a aruncat un braț în lungul spătarului. Am oftat, căci cunoșteam aerul ăla al lui. Dar faptul că te răstești la mine e aproape la fel de interesant precum cititul despre beneficiile unui sistem de filtrare a apei.

M-am uitat lung la el. Cu doar câteva ore în urmă, Zayne îi mulțumise lui Roth pentru că mă salvase. Chiar fuseseră politicoși unul cu celălalt. Probabil n-ar fi trebuit să mă mir că nu durase prea mult.

- Roth.

- Hm?

Am mijit ochii.

- Termină!

Surâsul i s-a lățit până când s-a ivit o sclipire a dinților albi.

- Orice pentru tine, piticot.

Of, Doamne! Zayne și-a îndreptat privirea către mine și n-am putut descifra ceea ce exprimau ochii lui.

- Nu știu dacă cei din grupul Alfa au vorbit deja cu tatăl meu. N-am prea... discutat cu el în ultima vreme și nu i-am văzut făcându-și apariția în tabără cât eram eu acolo.

- Ce nu pricep e motivul pentru care cei din grupul Alfa ar crede că neamul tău e menit să oprească Lilinul. Voi aveți suflete, deci sunteți foarte

vulnerabili. Roth trăgea cu ochiul la ce mai rămăsese din ciocolata mea caldă. Neamul meu n-are suflet.

- Nu-i ceva cu care să te lauzi. Zayne a pufnit zgomotos, iar eu m-am împotrivit imboldului de a mă da cu capul de masă. Uite ce-i, o să verific și o să văd dacă pot afla ceva.

- Bine, dar avem o problemă mai mare, ne-a prevenit Roth.

Stacey a ridicat privirea din propria cană.

- Zău?

Îmi venea să repet întrebarea, căci nu știam ce putea fi mai important decât doborârea unei creaturi care putea să pricinuiască atâta durere și atâtea distrugerii.

- Ce-o să facă Gardienii odată ce-o să-și dea seama că Layla e vie și nevătămată? În vocea lui Roth era un scrâșnet înfundat, care semăna cu un mârâit. Asta mă frământă pe mine.

Buzele lui Zayne s-au subțiat.

- N-o să facă nimic. Au aflat că nu ea e cauza celor întâmplare...

- Asta nu schimbă cu nimic ce-au făcut deja, a intervenit Roth.

- Nici n-am zis că schimbă. Mâna pe care Zayne și-o ținea pe masă s-a întunecat, căpătând culoarea granitului. N-o să le permit să se atingă de ea.

Am deschis gura, ca să atrag din nou atenția că **eu** nu aveam să le mai permit să se atingă de mine, însă Roth l-a înfruntat direct pe Zayne.

- Iar eu n-o să uit nimic din ce i-au făcut, l-a prevenit el. N-am uitat cum s-a întors la mine cu urme de gheare pe față.

Trăgând cu putere aer în piept, m-am lăsat pe spătarul banchetei, în vreme ce Stacey se întorcea către mine.

- Ai fost zgâriată pe față?

Mi-am încleștat fălcile și mi-am ațintit ochii asupra ei, refuzând să mă uit la Zayne, și nici măcar la Roth. Însă n-aveam nevoie să privesc înspre ei, ca să-mi dau seama că se fixau reciproc. Când Zayne mă sărutase, iar eu mă apucasem, din greșeală, să mă hrănesc cu sufletul lui, el începuse să se schimbe și mă zgâriase, încercând să se desprindă de mine. Nu exista nicio singură bucațică din mine care să creadă că voise cu adevărat să mă rănească. Sigur știa și Roth lucrul ăsta.

Stacey m-a iscodit cu privirea și probabil că a văzut adevărul, căci, oricât de imposibil ar părea, o și mai mare tristețe i-a umplut ochii.

- N-o să mi-o iert niciodată. Vocea domoală a lui Zayne a întrerupt clipa de tăcere, și eu m-am răsucit brusc cu fața spre el. Roth și-a lăsat bărbia în piept.

- Nici eu.

- Încetați! Mi-am încleștat degetele de marginea din capătul mesei. N-o să ajungem niciunde dac-o ținem tot așa. Nu mai contează.

- Ba contează, a răspuns Roth. Fiindcă, orice s-ar întâmpla, eu nu ți-ăș face niciodată, absolut niciodată, vreun rău.

Zayne s-a tras înapoi, ca și cum ar fi încasat o lovitură fatală.

- Dar mi-ai făcut. Începeau să mă doară încheieturile degetelor. Mi-ai făcut rău.

Poate că nu din punct de vedere fizic, însă Roth mă rănise cândva. Cuvintele pot să lase urme la fel de adânci ca niște gheare ascuțite și, în vreme ce pielea e capabilă să se vindece, rănille provocate de cuvinte nu dispar la fel de repede. O fi încercat el să mă apere, dar asta nu-mi micșorase câtuși de puțin durerea.

Roth mi-a întâlnit privirea, apoi și-a lăsat în jos genele dese, umbrindu-și ochii. Tăcut, s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele la piept. Zayne se holba la blatul mesei, cu o buclă blondă căzută peste chip. Tensiunea radia din trupurile lor, iar eu aveam impresia că pielea îmi e întinsă peste măsură.

Telefonul lui Stacey a început să sune, și ea l-a scos din geantă cu o mână tremurătoare. A dat să se ridice de la masă.

- E mama. Când și-a îndreptat spre mine ochii umezi, părea cu câțiva ani mai mică. Hai că pot!

- Sigur că poți! M-am întins și i-am strâns brațul prin pulover. Avea o privire înnebunită, cuprinsă de panică. Am auzit-o răspunzând la telefon, în timp ce se îndrepta spre ieșire și se strecura afară. Am urmărit-o cum începe să se plimbe prin spatele unei bănci goale. Nu voiam decât să mă târăsc sub masă și să mă legăn un pic. Mă gândeam că nu putea fi o pretenție prea mare.

Zayne și-a dres vocea.

- Și totuși nu te poți întoarce în tabără. Există locuri în care poți sta, în care vei fi la adăpost.

- Am unde să stau, i-am spus, sorbind din ciocolata acum călâie.

Maxilarul i s-a încordat.

- La el?

În mod surprinzător, Roth a rămas tăcut, ceea ce m-a făcut să simt că trebuie să verific dacă mai trăiește. Am pus cana deoparte și mi-am sprijinit brațele de masă, fiind mai mult decât epuizată. Obosită până în măduva oaselor.

- E un loc sigur, am zis. Și, da, la Roth și Cayman.

Zayne a deschis gura, apoi a închis-o. S-au scurs câteva secunde, care au semănat cu tic-tacul eternității.

- Ce-o să faci, Layla?

Întrebarea cântărea greu, deoarece știam că nu se limita la locul în care aveam să rămân peste noapte sau în următoarele câteva zile. Erau atâtea răspunsuri care-mi lipseau! Școala rămăsese în aer. Viitoarea mea locuință era o incertitudine totală. Încă nu știam cum urma să înfrângem Lilinul ori să salvăm sufletul lui Sam. Habar n-aveam ce se întâmplase când mă transformasem în acea zi. Ba mai erau și altele. Mai erau Roth și Zayne, doi băieți foarte diferiți, de care mă îndrăgostisem și pe care îi iubisem.

Stacey a revenit înăuntru, scăpându-mă de obligația unui răspuns la întrebare. Așa cum era de așteptat, mama ei făcuse o criză de isterie, iar ea trebuia să meargă acasă la mătușă-sa.

Am ieșit toți patru în aerul rece de afară. Stacey și Roth au luat-o înainte, dar eu m-am oprit și m-am răsucit. Cu inima bubuind, m-am întors spre locul unde stătea Zayne, în spatele băncii pe lângă care se plimbase Stacey. M-am înălțat pe vârfuri și l-am luat în brațe. A existat un moment de șovăială, după care el mi-a întors gestul, strângându-mă atât de tare, încât obrazul mi s-a lipit de pieptul lui.

Îmbrățișarea era plăcută, mai mult decât plăcută. Semăna cu revenirea acasă după o zi lungă și îmi venea greu să mă desprind din ea.

- Când o să te mai văd? m-a întrebat, cu glasul îngroșat.

- Curând, i-am promis.

Brațele i s-au încleștat în jurul meu.

- Te rog să te păzești, Layla! Te rog!

- Și tu.

- Bineînțeles, Layla-gândăcel.

M-am uitat în ochii lui.

- Niciodată nu te-am blamat pentru urmele de gheare, așa că, te rog, nu te învinovăți singur din cauza unui lucru pe care nici măcar nu-i nevoie să ți-l iert.

Roth și cu mine n-am vorbit deloc în mașină, pe drumul de întoarcere spre casa aflată dincolo de râu, în Maryland. Încă n-aveam idee cum de intraseră în posesia palatului. Aflasem doar că fusese achiziționat cândva de Cayman și mă gândeam că era mai bine să nu pun prea multe întrebări.

Îmi petrecusem câteva ore alături de Stacey, de mama și de frățiorul ei mai mic, în uriașa locuință a mătușii prietenei mele, câtă vreme Roth se învârtise pe afară, făcând... chestii demonice sau ce-o fi făcut el. Până să plecăm de acolo și să ne îndreptăm spre casă, se făcuse târziu, aproape de miezul nopții.

Încă nu știam de ce era Roth atât de tăcut, însă mă simțeam recunoscătoare pentru asta, căci n-aveam puterea de concentrare necesară pentru a întreține o conversație sau a cugeta cu adevărat la ceva.

Roth și-a parcat Mustangul de epocă în garaj, iar când am intrat, locuința era cufundată în liniște și întuneric. Înăuntru domnea o căldură plăcută, însă nici urmă de Cayman. Am urcat scara în formă de spirală și mi-am târât pașii pe holul ce ducea spre dormitorul în care mă trezisem după ce fusesem salvată din mâinile Gardienilor.

Odată ajunsă în dreptul ușii închise, mi-am dat părul după ureche și m-am uitat peste umăr, la Roth. Acesta stătea pe coridor, la câțiva metri distanță, rezemat de un perete, cu mâinile în buzunare și ceafa lipită de zid.

- Eu o să iau camera de aici, a spus el, fără să-și îndrepte privirea către mine. Rămăsese cu mine cât fusesem în convalescență, însă realmente nu mai exista niciun motiv să... împărțim același pat. Dacă ai nevoie de ceva, ușa o să fie descuiată.

Mâna mi s-a strâns în jurul clanței.

- Mulțumesc.

Habar n-aveam dacă știa pentru ce-i mulțumeam, dar a dat din cap, în semn de încuviințare. Mult timp, niciunul din noi nu s-a mișcat. El continua să se holbeze în gol, în vreme ce eu mă holbam la el. Până la urmă m-am silit să scot un:

– Noapte bună, Roth.

Nu mi-a răspuns. Am răsucit clanța, am împins ușa și m-am dus imediat la veioza de pe noptieră, pe care am aprins-o. Încăperea, adică dormitorul principal, era uriașă și fusese decorată cu antichități uluitoare.

În viața mea nu mă simțisem mai nelalocul meu decât atunci când mi-am luat pijama pe care mi-o adusese Cayman cu câteva zile în urmă și m-am schimbat repede în pantalonii de bumbac și în bluza largă. Măcar hainele pentru dormit nu semănau câtuși de puțin cu celelalte ținute alese pentru mine de Roth și de prietenul lui. Eram pe jumătate surprinsă că cei doi nu-mi dăduseră o cămașă de noapte subțirică. Am lipăit în picioarele goale până la baia mult mai mare decât cea atașată dormitorului meu din tabăra Gardienilor. Mă rog, fostului meu dormitor. Acum categoric nu-mi mai aparține.

Nimic din acea casă nu mai era al meu.

În lumina puternică și aspră a băii, m-am spălat pe dinți și pe față, lăsând în urmă băltoace pe chiuveta de marmură și stropindu-mi bluza. Eram tare îngălată când venea vorba de asemenea treburi. Nu o dată sfârșisem cu pastă de dinți în păr, arătând de parcă m-aș fi înscris într-un concurs de tricouri ude.

În timp ce închideam robinetul, m-am uitat în sus și mi-am zărit imaginea reflectată în oglindă. Însă nu eram eu. Nu cu adevărat. Când am închis ochii, am revăzut același lucru. Aceași imagine.

L-am văzut pe Sam.

L-am văzut pe Sam zâmbind. L-am văzut râzând. I-am văzut pielea din jurul ochilor încrețindu-se și, în vreme ce mă îndepărtam de chiuvetă, l-am auzit turuind o oarecare informație obscură, aleasă la întâmplare, cum că o banană înghețată poate fi folosită drept ciocan. L-am văzut jucându-se cu ochelarii și urmărind-o pe Stacey, incapabil să-și dezlipească privirea, pe când ea nu știa absolut nimic despre atracția exercitată asupra lui. Îl vedeam

atât de limpede, încât era ca și cum s-ar fi aflat cu adevărat în acea baie, împreună cu mine.

– Of, Doamne! am șoptit, și chipul mi s-a boțit.

Nu se afla nimeni acolo care să mă privească, însă m-am plesnit cu palmele peste ochi și m-am împins în perete. Un tremur mi-a zguduit corpul când lacrimile cu care mă luptasem toată după-amiaza și toată seara au izbucnit în sfârșit.

Sam pierise.

Faptul că știam asta mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost lovită de un plug pentru zăpadă, care vine în viteză, apoi mă prinde sub roți și mă târăște pe un drum cu hârtoape. Lacrimile se revărsau din mine cu o forță care îmi făcea umerii să se zguduie.

Mi-am amintit prima noastră întâlnire. În clasa a noua urmam amândoi același curs de istorie, iar eu eram teribil de zăpăcită și prea emoționată de prima mea incursiune în școala publică pentru ca să-mi mai găsesc stilourile în geantă, așa că Sam îmi dăduse unul de-ale lui, explicându-mi că, în medie, o sută de oameni se îneacă numai cu stilouri, în fiecare an.

Un râs găuit mi-a scăpat din piept. Doamne, cum de afla Sam toate chestiile alea? Cine cunoaște asemenea lucruri? Sam le cunoștea, dar eu nu descoperisem niciodată răspunsul la prima întrebare, iar asta mă durea.

Încercând în zadar să mă adun, m-am lăsat să alunec în josul peretelui și mi-am strâns genunchii la piept. Mi-am lipit fața de un picior și am dat afară, printr-un țipăt, toată durerea, toată furia și tristețea. Zgomotul a fost înăbușit și a contribuit foarte puțin la domolirea furtunii de emoții care forma vârtejuri înăuntrul meu. Îmi venea să țip din nou, să mă dezlănțui.

N-am auzit ușa băii deschizându-se, însă, deodată, un braț mi-a cuprins umerii și, în clipa următoare, Roth se așeza pe podea, lângă mine. N-a spus nimic când m-a săltat în poala lui, iar eu n-am fost în stare să scot niciun cuvânt când mi-am ascuns fața la pieptul lui, inspirând acel parfum unic cu aromă de mosc și sorbindu-i căldura. Lacrimile au început să-mi cadă mai repede și cu mai multă putere. Nu se punea problema deținerii controlului într-o situație ca asta. Roth m-a ținut mai departe în brațe, cu o mână încolăcită în jurul meu și cu cealaltă îngropată în părul meu, pe după ceafă.

Nu mi-a șoptit vorbe de alinare, fiindcă nu era absolut nimic de spus. Inima mi se despicasese larg și sângera, cuprinsă de durere. Era nedrept.

Am plâns pentru toate în baia unei case care nu-mi aparținea, în brațele ocrotitoare ale Prințului Moștenitor al iadului. Am jelit pierderea celui mai bun prieten al meu.

CAPITOLUL 4

Așezată turcește în mijlocul patului împărătesc, am introdus numerele lui Zayne și Stacey în memoria telefonului mobil pe care Cayman mi-l lăsase la ușă în acea dimineață.

Aveam un ghinion teribil cu telefoanele. Lăsasem în urmă un cimitir întreg, mormane de aparate care pur și simplu avuseseră neșansa de a-mi cădea pe mână, însă, ca în cazul fiecărui mobil de până atunci, speram că de data asta o să fie altfel.

Era un telefon cochet, la fel ca ultimul pe care mi-l cumpărase Zayne, dar o versiune mai nouă, de calitate superioară. În mod ciudat, indiferent cum mi-aș fi așezat degetul peste micul buton, aparatul refuza să-mi citească amprenta.

Tehnologia asta!

Of!

Am lăsat mobilul să cadă pe pat, în fața mea, și am clipit din ochii împăienjeniți. Plânsesem atât de mult noaptea trecută, încât acum era ca și cum aș fi avut bucăți de șmirghel lipite pe dosul pleoapelor. Plânsesem până când adormisem pe podeaua din baie, în brațele lui Roth. El probabil că mă cărase până în dormitor, dar nu-mi mai aminteam, deși reținusem cât de bine fusese în brațele lui. Când mă treziseam, Roth plecase, și toată ziua nu-i văzusem nici pe el, nici pe Bambi. Bănuiam că ea se afla pe trupul lui.

Încercam să nu intru în panică din pricina absenței lor, dar mi-era greu. Judecând după cum mergeau treburile, exista un mare risc ca Roth și Cayman să fi subestimat amploarea reacției Șefului lor la ce făcuse Roth în ziua precedentă cu cei din grupul Alfa și cu Bocănilă.

Gândurile mi-au hoinărit de la Roth la Zayne, apoi înapoi la Roth, formând un cerc nesfârșit, până când Sam și Stacey au întrerupt ciclul.

Dispariția prietenului meu avea să mă doară îngrozitor multă vreme de atunci înainte, însă, oricât de rău m-aș fi simțit, era o nimica toată în comparație cu suferința lui Stacey.

Dacă învățasem ceva din pierderea lui Sam, învățasem să îmbrățișez viața. Să îmbrățișez orice are ea de oferit, inclusiv lacrimile, furia și jalea, dar, mai presus de toate, râsetele și dragostea.

Pur și simplu să îmbrățișez viața.

Căci e trecătoare, e capricioasă și nimănui, nici mie, nici altui cunoscut de-ai mei, nu i se garantează o nouă secundă, cu atât mai puțin o nouă zi.

Târându-mă jos din pat, mi-am înșfăcat telefonul și am coborât la parter. Cu cât mă apropiam mai tare de bucătărie, cu atât mai intensă devenea aroma paradisului. Bacon! Mirosea a bacon. Stomacul îmi chiorăia, așa că am grăbit pasul. În bucătărie, l-am găsit pe Cayman prăjind ouă pe aragaz. După cum era de așteptat, baconul sfârâia pe un grătar de lângă el.

- Neața! a spus demonul, fără să se întoarcă. Avea părul strâns la spate într-o clamă roz-aprins, de care era prins un fluture sclipitor. Pe față mi s-a așternut un surâs. Îți plac ouăle omletă sau cum?

- Omleta e bună. Am sărit pe un taburet, poziționat în dreptul mesei întinse de lucru din mijlocul încăperii.

- OK. Ești de-a mea. A întors baconul, după care s-a dus la frigider, învărtind spatula în timp ce mergea. A deschis ușa, a băgat o mână înăuntru și a luat o sticlucă cu suc de portocale. S-a întors și a azvârlit-o spre mine, iar eu am prins-o înainte să mă izbească în față. Am mai pățit-o.

Mi-am aruncat privirea în jos, către sticlă.

- De unde ai știut?

Demonul și-a săltat sprâncenele, apoi a clătinat din cap, revenind lângă aragaz. Mi-am pus sticla pe masă, în timp ce baconul sfârâia și pocnea. Roth probabil îi spusese lui Cayman că sucul de portocale, la fel ca orice alt lucru dulce, mă ajuta să-mi stăpânesc poftetele. Când mă trezisem, cunoscuta senzație de arsură din fundul stomacului se găsea la locul ei, deși lipsise cu o zi în urmă. Totuși, era minoră în comparație cu ceea ce mă deprinsesem să îndur.

- Deci ce-ai de gând să faci azi? m-a întrebat Cayman, luând ouăle și punându-le pe două farfurii.

- Nu știu. Mi-am tras părul încă umed peste un umăr și am început să-l răsucesc între degete. Voiam să-l caut mai târziu pe Zayne și să văd dacă a mai primit vreo veste în legătură cu grupul Alfa, pe urmă s-o sun pe Stacey. Îmi... îmi fac griji pentru ea.

- O să răzbească. Pare o fată puternică.

- Este, am încuviințat. Dar să pierzi pe cineva...

- Îmi închipui că-i greu, dar nu știu cu adevărat. N-am iubit niciodată pe nimeni și nimic în afară de mine însumi, mi-a răspuns bărbatul, ceea ce m-a făcut să ridic o sprânceană. Măcar era sincer. Trebuie să fie nasol rău.

- Este. Am deșurubat dopul sticlei cu suc, simțind o greutate în piept. Habar n-aveam de cât timp era nevoie pentru ca starea aia să treacă. Am rememorat perioada în care Roth se sacrificase. Fuseseră momente în care povara durerii se domolise, pentru a ieși mai apoi la suprafață cu și mai amarnică înverșunare.

Cayman a luat feliile de bacon și le-a întins pe farfuriile noastre, după care mi s-a alăturat la masă. Dacă mi-ar fi spus cineva, cu un an în urmă, că o să mănânc bacon și omletă gătită de un demon, i-aș fi râs în față și i-aș fi zis că prafurile te fac praf.

Vremurile categoric se schimbaseră. Am luat o bucată de bacon.

- Ce se întâmplă cu tine și Zayne?

A fost cât pe ce să mă înec cu mâncarea. Ochii îmi lăcrimau când am înhățat sucul de portocale și am luat o înghițitură zdravănă din el.

- Poftim? am mormăit.

Cayman a schițat un zâmbet, luând niște omletă în furculiță.

- Tu și Zayne, superbul gargui. Ce se întâmplă acolo?

- De unde știi că se întâmplă ceva?

Demonul și-a dat ochii peste cap.

- Copil dulce, și un orb ar putea să vadă că există o tensiune semnificativă. Care-i știrea-bombă?

Fierbințeala mi-a explodat în obraji. Păi, bine!

- Eu... N-aveam idee ce să-i răspund, pentru că nici eu nu știam precis ce se petrecea. Nu știu.

El s-a uitat lung la mine.

- Ah, cred că știi foarte bine, dar pur și simplu nu ești pregătită s-o pui în cuvinte.

L-am țintuit cu privirea, în timp ce-mi îndesam încă o felie de bacon în gură.

- Oh, zău așa?

- Mda. Rahaturile astea ale tale sunt complicate. Eu te înțeleg, dar îmi dau seama ce se întâmplă de fapt și îmi vine să te iau la o discuție serioasă. Și-a pus jos furculița, s-a aplecat și mi-a șoptit „adevărul“ la ureche.

M-am tras înapoi, cu vorbele lui răsunându-mi în minte (ba nu, batjocorindu-mă chiar), și mânia s-a aprins cu rezeziune înăuntrul meu. M-am încruntat la el, strângând în mână furculița. Ceva din ceea ce-mi spusese era atât de adevărat, încât îmi venea să-i arunc replica înapoi în față.

- Nu vreau să discut cu tine despre asta.

El a chicotit.

- Cum poțtești.

Ignorându-l, mi-am înfulecat restul micului dejun, apoi m-am ridicat și mi-am lăsat farfuria, laolaltă cu tacâmurile, în mașina de spălat vase. Când m-am întors cu fața spre Cayman, acesta încă rânjea. Mi-am încrucișat brațele la piept.

- Unde-i Roth?

- E pe-afară.

Am așteptat, însă n-a urmat niciun răspuns.

- Făcând ce?

- Diverse lucruri, a răspuns el. Îndatoriri demonice.

Am oftat și m-am rezemat de blatul mesei.

- Ești de mare ajutor.

Făcându-mi cu ochiul, Cayman și-a luat farfuria, ținând-o între două degete. Aerul a pârâit și din vârfurile degetelor lui s-au iscat flăcări, care au urcat pe vas. Am făcut ochii mari, urmărind cum focul mistuie complet farfuria. A venit apoi rândul furculiței să ardă.

- Păi, e și ăsta un fel de a face curat, am murmurat.

- Doar un mic secret al meseriei. Bărbatul și-a șters cenușa de pe mâini. Dar, revenind la partea cu a nu fi de ajutor, te informez că sunt de foarte mare ajutor. Întreabă-mă cum poți să recuperezi sufletul lui Sam.

Am clipit.

- Ce?

El a oftat.

- Întreabă-mă cum poți să recuperezi sufletul lui Sam din iad. Știi tu, ca să te asiguri că ajunge unde trebuie, adică, presupun eu, dincolo de acele uriașe porți sidefii ale cerului.

Mi-am desfăcut încet brațele.

- Ai idee cum să recuperezi sufletul lui Sam?

- Da. Deși cred că Roth ar prefera să nu-ți zic. Acum șterge-ți de pe față aerul ăla care-i face pe oameni să creadă că tocmai ți s-a găinățat o pasăre în cap.

Sprâncenele mi-au săltat brusc. Așa arătam? Cayman a continuat:

- Roth s-ar putea să cunoască o cale, dar nu cred că la asta îi stă mintea acum. Sincer să fiu, nu sunt sigur că vreau să aflui la ce-i stă mintea în momentul de față.

Neliniștea mi se cuibărea în stomac pe măsură ce mă apropiam încet de masa din mijlocul bucătăriei. Cayman mă privea îndeaproape.

- Deci uite care-i treaba: există o ființă ce veghează asupra sufletelor de jos, și numai acea ființă poate să-l elibereze pe unul dintre ele. Cel puțin așa stau lucrurile în cea mai mare parte a timpului. Dacă persoana nu e complet moartă și plutește în zona de mijloc, atunci atât Șeful, cât și mahărul din cer pot alege ori să elibereze sufletul, ori să-l tragă înapoi.

- Să-l tragă înapoi? M-am aplecat, așezându-mi mâinile pe suprafața rece din granit. Adică să-l învie?

Demonul a scuturat din cap.

- Nu ne place să folosim exact cuvintele astea. Mai degrabă, să-l tragă înapoi de lângă pragul morții.

- OK, am șoptit, dar speranța s-a aprins în mine și a început să ardă cu putere. Știam că era o porcărie din partea mea să mă preocupe doar sufletul lui Sam, când mai erau și alții care ajunseseră pe nedrept în iad, însă eram destul de isteată încât să-mi dau seama că n-aveam cum să intru acolo și să-i salvez pe toți. Sau poate că da. Șira spinării mi-a înțepenit. Puteam măcar să încerc. Chestie de semantică, am spus.

- Tu îi zici „semantică“, eu îi zic „echilibrul universului“.

L-am fixat preț de o clipă, după care am vorbit mai departe:

- Putem să-l aducem înapoi pe Sam, de vreme ce...

- Nu, copilă dulce și incredibil de naivă, nu poți să-l aduci înapoi. Sprijinindu-și coatele de blatul mesei, Cayman și-a proptit bărbia în palmă. Sam e mort. Vreau să zic mort, mort.

Dezamăgirea m-a zdrobit, însă tot aveam ceva de care să mă agăț. Dacă nu puteam să-l înviem pe Sam, puteam măcar să avem grijă ca sufletul lui să ajungă în locul potrivit.

- Și cum se procedează? Ca să recuperezi un suflet și să te asiguri că ajunge unde trebuie în viața de apoi.

- Păi, când un om moare, grupul Alfa decide încotro se duce sufletul lui. De obicei, acesta ajunge unde îi e locul. Fără negocieri, implorări sau văicăreli. Dacă îi e sortit să meargă jos, acolo merge. Demonul a făcut o pauză. Dacă nu cumva sufletul i-a fost smuls de un Lilin... ori de cineva ca tine. În asemenea cazuri, el nu se duce decât într-o direcție. Nasol. Absolut nedrept, dar pur și simplu asta e.

„Cineva ca tine.“

În mod normal, faptul de a mi se reaminti ce eram era resimțit de mine ca o palmă peste față, dar acea... acea putere făcea parte din mine. Nu mă transforma într-o ființă malefică. Așezându-mă la loc pe scaun, mi-am luat suc de portocale.

- Cum îi recuperăm sufletul, Cayman?

- Vă duceți la Cosaș.

Mi-am simțit buzele strângându-se.

- Cosaș?

Cayman a rânjit, fără să spună nimic.

Mi-a trebuit o clipă, dar pe urmă am priceput. M-am clătinat pe picioarele din spate ale taburetului, mirându-mă că nu cad pur și simplu de pe el.

- Cosaș, adică Domnul cu Coasa?

- Nu-i place să i se zică așa, de vreme ce asta-i versiunea stâlcită a numelui său. Cayman s-a învârtit pe scaun, descriind un cerc complet. Nici n-ai putea să-i pronunți numele adevărat, așa că o să-i spunem doar Cosașul.

Nu-l deranjează. El e păzitorul sufletelor de jos și singurul care le poate elibera.

Am rumegat un moment informația.

- E de treabă.

Cayman s-a oprit la jumătatea unei rotiri și, azvârlindu-și capul pe spate, a izbucnit într-un râs prelung și zgomotos.

- Nu, copilă incredibil de dulce și de naivă, nu-i. E bătrân de când lumea și are firea cuiva care s-a scăpat pe el în pat, apoi s-a rostogolit toată ziua în propriul rahat.

Am strâmbat din nas.

- Căh!

- Partea bună e că, în realitate, se coboară destul de ușor în flăcările din adâncuri. Doar folosești unul dintre lifturile din Palisades, a continuat Cayman, referindu-se la blocul în care locuia de obicei Roth și care mai adăpostea un club demonic. Dar nu poți să-l iei și pe Roth cu tine. Șeful e încă supărat, la fel sunt și câțiva dintre demonii de Nivel Superior. Dacă pun mâna pe el, o să-l rețină.

- Deci... deci trebuie să mă duc singură? Un fior mi-a alunecat în jos pe șira spinării. În iad?

- Cel mai probabil. Aș veni eu cu tine, dar... Mda, chiar nu vreau să stau de vorbă cu Cosașul.

- Sprijinul tău înseamnă enorm pentru mine, am bombănit și am luat o gură de suc. Toată povestea asta pare prea simplă. Doar iau un lift până jos, la Cosaș, și cer sufletul lui Sam?

Cayman a râs iar.

- Încep să cred că drăgălașa ta naivitate e, de fapt, o adorabilă idioțenie. Semeni cu prostul satului, în versiunea frumoșică.

- Uau! M-am încruntat. Tu zău că știi să gădili amorul propriu al unei fete.

El s-a răsucit din nou pe scaun, iar clama cu fluture i-a alunecat în păr.

- Ce pot să spun? Mă pricep mai degrabă la băieți. Însă, revenind la subiect, nu, să-i recuperezi sufletul lui Sam n-o să fie atât de ușor pe cât faci tu să pară, dar, spre norocul tău, o să ai ceva timp să-ți pui la cale strategia. Acum Cosașul nu se află jos. E... plecat într-un fel de, să zicem, vacanță.

- Domnul cu Coasa pleacă în vacanță? Glasul îmi mustea de neîncredere.

- Dacă ai fi muncit vreme de peste două mii de ani, și tu ai fi avut nevoie de o vacanță. Genunchii i s-au lovit de ai mei. OK. Nu-i cu adevărat în vacanță, dar, pentru moment, este într-un loc mult mai plăcut decât flăcăările din adâncuri. Are dublă reședință.

- Ce înseamnă asta? Și să nu mă faci iar idioată. Nu sunt familiarizată cu tot jargonul vostru demonic.

Cayman și-a aruncat ochii spre tavan, după care i-a coborât în podea.

- Pricepi?

- E acolo, sus? Am arătat plafonul. Și jos? Merge în ambele locuri?

- Bineînțeles. E Domnul cu Coasa, ceea ce înseamnă că, în realitate, e un... Of, parcă ar fi o partidă de Tabu²! O să-ți dau exemple, și tu o să ghicești ce este el efectiv. Cayman și-a izbit mâinile una de alta, ca o focă. Are aripi și...

- Un înger, l-am întrerupt. E un înger.

Chipul lui s-a pleoștit.

- Nu ești deloc distractivă.

Nu știam prea multe despre diversele feluri de îngeri, dar am bănuțit că, de fapt, Cosașul era un înger al morții, poate cel dintâi, deci am presupus că avea sens să-și împartă timpul între rai și iad. Sinceră să fiu, nici măcar nu mi păsa. Important e că puteam să facem ceva pentru Sam și, dacă aveam noroc, pentru toți aceia pe care Lilinul îi trimisese în iad.

- Cosașul o să se întoarcă în curând, vinerea viitoare, după timpul nostru. Cayman s-a lăsat în față, m-a ciupit de nas, apoi a răs când l-am plesnit peste mână, ca să i-o îndepărtez. Fiindcă asta-i singura ta variantă: să te duci *jos*. N-o să mergi *sus*.

Păi, daa! Dar până vineri mai erau șase zile lungi. Am înghițit cu greu.

- Nu știi dacă pot să aștept atâta. Sufletul lui Sam...

- N-ai de ales, Layla. Aerul jucăuș i-a pierit. Nimeni altcineva n-are cum să-i elibereze sufletul în afară de Cosaș, și nu există nicio cale prin care tu să poți intra în rai, ca să discuți cu el. Absolut niciuna, mai ales acum.

Am ciulit urechile.

- Mai ales acum? Care-i diferența între ziua de azi și cea de ieri? Până acum n-am crezut niciodată că aș putea să intru în rai... stai așa! Tu știi ceva

despre aripile mele, despre motivul pentru care sunt *acoperite cu pene*?

Buzele i-au tresărit.

- Spui „acoperite cu pene“ de parcă ar fi o coafură nereușită. Pe de altă parte, părul împodobit cu pene arată tare rău.

- Cayman! m-am enervat eu, pierzându-mi răbdarea.

- De ce să te frământâți pentru aripile tale grozav de evoluat, când ai un Lilin care o să-și dea repede seama că Lilith categoric n-o să fie eliberată și că nu-i de glumă. Șeful o ține legată fedeleș. Ea n-o să plece nicăieri, prăjiturica mea glazurată.

Mi s-a făcut gura pungă. Apelativele lui drăgăstoase nu-mi erau deloc dragi.

- Și ce crezi c-o să facă Lilinul când o să-și dea seama că mămicuța lui dragă nu scapă și că el n-are cum să intervină? Cayman și-a ridicat mâinile, fluturându-și degetele, ca la finalul unui număr de dans. O să se iște haosul. Și ce crezi că o să se întâmple când o să se iște haosul? O să intervină cei din grupul Alfa și o să fie atât de mulți, încât Bocănilă o să facă indigestie încercând să-i mănânce pe toți. Nu vrem așa ceva. Pe legea mea!

Am deschis gura.

- Și de ce să-ți faci griji din cauza fercheșelor tale aripi cu pene, când ai un întreg clan de Gardieni care, în ultimele douăzeci și patru de ore, tocmai a descoperit că, de fapt, n-ai murit? Căci, crede-mă, au aflat. Nu era nevoie să le spună Zayne. Au făcut-o cei din grupul Alfa. Pe unii n-o să-i bucure supraviețuirea ta. Oh, nu, dulceață! Apoi mai e toată povestea cu vrăjitorii, și nici *măcar* să nu mă întrebă ce-au vrut în schimb ca să-ți salveze fundul, fiindcă nu vreau să fiu aducătorul unor asemenea vești proaste.

Am rămas mută. Văleleu, chiar începeam să mă simt super stresată! Demonul nu terminase.

- Și de ce să te agiți din cauza aripilor în general, când ești pe cale să frângi inima cuiva?

- Ce? m-am răstit eu.

Cayman a sărit jos de pe scaun, tot numai un rânjet.

- Hai să terminăm cu joaca, animăluțul meu de pluș propriu și personal! Zayne e îndrăgostit de tine. Roth e îndrăgostit de tine.

Am dat să trag aer în piept cu putere, dar mi s-a oprit în gât.

- Amândoi ar face orice pentru tine. Ar trăi, ar respira și ar muri pentru tine, dar nu-i poți avea pe amândoi, Layla.

Mâinile mi-au căzut în poală și am șoptit:

- Îmi dau seama.

- Și îți dai seama cu care dintre ei treaba e pe bune, a continuat el, privindu-mă cu atenție. Înțelegi tu, genul de dragoste veșnică, așa că de ce mai lungești rahatul ăsta?

- Nu lungesc nimic! am protestat. Am fost oarecum buimacă, știi, în parte din cauza întregii povești cu clanul meu, care m-a ținut prizonieră și aproape că m-a omorât. Pe urmă am stat pitită aici, vindecându-mă, după care a venit ziua de ieri. Frustrată, am sărit jos de pe scaun și am început să mă plimb cu pași mari în jurul mesei. Și poate că nu mi se pare momentul potrivit să fiu cu unul sau cu altul. La asta te-ai gândit vreodată?

Cayman și-a lăsat capul într-o parte.

- Când oare e momentul potrivit să-i dăruiești altcuiva toată inima ta? Mereu o să existe obstacole. Tu trebuie doar să te decizi care din ei o merită.

- Mă rog, am spus, încrucișându-mi brațele.

Bărbatul mi-a imitat gestul.

- Nu fi lașă!

- Poftim?

- La-șă, a repetat Cayman și, preț de o clipă, mi-a dat prin minte să iau vaza din mijlocul mesei și s-o arunc spre el. Să nu faci nicio alegere e calea de scăpare a lașului. Îi iubești pe amândoi. Pricep. Dar nu simți același fel de dragoste pentru amândoi și, cu cât accepți asta mai repede, cu atât mai bine.

- De ce reluăm discuția? Și, până la urmă, ție de ce-ți pasă?

Cayman a zâmbit.

- Fiindcă sunt un demon grijuliu.

- Îh! am gemut, azvârlindu-mi brațele în sus, în vreme ce panica și nervozitatea se luptau să pună stăpânire pe mine. Cayman vorbea de parcă situația ar fi fost foarte simplă, de parcă nu aveam să-l pierd pe unul din ei, însă lucrurile stăteau taman pe dos. Considerați-mă egoistă, dar gândul de a nu-i păstra pe amândoi în viața mea mă îngrozea. Ce enervant poți să fii!

- Nu dușmăni! a spus el, zâmbind larg. Fă copii!

Acum doar m-am uitat urât la el.

- Fă copii cu bărbatul potrivit, a adăugat demonul. Vreau doar să clarific lucrurile.

- Of, Doamne! m-am tânguit, aplecându-mă și așezându-mi fruntea pe masă. Am rămas în aceeași poziție chiar și după ce l-am simțit pe Cayman ieșind din cameră și, probabil, din casă, căci, după câteva clipe, n-am mai perceput prezența niciunui demon.

Blatul de granit era rece și neted, atingându-mi într-un fel plăcut fața încinsă. Poate că aveam să stau așa toată ziua. Părea un plan bun. Mai bun decât...

Nu, nu era un plan mai bun decât să ascult sfaturile lui Cayman. El avea dreptate. Oh, Dumnezeu, avea înfiorător de multă dreptate! Da, îi iubeam pe amândoi băieții. Îi iubeam cu adevărat, iar ideea că urma să-l rănesc sau să-l pierd pe unul din ei îmi întorcea stomacul pe dos, dar Cayman mai avea dreptate și în alte câteva privințe.

Nu puteam fi cu amândoi.

Iar sentimentele mele pentru ei erau diferite.

N-aveam cum să ascund asta. Mereu fusese așa. Amândoi mă făceau fericită. Amândoi mă făceau să râd. Amândoi mă umpleau de dor și-mi stârneau tot felul de bucurii în părțile mele feminine. Dar numai unul mă făcea...

Ei bine, știam că numai cu unul din ei aveam să fiu mereu fericită, numai cu unul aveam să râd întotdeauna. Acela de care nu doar că mi-era dor, ci după care *tânjeam*, și fiecare secundă pe care mi-o petreceam ignorând problema era o secundă pe care n-o puteam petrece cu el. O secundă în care viața mea era lipsită de dragoste, o dragoste *reală*, de genul aceleia ale cărei puteri rezistă în timp.

În ciuda spuselor lui Cayman, nu eram sigură că amândoi băieții mă iubeau într-adevăr. Nu le cunoșteam gândurile, dar, la urma urmei, nu conta ce simțeau ei. Conta ce simțeam eu, iar eu nu intenționez să mă mulțumesc cu puțin. Și nici nu mă așteptam ca ei să se mulțumească, la rândul lor, cu puțin.

Fruntea începea să mi se lipească de granit.

Pentru prima dată în ultimele zile, mi-am îngăduit să mă gândesc cu adevărat la cuvintele lui Roth, cele care îmi păruseră o halucinație, avută

înainte de a-mi pierde cunoștința din cauza rănilor și a ce-o fi fost în fiertura dată de vrăjitori.

„Te iubesc, Layla! Te-am iubit din prima clipă în care ți-am auzit glasul și o să te iubesc în continuare. Orice ar fi. Te iubesc!“

Roth aproape îmi confirmase că, de fapt, auzisem aievea acele vorbe rostite cu dulce stăruință, însă exista o parte din mine care pur și simplu nu reușea să creadă. Sau poate că nu voia să creadă, căci atunci când meditam la spusele lui Roth, îmi aminteam și ce-mi zisese Zayne, atunci când mă văzuse stând în livingul lui Stacey.

„Mi-aș fi dat seama dacă ar fi dispărut o parte din inima mea.“

Mă simțeam ca și cum întreaga ființă mi-ar fi fost stoarsă până în pragul durerii. Zayne îmi împărtășise tot felul de secrete, îmi spusese cum... mă așteptase. Totuși, eu îmi petrecusem, la rândul meu, ani întregi așteptându-l pe el și niciodată nu mi se păruse cu puțință să-l am.

Poate că doar îmi ieșeam din minți de teamă că, în sfârșit...

Pierdută în gândurile mele, n-am recunoscut senzația ce mi se strecura sub piele, avertizându-mă că mai era cineva în casă, până când o voce groasă a răsunit în bucătărie.

- Ce naiba faci, piticot?

Am sărit în spate și mi-am săltat capul, lipindu-mi o palmă de piept. Cu inima bubuind, l-am văzut pe Roth cum se apropie de masă și se oprește. Era îmbrăcat cam la fel ca în seara precedentă, cu excepția faptului că acum purta o bluză mulată, de culoare albă, care se asorta de minune cu nuanța aurie a pielii lui.

- Mă... mă gândeam, am răspuns, netezindu-mi părul cu mâinile. Mă gândeam la diverse chestii.

El și-a rezemat șoldul de masă.

- Blatul te ajută să te gândești la diverse chestii?

Am strâns din buze.

- Poate.

Privirea lui Roth a coborât, apoi a lunecat încet înapoi în sus, spre chipul meu. Căutătura lui avea o căldură plăcută, care-mi stârnea un cu totul alt soi de fior.

- E un fel ciudat de a cugeta, piticot.

- Da, știu. Cayman... ăăă, mi-a pregătit micul dejun. Jucându-mă cu părul, mi-am înfășurat vârfulurile șuvițelor în jurul degetelor, în vreme ce Roth se punea iar în mișcare. Se apropia mai mult de mine. Și mi-a luat un telefon.

- Eu i-am zis să-ți ia telefonul, a spus, și ochii roșietici i s-au aprins. Micul dejun, însă, a fost un gest frumos din partea lui. Ideea îi aparține sută la sută.

- A fost un gest frumos. Inima nu mi se domolise, iar faptul că el continua să se apropie nu ajuta deloc. Unde ai fost?

Roth s-a oprit în fața mea.

- Am verificat locuința lui Sam. Mi-am zis că n-ar strica. Întinzând o mână, și-a vârât degetele printre ale mele și mi le-a smuls din păr. Veștile nu sunt bune.

- Nu?

Roth a scuturat din cap, ținându-mi mâinile într-ale lui.

- Ai lui sunt morți. În paturile lor. Figura i-a devenit mai aspră, mai întunecată. Și sunt morți de cel puțin două zile. Din moment ce n-am văzut niciun duh, se pare că nu le-au fost smulse sufletele. În urmă a rămas o... o debandadă.

Am închis strâns ochii, fără să-mi pot reține tremurul. N-aveam nevoie să întreb ce însemna debandadă.

- De ce ar ucide Lilinul fără să ia un suflet?

Roth mi-a mângâiat palmele cu degetele mari.

- Pentru că poate. Fără niciun alt motiv.

- Doamne! Singura parte bună era că familia lui Sam urma să meargă acolo unde îi era locul, de vreme ce toți își păstrasera sufletele.

- Sincer să fiu, mă cam așteptam. Mă gândisem încă de aseară, dar n-am vrut să plec înainte de a mă convinge că ești OK. Mâinile lui calde s-au întins către încheieturile mele, iar când am deschis ochii, el se uita țintă la mine. Urăsc faptul că trebuie să-ți aduc asemenea vești.

Eu uram faptul că se pierduseră alte vieți nevinovate. Îi întâlnisem de câteva ori pe părinții lui Sam. Erau foarte de treabă, la fel de obișnuiți și de adorabili ca fiul lor.

- Stai! Sam are o soră. E mai mică și...

Un mușchi a tresărit pe maxilarul lui Roth când acesta și-a lăsat privirea în jos. Atunci mi-a picat fisa. El nu spusese „părinții lui“. Spusese „ai lui“.

Ouăle și baconul au început să-mi spumege în stomac. Îmi doream să nu fi mâncat nimic.

- Am dat un telefon anonim la poliție. Probabil c-au ajuns deja în casă. Chiar dacă ceea ce pare a fi Sam umblă pe două picioare, familia lui e... decedată, și asta o să-l silească pe Lilin să plece din școală și să se îndepărteze de elevi. Va trebui să aibă mare grijă. Nu că ar fi ușor de arestat, dar mă îndoiesc că vrea alte bătăi de cap.

Pieptul mă durea foarte rău când am șoptit:

- A fost o mișcare foarte deșteaptă.

Roth a venit și mai aproape.

- M-am gândit că pentru Stacey... și pentru tine ar fi mai ușor ca toți să-l considere mort sau, mă rog, un criminal acum, nu mai târziu. Dacă Lilinului i s-ar permite să umble prin școală având înfățișarea lui Sam, Stacey ar trebui să îndure din nou aceeași pierdere.

Privirea mi-a zburat spre a lui.

- Ai fost foarte delicat.

Roth a mimat în tăcere cuvântul „delicat“, de parcă nu l-ar mai fi auzit niciodată sau n-ar fi înțeles prea bine ce înseamnă.

- O să fiu cinstit. OK?

- Adică?

- Stacey mi-e simpatică. Să nu mă înțelegi greșit. Fata aia e dată naibii, într-un fel distractiv, dar, de fapt, eu m-am gândit la tine. Se uita fix în ochii mei. După ce-am văzut cum ți s-a sfâșiat sufletul aseară și, știind că încă ți se sfâșie, nu vreau să retrăiești totul când abia ai început să te vindeci.

Oh!

Oh, uau!

- Deci nu mă prețui pentru ceva ce nu sunt, a încheiat el, lăsându-mi mâinile să cadă. În timp ce se retrăgea, m-am sprijinit de masa din mijlocul bucătăriei, absolut zguduită.

- Cred că tu nu te prețuiești destul, Roth.

Întorcându-mi spatele, el mi-a aruncat o privire peste umăr.

- Știi ce sunt.

Asta era problema. Mi se părea că habar n-avea cine era, nici ce exista în adâncul ființei lui, ce conta cu adevărat.

Vorbele lui Cayman, cele pe care mi le șoptise, mi-au răsunat din nou printre gânduri, făcându-mă să-mi feresc privirea. Se întâmplau foarte multe lucruri în acele momente și foarte multe lucruri erau încurcate rău. Totuși, trebuia să încep de undeva să descâlcesc situația și știam de unde.

- Trebuie să fac ceva.

Roth s-a dus la frigider, de unde a scos o sticlă. Nu s-a răsucit, dar s-a auzit un șuierat neîncrezător când a scos dopul. Am tras adânc aer în piept și m-am străduit să continui:

- Trebuie... trebuie să mă întâlnesc cu Zayne.

Umerii i s-au încordat, apoi i s-au pleștit când a dus băutura la gură.

- Am bănuț eu, a spus demonul, în vreme ce mă holbam la conturul rigid al spatelui său.

- Roth...

Nu m-a lăsat să termin.

- O să-l chem înapoi pe Cayman. El o să te ducă unde ai nevoie. Pe urmă s-a întors cu fața la mine și mi s-a tăiat răsufarea. Pe chipul lui se citea o vulnerabilitate pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci, o mare și îngrozitoare tristețe, care-i stingea strălucirea din ochi. Știu că ai încredere și că... și că ții la Zayne, dar eu n-am încredere în ceilalți. În plus, sunt probleme cu grupul Alfa. Cayman merge cu tine.

Până să apuc să mai zic ceva sau măcar să protestez, Roth dispăruse. Cât ai clipi, plecase și mă lăsase să mă uit în gol la locul în care se aflase.

Joc de societate, în care un participant trebuie să-și ajute echipa să ghicească un cuvânt ales la întâmplare, dar fără a folosi cele mai evidente indicii, care sunt tabu.
(n.tr.)

CAPITOLUL 5

Puteam să discut cu Zayne abia mai târziu în acea după-amiază, și oricum fusesem nevoită să-l aștept pe Cayman, care urma să facă pe șoferul. Nu părea enervat de noua sarcină ce-i fusese impusă. Sporovăia în timp ce conducea, însă eu eram prea neliniștită și prea distrată ca să dau atenție spuselor lui, așa că mi-am ațintit privirea spre fereastră, urmărind ghirlandele luminoase înșirate pe stâlpii de electricitate și becurile care, în curând, aveau să se aprindă clipind. M-am foit tot drumul până la cafeneaua la care obișnuiam să merg cu Zayne în fiecare sâmbătă, fără să-mi pot lua gândul de la felul în care Roth mă privise în bucătărie.

Nu pricepeam. Trecuse de la... de la atingeri, la o retragere totală. Nu devenise doar distant, ci *îndurerat*. Nici măcar nu avusesem ocazia să-i dau vreo lămurire. Acum, inima îmi bătea nebunește, de parcă aș fi fost pe cale să mă iau la trântă cu vreo Fiară, nicidecum să mă văd cu Zayne.

Poate că eu și Cayman judecaserăm complet greșit, ăăă, interesul lui Roth, însă asta tot n-ar fi schimbat nimic din ceea ce urma să fac. N-ar fi putut să schimbe.

Cayman a încetinit și a oprit Mustangul, lăsând motorul pornit, pe lângă mașinile parcate în fața localului. Când am întins mâna spre portieră, el a lovit cu degetele în volanul mașinii.

- Numărul meu e deja salvat în telefonul tău, sub numele de Sos Excepțional. Dă-mi un mesaj când termini.

- OK. Am deschis ușa și m-am chircit în clipa în care vântul m-a izbit în față.

- Să nu te abați din drum! S-ar putea ca ființe din grupul Alfa, și naiba mai știe ce altceva, să umble să-ți pună pielea-n băț, a continuat el. Și chiar

nu vreau să mă întorc acasă și să trebuiască să-i explic lui Roth că am reușit să te pierd.

Am rezistat nu numai imboldului de a-i atrage atenția că, în acel moment, nu eram sigură ce părere ar fi avut Roth dacă prietenul lui m-ar fi scăpat din ochi, ci mi-am înfrânat și pornirea de a-mi da ochii peste cap.

– Da, *tati!*

Cayman a rânjit.

– Fă-mă să fiu mândru de tine!

Aruncându-i o privire peste umăr, am coborât din mașină, am trântit portiera și am sărit pe bordură. În bătaia necruțătoare a vântului, m-am repezit printre oamenii care treceau grăbiți pe trotuar, umblând încoace și încolo. M-a întâmpinat un alai de aure, în nuanțe untoase de galben sau în blânde tonuri de albastru și roz. Eram atentă la orice ființă lipsită de nimb, semn sigur că un demon s-ar fi aflat printre noi, însă totul părea să arate normal.

Coronița brumată care atârna pe ușă a scos un clinchet când am pășit înăuntru. Încă înainte să intru pe ușă, mi-am dat seama că Zayne se afla deja acolo. L-am simțit din clipa în care aerul cald din interior s-a revărsat asupra mea. Cafeneaua era fără îndoială o afacere de familie, nu făcea parte dintr-un lanț mare, însă mirosea a dulciuri proaspăt coapte și a boabe de cafea. Pe lângă pereți stăteau înșirate separeuri de culoarea espressoului și imediat am zărit acolo strălucirea albă a lui Zayne. Acesta se așezase în partea din spate a localului, într-unul dintre confortabilele separeuri, cu fața către ușă.

Înainte de a mă alătura lui, mi-am acordat câteva momente pentru a-mi limpezi mintea și a-mi comanda o cafea moca mentolată. Apoi mi-am luat paharul cald și m-am dus către el. Zayne s-a ridicat numai-decât în picioare și, pe măsură ce mă apropiam, am văzut tot mai bine că cearcănele de oboseală de sub ochii lui se mai estompaseră puțin. Eram recunoscătoare pentru asta.

Localul era plin de oameni, unii la costum, alții încărcăți cu pungi de cumpărături, însă când Zayne mi-a luat paharul din mâini și l-a pus pe masă, parcă am fi fost singuri. Până să pot scoate o vorbă, el m-a luat în brațe și m-a lipit de trupul lui, coborându-și obrazul spre al meu. Am înghețat, căci se

apropiase prea mult de gura mea, dar Zayne... of, mereu fusese incredibil de imprudent cu mine.

- Asta voiam să fac ieri, mi-a șoptit la ureche, cu glas răgușit. De cum te-am văzut prima dată în casa aia, numai la *asta* m-am gândit.

Am închis strâns ochii, în timp ce-l îmbrățișam la rândul meu. Emoțiile îmi rodeau deja măruntaiele.

- Acum clanul știe că ești în viață, a continuat Zayne, moment în care mi-am simțit mușchii spatelui încleștându-se. Cayman îmi spusese același lucru, dar era cu totul altceva să aud confirmarea. Danika voia să vină cu mine. Voia să vadă cu ochii ei că n-ai pățit nimic.

Surprinsă, am izbucnit într-un hohot de răs gătit și am simțit cum obrazul lui Zayne, lipit de al meu, se ridică într-un zâmbet. Danika și cu mine aveam o relație foarte ciudată. Întregul clan se așteptase ca Zayne să se împerecheze cu ea. Altfel spus, să treacă la treabă și să producă o mulțime de bebe-garguie, iar din pricina asta eu mereu fusesem extrem de geloasă pe Gardiana pursânge. Danika era uluitor de frumoasă și, spre deosebire de majoritatea femeilor-garguie, destul de bățăioasă. O deranja să stea cu mâinile în sân și să scoată copii pe bandă rulantă, pentru binele omenirii. În plus, Danika fusese la rândul ei interesată de Zayne. Pe scurt, existau o mulțime de motive s-o urăsc, dar, până la urmă, noi două formaserăm o neverosimilă alianță.

Chiar mi se făcuse dor de ea, într-un fel straniu, așa cum, în timpul unui val de căldură, ți se face dor de adunat zăpada cu lopata. Când, vrând-nevrând, Zayne mi-a dat drumul, aproape că m-am prăbușit pe scaun, luptându-mă să redevin stăpână pe ceea ce simțeam și urma să fac.

Zayne s-a reșezat pe locul din fața mea.

- Te simți bine, Layla-gândăcel?

Tonul lui arăta că era vădit îngrijorat.

- Da. Mi-am dres vocea și am sorbit din cafeaua cu mentă. Noaptea trecută a fost un pic mai grea. Am început să mă gândesc la Sam... Am scuturat din cap și am continuat cu glas scăzut: Roth s-a dus azi-dimineață la el acasă. Părinții lui Sam nu mai erau. Muriseră. Din câte se pare, nu le-au fost luate sufletele.

- Drace! Zayne și-a trecut degetele prin păr.

Eu am dat încet din cap, uitându-mă la capacul care-mi acoperea paharul.

- A anunțat poliția, lucru destul de isteț. Asta o să-l oblige pe Lilin să stea un timp ascuns, de vreme ce oamenii legii o să-l caute pe... pe Sam. Cel puțin așa sperăm. Tu ai aflat ceva despre cei din grupul Alfa?

Zayne mă privea cu înflăcărare și mi-am dat seama că mă fixa astfel încă de când mă așezasem.

- Da. Câțiva au vizitat clanul cam pe la aceeași oră la care ceilalți doi și-au făcut apariția în casa lui Stacey. Din ce-am putut înțelege de la Nicolai, cei din grupul Alfa știau că există un Lilin, au știut dintotdeauna.

Nu-mi scăpase faptul că se referea la o discuție avută cu Nicolai, nu cu tatăl lui, însă atenția mi-a fost atrasă de ultima parte.

- Au știut?

- Da, și aparent nu s-au putut implica, din motivele lor celeste. Credeau c-o să ne dăm noi singuri seama.

Furia îmi încingea pieptul pe măsură ce mă uitam la el. Săptămâni întregi mă crezusem vinovată pentru morțile, distrugerile și violențele apărute atât la școală, cât și acasă, și asta în vreme ce grupul Alfa cunoștea adevărul de la bun început.

- Au avut tot timpul informația și nu le-a dat niciodată prin minte să-i spună vreunui dintre noi? De ce? Ridicam tonul, dar nu mă puteam abține. Din cauza unor reguli de rahat?

- Știu, a încuviințat Zayne cu blândețe.

Îmi venea să-l iau la pumni pe oricare din grupul Alfa! Dar pumni din ăia ca-n filmele cu arte marțiale.

- Am fi putut salva vieți. Nici măcar n-am cum să... Am luat o înghițitură zdravănă de cafea, sperând că o să mă liniștească. Nu m-a liniștit câtuși de puțin. Ce altceva au mai zis?

Zayne și-a rezemat coatele pe masă și s-a aplecat spre mine.

- Tata a reușit să negocieze cu ei și să câștige niște timp. Vom fi lăsați până în ziua de Anul Nou să-i venim de hac Lilinului, asta dacă nu cumva el o să facă ceva prin care să riscăm să ne expunem. Avem chiar acum Gardieni plecați să-l caute.

Sprâncenele mi s-au arcuit brusc. Sinceră să fiu, nu crezusem că grupul Alfa o să ne dea un răgaz. Mi-era ușor să mi-i imaginez acordându-ne două ore. Totuși, nu m-am mirat când am aflat despre chestia cu expunerea. Îngerii decretaseră cu multă vreme în urmă că omenirea nu poate să primească dovezi concrete, hotărâtoare, privind existența raiului și a iadului, că lumea trebuie să creadă într-o forță superioară bazându-se doar pe religie. Nu le înțelesesem decizia nici înainte și nu le-o înțelegeam nici acum. Nu știam decât că Gardienii se făceau luntre și punte ca să le ascundă oamenilor de pretutindeni adevărul despre demoni.

- Ce se întâmplă dacă nu ținem situația sub control?

- Nimic plăcut. Grupul Alfa amenință să ne curețe pe toți. Același lucru e valabil și dacă Lilinul merge prea departe. Zayne a oftat, în timp ce eu mă întrebam ce însemna „prea departe“. Par să priceapă că Lilinul nu va fi ușor de găsit și de ucis, dar n-au vorbit doar despre asta.

- Despre ce altceva au mai vorbit? Despre cât de mișto e pe mărețele lor culmi?

El s-a uitat o clipă la mine, apoi a răspuns:

- Ăă, nu. Ei nu... Of, n-am cum să ți-o spun mai pe ocolite! Ei nu sunt mulțumiți de tine, Layla-gândăcel.

Cu câteva săptămâni în urmă, poate că mi-aș fi ieșit din minți și m-aș fi băgat într-un colț, ca să mă legăn până când aveau să-mi dispară toate necazurile. Acum? Am pufnit, după care am luat încă o gură de cafea.

- Ce mare surpriză!

Zayne și-a plimbat privirea peste chipul meu. Multă vreme n-a scos un cuvânt.

- Roth a spus un adevăr ieri. Eu am mai văzut aripi negre, acoperite cu pene.

Mă străduiam din răspuțeri să nu mă gândesc la ciudatele mele aripi, însă mi-am pus paharul jos.

- Unde?

Un mușchi i-a tresărit sub ochi când și-a coborât privirea, iar mie mi s-a strâns stomacul. Nu era neapărat un semn bun.

- Nu le-am văzut decât la un singur demon. Părea unul de Nivel Superior. L-am zărit doar o clipă. Am presupus că mi s-a năzărit, însă aripile lui arătau

ca ale tale.

- Ah! am murmurat, neștiind sigur ce să cred. Zayne și Danika deja îmi confirmaseră că miroseam ca un demon de Nivel Superior. De aceea fusesem atacată de Gardianul Tomas. Deci nu auzisem nimic nou, nu cu adevărat, dar spusele lui Zayne tot nu-mi explicau de ce aripile mele se îmbrăcaseră brusc în pene și de ce nu mă transformasem pe deplin, așa cum ar fi făcut un Gardian sau un demon. Aripile mele au vreo legătură cu motivul pentru care, dintr-odată, grupul Alfa nu mă mai agreează? Mă rog, nu că la început m-ar fi agreeat, dar totuși, care-i faza acum?

- N-au zis decât că ești o monstruozitate. Ceea ce nu-i corect. Tu...

- Știu. Nu-i corect. Sunt chestii și mai rele decât mine care umblă brambura. Știu asta. Iar dacă ei n-au aflat, nu-i problema mea.

Zayne și-a săltat o sprânceană.

- Bine, OK, e problema mea, dacă vor încerca din nou să mă atace, dar știu că eu nu sunt o monstruozitate, am repetat, târându-mi un deget pe buza paharului.

Avusesem nevoie de mult timp ca să ajung în acel punct, ca să nu mă mai las doborâtă de vorbele celor din grupul Alfa ori din propriul meu clan. Și nici măcar de vorbele fetelor de la școală, fete ca Eva Hasher și haita javrelor, cum le numea Stacey, cele care mă făceau să pun la îndoială tot ce eram. Habar n-am ce m-a făcut să schimb macazul. Poate lungile și întunecatele ceasuri petrecute în cușca aia oribilă din subsolul taberei sau poate faptul că fusesem la un pas de moarte. În orice caz, ceva mă trezise la realitate.

Din mai multe puncte de vedere, iar acum trebuia să profit de unul din respectivele puncte.

M-am uitat la Zayne, cel mai apropiat prieten al meu încă din copilărie, cel care, foarte multă vreme, fusese totul pentru mine, și am descoperit că nu-mi puteam lua ochii de la el. Avea... avea să fie dureros. Sfinte Sisoe, avea să usture la fel de tare ca înțepăturile unui roi de viespi! Și era teribil de înfricoșător, căci nu exista nicio plasă de siguranță pentru decizia mea.

Zayne și-a lăsat capul într-o parte.

- Hei... S-a întins peste masă și a dat să mă prindă de mână, însă eu mi-am retras-o și mi-am încleștat-o de cealaltă. Privirea lui a zburat spre a mea.

Layla?

Mi-am amintit ce-mi șoptise Cayman la ureche în acea dimineață.

„Nu mai fi lașă și renunță la trecut! Îmbrățișează viitorul, pentru că cele două sunt foarte diferite.“

Cayman avea dreptate. Fusesem o lașă, mă temusem să renunț la trecut, la tot ce-mi era familiar, căci aveam un sentiment de siguranță acolo, o simplitate în confortul acelei situații. Trecutul semăna cu întoarcerea acasă, era dulce și cald, perfect în felul lui. Nu se lăsa cu nimic mai prejos decât viitorul, însă mie îmi fusese groază să îmbrățișez necunoscutul, riscul de a pierde lucrurile pe care contasem întotdeauna.

Fiindcă nu vedeam decât o singură pereche de ochi în fiecare seară, când îi închideam pe ai mei, și în fiecare dimineață, până să îi deschid iar.

- Layla? a spus Zayne cu glas blând.

Mi-am îndreptat umerii și am înghițit cu greu o gură de aer.

- Ieri ai spus că trebuie să discutăm și ai avut dreptate. Trebuie. Mi-a cercetat privirea, în timp ce eu mă străduiam să continui ce începusem. Îmi dau seama că se întâmplă foarte multe în momentul de față, că multe chestii sunt în aer și că mare parte dintre ele sunt bizare.

- Dar...?

Aveam în gât un nod cât o minge de golf și aș fi vrut să închid ochii. Aș fi vrut să mă uit în altă parte, însă m-am silit să nu ascund nimic.

- Știi că însemni enorm pentru mine, mereu ai însemnat, și că țin foarte mult la tine. Te iubesc...

- Dar nu ești *îndrăgostită* de mine? Pleoapele i-au căzut, iar chipul i s-a crispat. Asta vrei să spui?

- Nu. Adică, n-aș zice-o sub forma asta. Te iubesc, dar...

- Cred că faci mișto de mine. Zayne a deschis ochii și s-a lăsat pe spătarul separeului, scuturând din cap. Pur și simplu oprește-te!

Am deschis gura.

- Oprește-te! Doar o secundă, a repetat el cu ochii deschiși, fără să-i scape nimic. Scuturând mai departe din cap, se holba la mine, cu cea mai nefericită expresie de uimire întipărită pe chip. E din cauza celor întâmplăte când te-am sărutat ultima oară sau din cauza clanului nostru? Eu am încredere în tine, Layla! Știi că și tu ai încredere în mine. Putem face relația să meargă.

Of, Doamne, mingea de golf se transformase într-una de softball!

- Știi că ai încredere în mine, însă nu ăsta-i motivul. Zău că nul Cuvintele erau mai adevărate decât realizasem până în acea clipă, ceea ce făcea cu atât mai important să-i spun ce aveam de spus, pentru că și dacă noi doi am fi reușit să facem relația să meargă, până la urmă inima mea... inima mea și-ar fi avut locul în altă parte. Am fi putut face relația să meargă fără... fără sărutări și am fi putut avea grijă. Iar eu am încredere în tine, dar nu despre încredere e vorba. Zayne, tu însemni mult pentru mine și am...

- Îl iubești pe Roth, a continuat Zayne în locul meu. Ești îndrăgostită de el.

M-am uitat în ochii lui de un albastru strălucitor.

- Da, am șoptit, cu buza de jos tremurând. Despre el e vorba. Întotdeauna a fost vorba despre el. Îmi pare rău. Chiar te iubesc. Țin foarte mult la tine și, din foarte multe puncte de vedere, relația noastră a fost un vis împlinit, dar nu-i la fel.

Zayne s-a tras înapoi, de parcă m-aș fi repezit la el și i-aș fi tras o palmă peste masă.

- Te rog nu te aștepta să stau aici și să ascult un discurs care mă face să mă simt ca și cum aș fi ieșit pe locul doi într-un nenorocit de concurs.

Am tras cu putere aer în piept.

- Nu așa vreau să te simți.

Zayne și-a lăsat sprâncenele în jos, fixându-mă cu privirea.

- Cum naiba te așteptai să mă simt?

Lacrimile îmi ardeau ochii, fiindcă niciodată, niciodată nu voisem să rănesc pe cineva. Cu atât mai puțin pe Zayne.

- Nu știu.

- Bineînțeles că nu știi. Într-un gest repezit, și-a dus o mână pe deasupra capului, cuprinzându-și ceafa în căușul palmei. A urmat o pauză, timp în care încordarea i-a înăsprit conturul buzelor. Te iubesc, a gemut Zayne și un mușchi a început să-i zvâcnească în dreptul maxilarului. Sunt *îndrăgostit* de tine. Te-am *așteptat*, Layla! Și nimic... nimic din toate astea nu contează.

N-aveam idee ce să zic. Contau... contau extrem de mult, dar cum să i-o spun? Fiindcă, la urma urmei, chiar dacă m-aș fi întors acasă, și Roth mi-ar fi râs în față, nimic nu s-ar fi schimbat.

Pe fața lui s-a ivit un licăr de furie.

- Ce s-a întâmplat între noi? Pentru tine a fost doar un fel de a-ți umple timpul?

- Oh, Dumnezeu, nu! O femeie cu aură roz pal care stătea la coadă să-și ia o cafea s-a uitat la noi, așa că m-am străduit să vorbesc încet. Nici vorbă de așa ceva. Doamne, a fost perfect, ca o întruchipare a tuturor fanteziilor pe care le-am avut vreodată!

- Pe bune? Neîncrederea i s-a așternut pe chip. Fiindcă mie mi se pare că doar te-ai jucat, până când ai putut să fii cu el.

- Până când am putut să fiu cu el? am repetat, cu voce stinsă. Nici măcar nu știu...

- Să nu îndrăznești să-mi spui că nu știi dacă te iubește! Nu fă pe proasta! a izbucnit Zayne, moment în care m-am tras brusc înapoi, uluită de ranchiuna din tonul lui. La naiba! a mormăit el, lăsându-și brațul să cadă.

- Zayne...

- Gata! mi-a poruncit, făcându-mă să-mi țin ochii strâns închiși. Pur și simplu gata!

S-a ridicat fără să mai spună altceva, și nici eu n-am încercat să-l opresc când a pornit cu pași mari către ușă. Mi-am trântit coatele pe masă și mi-am îngropat fața în palme. Măruntaiele mi se răsuceau, cuprinse parcă de flăcări. Zayne nu-mi mai vorbise niciodată astfel, nici măcar atunci când avusese tot dreptul să fie supărat pe mine. Nu că l-aș fi blamat. O meritam. Acționasem nesăbuit, cu el și cu inima lui. Nu regretam nimic din ceea ce împărtășiserăm, dar o făcusem de oaie. N-ar fi trebuit să-mi îngădui să mă încurc cu el, căci vorbele pe care le rostisem cu câteva clipe în urmă fuseseră și ele adevărate.

Întotdeauna îl preferasem pe Roth. Din secunda în care pășise țațoș pe afurisita aia de alee unde mă luptam, fără succes, cu un demon, el fusese cel potrivit pentru mine. Poate că n-avusesem ochi să văd asta după ce se întorsese din adâncuri. Poate că mă înfuriasem prea tare pe el după felul în care se purtase la început. Poate că mă jucasem cu Zayne, deși fără intenție. Nu știam.

Tot ce știam era că-l pierdusem pe băiatul alături de care crescusem. În caz că aș mai fi avut vreun dubiu, faptul că mă lăsase singură în cafenea îmi

spunea tot ce trebuia să aflu. Protector cum era el cu mine, Zayne n-ar fi permis nici în ruptul capului să rămân nesupravegheată, când un Lilin încă umbla liber. Decât dacă îndepărtarea de mine ar fi fost mai importantă decât ocrotirea mea.

Habar n-am cât am mai stat acolo, dar până la urmă am simțit cum o căldură nefirească mi se împrăștie pe ceafă, o alertă cu privire la apropierea unui demon. Așteptându-mă să dau de Cayman, mi-am săltat capul și m-am uitat prin cafenea. Mi-am plimbat privirea peste nuanțele blânde ale nimburilor, până când am dat de un tânăr care stătea în partea din față a localului, fără să aibă nimic împrerurului lui.

Iată-l pe demonul meu, și nu era Cayman!

Recunoscătoare că mă puteam concentra la altceva decât la faptul că tocmai îi sfărâmasem inima lui Zayne, mi-am tras părul peste față, ca să-mi acopăr chipul, și l-am cercetat pe bărbatul aflat la intrarea în cafenea. Grație dublei mele moșteniri, demonii nu reușiseră niciodată să mă simtă, ceea ce făcea ca vânarea lor, pe care o practicasem în trecut, să fie floare la ureche. În plus, amestecul de Gardian și demon din mine îmi oferise capacitatea unică de a însemna demonii. O singură atingere, și aceștia deveneau lumini de neon, rămânând cu o pecete care putea fi ușor urmărită de Gardieni.

Nu mai însemnasem demoni de când... ei bine, de când Roth intrase în viața mea, arătându-mi că până și ei au un scop în lume. De la el aflasem că unii demoni nu erau atât de răi, de exemplu Afurisiții, care tindeau să-și facă de cap cu anumite lucruri, precum stâlpii de telefonie, șantierele sau orice fel de aparatură electronică, și care aveau o ușoară înclinație spre piromanie.

Individul din local n-avea aer de Afurisit și așa fi fost gata să pun pariu că nici Imitator nu era, adică un demon a cărui mușcătură transformă un om în ceva asemănător unui figurant din serialul *The Walking Dead: Invazia zombi*.

Nu, demonul acela răspânda un aer de Nivel Superior, prin urmare putea fi un Duce, un Rege sau orice alt soi de răutate aleasă. Aceștia n-ar fi trebuit să urce la suprafață, având în vedere că erau în stare să facă prăpăd, în sensul urât și sângeros al cuvântului.

M-am încruntat.

Cu alte cuvinte, poate nici eu n-ar fi trebuit să mă aflu la suprafață. Tot

uitam că acum miroseam la fel ca demonii de Nivel Superior și cam semănam cu unii dintre ei. Of!

Demonul și-a lăsat capul într-o parte și o șuviță din părul blond platinat i-a căzut peste sprâncenele negre, care ieșeau puternic în evidență prin contrast. Arăta a rocker, dând impresia că, dacă lanțul argintiu de la brâu i s-ar fi rupt, blugii mulați ar fi căzut numaidecât de pe el. În timp ce iscodea localul, privirea i s-a oprit asupra mea, dar și-a continuat traseul până ce, brusc, a revenit în direcția mea.

Am încremenit.

Demonul a încremenit și el.

O-o!

Demonii nu puteau să mă simtă, dar acela se holba drept la mine, de parcă mi-ar fi răsărit un al treilea braț în creștetul capului. Pălind, până când fața lui a căpătat nuanța părului, a făcut un pas smucit înapoi și s-a ciocnit de o femeie cu aură bleu. Ea aproape că și-a scăpat pe jos poșeta și cafeaua, încercând să-l ocolească.

Apoi demonul s-a răsucit pe călcâie și a împins la o parte un tip mai în vârstă. Bătrânul a început să strige, însă tânărul era deja la ușă. Eu m-am ridicat fără să mă gândesc. Curiozitatea și surprinderea puseseră stăpânire pe mine. Am traversat în grabă localul, lăsând în urmă ce mai rămăsese din cafeaua mea cu mentă. Mai aveam doar câțiva pași până la demon, când el a ieșit valvârtej pe trotuar. Cuprins de panică, a azvârlit o privire peste umăr, către mine.

M-am oprit, frânând brusc sub tenda cafenelei.

- Ăăă...

Demonul a prins viteză și, gonind pe trotuar, a dispărut după colț, pierzându-se în marea de nimburi șterse.

- Ăăă! am șoptit eu, uitându-mă în spate, pregătită să văd o grămadă de membri ai grupului Alfa. Dar nu eram decât eu și cu mine, ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru. Demonul de Nivel Superior fugise... de mine.

CAPITOLUL 6

Nu i-am zis lui Cayman despre demonul de Nivel Superior care o luase la goană, iar el nu m-a întrebat cum a decurs discuția cu Zayne, treabă care nu m-a deranjat câtuși de puțin. După un drum aproape tăcut, el m-a lăsat în fața casei.

- Distracție plăcută cu ce va urma! a fost tot ce-a spus, după care a demarat în trombă.

Întorcându-mă cu fața spre palat, n-aveam idee la ce se referise Cayman, dar mă gândeam că aveam să aflu cât de curând. Când am intrat pe ușa principală și am închis-o după mine, înăuntru era întuneric, dar nu și liniște. De la etajul al doilea răzbătea laitmotivul ascuțit al unei chitare, ce se pierdea iute în bubuitul tobelor.

Încruntându-mă, am luat-o pe scări în sus, însă pe la jumătatea drumului am descoperit ceva ciudat. M-am aplecat și am ridicat o sticlă goală de bere. Ridicând privirea, am văzut că pe fiecare treaptă mai era câte una, până sus. Zece sticle goale.

Aoleu!

Am făcut ochii mari și am pus sticla înapoi pe scară. N-aveam cum să le adun pe toate fără să iau mai întâi o pungă, și ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să cobor în cămară. Am grăbit pasul și am urcat în goană restul treptelor.

Precum o dără din firimituri de pâine, alte sticle fuseseră aruncate ici și colo de-a lungul holului larg ce ducea către încăperea în fața căreia se oprise Roth cu o seară în urmă, în vreme ce eu mersesem mai departe, spre dormitorul cel mare.

Inima mi-a tresărit în piept când am ajuns lângă camera lui. De după ușa întredeschisă bubuia o muzică apăsătoare. O lumină slabă se furișa prin

deschizătură. Am tras adânc aer în piept, am împins ușa la o parte și m-am oprit în pragul uriașului dormitor.

Nimic pe lume nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce îmi era dat să văd.

Bambi țopăia și se unduia pe parchet. S-a oprit, pentru a-și răsuci spre mine trupul de obicei grațios. Ochii ei roșii erau sticloși, incapabili să se concentreze. Limba bifurcată i-a țâșnit afară, după care șerpoaica s-a întors la ale ei, înaintând încet către locul de sub fereastră. Odată ajunsă acolo, și-a săltat corpul lung de peste un metru optzeci pe băncuță, însă a lunecat imediat de pe ea, prăvălindu-se pe podea.

M-am umplut de îngrijorare, dar când am făcut un pas către Bambi, altceva mi-a atras atenția. Pe pat, spiritul lui Roth ce lua forma unui pisoi alb cu negru încerca să-l atace pe cel întruchipat într-un pui de mătă alb, care părea să-și fi pierdut cunoștința și zăcea întins pe spate, cu toate cele patru lăbuțe rășchirate. Animăluțul negru cu alb, inspirat botezat Fury, s-a repezit asupra adormitului Nitro, a ratat cale de o poștă și a nimerit pe o pernă. Pisioul s-a transformat într-un ghemotoc alb cu negru de blană și s-a rostogolit pe jos, izbindu-se de Nitro.

Am rămas cu gura căscată.

Cel de-al treilea pisoi, unul complet negru, pe nume Thor, ședea pe o comodă, cu ochii mijiiți sub forma a două crăpături înguste. În timp ce mă holbam la el, a început să se legene dintr-o parte în alta. Când m-a zărit, a deschis botul, cel mai probabil ca să sâsâie la mine, căci animăluțele alea erau niște ticăloase, însă din gură i-a ieșit un râgâit mai degrabă omenesc.

O, Doamne, spiritele se *îmbătaseră!*

Am izbucnit într-un râs clocotitor, dar ușa s-a trântit în spatele meu, răpindu-mi hohotul nebun. Acum stăteam într-un loc, iar în clipa următoare eram cu spatele proptit în ușă. Un piept tare, cald și foarte gol s-a lipit de al meu și o răsuflare fierbinte mi-a alunecat pe obraz, în vreme ce două mâini au lovit ușa, de-o parte și de alta a capului meu.

- Ce cauți aici? m-a întrebat Roth, și inima mi s-a izbit de coaste, apoi și-a dublat bătăile, căci buzele lui îmi mângâiau curbura maxilarului. El a inspirat adânc. La naiba, că bine mai miroși! A mentă piperată și... și a soare.

Ăăă... habar n-aveam cum să răspund la așa ceva.

- Te-am lăsat să pleci, a continuat Roth, înclinându-și capul spre gâtul meu și trimițându-mi un fior prin tot trupul. Ai avut dreptate ieri. Te-am făcut să suferi. Nu ca el. Mai rău. Te-am lăsat să ieși din casa asta, ca să fii fericită cu el. Nu asta voiai? Dar ești aici. Te-am lăsat să pleci, și asta m-a *ucis*, și-acum ești aici.

O, Dumnezeuule!

Roth trăncănea fără oprire, însă inima îmi făcuse implozie când vorbele lui stârniseră ceva profund și pățimaș înăuntrul meu. Deodată, înțelegeam expresia lui din acea dimineață, când îi spusese că trebuie să discut cu Zayne. Dacă mi-ar fi dat măcar ocazia de a-l lămuri în legătură cu ce urma să fac, n-ar mai fi crezut că o să-l părăsesc, că o să-l aleg pe Zayne.

Dar Roth mă lăsase să plec, ca să fiu fericită. Prințul Moștenitor al iadului, care se pretindea cel mai egoist dintre demoni, mă lăsase să ies pe ușă, crezând că o să fiu mai fericită cu altcineva. Rămăsesem fără cuvinte și un cu totul alt fel de lacrimi îmi umpleau ochii. El se mai dăduse cândva la o parte pentru a mă proteja, iar acum o făcuse din nou, redându-mi libertatea de a fi cu altul. Nu existase strop de egoism în niciuna din cele două fapte. Ba din contră, iar revelația mi-a dres sfâșietura din suflet, întremând dureroasa ruptură. Însă n-a vindecat cicatricea lăsată în urmă de renunțarea la Zayne. Acea n-avea să dispară niciodată.

Am strâns din pleoape.

Roth și-a ridicat încet bărbia, rezemându-și fruntea de a mea. A șoptit:

- De ce ești aici, Layla?

- Sunt aici... sunt aici pentru că *aici* mă simt fericită, cu tine.

El nu s-a clintit. Nu eram sigură că respira măcar. Se prea poate ca vorbele mele să nu fi răzbătut prin ceața alcoolului pe care în mod evident îl consumase, ceea ce arăta că discuția trebuia să aibă loc mai târziu. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, pregătindu-mă să-i atrag atenția asupra acestui fapt, când Roth s-a mișcat.

Brațele lui m-au înconjurat și m-au strâns cu putere. Era plăcut... mai mult decât plăcut. Atingându-mi fiecare parte din trup cu o parte a trupului său, el și-a lipit capul de gâtul meu și a inspirat adânc. Pulsul îmi zvâcnea, iar mâinile îmi dărdâiau. Un fior adânc s-a înălțat prin toată ființa lui și Roth s-a cutremurat în brațele mele, după care și-a continuat mișcărilor.

Mi-a cuprins obrazii în palmele lui mari și, zicând ceva prea încet și prea rapid pentru ca să-l pot înțelege, mi-a lăsat capul pe spate, apoi m-a sărutat. Gestul n-avea pic de blândețe în el. Gura lui o acoperea pe a mea și cercelul sferic din limbă i se ciocnea zgomotos de dinții mei, în vreme ce mă împingea în ușă. Avea un gust dulce, dar păstra încă pe limbă amăreala alcoolului. Mici furnicături de plăcere îmi alergau prin tot corpul, făcându-mă să gem în ritmul sărutării. Mâinile mi-au alunecat în sus, către umerii lui, iar degetele mi s-au înfipt în pielea-i netedă. Sărutul avea efecte nebunești asupra simțurilor mele și mi-a spulberat capacitatea de a judeca din clipa în care trupurile ni s-au unit de la brâu în jos.

Și mi se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai simțisem *asta*. Dulcea frenezie născută dintr-un singur sărut și descătușarea, libertatea de a ceda în sfârșit, de a primi absolut totul, de a dobândi ceea ce voiam, ceea ce râvneam. Imediata și absoluta năvală a dorinței, atât de puternică, încât îmi întuneca mintea, energia fără astâmpăr și exaltarea provenite din faptul că aveam gustul iubirii pe vârful limbii. Nimic nu se compara cu asta.

Roth a întrerupt sărutul și, gâfâind, mi-a cuprins fața cu mâinile.

– Mai spune o dată! mi-a ordonat el, cu glas aspru. Mai spune o dată, Layla!

Abia am reușit să-mi recapăt suflul.

– Sunt fericită aici, cu tine. Sunt...

Mi-am plimbat încet mâinile în sus, pe gâtul lui, și i-am mângâiat maxilarul cu degetele mari. Aș fi vrut să-i spun mai multe, însă el m-a apucat de încheieturi și mi le-a ținut strâns în vreme ce mă privea fix, fără să scoată o vorbă. Inima îmi bătea cu putere, dar sângele parcă abia mi se târa prin vene.

O buclă de păr negru i-a căzut peste chip și, când și-a ridicat în sfârșit bărbia, vulnerabilitatea reapăruse în ochii lui. Roth era de o frumusețe ireală, aproape dincolo de perfecțiune, însă în acel moment arăta mai uman ca niciodată.

– Am... am băut.

Nu era tocmai ce mă așteptasem să-mi zică.

– Îmi dau seama.

Roth mi-a lăsat mâinile, a făcut un pas înapoi și s-a întors, oferindu-mi o priveliște destul de plăcută a spatelui lui tonifiat. Când s-a răsucit într-o parte, m-am bucurat să văd că Bocănilă nu-l părăsise – un dragon beat, cu dimensiuni nu chiar de buzunar, n-ar fi fost motiv de râs. În plus, m-am bucurat să-i văd toate pliurile și netezimile abdomenului.

M-am bucurat foarte mult.

Pantalonii îi atârnavu așa de jos, încât era aproape indecent. Aproape. Roth a luat o sticlă de pe comodă. A scuturat-o.

– M-am îmbătat atât de tare, încât am devenit literalmente incapabil să plec după tine și să te opresc. A studiat încruntat sticla goală pe care o ținea în mână. Dar știai că beția funcționează altfel în cazul nostru? N-a ținut decât, poate, vreo oră, după care doar m-am simțit ca naiba, așa c-a trebuit să mai beau. Șiiii, s-ar putea să fiu încă puțin amețit...

Am strâns din buze, ca să-mi înăbuș râsul.

– Mie-mi spui?

Roth și-a săltat un colț al gurii, uitându-se pieziș la mine.

– Știu că n-ar trebui să beau. Mă transform într-un băiat foarte, foarte obraznic.

– Da, și, din câte se pare, spiritele tale se îmbată odată cu tine. Am arătat către Bambi, care dormea în locul unde căzuse pe parchet, sub forma unui jalnic morman șerpesc. Poate că tu nu te îmbeți prea rău, pentru că bieții tăi prieteni de colo absorb toate efectele.

Roth și-a lăsat capul într-o parte.

– Hm! Cât trăiești, înveți. S-a întors din nou către mine și o văpaie ușor de recunoscut s-a ivit în privirea lui. Vreau să te sărut iar.

Deși existau în mine părți care erau gata să pornească la drum cu Roth, știam că nu avea să se întâmple în seara aia. Din foarte multe motive.

– După cum ai menționat, ești beat.

El stătea cu fața spre mine, ținându-și bărbia în jos și buzele întredeschise.

– Tot vreau să te sărut. Mai vreau să-ți fac și alte lucruri. Multe dintre ele implică atingeri, cu și fără haine.

Obrajii mi s-au înfierbântat. Roth a oftat din greu, lăsându-și capul pe spate.

- Dar, da, beat. Scuze!

- Roth. Am pășit prudentă spre el. Chiar și cherchelit, era iute în mișcări.

De cât timp bei?

Ridicând din umeri, el s-a îndreptat spre pat.

- De când ai plecat? Dacă n-aș fi făcut-o, aș fi venit după tine și poate că l-aș fi lăsat pe Bocănilă să-l mănânce pe Bolovan, ceea ce nu ți-ar fi fost pe plac.

- Nu, am șoptit. Așa e.

- Poate n-ar fi trebuit să beau atâta. Tu nu... Da, meriți ceva mai bun. S-a oprit la picioarele patului, holbându-se la mine și trecându-și degetele prin părul ciufulit. Chiar ești aici? Sau am reușit să ajung primul demon care s-a intoxicat vreodată cu alcool?

O parte din mine ar fi vrut să izbucnească în râs, dar simțeam în fundul pieptului un nod de tristețe. Se formase dintr-o amarnică și dezgustătoare vinovăție. Faptele mele produsese efecte în cascadă. Desigur, nu ținusem acele sticle la gura lui Roth, dar era prima oară când vedeam că băuse.

Părând că vrea să zică ceva, Roth a dat să se așeze pe marginea patului. Eu am făcut un pas înainte când mi-am dat seama că îmi calculase greșit distanța, însă era prea târziu.

Roth a căzut drept în fund, pe podeaua de lângă pat. Azvârlindu-și capul pe spate, a început să rădă zgomotos, în vreme ce eu îmi acopeream gura cu mâna. După ce părăsisem cafeaua, nu știusem precis la ce urma să mă întorc. Existase temerea (deși irațională) că Roth o să mă mângâie pur și simplu pe creștet, apoi o să mă trimită la plimbare. Mai existase și acea parte din mine care se gândise că o să mă ia furtunos în brațe, declarându-mi dragostea lui nemuritoare. În orice caz, să-l găsesc beat nici măcar nu intrase pe tărâmul posibilităților.

Roth s-a potolit și, uitându-se la mine, și-a așezat mâinile pe coapse.

- Deci te-ai întors cu adevărat?

Am dat din cap, după care am spus „da“, pentru un efect suplimentar. El și-a lăsat privirea în pământ și a oftat apăsător.

- Pun pariu că acum regreti.

- Nu, am răspuns fără nicio ezitare, îndreptându-mă spre locul în care stătea. Nu regret.

Roth a ridicat o sprânceană, dar expresia pierdută de pe chip nu i-a dispărut.

- Serios?

Lăsându-mă ușurel pe podea, lângă el, am scuturat din cap.

- Te-ai îmbătat. Mare brânză! Adică, probabil n-ar fi trebuit să te îmbeți *atât* de tare, dar tu nici nu ești... om. Ești Prințul Moștenitor al iadului. Nu cred că, în locul de unde vii tu, consumul de alcool e motiv de ceartă.

- Nu, bănuiesc că nu. Și-a îndoit un genunchi, în timp ce-și umezea buzele. Tu... Nu vreau să privești în urmă și să te gândești: „Uau, ce alegere proastă! El n-ar fi...”

- Termină! am spus. De fapt, l-am implorat. N-o să-mi regret decizia nici măcar dacă vei ajuge s-o iei la sănătoasa țipând, ca să scapi de mine.

- Nu cred c-o să se întâmple așa ceva, a răspuns el sec.

M-am tras mai aproape și mi-am întins picioarele lângă ale lui.

- Ce încerc să-ți spun e că m-am hotărât. N-o să regret. Indiferent ce s-ar întâmpla între noi. Mușcându-mi buza, am urmărit cum o mulțime de emoții se furișează pe fața lui uluitoare. Uite ce-i, sunt de părere că nu trebuie să discutăm acum despre asta. Subiectul poate să mai aștepte. Și e musai să aștepte, deoarece cred... cred că în seara asta chiar l-am rănit pe Zayne. Ba nu. Știi c-am făcut-o. Iar tu nu ai starea de spirit necesară. M-am oprit din nou, căci, uau! păream atât de matură, încât îmi cam venea să mă felicit singură. Poate să aștepte. Mâine, avem toată ziua la dispoziție.

Roth mă studia fără să răspundă, și habar n-aveam ce era în capul ăla al lui. Dar pe urmă s-a aplecat spre mine. Și-a pus capul ăla al lui în poala mea, așa cum făcuse în seara în care mă trezisem după ce fusesem vindecată de fiertura vrăjitorilor, însă de data asta n-am mai șovăit. Mâinile mele n-au întârziat nicio secundă. S-au dus imediat spre trupul lui, una pătrunzându-i printre șuvițele negre și mătăsoase, iar cealaltă cuprinzându-i umerii.

El s-a ghemuit pe o parte și a închis ochii. Genele întunecate îi încadrau obraji. Câteva clipe s-au scurs în tăcere, dar eu știam că nu adormise. Avea mușchii prea încordați.

- Am... am făcut niște chestii de tot rahatul, Layla.

Pieptul mi s-a strâns când l-am fixat cu privirea și, în momentul ăla, nu mă mai gândeam nici la Lilin, nici la aripile mele, nici măcar la Sam sau la

Zayne. Eram sută la sută concentrată asupra lui Roth, iar lumea dimprejurul nostru și toate problemele pe care ea ni le tot servea rămăseseră undeva la periferie.

- Mi-am cam dat seama. Și nu mințeam. Roth era un demon de Nivel Superior pursânge. Ba încă Prinț Moștenitor! Niciodată nu mă păcălisem singură, luându-l drept sfânt deghizat în păcătos.

- Chestii de-a dreptul necurate, a murmurat el.

- Am înțeles. Buzele mi-au tresărit.

Roth reușise să-și înfășoare un braț în jurul piciorului meu.

- Prima... prima oară când Șeful m-a trimis la suprafață, fusesem creat de numai un an. M-a trimis ca să găsesc un Duce care nu mai asculta de chemările lui, a continuat el, în vreme ce eu îmi mișcam cu blândețe degetele prin părul lui. Nu îndrăzneau să scot un cuvânt, căci Roth nu mai vorbise nicicând atât de deschis despre ce-l pusese Șeful să facă. Ducele își găsisese o femeie, un om. Nu cred că ea știa ce era el în realitate. Nu c-ar fi contat. Șeful îl chema înapoi, însă el nu voia s-o părăsească.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, presimțind că povestea nu avea să se termine cu un „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“.

- Eram însoțit și de alții, care fuseseră convocați. Brațul i s-a strâns împrejurul piciorului meu. Lucrurile s-au... complicat.

Am închis ochii, cu durere în suflet.

- N-a fost singura dată. Au mai existat și alte... situații asemănătoare. Iar situațiile astea... ei bine, până acum nu m-au apăsât niciodată. Nu stă în alcătuirea mea genetică să simt vina. Un rânjet crispat i-a străfulgerat chipul, după care a dispărut. Nu m-au apăsât până să apari tu. Acum mă gândesc la toate și mă întreb dacă există ceva... bunătate în mine. Sau ce-ai putea tu să vezi.

Of, Doamne, din nou mi se frângea inima! Nu știam cum e să fii în pielea lui Roth, să fii doar ultimul exemplar dintr-un lung șir care a venit înaintea ta. Un șir format din alți Prinți de care Șeful se plictisise și pe care-i distrusese într-un fel sau altul, înainte de a crea *această* versiune a lui Astaroth. Și nu cunoșteam fiecare faptă din trecutul lui Roth, însă, cu toată sinceritatea, nu-mi păsa. Cine eram eu să-l judec? De vreme ce nu eram nici pe departe perfectă, ba aveam, la rândul meu, o parte demonică, făcusem

lucruri pe care mi-aș fi dorit să nu le fac și îmi dădeam seama că, pe viitor, aveam să fac lucruri pe care le voi regreta. Dar Roth își petrecuse optsprezece ani mulțumindu-l pe Șeful iadului. Nimic din întunecimea lui nu mă surprindea.

Doar mă întrista.

Aplecându-mă, l-am sărutat pe obraz și, în timp ce îmi îndreptam spatele, el și-a întors spre mine ochii mari, chihlimbarii.

- Văd ceea ce tu nu vezi. Mi-am lăsat o mână să alunece în sus și în jos pe brațul lui. Nu ești egoist, chiar dacă ai momente în care te porți ca atare. Toți avem. Nu ești rău, chiar dacă ai fost creat de cel mai mare rău dintre toate. Ai dovedit, față de mine și de tine însuși, că ai liber-arbitru, luând, iar și iar, deciziile potrivite.

El s-a cutremurat sub mângâierile mele.

- Tu, de la bun început, ai acceptat cine și ce sunt. Niciodată n-ai încercat să mă schimbi ori să... să mă ascunzi. Mereu te-ai încrezut în mine, până și atunci când probabil n-ar fi trebuit. Am râs când am spus asta, gândindu-mă la ziua în care mă lăsase singură în clubul din Palisades, cu instrucțiuni explicite de a nu mă plimba aiurea. Te-ai... te-ai bucurat de ceea ce sunt, și foarte puțini pot pretinde asta. Cum am zis și altă dată, nu ești doar cel mai recent Prinț Moștenitor. Ești Roth.

Preț de o secundă, el nici nu s-a mișcat, nici n-a clipit. Apoi, pe măsură ce se holba la mine, fața i s-a umplut de uimire și, în cele din urmă, mușchii i s-au destins unul câte unul.

- Și sunt al tău.

CAPITOLUL 7

La un moment dat, am reușit să-l bag pe Roth în pat, iar mai târziu l-a urmat și Bambi. A fost un spectacol demn de urmărit: un anaconda demonic abțiguit, care încerca să se târască peste așternut. A trebuit să intervin și să-i ridic coada, după care am cules *cu grijă* pisoiiu leșinat pe comodă și l-am așezat, de asemenea, pe saltea. Nu puteam decât să sper că Bambi nu avea să-l mănânce pe micul Thor, dacă se trezea în toiul nopții, cu dureri din pricina foamei de după beție.

Apoi m-am apucat să strâng sticlele. Am încetat să le mai număr pe cele din dormitor și am dus la gunoi sacul care zornăia. Pe urmă mi-am făcut un sandwich și am vrut să văd ce mai face Stacey.

Ea se simțea așa cum era de așteptat și mi-a confirmat că Roth dăduse, într-adevăr, telefonul anonim.

- Poliția a trecut pe aici azi după-amiază. Mama a crezut că avea legătură cu incendiul din casă, dar era... era vorba despre Sam.

Cuibărită în living lângă o pernă supradimensionată, am închis ochii.

- Familia lui...

- Știu. Răsuflarea îi tremura în telefon. Mi-au spus. Și m-au întrebat dacă l-am văzut. Le-am zis că ieri, când a fost la școală.

- Isteț răspuns!

A făcut o pauză, după care:

- Doamne, Layla, cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Acum două luni nu m-aș fi așteptat la nimic din toate astea... Stai puțin! a zis ea, și am auzit o ușă închizându-se. De când a apărut poliția, mama se ține scai după mine. E îngrijorată și speriată. Polițiștii cred că Sam... că a luat-o razna și și-a căsăpît familia. Măine o să se afle în toată școala, și nu-i corect. Înțelegi? Lumea o să creadă că Sam e vinovatul.

- Nu e, i-am dat dreptate, deschizând ochii. Pe zidul din fața mea era atârnat un tablou. Un drum pitoresc, cu toamna etalată din plin, însă nuanțele aprinse de portocaliu și roșu păreau șterse. Sam nu merita să i se întâmple așa ceva.

- Niciunul dintre noi nu merită. Am auzit-o din nou inspirând adânc. OK. Simt nevoia să mi se distragă atenția, fiindcă altfel o să-mi pierd iar mințile. Mi le pierd cam o dată pe oră, la fix. OK? Distrage-mi atenția!

- Ăăă... Creierul mi s-a golit. De mare ajutor mai eram! Ah, sunt varză la asta!

Stacey a izbucnit într-un râs răgușit.

- Ce face Roth?

- Păi, e... Mda, e un pic scos din funcțiune acum. M-am făcut mică de tot când mi-am dat seama cum suna.

- Pe bune?

Interesul i-a strecurat o notă de veselie în glas.

- De ce?

Mi-am aruncat privirea spre arcada largă.

- Azi-dimineață i-am zis că trebuie să discut cu Zayne și, probabil, a înțeles din asta că vreau să-i mărturisesc dorința de a fi cu el. Așa că se poate să se fi îmbătat un pic.

Prin telefon a răzbătut un chicot gătuit, iar mie mi-a crescut inima la auzul sunetului.

- Tu vorbești serios?

- Da. Și spiritele lui? S-au îmbătat și ele. M-am oprit, rânjind vag. A fost un spectacol pe cinste.

- Îmi închipui. Nu. Stai! Nu pot. Trebuie să-mi faci poze.

Am zâmbit, deși era exclus să-i fac pe plac.

- Deci... nu vrei să fii cu Zayne? De când te cunosc, ești obsedată de el.

- N-aș zice chiar „obsedată“! Mi se părea aiurea să discut cu Stacey despre asta, dar ea ceruse să i se distragă atenția, prin urmare aveam de gând să-i fac pe plac. Știi că-l iubesc pe Zayne. Mereu l-am iubit și-l voi iubi, dar Roth? E...

- E alesul, a spus ea încet.

- Da. Oricât de mult m-ar scoate din pepeni, îmi cam place că mă nervează. Îmi dau seama că sună aiurea, dar e adevărat. Mi-am descolăcit picioarele, m-am ridicat și, petrecându-mi un braț în jurul taliei, am început să mă plimb în lungul camerei, bătătorind o potecuță pe covorul oriental. Îl... îl iubesc, Stacey. Îl iubesc cu adevărat.

- Nu mă miră, a fost răspunsul ei.

Am zâmbit iarăși larg în vreme ce treceam, pentru a doua oară, prin fața canapelei.

- Ah, zău?

- Da. Am văzut cum se uită la tine. Am văzut cum te uiți tu la el. Cu Zayne întotdeauna a fost altfel. Nu-i găsesc cusururi. Știi că mi-aș da ovarul stâng pentru o șansă la... Dumnezeu, nu prea se cade, în momentul de față, nu? E cam caldă treaba, chiar și pentru o glumă. A oftat din greu. Sunt o persoană groaznică.

- Nu! Of, Doamne, nu! Nu cred nici cât negru sub unghie că ești așa.

- Pot... pot să te întreb ceva? Și o să-mi răspunzi sincer?

M-am oprit în dreptul tabloului.

- Bineînțeles.

- Promiți? a șoptit ea.

- Promit!

A trecut o clipă înainte să vorbească.

- M-am gândit mult la asta. Eu nu i-am dat cu adevărat atenție lui Sam decât atunci când a început să se schimbe, știi? Când s-a apucat să se îmbrace altfel și să-și aranjeze părul. Când a început să capete încredere...

Oh, nu!

- Și în tot timpul ăsta, ținând cont de ce s-a întâmplat, Sam nu era deloc Sam. Vocea i s-a frânt ușor. Era chestia aia care se dădea drept el. Înseamnă că eu m-am îndrăgostit de *chestia* aia, Layla? Și nu de Sam? Și ce spune asta despre mine?

- Oh, Stacey... n-o lua pe calea asta. La drept vorbind, eu cred că tu l-ai plăcut întotdeauna pe Sam, doar că ți-a luat ceva vreme s-o recunoști. Nu te-ai îndrăgostit de Lilin.

- Ești sigură? Glasul ei părea firav și foarte, foarte tânăr.

- Sunt convinsă, și privește lucrurile așa: Lilinul a imitat atât de mult purtarea lui Sam, încât niciuna din noi n-a putut să-i deosebească. Tu ai crezut că e Sam. Eu am crezut că e Sam... o versiune a lui care în sfârșit și-a dat seama cum se folosește un pieptene.

Râsul lui Stacey mi-a surprins plăcut urechile.

- Da. OK.

Mici noduri mi s-au format în stomac.

- Pricepi ce zic, nu? Să nu crezi așa ceva despre tine.

- Nu. Adică, eu doar... aveam nevoie să te aud spunând ce-ai spus. Atât! s-a jurat ea, și am sperat că zicea adevărul. Când ne putem vedea, ca să aflu între patru ochi detalii despre tine și Roth?

Nu știam precis ce detalii aș fi putut să-i dau, de vreme ce realmente nu discutasesm cu el, cel puțin nu cât eram amândoi treji.

- Luni mergi la ore?

- Probabil. Tu?

Umerii mi s-au pleoștit.

- Chiar mi-aș dori, dar acum trebuie să ne dăm seama cum să ne ocupăm de Lilin, și deja am lipsit foarte mult.

- Of, Layla!

Am scuturat din cap, căci nu voiam să stărui asupra momentului.

- Odată ce totul o să fie pus la punct, o să găsec eu o soluție. Oricum, pot încerca să trec pe la tine după școală. Depinde ce o să facem.

Am plănuit să ne trimitem mesaje una alteia, dar înainte să închid telefonul, Stacey m-a oprit.

- Layla?

- Da?

Am auzit-o trăgând brusc aer în piept.

- Promite-mi c-o să-l ajuți pe Sam. C-o să putem îndrepta lucrurile pentru el.

Mi-am strâns în pumn degetele de la mâna liberă până când vârfurile unghiilor mi s-au înfipt în carne.

- Îți promit! N-o să-mi încalc promisiunea.

După ce s-a lăsat noaptea și după o scurtă verificare pentru a mă asigura că Roth încă dormea, înconjurat de spiritele care sforăiau, am înhățat o

plapumă vătuită de la picioarele patului cel mare și am ieșit pe balconul ce dădea spre un soi de rezervație naturală.

Mi-am lăsat capul pe spate, și buzele mi s-au desfăcut într-un norișor cețos, format de răsuflarea vizibilă. Era o noapte senină, plină de stele ce sclipeau precum o mie de mici diamante îndepărtate. M-am dus lângă balustradă, strângând plapuma împrejurul meu.

Mintea mea refuza să se oprească. O sumedenie de gânduri se tot învârteau în cerc. Dialogul cu Stacey se derula iar și iar, insistând asupra temerilor ei. Mă durea inima când mă gândeam la ea, îmi doream să pot face mai mult, dar nu-mi rămăsese decât să eliberez sufletul lui Sam, deci asta aveam să fac. Aflasem deja de unde să încep: de la Cosaș. Numai că eram nevoită să aștept până săptămâna următoare, lucru care mă îmbolnăvea, căci cine putea ști ce avea să se întâmple cu sufletul lui Sam între timp.

Trebuia să ne ocupăm de Lilin, deoarece îmi dădeam seama că nu plănuia să rămână ascuns prea multă vreme, însă gândurile mi s-au îndreptat spre demonul care fugise de mine în acea zi, apoi spre aripile mele acoperite cu pene. Inevitabil, asta m-a făcut să mă gândesc la cei din grupul Alfa și la motivul pentru care acum mă considerau așa o monstruoșitate, deși mă toleraseră timp de șaptesprezece ani. Bănuiam că avea legătură cu aripile și cu felul în care mă transformasem.

O stea s-a desprins din mulțime, țâșnind de-a curmezișul cerului și atrăgându-mi atenția. Când eram mai mică, obișnuiam să cred că stelele căzătoare sunt îngeri care coboară pe pământ. Zayne știa mai bine cum stăteau lucrurile, dar îmi făcea pe plac și născocea povești despre îngeri păzitori, veniți să-i ocrotească pe cei pe care-i aveau în grijă.

Mi-am ținut ochii strâns închiși și am simțit durere când am luat următoarea gură de aer. Habar n-am cât am rămas acolo, dar, când am intrat, nasul îmi înghețase, și buzele îmi amortiseră. Am lăsat plapuma să cadă pe pat, m-am schimbat în pijama, însă m-am oprit înainte de a mă băga în așternut.

Cu inima bătând tot mai tare, m-am răsucit și am ieșit din încăpere. Nu mi-am lăsat niciun răgaz pentru a chibzui cu adevărat la ceea ce făceam, așa că am intrat în camera unde dormea Roth. Am deschis ușa, m-am strecurat înăuntru și m-am apropiat în tăcere de pat.

Roth stătea lungit pe o parte, cu fața către ușă. Avea buzele întredeschise, iar părul îi căzuse alandala pe frunte. Își împinsese pătura în jos, până la talia suplă, și am observat că Bambi își găsisese drumul înapoi spre trupul lui. Se odihnea, sub formă de tatuaj, de-a lungul brațului stâng. O parte din ea părea să se întindă și pe spate, însă nu reușeam s-o văd, astfel încât să fiu absolut sigură. Nu-i zăream pe pisoi, dar știam din experiență că puteau fi oriunde, gata să se repeadă la picioarele și gleznelor mele.

Nu voiam să mă întorc în așternutul meu, singură cu toate gândurile. Îmi doream să fiu acolo, cu el. Simțindu-mi inima blocată undeva în gât, m-am repezit către pat, am săltat pătura și m-am băgat sub ea.

Mișcările mele nu l-au trezit pe Roth, lucru care m-a bucurat, căci mă simțeam ciudat furișându-mă în patul lui ca o hărțuitoare de mare clasă. Întoarsă pe o parte, cu ochii către el, am dus statutul de hărțuitoare la un cu totul alt nivel, lăsându-mi privirea să hoinărească pe chipul lui. Mă mâncau degetele să-i mângâi curbura obrazului, dar mi-am ținut mâinile încrucișate sub bărbie și, după câteva minute, vârtejul de gânduri din mintea mea s-a potolit. Faptul că mă aflam lângă el, ei bine, mă liniștea într-un fel de care aveam nevoie cu disperare.

În timp ce-i ascultam răsuflarea regulată, pleoapele au început să-mi cadă. După numai câteva minute, când dădeam să adorm, am auzit, răzbătând din spatele lui Roth, ceva ce părea să fie un motor în miniatură, care huruia. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că era unul dintre pisoi demonici și, în ciuda răutății acelor animăluțe, buzele mi s-au arcuit într-un surâs.

Am dormit adânc, alinată de apropiata căldură pe care o răspândea trupul lui Roth, și nu mi-am dat seama câte ore trecuseră când am simțit un braț apucându-mă de mijloc și trăgându-mă pe o parte. M-am lovit de un piept tare și am ridicat pleoapele, clipind. Doi ochi chihlimbarii se uitau țintă în ai mei.

- Neața! Roth era răgușit după somn, iar răsuflarea lui mirosea a mentă, ca și cum s-ar fi spălat pe dinți înainte de a se băga înapoi în pat. Toropeala mi se agăța de gânduri, în vreme ce-mi târam privirea în sus. Părul lui era umed.

Probabil că mi-a citit nedumerirea pe chip.

- M-am îmborsădit puțin, mi-a explicat. Ridicând o mână, mi-a prins o șuviță între degete și mi-a potrivit-o după ureche. Când m-am trezit, dormeau buștean. Mi-am zis să folosesc timpul ca să alung duhoarea rămasă de aseară. Ochii îi alunecau peste chipul meu, iar vârfurile degetelor îi înaintau încet de-a lungul sprâncenelor mele. Trebuie să recunosc, a fost o surpriză plăcută să mă trezesc din somn și să te gădesc în patul meu.

Limba mi s-a dezmoșit.

- Serios?

- Da. Acum, degetul lui îmi urmărea conturul nasului. Când m-am trezit, mi-am dat seama că n-am mai făcut niciodată așa ceva. Nu cu tine. Și nici cu altcineva. Eu mereu...

De puține ori adormisem în același pat cu el și de fiecare dată plecase înainte să mă trezesc, mai puțin atunci când eram în convalescență, însă Roth nu părea să ia în calcul acel moment, și nici eu nu-l luam.

Un surâs straniu îi juca pe buze. Nu era straniu în sensul rău al cuvântului, ci doar prin faptul că nu-l mai văzusem niciodată la el. Era plin de farmec copilăresc.

- Mi-a plăcut atât de mult, încât acum mă simt răsfățat. O singură dimineață, și mă simt răsfățat pe viață. Te vreau aici, cu mine, în fiecare dimineață. Mă rog, poate în dormitorul principal. Patul ăla e mai comod.

Ceața somnului se destrăma și mi-am dat seama că rânjeam de parcă aș fi fost complet idioată.

- Mi s-a părut că nici patul ăsta n-a fost chiar rău.

- Pentru că eram eu în el?

- Uau! Rânjetul nătâng mi s-a lășit. Mă bucur să văd că orgoliul încă îți funcționează normal.

Roth a chicotit puternic, trecându-și degetul peste sprâncenele mele. Dar sunetul s-a stins, la fel ca zâmbetul lui.

- În legătură cu seara trecută? Îmi... îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat, a zis el, chinându-se să arate că-i părea rău.

Din nu știu ce motiv, mi-a venit să râd. Demonilor nu le era ușor să ceară iertare. Cuvântul „scuze“ nu făcea parte din vocabularul lor.

- Am crezut sincer c-o să pleci și m-am făcut criță, ca să nu vin după tine. Asta nu-i o justificare. Știu, dar zău că-mi cer scu... scuze pentru aseară.

- E OK. Ai fost simpatic.

- Simpatic? Degetele i s-au îndreptat spre maxilarul meu. Prefer „bestie sexy“.

Până la urmă mi-a scăpat un hohot înfundat.

- Regret, dar sunt aproape sigură că descrierea asta îi e rezervată lui Bocănilă.

Mi-a cercetat privirea, în vreme ce degetele i s-au oprit pe bărbia mea, spre mijlocul buzelor.

- Cum te simți? Când a văzut că nu răspund, mi-a dezmiertat buza de jos cu degetul mare. Sunt în stare să pun lucrurile cap la cap. Ieri după-amiază ai vorbit cu Zayne, iar azi te trezești cu mine. Știu că nu ți-a fost ușor.

- Nu mi-a fost, am șoptit, amintindu-mi suferința întipărită pe chipul lui Zayne. Ea făcuse parte din gândurile care mă bântuiseră noaptea trecută.

De cealaltă parte a patului, lumina strălucea prin despărțitura dintre draperiile groase, mângâind obrazul lui Roth.

- Deci cum te simți?

La început, mi-a venit să-i spun că mă simt bine, însă ar fi însemnat să-l mint. Într-o oarecare măsură. Și nu voiam să mai existe minciuni între noi.

- Mi-a fost greu, am recunoscut, așezându-mi o mână pe pieptul lui.

El a tresărit ușor, și mi-a plăcut. Mi-a plăcut că atingerea mea avea un asemenea efect.

- Probabil c-a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să le fac, fiindcă țin la el. Îl iubesc și niciodată n-am vrut să-i fac rău. Niciodată.

- Știu. Buzele lui mi-au sărutat în treacăt fruntea.

- Presupun că nu i-a fost ușor să te piardă, dar cred...

- Ce? Mi-am lăsat *propriile* degete să exploreze puțin. În timp ce-i desenam un cerc împrejurul pieptului, mă gândeam cât era de ciudat faptul că asemenea atingeri mă făceau să mă simt mai puternică. Nu la fel ca atunci când rămâneam pe poziții în fața demonilor care tunau și fulgerau sau ca atunci când îmi înfruntam clanul, dar senzația era totuși amețitoare.

- Nu-mi vine să cred că o să spun asta, mi-a mărturisit Roth, oftând. Bolovanul e băiat bun, dar probabil c-o să aibă nevoie de spațiu.

Am închis ochii pentru o clipă.

- Da, știu.

Brațul care-mi înconjura talia s-a încordat.

- Putem să facem ceva?

Degetele mi s-au oprit deasupra primului mușchi abdominal bine conturat.

- Ăăă...

- Fată nerușinată, scoate-ți mintea din șanț! Nu mă refer la chestiile alea. Încă... a adăugat el pe un ton care mi-a făcut stomacul să se crispeze. Am vrut să zic: putem să derulăm timpul înapoi, la seara trecută?

Nu pricepeam.

- Cum adică?

- Eram crișă, dar parcă mi-ai zis că vrei să fii cu mine și, mă rog, aș vrea să te mai aud spunând-o încă o dată.

Inima mea a făcut o tumbă și mi-am dat capul pe spate, astfel încât gura să mi se apropie de a lui.

- Vreau să fiu aici, cu tine.

El și-a strâns și mai tare brațul împrejurul meu, ferecându-mă la pieptul lui, ca în seara precedentă. Din nou, mi-a plăcut foarte mult.

- Vreau să fiu cu tine.

Roth și-a lipit fruntea de a mea, lăsându-se un pic pe spate și trăgându-mă după el. Am sfârșit pe jumătate lungită peste el, cu ambele mâini sprijinite de pieptul lui, în vreme ce picioarele ni se împleteau. Brațul care-mi ținea mijlocul era de neclintit, iar mâna care-mi cuprindea ceafa îmi stârnea o mulțime de senzații, care-mi alunecau pe șira spinării.

Dar nu terminasem. Uitându-mă drept în acei ochi la fel de strălucitori și de frumoși ca orice nestemată roșiatică, am spus ceea ce nu mai spusese niciodată până atunci. Și am spus-o din fiecare fărâmă a ființei mele.

- Te iubesc, Roth! Vocea îmi tremura de emoție. Sunt îndrăgostită de tine.

El s-a mișcat iar. De data asta m-am trezit pe spate, cu Roth peste mine, împingându-și un picior printre ale mele și continuând să-mi cuprindă ceafa în căușul palmei.

- Mai zi o dată! m-a rugat el, și glasul abia dacă i-a depășit nivelul unei șoapte.

- Te iubesc! Te iubesc! Am repetat iar și iar, până când n-am putut s-o mai spun, căci mă amuțise cu buzele lui.

Sărutul n-a semănat deloc cu cel din seara trecută. Gura lui a trecut gingaș peste a mea, într-o dulce dezmierdare, ce contrasta cu uriașa lui forță, pe care am simțit-o în fiecare particică din mine. Roth m-a sărutat blând, apoi s-a ridicat doar cât să-l pot vedea. Trăgându-mi mâna de pe umărul lui, mi-a prins degetele între ale lui, le-a dus la piept și le-a lipit de el. I-am simțit inima bătând cu putere.

- Mi-e poftă de tine, așa cum i-ar fi oricărui demon bun. Cu cealaltă mână mi-a strâns ceafa în palmă. Iar dorința mea pentru tine crește cu fiecare secundă de veghe, într-un fel care ar trebui să mă sperie, dar care, de fapt, doar mă încântă. Și, mai presus de toate, te iubesc, a zis el, făcându-mi trupul să tresară.

Roth n-a părut să observe.

- Eu, Astaroth, Prinț Moștenitor al iadului, sunt îndrăgostit de tine, Layla Shaw. Ieri. Astăzi. Mâine. O mie de ani de acum înainte, voi continua să fiu îndrăgostit de tine, cu aceeași patimă azi, ca și peste un deceniu.

Ascultându-i vorbele, mă simțeam ca și cum aș fi îmbrățișat soarele din toate puterile. Căldura s-a revărsat în mine, în timp ce el și-a punctat cuvintele cu un sărut care-l depășea pe cel molcom și iscoditor de mai devreme. Acesta era profund, meticolos, ca și cum Roth ar fi pus stăpânire pe mine, iar eu aș fi pus, la rândul meu, stăpânire pe el. Ca și cum, în sfârșit, după atâta vreme, distruseserăm granița dintre noi și nu mai exista cale de întoarcere.

„Te iubesc“ a fost rostit de nenumărate ori, printre sărutări, și pe urmă printre gemetele pe care acele sărutări au sfârșit prin a ni le smulge. Chiar și atunci, când am trecut dincolo de cuvinte, declarația a răzbătut din fiecare sărut și din fiecare atingere.

Lăsându-mi mâna, Roth m-a prins de șold, lipindu-și corpul de al meu. Pantalonii subțiri de pijama nu reprezentau o adevărată barieră între noi, nu când noi ne căutam cu atâta lăcomie. Eu îl doream așa de mult, încât simțeam o durere fizică, absolut fizică, dar care mergea mai departe, mai adânc, întipăririndu-se pe pielea mea, sfârtecându-mi mușchii și fixându-mi-se în oase. Iar Roth probabil că simțea același lucru, căci, la fiecare unduire a

şoldurilor, puteam să-mi dau seama cât de tare mă voia. Iar când şi-a strecurat o mână pe sub bluza mea, trăgând ţesătura din ce în ce mai sus, abia dacă am putut să mai respir. Inima îmi bubuia când el s-a săltat într-un braţ şi m-a privit.

Rămăsesem goală de la brâu în sus şi, cu toate că nu era prima dată când vedea atât de mult din trupul meu, un roi de fluturaşi canibali a început să bată din aripi la mine în burtă. Aveam o experienţă limitată cu asemenea situaţii, însă pofta lui aprigă era evidentă în fiecare căutătură şi ştiam, până în adâncul sufletului, că ceea ce vedea îl excita.

Iar el mi-a dovedit-o prin vorbe.

– Superb! a spus, cu vocea îngroşată, lăsându-şi degetele să-i hoinărească agale peste abdomenul meu.

Am tresărit, apoi mi-am muşcat buza.

– Eşti foarte frumoasă, Layla. Şi dacă aş putea să aleg o singură fiinţă la care să mă uit o veşnicie, tu ai fi aceea.

Inima mi-a crescut atât de repede şi atât de mult, încât am crezut că o să urce drept prin tavan, până la stele. Poate chiar până în rai.

Degetele lui Roth s-au plimbat în sus, mângâind reverenţios.

– Mereu ai fi tu aceea. După care m-a sărutat din nou, iar acele sărutări, acele momente erau preţioase, puternice şi frumoase în felul lor.

Buzele lui Roth au alunecat pe obrazul meu, înspre ureche, unde mi-au şoptit vorbe care mi-au învăluit pielea într-o fierbinţeală ameţitoare şi mi-au făcut muşchii să se strângă în chip straniu, încântător. Când şi-a ridicat fruntea, privirea lui era întrebătoare, şi absentă, şi în o mie de alte feluri.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare. El a zâmbit cu jumătate de gură, după care a spus:

– Mulţumesc.

N-am înţeles câtuşi de puţin de ce îmi mulţumea, însă toate gândurile mi-au zburat pe fereastră, fiindcă Roth mi-a sărutat colţul buzelor, apoi a pornit într-un şir de mici sărutări, începând de la bărbie, coborând de-a lungul gâtului şi continuând mai jos.

Degetele mi s-au înfipt în plapumă când el s-a oprit şi pe urmă a zăbovit, stârnindu-mi un oftat întretăiat. Zău că nu pricepeam de ce-mi mulţumea în

timp ce făcea asta, căci, la drept vorbind, ar fi trebuit să fie invers. Gura i s-a mișcat ușor pe deasupra coastelor mele, abia atingându-le.

- Cred că trebuie să-ți facem rost de un tatuaj.

Am avut nevoie de câteva minute pentru ca spusele lui să capete sens.

- Un... un tatuaj?

- Da. M-a sărutat chiar deasupra buricului. Un spirit.

- Am voie?

Roth și-a săltat bărbia și a rânjit într-un fel care mi-a făcut stomacul să se zvârcolească.

- Nu văd de ce nu și știi cine poate să-ți facă unul. Și-a plimbat privirea pe trupul meu, de sus până jos, făcând ca un fior să-mi danseze pe piele. Țsta ar fi un loc bun. A lăsat o mână să-i alunece peste coastele mele. Sau ăsta? Aceași mână și-a croit drum pe sub betelia pantalonilor mei de pijama și mi-a cuprins șoldul. Privirea lui s-a încălzit. Îmi place foarte mult ideea de a-l avea aici.

- Contează cu adevărat unde e făcut tatuajul? am întrebat. Oricum o să se miște, nu?

- Oh, contează! Roth m-a sărutat sub buric. Mai ales pentru mine.

Am râs.

- OK, atunci.

Zâmbind larg, el s-a ridicat încă o dată și s-a urcat peste mine. Cu brațele lui uriașe, puternice, și-a sprijinit palmele de-o parte și de alta a capului meu. Când buzele lui au pus stăpânire pe ale mele, mi s-a tăiat răsuflarea. L-am cuprins cu ambele mâini și l-am lipit de mine. Limba i s-a rostogolit peste a mea și gustul lui m-a scos din minți.

Roth a reînceput să se miște, lăsându-se din nou în jos. Degetele mi se jucau prin părul lui și nu mai reușeam să urmăresc încotro se îndrepta, căci îmi anulase orice formă de istețime.

Nici măcar nu știi cum am rămas fără pantaloni sau unde s-au dus. S-a întâmplat ca prin farmec. Roth era fermecat. Și avea un delicios și poznaș fel de a-și înclina buzele pe măsură ce mâinile îi urcau pe partea exterioară a coapselor mele. Nu mai exista nimic între pielea mea și degetele lui, așa că-i puteam simți fiecare atingere, ceea ce făcea ca până și cea mai blândă mângâiere să mă zguduie cu forța mai multor volți de electricitate.

- Piticot?

Mi-am desprins mâinile din părul lui și le-am lăsat să cadă pe plapumă.

- Da?

- Ce-ar fi să-ți faci un tatuaj aici? Mi-a sărutat interiorul coapsei, chiar deasupra genunchiului. E un loc foarte interesant. Îmi place.

Mi-am mușcat buza de jos.

- Sunt sigură că-ți place. În ochii lui ardeau flăcări de un ocru strălucitor. Știi la ce m-am mai gândit?

Cu el, nimeni nu putea ști precis.

- M-am gândit că va trebui să devină oficial totul. Adică eu, în rolul de președinte al hoardei demonice care formează fan-clubul Laylei.

Un hohot mi-a izbucnit din piept.

- Și ce-o să faci? O să-ți confecționezi un tricou pe care să scrie că tu ești, în mod oficial, președintele?

- Și insigne. Neapărat o să-mi fac niște insigne.

M-am pus pe râs, dar degetele lui au găsit țesătura subțire (singura rămasă pe mine), deci lucrurile categoric aveau să meargă mai departe decât până atunci. Eram copleșită de emoții, dar aveam și încredere în el. Îmi aminteam ce-mi șoptise la ureche mai devreme. Știam că nu vom depăși o anumită limită. Înainte să mă las învinsă de neliniște, Roth și-a dus buzele acolo unde îi erau și mâinile, iar eu nu m-am mai gândit la nimic. Mi-au rămas doar trăirile, doar el și superbul, demențialul val de senzații pe care mi-l stârnea. Era maestru în așa ceva, era absolut strălucit, căci nu mă mai simțeam pe mine însămi. Nu eu mă scuturam și tremuram în felul ăla, nu de la mine veneau acele sunete slabe. Parcă aș fi fost o bucată de cârpă întinsă prea tare, până când, deodată, tensiunea s-a frânt, iar eu am fost prinsă într-un vârtej și aruncată atât de sus, încât aș fi putut săruta stelele.

Roth s-a înălțat încet, strecurându-și un braț pe sub mine și strângându-mă la pieptul lui. Când am deschis ochii, fața lui exprima un soi de uimire, ceea ce era ciudat, căci el o provocase. Eu fusesem doar receptorul.

- A... Limba mea refuza să funcționeze. A fost uluitor.

Mi-a zâmbit, în parte arogant, ca și cum ar fi știut exact cât de grozav fusesem, însă și cu un aer ștregăresc, dat de curbura buzelor. S-a lungit lângă mine, ținându-mă aproape. Când și-a lăsat capul în jos ca să mă sărute blând,

zăceam moale și neputincioasă în brațele lui. I-am simțit buzele fierbinți pe fruntea mea umedă.

– Vreau o eternitate de asemenea dimineți. M-a sărutat lângă ureche. O eternitate.

Un frison mi-a străbătut corpul, și ochii mi s-au deschis brusc. Lucirea fericirii a pălit, și ceața s-a risipit. Dintr-odată, realizam ceva foarte important, un lucru la care niciunul din noi nu se gândise până atunci. Roth nu avea să îmbătrânească niciodată. Cât timp urma să umble pe pământ, el avea să arate la fel ca în acea zi, în vreme ce eu, mulțumită sângelui meu de Gardian, aveam să îmbătrânesc și să mor, ca orice ființă pieritoare din lume.

Roth avea la dispoziție o veșnicie.

Eu, nu.

CAPITOLUL 8

Senzația de frig și de neliniște m-a urmărit tot restul dimineții. Nu-mi plăcea deloc, căci Roth și cu mine eram, în sfârșit, pe aceeași lungime de undă, iar ceea ce făcuserăm (ceea ce făcuse e!) fusese realmente uluitor, și frumos, și, da, mi-aș fi dorit o eternitate de asemenea dimineți. Acum, însă, mă simțeam bântuită, ca și cum o umbră s-ar fi înălțat amenințătoare deasupra noastră, transformând infinitul în minute sau secunde. Ceea ce era o prostie, deoarece eu însămi recunoșteam că mai aveam foarte, foarte mult până să trebuiască să-mi fac griji din pricina jenei de a fi ajuns la vârsta a treia și de a avea un flăcău arătos care să-și petreacă timpul cu mine.

Cu toate astea, continuam să mi-l închipui pe Roth la fel de chipeș și de tânăr ca în acea dimineață, când se rostogolise jos din pat și-mi aruncase o privire cu subînțeles. Dar, în mintea mea, eu nu mai arătam la fel – aveam părul cărunt, o față ce o egala pe cea a câinilor cu pielea zbârcită și o cocoșă în spinare. Și, în loc să facem ceea ce făcuserăm, ne umpleam vremea jucând bingo.

Deși îmi cam plăcea să joc bingo.

Oricum, toată treaba era mai mult decât stânjenitoare.

Acum, însă, aveam chestiuni mai presante de care trebuia să ne ocupăm și de aceea ne adunaserăm în bucătărie, împreună cu Cayman și cu un alt demon pe care nu-l mai întâlнисem niciodată care-și spunea Edward. Aveam serioase îndoieli că într-adevăr așa îl chema pe tânărul cel blond, căci numele de Edward realmente n-ar fi sădit frica în sufletul nimănu.

Cayman ședea pe masa de lucru din apropierea chiuvetei, bălăbănindu-și picioarele de parcă s-ar fi aflat pe terenul de joacă. Eu eram la masa din mijloc, după ce mâncasem greutatea mea în cârnați, iar Roth stătea în picioare lângă mine. Când intraserăm împreună în bucătărie, mai că mă

așteptasem să-l văd pe Cayman scoțând un aparat de fotografiat și apucându-se să ne pozeze. Expresia de pe chipul lui era de-a dreptul veselă. Eu mă străduiam din răspuțeri să nu mă uit la Roth, ca să nu mă gândesc la ce îmi făcuse în acea dimineață și la ceea ce nu făcuserăm, și apoi să mă înroșesc toată. Lucrurile poate c-ar fi mers și mai departe, dacă el n-ar fi simțit prezența celui alt demon, așa că ne-am silit să părăsim dormitorul, pentru a vedea despre ce era vorba.

Edward stătea în picioare lângă Cayman, având în ochi o lumină bizară, ce se reflecta atunci când își înclina capul într-un anumit fel. Categoriec nu era un demon de Nivel Superior, prin urmare mi-am zis că ar putea fi un Afurisit.

- Așadar, ce-aveam în meniul de azi, copii? a întrebat Cayman.

Zâmbetul leneș al lui Roth mi-a aprins obrajii în clipa în care el s-a uitat lung la mine. A deschis gura, însă privirea pe care i-am aruncat-o promitea o crimă, dacă ar fi răspuns la întrebare așa cum bănuiam că ar fi putut s-o facă.

El a chicotit, sprijinindu-și șoldul de blatul mesei.

- Mă gândesc c-ar trebui să ieșim în oraș, să începem să căutăm în zonele în care credem că s-ar putea ascunde Lilinul. Gardienii fac același lucru, dar mă îndoiesc c-o să reușească.

- Lilinul o să-i simtă de la o poștă, i-a dat dreptate Edward. Între timp, noi ne putem pierde oarecum în mulțimea demonilor, cel puțin până când vom avea ocazia să ne apropiem.

Mi-am încrucișat brațele peste abdomen, acolo unde stătea momentan Bambi, după ce se urcase pe mine la plecarea din dormitor. M-am gândit la reacția pe care o avusese față de mine demonul de Nivel Superior din ziua precedentă, apoi am alungat acea amintire.

- Credeți că vrăjitorii care o venerază pe Lilith ar fi în stare să găzduiască Lilinul?

Cayman a scuturat din cap.

- Nu cred. Sunt ei obsedați de mama ta, dar știu cât de riscant ar fi să ofere adăpost unei ființe atât de periculoase ca Lilinul.

În mod normal, referirea la Lilith ca fiind mama mea m-ar fi aruncat într-o legendară criză nervoasă de proporții nemaiauzite, însă acum era

doar... ei bine, ăsta era adevărul. Lilith era mama mea, fie că o voiam, fie că nu.

- L-ar mai adăposti, totuși, vreun demon în punctul ăsta? am întrebat.

- Nu dacă-l duce mintea. Roth și-a schimbat poziția, așezându-și o mână pe după talia mea. Deși purtam pulover (unul dintre cele groaznic de mulate pe care Cayman mi le alesese, fără îndoială, de la vreun magazin din colțul străzii), apăsarea mâinii lui îmi frigea pielea. Demonii ar trebui să știe că nu doar Gardienii sunt pe urmele Lilinului, ci și Șeful, deci, prin extensiune, și eu, iar cu mine chiar nu vor să se pună rău.

- Al naibii ticălos mai ești tu... Edward s-a lăsat pe spate, rezemându-se de blatul mesei și atingând în treacăt, cu cotul, cafetiera. Am tresărit pe scaun când din mașinărie au izbucnit scânteii, iar mirosul de ozon ars a umplut bucătăria, în vreme ce demonul se uita peste umăr. Cana a crăpat drept pe mijloc, moment în care Edward s-a întors cu fața spre noi. Ăăă, scuze!

Da. Categorie un Afurisit. Roth s-a încruntat.

- O s-o înlocuiești până mâine-dimineață.

Demonul s-a strâmbat.

- Da, domnule.

Domnule? Mi-am coborât privirea spre masă și am strâns din buze, ca să nu zâmbesc.

- Niciunul dintre Afurisiți n-o să-l ajute pe Lilin. V-o pot garanta! a continuat Edward, alungându-și rușinea.

M-am întrebat dacă el era un soi de reprezentant al neamului său. Aveam încă o mulțime de necunoscute cu privire la poporul demonilor, iar asta mă făcea să nu-mi mai găsesc locul pe scaun. Altădată îi însemnasem pe foarte mulți dintre ei, condamnându-i la întoarcerea în iad, și-mi închipuiam că Șeful nu aprecia eșecurile de niciun fel. Oare pedepsise Afurisiți precum cel care stătea în aceeași cameră cu noi, a cărui singură crimă părea a fi masacrarea electrocasnicilor? Vinovăția mă rodea.

Răsuflând ușor, mi-am ridicat privirea, mi-am strâns părul în sus și m-am apucat să-l răsucesc, numai ca să-mi ocup mâinile cu ceva.

- Păi, orașu'-i mare. Nu putem începe să umblăm bezmetici prin el.

- Fir-ar să fie! a murmurat Cayman, făcându-mi cu ochiul. Abia așteptam să umblăm bezmetici.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Ce trebuie să facem e să urmărim decesele suspecte - oameni, altfel sănătoși, care pică morți. Mă îndoiesc că Lilinul o să stea pur și simplu cu mâinile în sân. Dacă începe să smulgă suflete, trebuie să se adune grămadă și cadavrele.

- Bună idee, a spus Edward.

- Așa te vreau!

Roth m-a prins de bărbie, împingându-mi capul pe spate și într-o parte. Într-o nanosecundă, buzele lui le acopereau pe ale mele. La început, am înțepenit; nu eram obișnuită să fiu sărutată în fața altora. Nu eram obișnuită să fiu sărutată, punct. Relația noastră era foarte nouă, nu împlinise nici douăzeci și patru de ore, dar săruturile lui aveau capacitatea de a-mi topi rezervele și frământările. M-am înmuiat, iar camera a dispărut. Roth mă săruta ca și cum nu s-ar mai fi aflat nimeni altcineva împrejurul nostru, însă nu eram singuri.

Cineva și-a dres vocea, după care Cayman a gemut:

- Pe bune, fraților?

Mie îmi ardea fața când m-am retras, dar Roth era netulburat.

- Ce-i? a întrebat el.

- Deși mă bucur că v-ați hotărât să deveniți perechea anului, chiar nu vreau să vă văd luându-vă limba-n gură, a comentat Cayman. Nu-mi venea să-l cred, de vreme ce era trup și suflet cu Echipa Roth. Îmi afectează indigestia. Și încă nasol.

- Pe mine nu mă deranjează, a zis Edward.

Am făcut ochii mari. OK! Era ciudat și... și scârbos.

Roth s-a îndreptat de spate, dar și-a lăsat brațul să-i cadă pe după umerii mei.

- Cayman, tu poți să pândești morgile și spitalele, iar Eddie, băiete, tu stai cu ochii pe cluburile din oraș. Dar să nu te atingi de nimic!

Afurisitul a dat din cap, cu un aer de-a dreptul sfios.

- Noi ce-o să facem? am întrebat, iar când privirea lui Roth a devenit pătrunzătoare, mi-am dat seama la ce se gândea. M-am întins și i-am

acoperit gura cu mâna. Nu!

El mi-a mușcat ușor degetele și a rânjit când mi le-am tras înapoi.

- Sunt vreo două locuri pe care ar trebui să le verificăm.

Din momentul acela, ne-am despărțit. Îmi părea bine că mai făceam și altceva în afară de a sta degeaba. M-am dus în living, ca să-mi iau elasticul de păr pe care-l lăsasem pe măsuță. În timp ce-l ridicam, m-am răsucit și l-am găsit pe Cayman stând la treizeci de centimetri distanță.

- Mai vrei să-l întâlnești pe Cosaș săptămâna viitoare, Layla Fund-Bombat? m-a întrebat.

L-am fixat preț de o clipă, lăsând porecla să-mi pătrundă în minte, după care m-am uitat înspre ușă.

- Da, dar încă nu i-am spus nimic lui Roth.

- Eu nici nu i-aș spune, pentru că n-o să fie de acord. A continuat cu glas scăzut, vorbind repede. Ține minte, dulceață! Ți-am zis că Șeful nu-i tocmai mulțumit de el. Dacă se duce jos, o să-l rețină acolo. Nu vrei așa ceva.

Simțind un gol în stomac, am pășit mai aproape de Cayman.

- Șeful n-ar putea să urce și să-l ia, dacă ar vrea?

Demonul și-a înclinat capul într-o parte.

- Da, dar e puțin probabil acum. Mai târziu? Cine știe? Eu pot să-i distrag atenția lui Roth vinerea viitoare și să-ți las răgazul de a coborî acolo, dar odată ce-ai ajuns, va trebui să te grăbești.

- Să mă grăbesc? În caz c-ai uitat, eu n-am mai fost niciodată în iad, așa că habar n-am cum arată peisajul! i-am atras atenția, încercând să n-o iau razna din pricina faptului că urma să merg în iad. Pe bune! Am nevoie de oareșice îndrumări.

Cayman mi-a zâmbit larg.

- E mai ușor decât ai impresia. Crede-mă, grăsuțo! Odată ajunsă acolo, o să știi exact încotro s-o apuci. Apoi mi-a făcut cu ochiul. Apropo, sunt mândru de tine! Ai luat decizia corectă ieri, alegând viitorul. Alegându-l pe Roth.

Am deschis gura, dar înainte de a apuca să scot o vorbă, el dispăruse. M-am întors încet, uitându-mă prin încăperea acum goală.

- Urăsc când face asta!

- Ce?

Am tresărit la auzul vocii lui Roth și nu pot spune că m-a surprins foarte tare să-l găesc la treizeci de centimetri distanță de mine.

- Asta! Faptul că voi apăreți și dispăreți din camere. E ciudat și nefiresc.

- Ne invidiezi doar pentru că tu nu poți face la fel.

Mi-am dat ochii peste cap, deși cam avea dreptate. Eram oarecum invidioasă că n-aveam puterea asta mișto. Dacă aș fi avut-o, aș fi răsărit ba ici, ba colo, peste tot. Bambi și-a ales tocmai acel moment pentru a-și schimba poziția. S-a târât împrejurul taliei mele, așezându-și capul de-a lungul coastelor. Și pe ea aș fi făcut-o să răsără cu fundul pe canapea, ori de câte ori ar fi devenit agitată.

- Ce căuta Cayman aici? Roth mi-a luat o șuviță de păr și a început să și-o înfășoare pe deget.

Gândul de a-l minți, mai ales după toate cele întâmplate, mă făcea să mă simt de parcă tocmai m-aș fi bălăcit în noroi, dar știam că, dacă i-aș fi spus ce plănuiam să fac în legătură cu sufletul lui Sam, nu m-ar fi lăsat să cobor singură. Poate că nu m-ar fi lăsat să cobor deloc. Nu-i puteam permite să mă oprească. Și era vorba despre ceva mai mult decât să-l ocrotesc pe Roth de un Șef nemulțumit. Salvarea sufletului care-i aparținuse lui Sam era mai presus de dorințele oricărui dintre noi.

- De-ale lui Cayman, am răspuns în cele din urmă.

Roth a tras ușor de șuvița pe care și-o înfășurase în jurul degetului, apropiindu-mă de el.

- Asta spune multe! Ochii ni s-au întâlnit, și inima mi-a stat în loc. Aplecându-se, el și-a rezemat fruntea de a mea. Ghici ce?

- Ce?

- Dacă azi te porți frumos, mai târziu o să am o surpriză pentru tine.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs.

- Dacă mă port frumos?

- Îhm! Mi-a sărutat sprâncenele și s-a îndreptat de spate, dând drumul șuviței. Iar prin purtat frumos înțeleg să fii cât poți tu de obraznică.

Râzând, mi-am strâns părul și l-am răsucit repede într-un coc.

- Nu sunt sigură că o să pot face prea multe obrăznicii, dacă o să fim în văzul lumii, căutându-l pe Lilin.

- Mereu e timp pentru obrăznicii, piticot!

- Nu mă miră că gândești așa.

Roth mi-a aruncat o privire.

- Când n-am avut eu dreptate?

Mi-am arcuit o sprânceană.

- De multe, multe ori.

- Mi se pare că ai o memorie deformată, a dat el replica, și am râs iar, căci îmi lipsiseră lucrurile astea, tachinările jucăușe, și eram ușurată să văd că ele nu fuseseră întinate de tot ce înduraserăm până atunci.

- Tu continuă să crezi asta! Am zâmbit când l-am văzut îmbufnându-se. Înainte de orice surpriză, vreau să trec pe la Stacey.

- Se face. Roth a ridicat o mână și mi-a mângâiat în treacăt obrazul cu dosul palmei. Iată o altă trăsătură a lui care nu se schimbese niciodată, nici măcar cât fuseserăm despărțiți. Categorie era genul de demon care-și manifesta emoțiile prin atingeri. Vrei s-o vizitezi singură?

Grija lui nu mă mai lua cu adevărat prin surprindere. Nu că n-ar fi continuat să mă uimească, pentru că mă uimea, făcându-mi inima să crească din nou, dar nu-mi dădeam seama cum de el nu-și dădea seama de propria bunătate. M-am ridicat pe vârfuri și i-am sărutat colțul gurii, după care m-am lăsat iar în jos.

- Cred că se va bucura să te vadă.

- Bineînțeles, a murmurat el, stăruind cu privirea asupra buzelor mele. M-am înfiorat, deși nu mi-era frig. Nicidecum. Cătuși de puțin. Apoi a adăugat: Toți se bucură să mă vadă.

Am dat din cap.

- Ești gata? Când a încuviințat, i-am zâmbit. Ai de gând să-mi spui unde mergem?

- Ți-aș zice, dar n-ar mai avea farmec. A chicotit, în vreme ce zâmbetul meu se transforma într-o încruntătură. OK. Nu mergem nicăieri. Mă rog, nicăieri anume. O să hoinărim fără țintă pe străzi.

- Uau! Un plan stelar!

Roth și-a mușcat buza de jos, rânjind.

- De fapt, e al naibii de isteț.

- Rămâne de văzut.

El m-a luat de mână și m-a condus către ușa din față.

- Uite care-i treaba! Eu nu cred că va trebui să-l căutăm prea mult pe Lilin. De fapt, nu cred că *tu* va trebui să-l cauți pe Lilin.

- Și de ce?

Roth s-a uitat la mine peste umăr, și tot amuzamentul i-a dispărut de pe chip.

- Deoarece cred că Lilinul o să vină în căutarea *ta*.

CAPITOLUL 9

Niciodată nu simți mai tare nevoia de a intra în programul de protecție a victimelor hărțuirii decât atunci când auzi că o să fii căutat de un demon psihopat, la crearea căruia ai ajutat fără să vrei.

Dar speram ca Roth să nu se înșele, căci asta ar fi simplificat găsirea nățărăului.

Pentru că era după-amiază, am mers cu mașina în oraș și am lăsat-o într-una din parcările supraetajate. N-aveam noi prea mult noroc cu asemenea structuri, dar să ne luăm zborul ieșea din discuție, la lumina zilei. Deși locuitorii umani ai orașului știau prea bine că există Gardieni, iar Roth, sub înfățișarea lui adevărată, semăna destul de mult cu aceștia, dacă un om s-ar fi uitat îndeaproape la el, s-ar fi ivit întrebări la care nu eram pregătiți să răspundem.

Roth mi-a azvârlit o privire când deschideam portiera.

- Nu ți-ai luat o haină?

Am scuturat din cap. El a închis portiera din dreptul șoferului.

- Un fular?

- Nu.

- Dar mănuși?

Buzele mi-au tresărit.

- Nu.

El a continuat să mă fixeze, în vreme ce ocoleam partea din față a mașinii.

- Dar o căciuliță pentru căpșorul tău?

Am râs.

- Nu, *tati!* Sunt bine.

Ochii lui au început să strălucească.

- Îmi place când îmi zici...

- Termină! Și-a înclinat capul într-o parte. Serios vorbind, e frig afară, piticot.

Asta știam și eu deja. Roth purta numai o bluză cu mâneci lungi și o pereche de blugi, pentru că, asemenea Gardienilor pursânge, temperatura lui normală era situată undeva între caniculă și fierbere. Ai fi zis că eu, care reprezentam o încrucișare între cele două specii, aș avea, la rândul meu, o toleranță ridicată la frig, însă nu fusese niciodată cazul.

Până în prezent, bănuiesc. Afară nu puteau fi mai mult de cinci grade.

- Nu mi-e frig.

Roth s-a uitat țintă la mine, și o expresie stranie i-a traversat chipul.

- Ciudat!

Aveam eu chestii și mai ciudate, de exemplu, aripile *acoperite cu pene*. Nu era absolut nimic normal în treaba asta, și în timp ce părăseam parcareă împreună cu Roth, ieșind pe F Street, am adus vorba despre ele.

- Deci... Am lungit cuvântul când am trecut pe lângă o ceată de copii mici, îmbrăcați în uniforme și cu aure de un alb blând, care erau conduși către un autobuz ce-i aștepta lângă bordură, cu motorul pornit. Trotuarul aglomerat arăta ca un alai de culori, însă atenția mi-a fost imediat atrasă de nuanțele mai întunecate, în tonuri de mov și de roșu purpuriu. Majoritatea aparțineau unor bărbați în costume, care țineau strâns mânerle unor serviete. Păcătuiseră, și încă într-un fel foarte urât. Pofa mi-a strâns stomacul, dar pornirea nu mai era nici pe departe la fel de intensă ca altădată, un lucru care de asemenea mă uimea.

Roth m-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele. Inima mi s-a zăpăcit de tot. Mi-am amintit de o vreme în care mi-aș fi smuls mâna dintr-a lui atât de repede, încât l-ar fi luat cu amețeală.

- Ce e? m-a întrebat.

Eram distrasă de faptul că ne țineam de mână în mod legitim, mergând, pe o stradă aglomerată, ca un... ca un cuplu adevărat, un cuplu normal. Aerul mi s-a blocat în gât. Pentru prima oară ne țineam de mână ca pereche și, cu toate că nu ne spusese răm „iubit“ sau „iubită“, nu încăpea îndoială că asta eram.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs prostesc și, în vreme ce privirea îmi juca pe deasupra oamenilor care se grăbeau spre destinațiile lor, am încetat să mă mai împotrivesc. Am zâmbit atât de larg, încât exista un mare risc să mi se despice fața drept pe mijloc.

În clipa aceea, nu mă mai gândeam nici la urâțenia dintre mine și Zayne, nici la Lilin, nici la aripile mele îmbrăcate în pene, nici la celelalte o mie de probleme care stăteau să se repeadă la noi. Fericirea din adâncul stomacului mi s-a împrăștiat rapid prin tot trupul, ca la ruperea unui zăgaz, inundându-mă cu căldură. Deodată, îmi simțeam pașii mai ușori și-mi venea să mă opresc în mijlocul trotuarului, să-l apuc pe Roth de obraji și să-i dau un sărut. Oare de câte ori, de-a lungul timpului, îmi dorisem ca el să facă asta? Până și atunci când îl respingeam, de fapt îl doream. Acum era al meu.

- Layla? Roth m-a strâns de mână. De ce zâmbești? Nu că m-aș plânge. E un zâmbet al naibii de frumos, care mă face să...

Am pus în practică ceea ce voiam demult.

M-am oprit în mijlocul străzii, ignorând privirile aspre îndreptate înspre noi. Nimeni nu mai zicea nimic, după ce primea o căutătură din partea lui Roth. M-am înălțat pe vârfuri. Cu mâna liberă, l-am apucat de ceafă și i-am tras capul în jos. Am observat surprinderea străfulgerându-i chipul, apoi am închis ochii și mi-am lipit gura de a lui. Sărutul a fost scurt, dar când m-am retras, figura lui Roth mi-a făcut ziua mai frumoasă.

Se uita la mine cu ochii mari și pupilele ușor dilatate. Buzele îi erau întredeschise, iar cercelul din limbă îi scânteia. Pomeții i se înroșiseră. Rămăsese... Rămăsese tablou.

- Pentru... pentru ce-a fost asta?

Zâmbetul meu chiar că avea să-mi separe fața în două.

- Doar pentru că... ei bine, în trecut mi-am dorit de multe ori, în secret, să faci așa ceva și m-am gândit: „De ce să n-o fac eu?“

El mi-a cercetat fața.

- Vreau doar să știi că, oricând simți nevoia, să nu te abții. Nu-mi pasă cu ce ne ocupăm, mereu o să fiu gata de așa ceva. Mereu.

Venise rândul meu să roșesc, dar, în vreme ce ne reluam drumul, m-am concentrat asupra treburilor mai importante. Conștientă că nimeni nu avea

să dea atenție spuselor mele, pentru că lumea auzise vorbe mult mai ciudate pe străzile din D.C., m-am strădui să continui:

- Deci, ce părere ai despre aripile mele *acoperite cu pene*?

Roth a râs înăbușit.

- Îmi place cum zici „acoperite cu pene“.

M-am strâmbat.

- Mi se par oarecum sexy, a adăugat el.

Mi-am dat ochii peste cap, în vreme ce ne opream la o intersecție.

- Bineînțeles că ți se par sexy, însă nu-mi spui mare lucru. Eu mă refer la faptul că nu-i ceva normal, nu? Știu că Zayne a mai văzut asemenea aripi, și tu la fel, dar el a zis că le-a mai zărit doar o dată, la unul de Nivel Superior. Și de ce acum? De ce să arăt altfel acum, după atâta vreme?

Așteptam să se schimbe culoarea semaforului, când pe chipul lui Roth s-a ivit o expresie îngândurată.

- Păi, abia de curând ai început să te transformi. Poate că așa ar trebui tu să arăți.

- Mă îndoiesc, am mormăit și am luat-o înainte, căci pe semafor se aprinsese omulețul verde.

- Mda, încercam doar să fiu optimist. Roth și-a rărit pașii lungi, studiind mulțimea din jur. Un claxon a răsunat zgomotos, urmat de un altul, iar mirosul de carne prăjită s-a întetșit pe măsură ce ne apropiam de un restaurant cu aspect atrăgător. Uite ce-i, eu am mai văzut aripi ca ale tale, dar n-are nicio noimă.

- De ce n-are...? M-am întrerupt când am întrezărit ceva de un alb strălucitor reflectându-se în geamurile de pe fațada unei clădiri de birouri. M-am oprit și, cu inima bătându-mi tot mai tare, am căutat sursa imaginii. Roth a simșit numaidecât schimbarea.

- Ce-i?

- Am văzut o aură complet albă, i-am explicat și am continuat să merg, chinându-mă s-o zăresc printre năucitoarele culori care treceau pe lângă noi. Era uluitoare, mult prea intensă pentru a fi a unui om.

- Un Guardian?

Am dat din cap, în semn de încuviințare. Trebuie să fi fost un Guardian, dacă nu cumva era un Alfa. Deși mă îndoiam că aceștia din urmă ar fi

hoinărit pe străzi. Din câte-i cunoșteam, arătau tot timpul la fel, iar aripile alea nu puteau fi ascunse.

Roth mi-a strâns mâna într-a lui și o stare generală de îngrijorare mi s-a înrădăcinat în stomac. Putea fi orice Gardian, dar dacă eu îi observasem aura, atunci și el avusese cum să ne simtă pe mine și pe Roth. În caz că ar fi fost Nicolai sau Dez, bănuiam că s-ar fi apropiat. Zayne poate că n-ar fi făcut-o în acel moment, un adevăr a cărui simplă recunoaștere mă ucidea.

Am străbătut încă o stradă, tăcuți și atenți. Când mai aveam doar câțiva metri până la o alee, am perceput avertismentul. Gardianul se afla prin apropiere. Roth și-a lăsat bărbia în piept.

- Simți?

Am dat din cap și, în vreme ce traversam intrarea pe alee, am surprins din nou acel alb sclipitor, iar capul mi s-a răsucit brusc spre dreapta. Tocmai în fundul aleii, se găsea o uriașă sursă de bunătate sidemie. Aura a pălit și așa am deslușit ceea ce era dincolo de strălucire.

Fiori de gheață mi-au coborât în goană pe șira spinării și am tras cu putere aer în piept. Recunoșteam fața aia chiar și de la depărtare. Cine n-ar fi recunoscut-o? Cicatricea zimțată care o brăzda de la colțul ochiului și până la buze nu putea fi confundată.

Era Elijah.

Tatăl meu.

În adâncul minții, am consemnat, într-un fel oarecum neclar, cât de înșelătoare era aura albă. De când mă născusem, Elijah mă voise moartă. Pe mine, propria lui fiică. Totuși, Gardienii își păstrau sufletele pure, indiferent ce păcate le-ar fi pătat.

Fără să mă gândesc, mi-am desprins mâna dintr-a lui Roth și m-am năpustit pe alee, alergând spre capătul în care îl văzusem. Nici măcar nu știam de ce îl fugăream. Nu-l mai întâlнисem de când îi poruncise fiului său (fratele meu vitreg) să-mi facă de petrecanie. După dispariția lui Petr, Elijah se făcuse nevăzut, dar pe atunci mă aflam sub protecția clanului meu. Acum, nu prea.

Nici nu-mi trebuia protecția lor.

În clipa aceea, niciunul dintre noi n-avea nevoie ca Elijah să stea la pândă prin oraș. Ne confruntam cu destule probleme, iar dacă venise ca să se pună

cu mine, lucru foarte probabil, preferam să mă ocup de el pe loc, în loc să mă tot uit peste umăr, așteptându-l să atace.

- La naiba! l-am auzit pe Roth gemând, chiar înainte să se ia după mine.

Eram iute când voiam, dar până să cotesc la capătul aleii, ținta mea nu se mai găsea acolo. Mi-am smucit capul în sus. Elijah se cățara cu repeziciune pe scara de incendiu, în vreme ce trenciul negru cu care era îmbrăcat flutura în spatele lui.

- Ar putea fi o capcană, a dedus Roth, prinzându-mă din urmă și ridicând privirea spre acoperiș. Nu-mi spunea nimic din ce nu știam deja. Layla, e cazul să ne gândim bine!

- N-avem nevoie să ne mai dea de furcă și Elijah, care ne bântuie. E îndeajuns de rău că fiul lui a făcut asta ca duh. M-am răsucit spre el. E ultima grijă care ne mai trebuie.

- Piticot...

Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, după care m-am întors. Am luat-o la fugă spre scara de incendiu, am sărit și m-am prins de balustradă. Corpul mi s-a legănat într-o parte, apoi și-a revenit. Picioarele mi s-au oprit pe scară.

- OK! a strigat Roth din spatele meu. Ai înnebunit, dar ce-ai făcut a fost și înnebunitor de sexy. Scoțând un geamăt, a aterizat și el pe trepte, în spatele meu. M-am gândit doar să-ți împărtășesc chestia asta.

Plină de hotărâre, am zburat pe scară în sus. Mi-a luat doar câteva secunde să urc ceea ce trebuie să fi fost zece etaje și, în adâncul minții, m-am întrebat cum de era posibil. Întotdeauna fusem mai puternică și mai rapidă decât un om, dar nu așa. Pe moment, însă, n-aveam răgazul să cercetez cu adevărat motivul.

Odată ajunsă la capătul scării, m-am împins peste marginea clădirii, aterizând cu genunchii îndoți. Când am văzut scena dinaintea mea, ochii mi s-au făcut mari, și stomacul mi s-a strâns puțin.

Ah, poate că Roth avusese dreptate.

El a aterizat lângă mine și a mormăit o înjurătură în timp ce ne ridicam amândoi. La celălalt capăt al acoperișului stătea Elijah. Și nu era singur. Îl însoțeau trei Gardieni. Îi recunoșteam de pe vremea când clanul lui vizitase tabăra.

Vântul bătea năprasnic pe acoperiș, umflând haina lui Elijah, care mă fixa cu o privire glacială. O emoție urâtă, încărcată de ură, s-a înălțat înăuntrul meu și mi s-a împrăștiat prin vene precum acidul de baterie.

- Bună, *tată!*

Surprinderea s-a întipărit pe trăsăturile lui aspre. N-a ținut mult, dispărând în clipa în care buzele i s-au curbat într-un rânjel batjocoritor, ce-i strâmba cicatricea zimțată.

- Nu-mi spune așa!

- De ce? am întrebat. Roth s-a apropiat de mine, însă eu eram concentrată asupra acelei ființe care, cică, ar fi trebuit să mă iubească. Nu asta fac mamele și tații, prin natura lor? De ce ai mei reprezentau excepția de la regulă? Pentru că ești tatăl meu.

Unul dintre ceilalți Gardieni, un bărbat înalt, cu părul negru, s-a uitat întrebător la Elijah. Oare ei nu știau? Gura mi s-a întins într-un zâmbet oribil și lipsit de orice căldură. În schimb, era plin de dispreț și de toate nedumeririle adunate în șaptesprezece ani.

- Da, poate că-ți amintești cum te-ai cuplat cu Lilith. *Acea* Lilith...

- Tac! a șuierat el, strângându-și pumnii cărnoși.

Un mârâit înfundat a răsunat, în semn de avertisment, dinspre Roth, și un val de căldură s-a răspândit din trupul lui, dar surâsul meu s-a lățit.

- Iar voi doi ați creat-o pe drăguța de mine. Ce-i? Credeai că nu știi?

Doi dintre Gardieni au schimbat priviri întrebătoare.

- Cum? am repetat eu. Ei n-au aflat?

- Nu contează. Nasul lui Elijah a început să se turtească, iar maxilarul, să se alungească, crescând pentru a face loc acelor colți impunători, care puteau să străpungă, fără niciun efort, oțelul și marmura.

- Nu? Îmi dădeam seama că întindeam coarda cu el. Furia lui devenise o terță parte tangibilă pe acel acoperiș. Aproape că puteam să întind mâna și s-o ating, însă eram prea concentrată la propria furie ca să-mi mai fie frică. După atâta vreme, aveam, în sfârșit, ocazia să-l înfrunt. Parcă o tainică fantezie a mea s-ar fi transformat, finalmente, în realitate. Ai regulat-o pe Lilith!

- A „regulat-o”? a chicotit în barbă Roth, după care a spus: Doamne, cât te iubesc!

Elijah a sărit în sus la auzul comentariului.

- Iubire? Din partea unui demon? Tu vorbești serios?

- Nici să nu te gândești! l-am prevenit, simțind furnicăături pe gât în jos. Nu încerca să te porți ca și cum ai ști ceva despre iubire. Nu ești cu nimic mai bun decât mine, și sunt teribil de sigură că nu ești cu nimic mai bun decât el. Roth e de o mie de ori mai bun decât ai putea tu spera vreodată să fii.

Elijah a pufnit.

- El? Un demon? Ai...

- E Prințul Moștenitor! m-am răstit, încleștându-mi mâinile. Nu-i doar un demon. Însă și dacă ar fi un simplu Afurisit, tot ar fi prea bun pentru alde tine.

- Așa te vreau! a șoptit Roth.

- Ce cauți aici? am întrebat, alimentată de o mânie ce ardea atât de intens și de profund, încât parcă aș fi avut propriul soare. Stai, lasă-mă să ghicesc! Vrei să mă omori?

- Te-am urmărit. Știam că, până la urmă, o să reapi. Pielea lui a început să se închidă la culoare. Și ar fi trebuit să mă ocup de asta când erai numai o copilă. Ar fi trebuit să-mi dau seama, încă din clipa în care ticăloasa aia te-a lăsat cu mine, că nu ești curată. Că o să ajungi exact ca târfa...

- Ai mare grijă ce spui, l-a sfătuit cu blândețe Roth. Cea pe care te pregătești s-o însuși e iubita mea și n-o să fiu încântat. Deloc!

- Mă rog. M-am silit să ridic din umeri. Da, vorbele lui Elijah mă dureau, dar trecusem de mult peste problemele mele cu tatăl. Aceași Mărie. Altă pălărie. Data viitoare încercă ceva nou.

Gardianul brunet din spatele lui Elijah și-a arătat colții, însă Elijah l-a oprit.

- Nu pot spune că mă miră să te văd cu un demon.

Roth a făcut un pas în față, așezându-se între mine și tatăl meu.

- Eu nu pot spune că mă miră să te văd la fel de urât ca pe fiul tău. Oh, stai! Fiul tău cel mort. Greșeala mea!

Privirea glacială a lui Elijah s-a întors înspre el.

- Tu să nu vorbești de fiul meu!

- N-o să vorbesc de el numai din motivul că e mai rău decât jegul care acoperă străzile de jos, a răspuns Roth, cu un glas ciudat de calm. Dar vrei să

află ce-am făcut cu șira spinării după ce i-am smuls-o din corp?

A fost picătura care a umplut paharul.

Mai ales pentru că, după ce eu îi luasem sufletul lui Petr în legitimă apărare, Roth îi scosese coloana vertebrală, lucru pe care bănuiam că Elijah îl dedusese.

Gardienii s-au transformat. Hainele s-au sfâșiat pe măsură ce trupurile s-au mărit și pielea s-a întărit. Aripile s-au întins, și s-au ivit ghearele. Trenziul purtat de Elijah s-a făcut ferfeniță la spate. Tatăl meu arăta impresionant în forma lui adevărată. Coarnele îi despicau părul negru.

– O să termin cu amândoi! a promis el.

– Te rog! a râs Roth. Apoi s-a făcut al naibii rău de tot. Nu și-a schimbat înfățișarea. În acel moment, n-avea nevoie s-o facă, pentru că adversarii nu i se păreau o amenințare îndeajuns de mare, încât să justifice transformarea.

Brunetul s-a aruncat înainte, dar Roth s-a lăsat în jos, a tras un șut și l-a nimerit pe Guardian în genunchi, retezându-i picioarele. Acoperișul s-a zguduit sub greutatea lui enormă, însă el n-a rămas jos decât o jumătate de secundă. Ridicându-se la loc, a dat să-l lovească pe Roth, însă acesta era iute ca fulgerul. S-a ferit pe sub brațul întins al Guardianului și a răsărit în spatele lui. De acolo, și-a înfipt bocancul în spinarea individului, punându-l în genunchi.

Roth m-a privit peste capul celui doborât și mi-a făcut cu ochiul.

Mi-a făcut cu ochiul în toiul unei lupte!

Uau!

Ceilalți doi au tăbărât asupra lui, și inima mi s-a oprit în loc când unul aproape că l-a atins. Roth s-a răsucit. O lumină roșie îi zvâcnea în palmă. Ca și cum degetele i-ar fi fost făcute din benzină, focul i s-a prelinș pe mână și a țâșnit ca o rachetă, ratându-l la mustață pe Guardian.

Elijah a pornit către mine.

– Bambi! am chemat eu spiritul. Ajută-l pe Roth!

Ceva m-a gândilat deasupra buricului, după care o umbră întunecată și strâmbă mi-a ieșit, plutind, pe sub marginea puloverului, pentru a se revărsa în spațiul dinaintea mea. Negura s-a spart într-un milion de sfere mici cât niște mărgele, care s-au ciocnit fără zgomot de acoperiș. Au zburat una către cealaltă, asamblându-se rapid.

Bambi și-a înălțat capul ei în formă de diamant, cu ochii scânteind în lumina soarelui. Gura i s-a deschis, dezvăluind colții de mărimea mâinii mele. Părea înfometată.

La drept vorbind, Bambi mereu părea înfometată.

Șarpele s-a năpustit de-a curmezișul acoperișului drept spre un Guardian cu părul deschis la culoare. Roth a făcut o piruetă și s-a dat la o parte din drum, tocmai când Bambi lovea, apucându-l pe Guardian de gât. S-a auzit un țipăt ascuțit.

Cu un râs gutural care mi-a umplut pielea de fiori, Roth a trecut la cel deal treilea Guardian, jucându-se cu el și, în mod evident, amuzându-se. Era oarecum frumos să-l privești, să urmărești grația cu care se mișca, aproape ca un dansator aflat pe o scenă.

- Acum îți întinezi trupul cu spirite? Vocea lui Elijah era încărcată de scârbă.

- Pe bune? Trebuie să mă repet? Te-ai cuplat cu Lilith!

El și-a dezvelit dinții.

- Și cu fiecare răsuflare a mea regret că te-am zămislit. Întocmai cum, sunt sigur, Abbot regretă că ți-a salvat viața.

Au! Asta... OK, asta m-a lezat mai adânc decât aș fi crezut și am tresărit, căci rana era încă foarte proaspătă. Dar durerea a lăsat loc violenței dinăuntru meu. Mușchii abdominali și cei din picioare mi s-au încordat, așa că am lăsat transformarea să pună stăpânire pe mine.

Acum să te ții.

Aerul rece mi-a izbit spatele în clipa în care bluza mi s-a rupt de la guler în jos. Aripile mi s-au desfăcut, arcuindu-mi-se pe spate, în vreme ce-mi simțeam pielea întărindu-se, de parcă ar fi fost îmbrăcată într-o crustă de gheață.

Elijah s-a oprit brusc, cu gura căscată.

- Ce na...?

- Da. Acum aripile mele au *pene*. E ciudat. Știu.

El a scuturat din cap și a făcut un pas înapoi. Pur și simplu bătea în retragere. În loc să mă holbez la el, am profitat de ocazie. Bazându-mă pe tehnicile ofensive pe care mi le arătase Zayne de-a lungul anilor, mi-am adunat forța din picioare și din centrul corpului. M-am rotit, mișcându-mă

mai iute decât o făcusem vreodată, și am dat un șut în sus, nimerindu-l pe Elijah în piept.

Lovitura l-a făcut să se clatine, însă a fost o victorie mărunță. Cu un pumn de care și un boxer ar fi fost mândru, l-am pocnit pe Gardian în maxilar, aruncându-i capul pe spate. Durerea mi-a explodat în mână, dar am ignorat-o și m-am uitat în sus, unde am întâlnit privirea lui Roth.

- Fir-ar să fie! a zis el și, fără să-și ia ochii de la mine, a întins fulgerător brațul, înhățând gâtul unui Gardian. Mândria și ceva mult mai profund se involburau în adâncurile roșietice ale privirii lui. Tot e a dracului de sexy!

I-am azvârlit un zâmbet scurt, apoi am întors capul către Elijah, tocmai la timp pentru a mă feri de mâna cu gheare care-mi ataca fața.

- Nu poți fi! a gemut el, cu pupilele dilatate.

Când s-a repezit din nou spre mine, am sărit în spate, însă Elijah mi-a prins o aripă în strânsoarea lui. Și-a răsucit mâna. Am auzit un trosnet aproape delicat și o durere uluitoare a descris un arc de cerc prin aripa mea, mi-a lovit umărul și a coborât în forță pe șira spinării.

Incapabilă să mă abțin, am scos un țipăt, dar scânteia de durere a iscat un foc înăuntrul meu. Am dat să ridic genunchiul, însă n-am apucat să spun „jigodie“, că Elijah și-a înfipt palma în pieptul meu.

Impactul m-a dezzechilibrat și m-a săltat în aer, ca și cum aș fi fost aruncată. Am zburat înapoi, peste marginea acoperișului care dădea spre alee.

- Layla! a strigat Roth, și glasul i s-a umplut de teamă.

Când am început să mă rostogolesc în gol, instinctul meu a ieșit din amorțeală. Durerea din aripa stângă îmi tăia răsufierea, dar m-am străduit să continui și, scrâșnind din dinți, mi-am recăpătat echilibrul. Mișcărilor aveau efectul unui chibrit aprins asupra aripii mele, și totuși m-am înălțat cât ai clipi la câțiva metri deasupra acoperișului.

Elijah îmi rupsese aripa!

Speriat, el a început să urle și a băgat mâna în haina ruptă, de unde a scos un pumnal. Am știut, fără să mă apropii măcar, că era din fier, iar dacă ai fie și un strop de sânge demonic, fierul poate fi letal.

Elijah s-a lăsat pe vine și s-a năpustit în văzduh, moment în care focul din mine s-a dezlănțuit, devenind un infern. Am traversat ca un glonț acoperișul,

în vreme ce el ridica mâna, legănând pumnalul spre mine. Am aterizat pe beton, iar pumnalul mi s-a rotit pe deasupra capului. Atunci l-am apucat pe Gardian de picioare și, înfigându-mi ghearele, am smucit de ele cu toată puterea.

Elijah nu se așteptase la mutarea asta, așa că s-a prăbușit, iar eu l-am atacat, însă vârfurile unghiilor mele l-au ratat la nici trei centimetri. Întorcându-mă, mi-am balansat din nou mâna dotată cu gheare. De data asta nu l-am mai zgâriat. Unghiile mele i s-au înfipt în piept, pătrunzând adânc și despicând pielea întărită. Sângele a ieșit la suprafață, apoi a început să împrăște în jur. Uimirea a cuprins chipul lui Elijah, care s-a retras către marginea acoperișului, împleticindu-se și ținându-se cu ambele mâini de piept. Lovitura nu fusese fatală, dar în vreme ce el se zgâia la mine, am sesizat ocazia. Gâtul lui era vulnerabil și expus. Dacă l-aș fi nimerit acolo, nu și-ar mai fi revenit.

Am făcut un pas spre el, și aripile mi-au tresărit când am ridicat iar brațul. Așteptarea îmi încordase mușchii. Voiam să-l pun în genunchi, să-l termin. Era tatăl *meu* și probabil că încercase să mă omoare de mai multe ori decât știam eu. Uciderea lui ar fi fost de înțeles, chiar justificată, căci, altfel, el ar fi continuat să mă atace iar și iar.

M-am uitat fix în ochii lui albaștri, și toată furia, toată durerea s-au împletit într-un ciclon de emoții murdare și încâlcite. Ani întregi simțisem că nicăieri nu-i locul meu, că sunt alungată și nedorită. Șocul pe care-l avusesem când aflasem că sânge din sângele meu mă voia moartă m-a izbit cu la fel de multă forță ca prima oară când descoperisem adevărul și mi-a...

Mi-a părut rău pentru el.

Aș fi putut să fiu fetița care să-l admire. *Aș fi putut* să mă port cu el ca o fiică bună. *Aș fi putut* avea la dispoziție ani întregi în care să-l cunosc. *Aș fi putut* să-l iubesc.

Dar el alesese să n-aibă niciodată nimic din toate astea. Până la urmă, Elijah nu merita să port pe umeri o viață întreagă de rușine.

Lăsându-mi mâna în jos, m-am îndepărtat cu un pas de el, căci simțisem un Gardian aterizând pe acoperiș cu destulă putere încât să crape cimentul.

Tocmai când dădeam să zic ceva, o pată întunecată, o umbră, s-a ivit pe deasupra marginii și a țâșnit de-a curmezișul acoperișului.

Înainte ca vreunul dintre noi să se poată mișca ori să poată reacționa, Sam și-a făcut apariția acolo, între mine și Elijah. Nu era Sam, mi-am dat eu seama, cu un nou junghi dureros, ci Lilinul. Acesta nu s-a oprit să stea la povești, ci s-a îndreptat glonț către Elijah. Ultimul Guardian rămas în picioare a strigat ceva, însă cuvintele i-au fost distorsionate de trosnetul feței, iar zbieretul i-a fost retezat de Roth, care l-a doborât, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Într-o nanosecundă, Lilinul l-a înhățat pe Elijah, i-a cuprins gâtul cu mâna și l-a tras în jos cale de treizeci de centimetri, până la nivelul lui. La început, pur și simplu am încremenit de uimire. Era bizar să văd cum o ființă care arăta ca Sam scoate complet din luptă un Guardian. Mintea mea aproape că nu reușea să perceapă faptul că acela nu era sfrijitul de Sam, ci o versiune „tunată“ a celor mai rele coșmaruri din întreaga lume.

Lilinul a inspirat adânc, săltându-și umerii. M-a năpădit groaza când mi-am dat seama că se hrănea din Elijah. Aura Guardianului a clipit precum un bec care se stinge, după care a dispărut. Biciuită de vântul rece care-mi arunca peste față șuvițele rebele, m-am tras într-o parte, clătînându-mă, înțelegând deja că era prea târziu. Lilinul se mișca prea repede, ucigător. Atacase ca o cobră, iar veninul lui era absolut letal.

Deodată, Roth și-a făcut apariția în spatele meu și, punându-și brațul pe după mijlocul meu, m-a ținut în loc, deși, la drept vorbind, nu mă clinteam, deoarece știam, Doamne, știam că se sfârșise!

În câteva secunde, Lilinul i-a dat drumul lui Elijah. Cu spinarea nefiresc de țepănană, Guardianul s-a retras către margine. Mă așteptam ca, în acel moment, să se transforme în ceva oribil, la fel cum pășise Petr când îi luasem sufletul, dar nu s-a întâmplat așa.

Pielea lui Elijah a devenit rozalie, aripile i s-au strâns, iar el și-a recăpătat forma umană. Colții și ghearele s-au tras înapoi. Rana din piept, rana pe care eu i-o făcusem, era și mai însângerată acum, iar cicatricea de pe față îi ieșea puternic în evidență.

Nu exista niciun duh.

Din sufletul lui Elijah nu mai rămăsese nimic.

Cu ochii lui albaștri, de obicei plini de ură, acum goi și pierduți, Elijah a căzut pe spate, răsturnându-se peste margine. S-a dus.

Lilinel s-a răsucit brusc, întorcându-se cu fața către noi, și a început imediat să se transforme. Corpul i s-a zvârcolit, i s-a îndoit și apoi i s-a îndreptat, aruncându-i capul pe spate. Creatura s-a lungit și pe urmă s-a lățit, mărindu-și volumul.

- Oh, Dumnezeule! am șoptit, izbită de o grozăvie cu totul nouă.

Lilinel lua înfățișarea lui Elijah, întocmai cum o luase pe a lui Sam. Devenea ceva complet diferit și, în răstimp de doar câteva momente, ființa care avea chipul prietenului meu nu mai stătea înaintea noastră.

În locul ei se afla o copie fidelă a lui Elijah, care păstra chiar și cicatricea ce-i brăzda obrazul, până la colțul buzelor.

- Cu plăcere! Lilinel mai și vorbea ca Elijah. Singurul lucru care-i lipsea era aura. La fel ca atunci când îl imitase pe Sam, creatura n-avea nimic împrejurul ei.

Lilinel și-a îndoit picioarele puternice și s-a lăsat pe vine, scuturându-și umerii. Pielea i s-a întărit, dobândind consistența granitului, și două aripi masive i-au răsărit din spate, întinzându-se. Arătarea și-a săltat colțul gurii într-un surâs îngâmfat, apoi s-a avântat în aer, dispărând repede peste acoperișurile celorlalte construcții.

Răsuflând greu, am tras de Roth, iar el și-a desprins brațul de mine. M-am dus până la marginea clădirii și m-am uitat cu atenție în jos, spre strada aflată sub noi. O mulțime de oameni se strânsese acolo. Unii dădeau înapoi, acoperindu-și gurile cu mâinile tremurânde. Alții se răsuceau pe neașteptate și se îndoiau de la mijloc.

Mi-am ținut ochii strâns închiși și am simțit cum mi se răsucește stomacul. Adevăratul Elijah se izbise de trotuarul de jos și arăta... nasol. Cu un nod în gât, m-am întors cu spatele și m-am silit să trag adânc aer în piept.

- Trebuie să-i prevenim pe ceilalți Gardieni.

CAPITOLUL 10

Fulgi răzleți cădeau din norii groși de deasupra, acoperind acoperișurile clădirilor cu un strat subțire de zăpadă. Asfințitul punea încet stăpânire pe oraș și, dedesubt, luminile stradale se aprindeau clipind, laolaltă cu beculețele albe de Crăciun, care fuseseră înșirate de-a lungul copacilor.

Stând aproape de marginea terasei și uitându-mă în jos, la oamenii care se grăbeau sau care se opreau pentru a face semn câte unui taxi, mă gândeam că, dacă aș fi putut să surprind acel moment cu un aparat de fotografiat, aș fi obținut o felicitare de sărbători aproape perfectă.

Era ceva liniștitor în faptul că milioane de oameni își vedeau de viețile lor, fără să aibă habar de întunericul cât se poate de real ce le amenința orașul. După atâta vreme, înțelesesem în sfârșit de ce grupul Alfa cerea ca oamenii să rămână neștiutori cu privire la existența demonilor. Nu era vorba doar despre dorința ca ei să creadă într-o forță superioară. Era vorba să li se asigure protecție, să li se îngăduie să-și ducă traiul de zi cu zi, căci, dacă ar fi aflat adevărul, lumea s-ar fi schimbat în mod irevocabil, ar fi fost vătămată mai mult decât prin simpla nepăsare cu care ființele umane se tratau una pe cealaltă.

Căldura a gonit frigul când Roth a venit în spatele meu. Mi-a cuprins talia cu brațul, apoi și-a sprijinit bărbia de creștetul meu. Nu era nimic rigid în îmbrățișarea lui ori în reacția mea. Deși amândoi trăiam ceva complet nou, respectiv acea exteriorizare a sentimentelor noastre, nu simțeam niciun pic din stânjeneala cu care îmi închipuiam că se confruntă cele mai multe cupluri.

Nu ne aflam pe clădirea de mai devreme. Acum eram lângă districtul federal, unde-i așteptam pe membrii clanului meu. Din obișnuință, îi trimisesem lui Zayne un scurt mesaj prin care îi spuneam că, dacă îl vor

întâlni pe Elijah, să nu se încreadă în el, căci nu mai e Guardianul pe care îl cunoșteau. Mi-a răspuns în câteva minute, ceea ce-mi dovedea că nu dormea, închis în piatră, așa cum ar fi trebuit să facă la ora aia. Mi-a cerut o întâlnire, așa că acum îl așteptam. Emoțiile mi se încâlciseră în fundul stomacului. Urma să-l revăd pe Zayne, lucru care avea să fie destul de dificil, însă, mai rău, bănuiam că urma să-i revăd și pe alți membri ai clanului. Poate chiar pe Abbot, și, din pricina asta, nu mai eram decât un ghem de teamă fără astâmpăr.

Roth nu fusese prea încântat de nimic din toate astea, ceea ce explica de ce Bambi se încolăcise din nou împrejurul mijlocului meu, iar Cayman se găsea și el acolo, însoțit de Edward. Cei doi stăteau la colțurile clădirii, ca două santinele.

Două santinele foarte bine îmbrăcate.

Amândoi purtau pantaloni negri, cămăși albe și pantofi de piele bine lustruiți. N-aveam idee de ce. Poate că plecaseră de la cursurile de vals sau ceva. Pe Cayman categoric l-aș fi văzut în stare.

- Ce-ți mai face spatele? m-a întrebat Roth după câteva momente.

Nu-i pomenisem de faptul că mă durea spatele acolo unde Elijah mă apucase de aripă, însă Roth avea grijă să evite zona și să nu irite zvâcnetul surd.

- Nu doare atât de rău, dar cred că s-ar putea să-mi fi rupt ceva.

Mușchii din braț i s-au încordat.

- Când ajungem acasă, vreau să văd care-i treaba, asta dacă transformarea nu-ți face prea rău.

Acasă. Acasă însemna cu Roth. Suna atât de normal, încât nu era nimic de pus sub semnul întrebării. Am rămas tăcuți câteva secunde, după care eu am zis brusc:

- Înțeleg!

Săltându-și bărbia, Roth și-a lipit palma de abdomenul meu, chiar deasupra buricului. Bambi mi s-a mișcat pe piele, întinzându-se și trăgându-se mai aproape de stăpânul ei.

- Ce înțelegi? m-a întrebat încet.

- De ce grupul Alfa are pretenția ca oamenii să nu cunoască adevărul, i-am explicat, rezemându-mi capul de pieptul lui. Pe vremuri, mi se părea o

mare prostie. Cum ar fi putut aflarea adevărului să facă vreun rău? Oamenii ar fi știut că există cu adevărat un rai, un iad și tot ce cuprind ele.

- Poate, a murmurat Roth, strângându-și brațul și schimbându-și ușor poziția.

- Dar asta-i ideea! Poate că oamenii s-ar purta corect, însă numai pentru că n-ar trăi, cel puțin nu în prezent. Vântul se întepese, și am schițat un zâmbet când mi-am dat seama că Roth se mutase pentru a mă apăra de el. Ar fi împietriți. De-asta nu trebuie să afle. Sau asta e unul dintre motive.

- Cred că are sens. Mie mi-e greu să pricep, având în vedere că am venit pe lume știind, ei bine, totul. Roth a chicotit când am dat ochii peste cap, deși era imposibil să mă fi văzut. Și ce? Acum vrei să-i protejezi?

M-am încruntat un pic, uitându-mă în jos, la oraș.

- Mereu am vrut să-i protejez.

Pieptul i s-a umflat, lipit de spatele meu.

- Tu nu ești doar atât, Layla. Nu-ți dorești o viață care să presupună mai mult decât însemnarea demonilor?

- În privința însemnării nu mai sunt sigură. Știi doar. M-am întors și mi-am lăsat capul pe spate, îndreptându-mi fața spre el. Roth stătea cu privirea în jos și cu capul înclinat, așa cum făcea când încerca să înțeleagă vreo emoție umană pe care pur și simplu nu reușea s-o pătrundă. Și vreau ceva mai mult.

- Cum ar fi? m-a provocat el. Ce-ai vrea să faci după ce o să se termine?

Ce să se termine? Lupta cu Lilinul? Strădania de a recupera sufletul lui Sam? Războiul dintre Gardieni și demoni? Habar n-aveam dacă, sau când, urmau să se sfârșească acele lucruri, dar trebuia să mă agăț de speranța că se vor încheia cândva. Că noi doi aveam să rămânem în picioare, și toți cei dragi mie. Nu-mi puteam îngădui, nici măcar pentru scurtă vreme, să iau în calcul ideea că nu avea să existe un „după“.

- Cred... cred că mi-ar plăcea să merg la facultate, i-am răspuns. Mă rog, asta ar însemna să termin mai întâi liceul. Ar fi logic.

Buzele lui au tresărit.

- Asta-i marele tău plan?

Mi-am amintit de toate acele formulare pentru înscriere care acopereau podeaua fostului meu dormitor și am dat din cap.

- Da, și așa... mai întâi așa vreau să călătoresc. Așa vrea să văd locuri din afara orașului.

- De exemplu? m-a întrebat Roth, ridicând o mână și trecându-și degetele peste conturul maxilarului meu. Eu mă bazez tot pe Hawaii.

Am zâmbit larg.

- Ar fi frumos. Deci, da, pune-l pe listă.

- Ai nevoie și de alte locuri ca să faci o listă, piticot!

- OK. Vreau să văd New Yorkul. Dez spune că-i uimitor. Și Miami. Vreau să mă plimb pe o plajă. Adâncindu-mă în subiect, am început să bifez destinațiile. Vreau să hoinăresc prin cartierul francez din New Orleans și să merg în Galveston...

- Galveston... Texas? De ce?

- Am citit cândva o carte a cărei acțiune se petrecea acolo. Nu contează. Vreau să văd Dallasul, cu cowboy adevărați și alte chestii.

El a râs și mi-a așezat o șuviță după ureche.

- Cowboy-i adevărați sunt cam greu de găsit.

- O să-i găsim noi. Sunt optimistă. Pe urmă mi-aș dori să văd inscripția de la Hollywood și, de ce nu, Portlandul. Acolo plouă des, așa-i? Nu sunt sigură că așa vrea să rămân pentru multă vreme, dar cred că mi-ar plăcea sincer să văd muntele Rushmore... Oh, și Canada! Pot să continui, am spus. Dar cred că-i un început bun.

El își ținea ochii întredeschiși, într-un fel care, de obicei, îmi făcea obrăjii să se îmbujoreze.

- E o listă grozavă.

- Dar tu? l-am întrebat. Ce-ai vrea să faci după ce-o să se termine cu toate?

- Pe bune? Când am încuviințat, Roth și-a lăsat capul în jos și m-a sărutat repede pe vârful nasului. Nu-mi vine să cred că mai e nevoie să întreb. Plănuiesc să fiu oriunde vei fi și tu.

Buzele mi s-au curbat imediat într-unul din acele zâmbete mari și caraghioase, în vreme ce inima îmi creștea în piept precum a unui personaj din vechile desene animate. Mă așteptam ca ochii să mi se transforme în inimioare supradimensionate și să-mi țâșnească afară din orbite.

- E... e răspunsul perfect.

- Asta pentru că eu sunt perfect.

- Ei bine, *ăsta* n-a fost răspunsul perfect, i-am dat replica sec.

Avertismentul lui Cayman a întrerupt râsul cu care îmi răspundea Roth.

- Vin!

Ne-am răsucit către locul indicat de el. De la depărtare, Gardienii arătau ca niște păsări mari, ce despicau norii. Am simțit un gol în stomac când s-au lăsat mai jos, pregătindu-se de aterizare. Zayne categoric se număra printre ei. Zbura în mijlocul grupului și, cu toate că avea înfățișarea lui adevărată, tot am știut că era el.

Îl însoțeau alți trei Gardieni, iar când s-au apropiat de acoperiș, i-am recunoscut pe Nicolai și pe Dez. O părțică din neliniște mi s-a mai domolit, dar nu toată. Dez aparținea clanului din New York și vizitase pentru prima oară D.C.-ul însoțit de perechea lui, Jasmine. Deși la început fusese nesigur în privința mea, dăduse repede semne de simpatie. Probabil pentru că amândoi eram străini de grup, fiecare în felul lui. Nicolai avusese mereu o slăbiciune pentru mine, iar eu, pentru el. Nu era cu mult mai în vârstă decât Zayne atunci când își pierduse perechea și copilul. Zâmbea arareori, dar când o făcea, putea să-ți taie răsuflarea.

Cel de-al patrulea membru al echipei m-a uluit. Nu putea fi decât Danika.

- Interesant, a spus Roth, desprinzându-și brațul dimprejurul meu, însă fără să se îndepărteze.

„Interesant“ nu rezuma cu adevărat situația. Gardienii nu le permiteau femeilor să iasă prea mult, preferând să le țină în colivii aurite. Era unul dintre numeroasele lucruri pe care le detestam la neamul nostru. Ce-i drept, înțelegeam că numărul Gardienilor se micșora și că femeile erau niște ținte excelente pentru demonii de Nivel Superior, și totuși, la gândul de a fi sechestrată, îmi venea să dau cu pumnul în ceva.

Știam că și pe Danika o înnebunea la fel de mult. Ea o întrecea în zburdălnicie și entuziasm pe sora ei mai mare, Jasmine, iar eu îmi petrecusem cea mai mare parte din anii de formare urând-o doar pentru că-l plăcea pe Zayne și ar fi putut să-i monopolizeze timpul cu o singură fluturare a strălucitorului ei păr negru.

Cayman și Edward nu s-au mișcat de la posturile lor, doar s-au întors cu fețele în direcția din care veneau Gardienii. Cei patru au aterizat pe acoperiș,

iar impactul a răsunat ca un trosnet de tunet. Cayman s-a uitat la Roth, care a dat din cap, în semn de încuviințare. Atunci, Cayman și Edward au dispărut, ca și cum nici n-ar fi fost, deși încă le percepeam prezența. Stăteau prin apropiere, monitorizând situația, iar dacă eu puteam să-i simt, atunci și Gardienii puteau.

Zayne a înaintat cu pași mari, ținându-și bărbia în piept și aripile strânse la spate. Cu stomacul dârdâind, mi-am rotit privirea către Nicolai, pe urmă către Danika. Bărbații o blocau, ținând-o în spatele lor.

Lucru care, în mod clar, n-o prea încânta.

Deodată, ea s-a năpustit în față, trecând nepăsătoare pe lângă Zayne, care și-a aruncat privirea spre cer, în vreme ce un mușchi îi zvâcnea în dreptul maxilarului. Luându-și înfățișarea umană, Danika a pornit drept spre locul în care stăteam eu și Roth. Între timp, cenușiul de pe pielea ei lăsase loc alabastrului fără cusur. Dez a mormăit ceva în barbă, iar Nicolai s-a luat după ea, cu buzele întinse într-o expresie de îngrijorare.

Fără să-și întoarcă ochii către bărbați, Danika și-a azvârlit brațul înspre ei și n-a spus decât:

– Să nu încercați să mă opriți!

Nicolai a frânat brusc, cu sprâncenele ridicate. Eu am înțepenit, la fel și Roth.

Absolut neînfricată, Danika s-a apropiat cu hotărâre de noi și, până să apuc să clilesc, m-a luat în brațe, ținându-mă strâns. O aromă de fructe, asemănătoare cu a merelor, m-a învăluit, în timp ce Bambi mi se târa pe spate, departe de femeia-Gardian. Danika era puternică precum un fundaș din fotbalul american, așa că mi-am înghițit un țipăt când m-a lipit strâns de pieptul ei. Durerea surdă s-a dezlănțuit, transformându-se într-un junghi ascuțit, care-mi pulsa de o parte și de alta a coloanei vertebrale, întărindu-mi paranoica părere că Elijah îmi rupsese o aripă. Una dintre aripile mele *acoperite cu penel*

– Ai grijă! a sfătuit-o Roth, vorbind încet, cât să-l auzim doar noi două. A fost rănită.

– O, Doamne! Îmi pare rău. Danika mi-a dat drumul imediat, și m-aș fi poticnit, căzând pe spate, dacă Roth n-ar fi fost acolo să mă susțină. Ce s-a întâmplat? Ce...

- Sunt bine, am asigurat-o, luată pe nepregătite de reacția ei. Încă nu mă obișnuisem cu noua noastră prietenie. Danika se uita cu precauție la Roth și era evident că nu-i acorda toată încrederea. El i-a răspuns cu un zâmbet discret și îndrăzneț.

- Am fost foarte îngrijorată, a continuat ea, făcând un mic pas înapoi și trecându-și mâinile peste șoldurile îmbrăcate în blugi. Când Zayne mi-a spus c-ai luat legătura cu el, pentru că s-a întâmplat ceva, și că urmează să vă întâlniți, a trebuit să vin. Simțeam nevoia să spun că-mi pare rău.

- Danika! a strigat-o cu blândețe Nicolai.

- Pentru ce-ți pare rău? am întreat, privindu-i pe ceilalți Gardieni.

Acum, Zayne îl fixa pe Roth, și ai fi zis că vrea să-l azvârle de pe acoperiș. Dez nu părea complet surprins, însă Nicolai... ei bine, el parcă și-ar fi dorit să o înhațe pe Danika și să zboare cu ea, ceea ce era... Era ciudat.

- Pentru ce ți-au făcut, a răspuns fata, și obrajii i-au căpătat o nuanță trandafirie. Clanul ăsta.... N-a fost corect, și-mi venea să-i trag lui Abbot un șut între picioare.

- Scuzele sunt prezentate mult prea des ca să mai însemne ceva, dar îmi place de tine, a murmurat Roth. Zău că-mi place!

Ea și-a mutat iute privirea de la el la mine, apoi a făcut încă un pas în spate, în vreme ce Nicolai se apropia.

- Oricum, a fost o greșeală. Tu niciodată nu i-ai fi făcut intenționat vreun rău lui Zayne sau oricui altcuiva.

Păi, treaba e că-i făcusem un rău lui Zayne, chiar dacă nu din punct de vedere fizic, iar în privința asta nu fusese nicio greșeală. Era logic să cred că Danika îmi împărtășea părerea. Când m-am uitat din nou la el, Zayne încă nu-și îndreptase privirea spre mine. Simțeam că mi se face silă de mine însămi, așa că m-am concentrat la altceva.

- Mulțumesc, Danika, sunt... ăăă, îți sunt recunoscătoare. M-am întors spre Nicolai și Dez. Și vouă vă datorez totul. Mulțumesc că l-ați găsit pe Roth și m-ați ajutat să scap din depozitul ăla. Ați contribuit la salvarea vieții mele.

Ceea ce era adevărat. Datorită lor, mă aflam încă în picioare. În loc să-l asculte pe Abbot, ei îl căutaseră pe Roth și se împotrăviseră propriului clan, asumându-și un mare risc, pentru a mă salva.

- Îmi pare bine să văd că ți-ai revenit, a spus Dez, și i-am zâmbit.

- De acord cu el. Te cunosc aproape de când te-ai născut, micuțo, și absolut niciodată nu te-am crezut răspunzătoare de ce se întâmpla în tabără ori în afara ei, a adăugat Nicolai, moment în care m-a cuprins o plăcută căldură interioară. Poate te-ar bucura să afli că, fără tine, locul nu e nici pe departe lipsit de necazuri. Încă n-am reușit să exorcizăm duhul lui Petr. Ori de câte ori încercăm, simte și părăsește casa.

- Se dovedește a fi la fel de mare măgar ca în viața reală, a comentat Dez, demonstrând că fiul lui Elijah, fratele meu vitreg, nu fusese îndrăgit. A făcut o pauză. Jasmine te salută, apropo.

- Spune-i c-o salut și eu, am răspuns jalnic și, ca o idioată, i-am făcut cu mâna.

Dez a zâmbit larg, uitându-se în altă parte, un gest pe care-l făcea deseori în preajma mea. Îmi cam venea să-mi bag în ochi degetele alea fluturătoare.

- Ce s-a întâmplat? a vorbit în cele din urmă Zayne, și atunci privirea mi s-a întors brusc în direcția lui. El îl fixa tot pe Roth, ceea ce mi-a făcut stomacul să se răsucescă într-un fel dureros. Mesajul spunea c-a avut loc un incident cu Elijah și să nu avem încredere în el?

Nicolai și-a încrucișat brațele la piept, strângându-și aripile din spate. Rămas sub înfățișarea lui de Gardian, era, asemenea celorlalți doi, o apariție impresionantă.

- Noi niciodată n-am avut încredere în Elijah. Ochiul lui erau așintiți asupra mea. Convingerile și faptele lui au fost mereu o sursă de nemulțumire printre noi.

- Ei bine, a spus Roth, lungind cuvintele, Elijah nu mai e o sursă de nimic.

Privirile tuturor Gardienilor au zburat către el, iar surâsul lui discret s-a lășit.

- Niște detalii n-ar fi rău, a cerut Zayne, în timp ce vântul rece îi zbârlea șuvițele blonde dimprejurul coarnelor.

Am intervenit, înainte ca discuția s-o ia la vale.

- Elijah e... nu mai e, am început să explic, după care, auzind înjurătura usturătoare a lui Dez, m-am grăbit să continui: Nu l-am omorât noi.

- Și nu pentru că n-am fi încercat, m-a corectat Roth, iar când m-am uitat urât la el, a ridicat din umeri. De ce să mințim, piticot? Ieșiserăm în căutarea Lilinului...

- De asta ne ocupăm noi, l-a întrerupt Zayne, ridicându-și bărbia.

- Sigur că da! a replicat Roth. Cu toate că era o zeflema, îl știam capabil de mult mai multe când venea vorba despre bătăria față de Zayne. Asta era versiunea potolită. Și cum vă merge?

Zayne își frământa maxilarul de parcă ar fi fost pe cale să-și macine toți dinții. Când a văzut că nu primește un răspuns prompt, Roth i-a trântit-o:

- Vreun indiciu? Nu. Așa mă gândeam și eu.

Eu mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, în vreme ce Dez a mijit ochii, iar Danika a început să se holbeze la podeaua terasei.

- În orice caz, după cum spuneam, ieșiserăm în căutarea Lilinului, când Layla l-a văzut pe Elijah. El și trei membri ai clanului său ne urmăreau de pe acoperișuri. I-am înfruntat și ne-au atacat.

- Încă vrea să mă omoare, i-am lămurit. Nimic nou, de altfel.

Zayne s-a uitat la mine, dar nu m-a privit în ochi.

- Deci cum s-a întâmplat?

- Păi, Bambi l-a mâncat pe unul dintre Gardieni. Pentru asta nu prea-mi pare rău, a continuat Roth, iar Bambi și-a fluturat coada pe șoldul meu, ca și cum s-ar fi bucurat că fusese pomenită. Mi-am ținut ochii strâns închiși pentru o clipă. Pe altul l-am cam scos eu din funcțiune. Permanent. În legitimă apărare. Jur!

- Sunt convins, a șoptit Nicolai, mișcându-se puțin, astfel încât să stea în față Danikăi.

Ea nu părea foarte deranjată.

- Dacă erau din clanul lui, n-o să li se simtă lipsa.

- Danika! a muștrat-o Nicolai.

- Ce-i? a exclamat ea, zvâcnind din brațe. E adevărul-adevărat. Sunt niște tâmpiți. O știm cu toții.

Buzele lui Nicolai au tresărit.

- Ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea Guardian?

- Când l-am văzut ultima oară, trăgea un pui de somn pe acoperiș. Nu-i sigur dacă s-a trezit sau a venit vreun demon și i-a făcut chestii foarte, foarte rele. Roth a ridicat iar din umeri. Habar n-am. Nu-mi pasă.

- Și Elijah? a întrebat Zayne, cu glasul încordat.

Am tras adânc aer în piept și am ridicat o mână, ca să-mi dau la o parte suvițele rebele de pe față.

- Mă luptam cu el...

- Te luptai cu Elijah? Nicolai și-a arcuit brusc sprâncenele.

- Ăăă. Da?

Danika a zâmbit larg.

- Super!

Am scuturat din cap.

- A apărut Lilinul și s-a băgat între noi. I-a luat sufletul lui Elijah. I l-a mistuit. N-a existat niciun duh. După ce n-a mai rămas nimic, Lilinul și-a schimbat înfățișarea.

- Acum arată ca Elijah, a adăugat Roth. De asta Laylei i s-a părut o idee înțeleaptă să vă avertizeze. Celălalt Guardian, însoțitorul lui - dac-o mai fi trăind - era inconștient când Lilinul i-a luat sufletul lui Elijah. În caz că Lilinul se întoarce la clanul lor, ăla habar n-o să aibă că nu-i adevăratul Elijah.

- La naiba! a mormăit Dez. Mă îndoiesc că știm unde stau ascunși în D.C., ca să-i prevenim. Poate știe Geoff.

Chipul lui Nicolai a devenit îngândurat.

- Dacă nu, intuiesc că Abbot ar putea să aibă o idee.

Când am auzit pomenindu-se numele lui Abbot, mi s-au chircit toate pe dinăuntru, dar m-am străduit să continui:

- După cum am spus, voiam să vă avertizăm, în eventualitatea în care Lilinul încearcă să intre în tabără. Următoarea parte era cea mai rea. Având în vedere cât de convingător a reușit să joace rolul lui Sam, cred că, atunci când absoarbe sufletul cuiva, Lilinul primește și amintirile persoanei respective.

- E logic, a zis Danika, privindu-i peste umăr pe bărbați. Sufletul reprezintă esența, însăși baza ființei noastre. El ar trebui să conțină totul.

Nicolai a oftat.

- Dacă așa stau lucrurile, atunci Lilinul știe multe.

- Prea multe, a declarat Zayne și s-a pregătit de plecare, desfăcându-și aripile lui de un cenușiu-închis. E cazul să discutăm cu tatăl meu și cu ceilalți.

Dez și Nicolai erau de acord. Danika rămăsese pe loc, uitându-se când la mine, când la Roth.

– Să nu te înstrăinezi, OK? a zis ea încet. Trebuie să lucrăm împreună, dacă vrem să oprim creatura aia.

Am dat din cap și i-am privit pe toți, cu un sentiment ciudat. Nu îmi aduceam aminte să fi existat momente în care Zayne să plece undeva, iar eu să nu fiu lângă el. În vreme ce Gardienii se pregăteau să plece, am făcut un pas înainte. Deși în adâncul inimii știam că ar fi trebuit pur și simplu să-i las să plece (să // las să plece), nu mă puteam abține. Existau prea mulți ani între noi, ca să mă pot preface că eram străini.

– Zayne? am strigat.

Când l-am strigat pe nume, se afla pe marginea clădirii, și mi s-a părut că-i văd umerii strângându-se, dar el a îngenunchat, după care s-a avântat spre cer, fără să privească în urmă.

Fără să mă ia în seamă.

CAPITOLUL 11

Deja se lăsase noaptea când am ajuns în cartierul Palisades, ca să ne întâlnim cu Cayman.

Clubul de sub blocul lui Roth era plin ochi cu demoni, dar și cu oameni înconjurați de aure tulburi, închise la culoare. Am simțit o ușoară zbatere în stomac, însă nimic substanțial. Muzica excitantă bubuia, iar sucubii își legănav pe scenă șoldurile îmbrăcate în diamante. Acestea luceau și scânteiau la fel ca beculețele de Crăciun înșirate de-a curmezișul tavanului.

În atmosfera aceea, beculețele de Crăciun reprezentau o ironie.

Roth mă ținea strâns de mână, în timp ce ocoleam scena. Când am trecut prin dreptul colțurilor întunecate, m-am străduit să văd ce se petrece acolo, dar n-am reușit să disting decât o altă partidă de cărți, între o femeie-demon și un om care n-arăta prea bine, dacă era să judecăm după nuanța gălbuie a pielii lui.

Una dintre dansatoarele închise în cuști s-a întins către mine, apoi a chicotit nebunește când Roth s-a încruntat la ea, în semn de avertisment. Mâna lui a strâns-o mai tare pe a mea.

- N-o să mai plec aiurea de lângă tine, i-am spus. Data trecută când fuseserăm acolo, el îmi zisese să nu dansez cu nimeni, și, mă rog, sfârșisem prin a dansa cu un sucub și un incub. Uneori aveam nevoie de un adult.

Hohotele lui au acoperit muzica.

- Acum chiar că nu-mi asum niciun risc.

- Acum?

Eliberându-mi mâna, el mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a lipit de trupul lui, în timp ce ne croiam drum printre mese. Și-a lăsat capul în jos, mi-a mângâiat în treacăt obrazul cu buzele, pe urmă mi-a zis la ureche:

- Ți-am spus vreodată cât de mult îmi plac pantalonii ăia?

- Hm? Mi-am aruncat privirea în jos și mi-am înăbușit un geamăt. Pantalonii mei erau perfect mulați, iar în dimineața aceea fusesem efectiv obligată să mă întind, ca să pot trage fermoarul. Tu și Cayman aveți niște gusturi infecte în materie de haine.

Roth a râs.

- Nu pot să nu mă holbez la...

- Ochii mei? i-am sugerat, gata să-i sar în ajutor.

- Mmm! Mi-a sărutat lobul urechii, în vreme ce treceam, în sfârșit, dincolo de scenă.

- La nasul meu?

- Nu tocmai, a răspuns Roth.

Am rânjit.

- Atunci cu siguranță te uiți la rotulele mele.

- Te apropii. A făcut o pauză, căci ajunseserăm în preajma barului. Mai târziu, pot să-ți explic concret la ce m-am holbat toată ziua.

Obrajii mi s-au înfierbântat.

- Ești de mare ajutor!

- Ce pot să zic? Tu-mi scoți la iveală latura altruistă.

Până să apuc să reacționez la ultima afirmație, Cayman a ieșit din spatele barului, aruncând o cârpă albă pe teighea.

- Hai să mergem în birou!

Nu mai văzusem niciodată biroul, așa că eram curioasă. Cayman ne-a condus printr-o ușă aflată chiar lângă bar, pe care scria ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR. Însă cineva răzuisese toate literele, cu excepția a trei dintre ele, lăsând în urmă acronimul LOL.

Frumos!

Holul era îngust, luminat de torțe veritabile, înfipte în suporturi fixate pe ziduri.

- Interesantă alegere în privința ornamentelor, am spus.

Cayman a rânjit, în vreme ce Roth închidea ușa după noi, întrerupând zumzetul muzicii.

- Dulceața mea, știi că nouă ne place tot ce e șic.

Roth a pufnit.

Biroul se găsea în spatele celei de-a treia uși de pe culoar, iar încăperea n-arăta deloc așa cum mă așteptasem. Sinceră să fiu, nici măcar nu știu precis la ce mă așteptasem, dar categoric la altceva. Interiorul era împodobit în culori deschise: pereți albăstrii ca oul de măcăleandru, o masă de lucru albă și o bibliotecă, în aceeași nuanță. În fața mesei era un scaun roz și pufos, lângă un fotoliu ajustabil, al cărui imprimeu imita blana de leopard. Lipită de perete, zăcea o canapea din piele cenușie. Deasupra ei se vedea o uriașă fotografie înrămată a trupei One Direction. Cu autografele tuturor membrilor, chiar și pe al celui care părăsise formația!

Mi-a căzut falca.

- N-am decorat eu biroul ăsta, m-a lămurit Roth, văzându-mi expresia feței.

Cayman s-a trântit pe un scaun cu aspect oarecum normal, în spatele biroului, pe al cărui blat și-a săltat de îndată picioarele.

- El voia negru. Pereți negri. Mobilă neagră. Bla! Bla! Mie-mi place puțină culoare din când în când.

Abținându-mă să-mi dau cu părerea, m-am târât până la canapea și m-am prăbușit pe ea.

Înainte să intrăm în club, câtă vreme Roth îl puna pe Cayman la curent cu toate, eu îi trimiseseam lui Stacey un SMS prin care-i explicam ce se întâmplase. Drept răspuns, ea îmi trimisese multe semne de exclamare și o grămadă de fețe încruntate, referitor la povestea cu Elijah. Deși știa că noi doi nu ne puteam suferi, mai știa și că nu-mi fusese ușor să-l văd pe Elijah murind.

Nu-mi picase bine nici să-mi dau seama că orice părticică din el care mai rămăsese în afara Lilinului ajunsese în iad. Îl uram pe individ, dar o eternitate în iad, printre creaturile la a căror trimitere acolo dăduse o mână de ajutor, nu putea fi floare la ureche.

Mai rău, acum că văzusem ce pățise Elijah, înțelegeam prin ce trecuse Sam și mă simțeam dezgustată până în măduva oaselor. Cadavrul prietenului meu zăcea pe undeva, rece și uitat, iar rămășițele sufletului său știam deja unde se aflau.

Nu voiam să mă gândesc la nimic din toate astea, dar nu mă puteam opri. Mintea mi se îndrepta către ceva, după care sărea înapoi la Sam și la ce i se

întâmplase.

După ce Roth a terminat cu Cayman, m-am ridicat brusc de pe canapea.

- Putem să urcăm în mansarda ta, în loc să ne întoarcem la vilă?

- Dacă așa vrei tu, a spus el, împingându-se de lângă masa pe care o folosise ca sprijin. Mă îndoiesc că acum mai suntem căutați de Gardieni. O să fim în siguranță.

Am răsuflat ușurată când l-am auzit, știind că urma să mă bucur de revederea apartamentului. Eram un pic nostalgică și chiar îl preferam în locul masivului conac din Maryland. Sigur, palatul avea aspect frumos și toate cele, însă era prea mare și avea un aer oficial, lipsit de căldură.

Trecând pe lângă mine, în drum spre ușă, Cayman m-a ciupit de nas.

- O să trimit sus niște bunătăți unsuroase.

Stomacul a început să-mi chiorăie, amintindu-mi că nu mai mâncasem din acea dimineață. A trebuit să urcăm pe scări, deoarece lifturile nu mergeau decât în jos, respectiv *acolo* jos și, până să ajungem noi apostolește la ultimul etaj, îmi cam doream să mă fi urcat în spinarea lui Roth.

Cățelușii care ar fi încăput în niște cești de ceai nu stăteau de pază la ușă.

- Unde-ți sunt prietenii?

- E ora mesei, mi-a răspuns. Nu trebuie să știi mai mult.

Ups!

Un val de aer cald ne-a ieșit în întâmpinare când Roth a deschis ușa mansardei. Demonul a pășit înăuntru și a aprins luminile, iar eu m-am dus în mijlocul încăperii, privind în jur.

- Totul arată ca pe vremuri, am spus, cu ochii la voluminosul pat de două persoane.

Așternutul negru stătea bine întins, cu marginile vârâte sub saltea, iar când m-am uitat în direcția ușii ce dădea pe acoperiș, am observat că niciun fir de praf nu murdărea pianul. Morbidele tablouri înfățișând flăcări și umbre întunecate stăteau încă atârinate cu scrupulozitate pe pereți.

Roth s-a îndreptat către biblioteca plină cu tomuri vechi, aparent plicticoase, aruncându-și pantofii din picioare.

- Nimeni n-a vrut să-l schimbe.

- Dar cineva l-a păstrat curat.

- Cayman.

Probabil că era logic.

- Te așteptai să arate altfel? m-a întrebat Roth, trăgându-și bluza peste cap.

Gura mi s-a uscat la fel ca prima oară când stătusem în acea mansardă și îl văzusem făcând același lucru. Trupul lui era o operă de artă minuțios finisată.

- Cred... cred că da.

Genele i s-au lăsat în jos, și zâmbetul i s-a umplut de îngâmfare, de parcă ar fi știut că-mi distrăsese atenția pentru mai mult de o clipă.

- Ni se pare că am lipsit o veșnicie de aici. Totuși, n-a trecut așa de mult.

Roth avea dreptate.

Dar atâtea se schimbaseră între timp! *EU* mă schimbasesem, deci era ciudat să văd ceva neatins din... dinainte. El și-a lăsat o mână să-i alunece peste osul pieptului și să coboare către cureaua blugilor, pe lângă coloratul tatuaj în formă de dragon, și ceva din mișcarea asta m-a lăsat cu un gol în stomac. Am înghițit cu greu o gură de aer. Genele lui s-au ridicat, și doi ochi fierbinți, de culoarea chihlimbarului, i-au întâlnit pe ai mei.

Amețitoarea tensiune era acolo, trăgându-ne unul către celălalt. Mereu fusese acolo, între noi, și nu-și pierdea din forță.

Trei umbre s-au dezlipit de pe corpul lui și au plutit încet până pe dușumea, unde s-au solidificat, luând înfățișarea celor trei pisoi. Doi dintre ei au țâșnit sub pat. Cel de-al treilea, Thor, s-a apropiat de mine cu pași mărunți, mi s-a frecat de un picior, torcând ca un motor în miniatură, apoi a dispărut și el sub pat, fără să mă muște până la sânge, ceea ce reprezenta un progres.

- Mă întreb ce-or face acolo.

Roth și-a săltat un umăr masiv.

- Eu chiar nu vreau să știu.

- Probabil e o decizie înțeleaptă. M-am dus la pat și m-am așezat pe un colț, trăgându-mi ghetele din picioare. Mă bucur că suntem aici. Mi-a fost dor de locul ăsta.

Roth a schițat un surâs când mi-am desprins tălpile de dușumea, neavând încredere în afurisiții ăia de pisoi, chiar dacă, deocamdată, se jucau frumos cu mine.

- Are șarmul lui.

Am dat să răspund, dar Roth și-a luat răgazul de a se întinde. Simplul fapt că-i vedeam pielea și toții mușchii ăia lucrând cu eleganță laolaltă avea ceva care mă făcea să-mi pierd complet șirul gândurilor.

- Vrei o băutură? m-a întrebat.

Amuțită, am scuturat din cap. Lăsându-și brațele în jos, demonul s-a îndreptat agale către minifrigiderul negru, de unde a scos o sticlă cu apă. I-a deșurubat dopul și a luat o înghițitură zdravănă, înainte de a pune sticla jos. Pe urmă s-a întors cu fața către mine.

Mă urmărea, dar nu ca și când se aștepta să cedez nervos dintr-un moment în altul, ci pur și simplu cu îngrijorare. A pornit spre mine și n-a fost nevoie să-mi pună nicio întrebare.

- Îmi... îmi tot închipui că așa... așa a murit Sam, am recunoscut eu. Mă gândesc la altceva, după care el îmi apare din nou în minte.

Roth a îngenuncheat în fața mea.

- Layla...

- Ai văzut ce-a făcut Lilinul! I-a luat sufletul ta... I-a furat sufletul lui Elijah și l-a *înghițit*! L-a mistuit și apoi a luat înfățișarea lui. Mi-am înălțat privirea și am întâlnit-o pe a lui Roth. Așa a murit Sam, și de-aia Lilinul a putut să arate ca el. Trebuie să fi fost foarte dureros. Am închis ochii preț de câteva clipe. Dar rapid, nu? În cazul lui Elijah, a părut să se întâmple foarte repede.

El și-a pus mâinile pe genunchii mei, mângâindu-i cu blândețe.

- A fost rapid.

Umerii mi s-au pleoștit și am clătinat ușor din cap.

- Nu... nu sunt cu adevărat supărată pentru ce s-a întâmplat cu Elijah, și era tatăl meu. Ce spune asta despre mine?

Chipul lui Roth s-a înăsprit.

- Nu spune nimic despre tine. Ticălosul ăla a donat spermă. Asta-i realitatea. Atâta tot. N-a fost tatăl tău. Nu-i datorezi nicio secundă de tristețe. Nu-i datorezi nimic.

Ce spunea el era adevărat, dar...

- Tot îmi vine greu să nu mă simt vinovată.

Roth m-a cercetat îndeaproape, fără să-mi răspundă.

- Tu... tu ești uneori tare umană, Layla, și totuși n-ai nicio picătură de sânge omenesc în tine.

- Să fie de vină socializarea? am găsit eu o explicație, și el a râs în barbă. Vorbesc serios! Cred că e influența lui Stacey și a... și a lui Sam asupra mea. Datorită lor am rămas umană, și-mi place. Îmi place că mă simt ca un om.

- Iubesc asta la tine. Răspunsul lui a venit fără întârziere, luându-mă prin surprindere.

- Pe bune?

Roth a dat solemn din cap, făcându-mă să zâmbesc.

- Nu-i datorezi nimic lui Elijah! a întărit el. Te rog, zi-mi că înțelegi asta!

- Înțeleg. Însă îmi era mai dificil să accept. Privirea lui a redevenit iscoditoare.

- Nu pui nimic la cale, nu-i așa?

Am încrămenit.

- Cum ar fi?

- Să recuperezi sufletul lui Sam? m-a întrebat, cu ochii agățați de ai mei. Nu încerca să negi... îmi dau seama că asta-ți dorești. O să mă duc și...

- Nu! Tu nu poți să cobori în iad. Știu că, dacă o s-o faci, o să fii reținut acolo, l-am întrerupt. Nu se poate.

Roth a strâns din pleoape.

- Cineva a stat de vorbă cu Cayman.

N-am negat.

- Nu vreau să te pui în primejdie.

- Nici măcar pentru Sam? m-a provocat el.

Având în minte ce plănuiam să fac, mi-a fost greu să pronunț următorul cuvânt.

- Nu.

- Iar eu nu vreau să te pui tu în primejdie pentru el, a replicat Roth. Nu-mi pasă dacă sună dur. Nu vreau să-mi asum riscul. Sunt de aceeași părere în ceea ce te privește.

Continuarea am rostit-o și mai anevoios decât acel cuvânt, fiindcă urma să mint și nu voiam să existe nicio minciună între noi. Însă trebuia să fac ceva pentru Sam. N-aveam cum să fac altfel și știam că, dacă i-aș fi spus lui

Roth, el ori ar fi găsit o cale de a mă opri, ori ar fi venit cu mine. Amândouă variantele erau excluse.

- Cum aş putea să-i recuperez sufletul lui Sam? l-am întrebat. Nici măcar n-aş avea habar de unde să încep.

Roth m-a fixat fără să zică nimic, şi am înţeles că el deţinea răspunsurile. Dacă le avea Cayman, atunci trebuia să le aibă şi el. Dar Cayman mai ştia şi că, momentan, Cosaşul nu se afla în iad, ceea ce însemna că erau mari şanse ca Roth să fie, de asemenea, la curent. Iar eu îmi dădeam seama că era posibil ca Roth să aibă intenţia de a merge la Cosaş în ciuda riscurilor.

Trebuia să ajung acolo înaintea lui.

- Cred c-ai putea să te transformi iute, înainte să vină Cayman cu mâncarea? Vreau să-ţi verific aripile.

Un refuz n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul şi eram recunoscătoare pentru schimbarea de subiect. Mi-am scuturat puloverul de pe umeri. Avea două rupturi în spate, acolo unde aripile sfâşiaseră materialul mai devreme, dar maioul aflat dedesubt părea intact.

Înainte să-mi schimb înfăţişarea, am încercat ceea ce făcuse Roth cu pisoii. Mi-am atins în treacăt cu degetele partea pe care se odihnea Bambi şi, ce să vezi, ea mi s-a desprins imediat de pe piele! Marfă!

Şerpoaica s-a dus mai întâi la Roth, pe care l-a împuns în coapsă cu nasul. El şi-a coborât mâna şi a bătut-o uşurel pe creştet. Mulţumită, ea s-a târât către fotoliul cu spătar scurt, aflat lângă pian. S-a încolăcit pe el, şi-a rezemat capul pe un braţ al fotoliului şi a părut că se uită pe fereastră.

Nu-mi mai era greu să mă transform. Nici nu mai trebuia să mă concentrez în adevăratul sens al cuvântului sau măcar să mă ridic în picioare. Voiam să se întâmple şi se întâmpla. Am simţit furnicături pe spate, apoi aripile au început să-mi iasă la iveală, cea stângă fiind cuprinsă de durere. Când m-am uitat la ea peste umăr, am văzut că stătea puţin atârnată, la fel ca aripile micuţei Izzy.

- Cred că-i ruptă, i-am spus lui Roth.

El a venit lângă pat şi s-a aşezat, întorcându-se spre mine. A controlat aripa.

- Te doare?

- E o durere surdă, am admis. Nu prea rea.

Privirea i s-a îndreptat spre chipul meu, după care a revenit la aripă.

- S-ar putea să fi fost ruptă, dar se pare că deja se vindecă. Și-a trecut ușor degetele peste marginea penelor mele, departe de locul dureros. Deși atingerea lui era domoală, tot mi-a trimis un fior prin corp. Roth și-a retras imediat mâna. Te-a durut?

- Nu. Doar că sunt supersensibile.

Arcuindu-și o sprânceană, el a deschis gura și pe urmă a închis-o la loc. Am zâmbit larg și am zis:

- Cred că-ți stă mintea la prostii.

- Piticot, numai acolo stă mintea mea. Drept răspuns la veselia mea, mi-a făcut cu ochiul, după care mi-a mai studiat aripa preț de câteva momente. Cred că, dacă o poți lăsa să se odihnească vreo două ore, cel mult o zi, o să fii complet sănătoasă.

M-am uitat în spate, la aripa tristă și schiloadă.

- Crezi că penele o să cadă?

- Ce?

Obrajii mi s-au încins.

- Poate că trec printr-un fel de metamorfoză și o să-mi lepăd penele astea.

Lui Roth parcă-i venea să râdă, însă mi-a sărutat înțelegător umărul gol. S-a ridicat de pe pat și a luat-o spre locul în care-și lăsase apa.

- Chiar detești chestiile alea, nu?

- Nu le detest. Nu tocmai. Mi-am strâns mai aproape de corp aripa dreaptă și mi-am mângâiat cu delicatețe penele. Pur și simplu nu înțeleg ce e cu ele. Bun, unii demoni de Nivel Superior le au. În cazul lor pricep, dar eu nu sunt un demon de Nivel Superior.

Roth a luat o înghițitură, pe urmă a pus sticla jos.

- Știi că acum ceilalți demoni și Gardieni simt că ești un demon de Nivel Superior, ceea ce s-ar putea întâmpla din cauza faptului că te maturizezi. Poate că penele sunt un alt semn al maturității. Tu nu semeni cu noi, ceilalți. Sau cu oricare alt demon, de fapt. Ești un amestec, și-atunci evoluția ta e greu de anticipat. El a ridicat din umăr. Oricum, asta-i cea mai plauzibilă explicație pe care o pot da, căci nu prea sunt în elementul meu aici. Cei mai

mulți dintre noi am fost creați aproape complet formați, iar procesul de creștere care altora le ia zeci de ani, noi îl încheiem într-o zi.

- Nu-i așa că sunt un specimen aparte? am bombănit.

Roth a rânjit.

- Penele și felul în care arăți acum, când te transformi? Da, nu înțeleg nici eu. Îmi dau seama că răspunsul meu nu ajută, dar ești prima care poartă în ea atât sânge de Guardian, cât și sânge demonic. Și nu de la orice demon, ci de la Lilith. Ar putea fi doar o etapă prin care devii, în sfârșit, ceea ce ești cu adevărat.

Atunci mi-am amintit că nu-i spuseseam despre demonul din cafenea.

- În ziua în care m-am dus să discut cu Zayne despre... mă rog, știi tu despre ce, după plecarea lui, în local a intrat un demon de Nivel Superior. Îți amintești că, în mod normal, demonii nu mă simt, așa-i? Țsta m-a simțit.

- Demonii de Nivel Superior sunt altfel, piticot. Unii probabil că pot simți ce ești.

Hm! M-am uitat în sus la el.

- Dar demonul ăsta... a fugit de mine, Roth!

El și-a săltat ambele sprâncene.

- A fugit de-a binelea și părea speriat, am continuat, tulburată de amintire. N-am cunoscut vreodată un demon de Nivel Superior care să fugă de ceva, fie și de un Guardian.

- Ei nu fug. Chipul lui s-a încordat. Un demon de Nivel Superior nu s-ar feri decât de Șef, de mine sau...

Inima mi s-a răsucit cu putere în piept.

- Sau ce?

Aerul încruntat nu-i știrbea câtuși de puțin frumusețea lui Roth, însă mie încă îmi îngreuna stomacul.

- S-ar feri de unul dintre cei dintâi.

- Cei dintâi?

El s-a sprijinit de perete, uitându-se la mine pe sub genele lăsate.

- Cei dintâi, piticot, cei care sunt asemenea Șefului. Cei decăzuți.

- Decăzuți...? am șoptit ca pentru mine însămi. Apoi mi-am dat seama. Te referi la îngerii care au decăzut când au fost trimiși pentru prima oară aici, ca să ajute omenirea?

Când Roth a dat din cap, în semn de încuviințare, am făcut ochii mari.

- Ei au aripi negre, ca de corb?

Buzele lui au tresărit iar.

- Da. La fel are și Șeful.

O povară mi s-a așezat pe umeri.

- Dar...

- N-are nicio noimă, știu. De asta n-am deschis subiectul. Tu nu ești unul dintre cei dintâi decăzuți. În mod evident, a continuat el, masându-și pieptul cu palma. E motivul pentru care cred că treci printr-un fel de etapă. Abia ai început să te transformi, piticot. Nu știi de ce ești în stare pe deplin.

Am oftat. Dacă într-adevăr doar treceam printr-o fază, ce avea să urmeze? Coarne pe șira spinării, ca la un soi de dinozaur? Sau poate solzi, ca ai lui Bocănilă.

- Atunci de ce crezi c-a fugit demonul?

- Miroși ca mine.

- Ăăă... Poftim?

Rânjetul strâmb a reapărut.

- Ești învăluită în mirosul meu. Alți demoni l-ar putea simți.

Am rezistat imboldului de a mă mirosi.

- E o trăsătură unică a demonilor, mi-a explicat Roth. La miros, mă refer. Seamănă cu o amprentă digitală. Majoritatea demonilor care au măcar un neuron funcțional îmi simt mirosul și o iau în direcția opusă.

Încă mă străduiam să nu mă adulmec, când mi-am amintit ce-mi spusese Zayne cândva: că poate să simtă pe trupul meu parfumul lui Roth. Deodată, mirosul pe care-l percepeam mereu în preajma lui căpăta sens.

- Tu miroși a ceva dulce și... cu aromă de mosc.

Rânjetul i-a pălit de pe chip, și multă vreme Roth doar m-a fixat cu o privire pătrunzătoare.

- Tu miroși a soare.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât. Habar n-aveam cum mirosea soarele, dar îmi imaginam că era ceva plăcut și mi se părea drăguță comparația.

Cuprinsă pe neașteptate de timiditate, am întins o mână și am început să mă joc cu marginea aripii drepte.

- Mă simt ca un... păun.

- Văd că iar ne-am întors la păsări. Chipul i s-a îmblânzit. Mulți cred că păsările sunt frumoși.

- Dar un papagal?

Ochii lui s-au înseninat.

- Sunt sigur că unii îi consideră și pe ei frumoși.

- Un porumbel?

Roth a chicotit.

- Layla, n-ai nimic care să-mi amintească de un porumbel.

- Asta-i bine de știut.

A urmat o pauză.

- De când cu... cu schimbarea asta, tu te-ai văzut cât ești de transformată? Cu excepția primei dată.

Am scuturat din cap, lăsându-mi privirea în jos.

- Ar trebui s-o faci. S-ar putea să vezi ce văd și eu. S-ar putea să vezi ce văd toți ceilalți, a spus el încet. Pentru că ești frumoasă, Layla! Și cu toate că ți-oi fi spus-o de multe ori, nu obișnuiesc să arunc cuvinte la nimereală. Iar eu am văzut multe, multe lucruri frumoase. Oamenii la fel de frumoși ca demonii sunt cumpliti. Tu, de departe, strălucești mai tare decât oricare dintre ei. Nu-i vorba doar despre ce se află la exterior. Vine dinăuntrul tău. Am văzut multe, și nimic, *nimic* nu se compară măcar cu tine.

Of, Doamne, când mi-am ridicat privirea, în ochi mi se oglindea sufletul și toate stelele de pe cer! Erau poate cele mai încântătoare vorbe pe care mi le spusese vreodată cineva și știam, cu fiecare celulă a ființei mele, că Roth credea în acele vorbe. Pentru el erau adevărate. Acele cuvinte reprezentau realitatea lui.

Până să formulez un răspuns parțial acceptabil, a venit Cayman cu mâncarea, iar Roth a pornit televizorul. Eu m-am transformat la loc, după care ne-am înfipt într-un platou cu hamburgeri, fâșii din piept de pui pane și cartofi prăjiți. Roth și-a înmuiat totul, până și hamburgerul, în sos de maioneză, un lucru pe care nu-l mai remarcasem până atunci.

Mai târziu, m-am dus la baie, ca să mă spăl pe mâini și pe față, gândindu-mă că aveam nevoie după ce, în esență, îmi vârâsem nasul în tava cu mâncare. Când m-am întors, încăperea mai era luminată doar de ecranul televizorului. Platoul dispăruse, și Roth stătea lungit pe pat, cu brațele sub

cap. Abdomenul lui era incredibil de plat, în vreme ce eu știam că arătam ca și cum aș fi fost însărcinată cu un copil făcut din mâncare.

Câteodată, și acela era un asemenea moment, mă simțeam complet depășită de situație în ceea ce-l privea pe Roth.

Am pornit în direcția lui, m-am urcat în pat și m-am întins pe o parte, cu fața spre el. Inima îmi zvâcnea de parcă aș fi alergat de vreo douăsprezece ori până la baie și înapoi.

Roth și-a întors capul și s-a uitat la mine.

M-am tras mai aproape de el.

Roth a continuat să mă privească.

M-am tras și mai aproape, până când m-am lipit cu corpul de coastele lui. Fără să-mi ridic ochii spre el, mi-am așezat capul pe pieptul lui. După o clipă, și-a coborât brațele.

- Seara n-a ieșit așa cum îmi doream, mi-a spus.

Atunci mi-am amintit de surpriza lui.

- Nu-i nimic.

- Voiam să te invit în oraș, a continuat el, ca și cum nu m-ar fi auzit. Ceva normal. O cină. Poate un film.

Mi-am săltat capul, privindu-l uimită. Ochii ni s-au întâlnit.

- Știu că pare o nebunie, având în vedere tot ce se întâmplă, dar asta... asta fac oamenii. Ies în oraș. Mănâncă. Se uită la un film la care niciunul din ei nu-i cu adevărat atent.

- Așa e.

Roth s-a răsucit pe o parte și s-a dat mai jos, astfel încât privirile noastre să fie la același nivel.

- Cred că pe tot parcursul cinei și filmului, se gândesc unul la celălalt și la ce-o să urmeze când va sosi vremea plecării. Oare ea o să-l invite înăuntru? Oare o s-o invite el? Oare se vor săruta? Sau chiar mai mult?

Am simțit fluturi în stomac.

- Tu așa ai face?

- Da. Sută la sută da, a răspuns. Totuși, voiam să-ți fac invitația aia. Voiam să-ți ofer o asemenea seară. Era surpriza mea.

Mișcată până în adâncul sufletului, m-am întins și l-am sărutat ușor pe buze.

- Îmi doresc o asemenea seară cu tine, dar n-am nevoie de ea. Am nevoie de ce se întâmplă acum, de secunde și minutele astea alături de tine. De ele o să am nevoie întotdeauna.

Roth și-a pus o mână pe brațul meu.

- Meriți mai mult.

Fiindcă spusese asta, e/ merita încă un sărut. Și datorită vorbelor lui, m-am îndrăgostit mai tare, tocmai când n-aveam idee că așa ceva era cu putință.

- Cina am servit-o deja, iar televizorul e pornit. E ca și când am viziona un film. În plus, tu mi-ai abătut gândurile de la lucrurile rele și mi-ai zis că sunt frumoasă. Mi-ai oferit seara pe care ți-o doreai.

El m-a fixat preț de o clipă, după care buzele i s-au arcuit în sus. Surâsul i s-a răspândit iute pe tot chipul, îmblânzindu-i trăsăturile aspre. S-au mai scurs câteva momente până să vorbească.

- Știi de ce, uneori, trebuie să mă îndepărtez de tine? m-a întrebat, lăsându-și degetele să-i alunece pe brațul meu.

Afirmația lui m-a luat prin surprindere.

- Nu.

Roth își urmărea cu privirea mișcările mâinii.

- Ori de câte ori sunt în preajma ta, vreau să te ating.

Mușchii din partea de jos a pântecului mi s-au făcut ghem, ca reacție la mărturisirea lui.

- Nici măcar nu sunt sigur dacă e o dorință sau, mai degrabă, o nevoie, a continuat el, și genele dese i s-au lăsat în jos, umbrindu-i ochii. Degetele i-au coborât de-a lungul mijlocului meu, până la șold. Întotdeauna a fost așa, încă de când te-am văzut pentru prima oară. Până și atunci voiam să te ating. Cred că e din cauza... în locul din care provin eu nu există nimic ca tine. Bunătatea ta inerentă, a spus el, uitându-se în ochii mei. O simt. Habar n-am, poate că pur și simplu îmi place cum e când îți ating pielea cu mâinile. Cine știe? S-ar putea să am o problemă cu limitele.

Am zâmbit larg.

- Poate doar una mică, dar nu mă deranjează.

Am rămas tăcuți vreme de câteva minute, iar mintea mea a început să hoinărească dincolo de seara aceea, dincolo de cele mai presante probleme

ale noastre, către un viitor total necunoscut.

- Mă gândesc...

- Oh, nu!

Am răs încet, după care mi-a dispărut orice urmă de umor.

- Ce-o să ne facem? am șoptit.

Roth a încremenit.

- Asta-i o întrebare cu multe sensuri, piticot.

- Știu. M-am cuibărit lângă el, lăsându-i căldura trupului să se furișeze înăuntrul meu. Dar mă gândesc la ce-o să fie peste vreo zece ani de acum înainte.

- Hm! Zece ani. Îmi place cum sună.

- Mă gândesc la ce-o să fie peste douăzeci de ani. Sau treizeci. Când eu o să am patruzeci și o să arăt de vârsta aia, iar tu o să fii neschimbat, i-am explicat, cu ochii pironiți în beznă. N-o să fie ciudat?

- Nu.

N-a existat nicio secundă de ezitare din partea lui, însă am izbucnit în râs.

- Ei, haide, la un moment dat, tu o să arăți de parcă ai fi băiatul meu! Am sânge de Guardian, ceea ce înseamnă că îmbătrânesc, Roth! Mai târziu, e posibil să arăt mai tânără decât sunt, dar o să îmbătrânesc și o să...

- Oprește-te! Vocea îi era crispată. Să nu termini propoziția!

Am înghițit în sec și mi-am lăsat ușor capul pe spate, uitându-mă drept în ochii lui strălucitori.

- Totuși, e adevărat. Cum o să mai fim împreună, când eu o să am nouăzeci de ani, iar tu o să arăți de optsprezece? Cum...?

- N-am idee cum va fi, dar o să ne descurcăm. Cumva. Și cine știe dacă tu vei continua să înaintezi în vârstă? Îmi dau seama că ai făcut-o până acum, dar poate că te vei opri. Layla, ești în parte demon! Demonii nu îmbătrânesc. Sângele de Guardian o fi diluat el anumite aspecte, însă uită-te la ce s-a întâmplat când te-ai transformat în ultima vreme. Te schimbi, și nu știi - noi nu știm - de ce.

- Faci să pară totul simplu, am spus după o clipă. De parcă n-ar fi mare brânză dac-aș arăta ca bunică-ta.

- Așa și e. Mi-a cuprins obraji în palme. Nu cred că înțelegi ce înseamnă pentru un demon să se îndrăgostească, Layla. Asta nu trece. Nu se stinge, nici dacă am vrea. Noi iubim până la moarte. Nu-i doar o declarație pe care o facem. Iubim, și iubim doar o dată, iar atunci e pentru totdeauna. Orice s-ar întâmpla. E oarecum nesănătos, dacă stai să te gândești, dar, din fericire, tu ai aceleași sentimente, așa că situația nu devine penibilă. Pricepi?

Paimon, demonul de Nivel Superior care o iubea pe Lilith și care declanșase totul când încercase s-o elibereze, zisese ceva asemănător, însă venind din partea lui Roth, cuvintele semănau cu prima bucată de ciocolată gustată vreodată. Nu-mi alungau toate frământările, dar mă făceau să mă simt mai bine și-mi dădeau speranța că aveam să le putem înfrunta împreună, chiar dacă eu urma să am nevoie de un cadru ca să le înfrunt.

- Doamne, Roth, câteodată... câteodată ești pur și simplu perfect!

Mă așteptam la o replică obraznică, așa cum mi-ar fi dat în mod normal, însă mâna i-a urcat spre obrazul meu și mi s-a strecurat pe după ceafă. M-a împins ușor, astfel încât să mă ghemuiesc lângă el, cu capul ascuns sub bărbia lui, în timp ce-și ținea un picior încolăcit înprejurul meu.

- Pot să-ți spun ceva?

- Bineînțeles.

Roth și-a plimbat alene degetul mare de-a lungul cefeii mele.

- Și eu am nevoie de asemenea momente.

CAPITOLUL 12

Stând în picioare în fața scaunului, mă simțeam ca și cum aș fi înghițit o ladă de băuturi cu multă cofeină. Agitația mă chinuia și-mi tot mutam greutatea de pe un picior pe celălalt, la fel cum îl văzusem pe Bocănilă făcând acasă la Stacey.

- Treaba asta nu mai suportă amânare? am întrebat, ștergându-mi palmele umede pe pantaloni. Adică eu realmente cred că poate să aștepte.

Rânjind ca o mătă care tocmai a încolțit o ceată de șoareci, Roth avea destulă minte încât să nu se apropie prea mult de mine în acele clipe, căci exista un mare risc să-l pocnesc.

- Acum e un prilej la fel de bun ca oricare altul, piticot.

Strâmbând din nas, mi-am desfăcut brațele din jurul pieptului și mi-am aruncat privirea spre locul în care Cayman își făcea de lucru cu o drăcie uriașă, ce arăta precum o mașină-unealtă grea, deși știam că era altceva.

- El chiar poate să facă treaba asta?

Cayman și-a ridicat privirea spre mine și a zâmbit.

- Pot să fac aproape orice, scumpete.

- Nu orice, i-a amintit Roth.

Cayman a strâns din umeri, după care a pus degetul pe o parte a mașinăriei din mâna lui și un zumzet monoton a umplut biroul aflat în spatele clubului. Ochii mi s-au căscat, și mușchii mi-au înțepenit.

- E... e normal să facă așa mult zgomot?

Cayman a început să râdă.

- Piticot, ai înfruntat Târători Nocturni și demoni Călăi, nu se poate să-ți fie atât de frică să-ți faci un tatuaj.

M-am răsucit brusc către Roth.

- Nu tu ești ăla care-și face tatuajul, deci poate ar trebui să taci pur și simplu din gură!

În spatele meu, Cayman a pufnit, așa că m-am întors spre el, aruncându-i cea mai ucigătoare căutătură a mea.

- Și tu la fel! Taci!

A tăcut.

- Eu am cinci tatuaje, piticot, știu cum e, m-a tachinat Roth, cu brațele ridicate pe lângă corp. O să usture, dar tu ești puternică. Vei face față.

Nu voiam să fac față. Nu voiam nici să mă port ca un țânc, însă nu puteam aștepta cu bucurie să mă așez și să-i permit cuiva să-mi vâre cerneală în corp. De ce mi se păruse o idee bună?

Cayman s-a ridicat de la locul lui.

- Facem chestia asta sau nu? Deoarece sunt sigur că toți avem treabă. De exemplu, voi doi aveți un Lilin de găsit, iar eu am medieri de făcut.

- De tine depinde, Layla, a zis Roth. Dacă nu vrei, nu e obligatoriu.

O uriașă parte din mine ar fi vrut să se repeadă asupra porțiței de scăpare oferite, însă era o mișcare înțeleaptă să-mi tatuez un spirit pe piele. Mi-ar fi dat mai multă forță și aș fi avut propriul sistem de rezervă integrat, pentru cazul în care situația ar fi scăpat de sub control. Așa că trebuia să fiu bărbată.

- Vreau s-o fac.

Roth mi-a zâmbit, în timp ce Cayman ieșea din spatele mesei de lucru.

- Atunci, hop pe scaun! mi-a poruncit demonul. Și-i dăm drumul.

Am luat loc, conform instrucțiunilor, și a fost cât pe ce să scot un țipăt când Cayman a apăsât pe ceva aflat într-o parte, răsturnându-mi pe neașteptate spătarul. M-am agățat de brațele scaunului, uitându-mă urât la el.

- Un avertisment ar fi fost bine-venit.

- Și care mai era distracția? a dat replica demonul. Știi ce vrei?

I-am aruncat o privire lui Roth și am dat încet din cap. Discutaserăm despre asta cu o seară în urmă, dar alegerea unui spirit fusese mai dificilă decât mi-am închipuit. Majoritatea ideilor mele erau jalnice. La un moment dat, propusesem să-mi tatuez o lamă, punct în care Roth anunțase că a venit ora de culcare, de vreme ce era evident că mintea mea avea nevoie să se reîncarce.

- Un vulpoi, i-am spus lui Cayman. Pentru că sunt rapizi și isteți.

- Ca mine, a adăugat Roth.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nu pentru că ar fi ca Roth.

- Un vulpoi? Interesant, a murmurat Cayman, fluturându-și mâna stângă.

Un mic taburet s-a ivit din senin, chestie care mi s-a părut destul de spectaculoasă.

- O să am nevoie de ceva spațiu pentru asta. Ridică-ți bluza!

Capul lui Roth s-a răsucit fulgerător înspre el.

- Poate n-ar strica să te gândești mai bine când îi ceri ceva.

Cayman a pufnit și s-a uitat în sus la el prin șuvița de păr ce-i acoperea un ochi.

- Fii serios! Oricât de drăgălașă ar fi plăcînțica noastră, nu mă stârnește.

Totuși, dacă tu ți-ai scoate bluza, mi s-ar face poftă de dat în bărci.

Am strâns din buze, în vreme ce Roth mormăia:

- Mă rog.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am tras bluza în sus, astfel încât să-mi dezgolesc mijlocul.

- Presimt c-o să doară.

- N-o să pățești nimic. Roth s-a mutat în spatele scaunului, punându-și mâinile pe umerii mei. Hai că poți!

Mânuind instrumentul ca și cum ar fi știut ce face, Cayman se apleca încet deasupra mea. M-am încordat, iar el a scuturat din cap.

- Ai noroc, boț de unt. O să meargă mult mai repede și mai ușor decât la oameni.

- De ce?

El și-a săltat privirea spre mine.

- Datorită magiei. A spus-o de parcă n-aș fi avut doi neuroni pe care să-i pun laolaltă. Și pentru că o să te vindeci al naibii de iute, în comparație cu un om. Nici măcar nu va fi nevoie să-ți acoperi tatuajul.

- OK. Nu-mi rămânea decât să-l cred pe cuvânt.

- Cum o să-ți botezi vulpoiul? m-a întrebat Cayman.

Stăteam așa de țeapănă, încât era de așteptat ca părți din corpul meu să înceapă să crape.

- Robin.

El a înălțat din sprâncene.

- De ce Robin?

- Dintre toate filmele Disney, preferatul meu e cel în care un vulpoi joacă rolul lui Robin Hood, l-am lămurit. Deci, Robin.

- Așa te vreau! a spus Roth din spatele meu. Dă-i bătaie!

Cayman și-a ridicat privirea spre el, apoi a pus o mână pe coastele mele. Atingerea m-a făcut să tresar ușor, după care, pentru că nu mă puteam uita în altă parte (deși ar fi trebuit), l-am văzut cum apropie aparatul de pielea mea.

- Sfinte Sisoel! am zberlat, strângând și mai tare între degete brațele scaunului.

O usturătoare durere ascuțită mi-a încins tot abdomenul, de parcă m-aș fi tăvălit printr-un cuib de viespi.

- Doare numai un pic? Faci mișto de mine?

- O să fie mai bine, a zis Roth, masându-mi umerii.

Fără să-i arunc măcar o privire, îi simțeam amuzamentul în voce și-mi venea să-i trag un pumn în față. Mijlocul mă ardea pe măsură ce Cayman făcea tatuajul și abia după o veșnicie durerea s-a mai domolit, iar asta cred că numai datorită amorțelii care-mi cuprinsese abdomenul. Dar am stat acolo și am răbdat ca un semidemon, semiGardian mic și cuminte, luptându-mă cu imboldul de a mă transforma pentru propria protecție.

Roth s-a străduit din răspuțeri să-mi distragă atenția, pregătindu-mă pentru viața pe care urma s-o duc având un spirit doar al meu, și nu luat în custodie de la altcineva.

În prima zi, Robin, vulpoiul meu cel arătos, probabil că avea să doarmă, fără să se miște prea mult și fără să mi se desprindă de pe piele. Roth mi-a explicat că Robin urma să se atașeze de mine, nu doar din punct de vedere fizic, ci și emoțional, și mental. Câtă vreme se odihnea, spiritul avea să se conecteze la amintirile mele. Urma să *învețe* despre mine și, da, asta era oarecum ciudat, dar la fel ca în cazul lui Bambi și Roth, Robin avea să poată anticipa momentele în care dădeam de necaz sau aveam nevoie ca el să se întreze.

Speram doar să nu apară sub forma unei uriașe vulpi mutante, fiindcă și asta ar fi fost extrem de înfricoșător.

Habar n-am cât timp trecuse, dar Cayman s-a lăsat în sfârșit pe spate, oprind mașina de tatuat.

- Gata! a spus el, întinzându-și brațele la spate.

Mi-am coborât privirea spre mijlocul meu cuprins de durere și n-am putut decât să mă holbez. Acolo, se găsea un tatuaj enorm, care mi se întindea de sub partea dreaptă a toracelui și până la buric. Poate că unora nu li s-ar fi părut atât de mare, însă pentru mine era gigantic.

Și era superb.

De vreme ce nu fusesem atentă la ce făcuse Cayman când începuse și se oprise, ceea ce vedeam era absolut surprinzător. Blana brun-roșcată a vulpoiului imita atât de fidel realitatea, încât aproape că mă așteptam să-i simt firele, dacă mi-aș fi coborât mâna s-o ating. Coada îi era stufoasă și brăzdată cu alb. Animalul stătea încolăcit, cu labele din spate strânse sub corp și cu botul lung așezat pe labele din față. Detaliile lucrute de Cayman era extraordinare, până la genele lungi, la smocurile albe din jurul ochilor închiși sau la mustățile negre.

Într-adevăr uluitoare era și viteza cu care roșeața dispărea de pe lângă marginile tatuajului. Cayman nu glumise când îmi spusese că aveam noroc. Știam că, peste aproximativ un ceas, pielea urma să fie complet vindecată.

Fără veste, una dintre mustățile vulpoiului a tremurat, făcându-mă să tresar pe scaun. Zâmbind cu gura până la urechi, m-am uitat în sus, la Roth.

- I s-a mișcat o mustață!

- E iute. Presimt că ăsta o să fie activ.

- Sper să se înțeleagă bine cu Bambi.

Parcă asistam la o scenă în care sora mai mare îi este prezentată frățiorului mai mic, cu nădejdea că ea n-o să-l împingă pe intrus în fața unui camion ce prinde viteză.

- O să se înțeleagă, a zis Roth, cuprinzându-mi ceafa în căușul palmei. Te-ai descurcat bine, piticot. Meriți o răsplată.

Mi-am arcuit o sprânceană, știind că, de fapt, nu mă descurcasem atât de bine. La drept vorbind, mă purtasem ca un bebeluș uriaș.

- O răsplată?

Demonul a dat din cap, în semn de încuviințare, pe urmă s-a aplecat și m-a sărutat. Și n-a fost doar un scurt pupic pe buze. Toate simțurile mi s-au concentrat exclusiv asupra lui. Nici nu mai percepeam durerea surdă care-mi cuprindea abdomenul. Mâna lui mi-a lunecat pe bărbie, ținându-mă, în timp ce el aprofunda sărutul, și eu aveam ocazia să-i cercetez îndeaproape cerceul din limbă.

Of, sărutul ăla... Mă ducea cu gândul la alte lucruri, lucruri nu chiar nevinovate, având în vedere unde ne aflam și faptul că ziua se deschidea larg înaintea noastră. Seara trecută, după ce discutaserăm despre spirit, fuseserăm prea oboseți ca să mai facem altceva în afară de a dormi, iar acum îmi doream să fi folosit mai înțelept perioada de intimitate. Trebuia să-i dăm bătaie, căci aveam treburi importante de făcut, însă trupul mi s-a înfierbântat, așa că m-am întins și i-am cuprins gâtul cu mâna, strecurându-mi degetele în părul lui răvășit.

- De mine să nu vă sinchisiți! a spus Cayman. Eu nu sunt de față. Nu. Nu mă simt în plus și jenat că trebuie să asist cum vă înfulecați voi fețele unul altuia.

Săltându-și capul, Roth i-a azvârlit o privire întunecată, în vreme ce eu zăceam pur și simplu acolo, savurând urmările sărutului.

- Puteai să-ți iei tălpășița, să știi.

- Nu băga logica în discuție! a zis Cayman, ridicându-se în picioare. Când m-am uitat la el, am văzut că mașina de tatuat dispăruse. Demonul cel blond mi-a făcut cu ochiul când mi-am tras bluza în jos. Cum spunea Roth, să nu te miri dacă spiritul tău n-o să se miște prea mult la început. În esență, el doarme, dar când o să fie pregătit și o să simtă că te afli în vreun pericol, probabil că o să se desprindă de pe tine.

Am dat din cap, apoi m-am împins de pe scaun, ridicându-mă. Nu mă simțeam altfel, acum că aveam un spirit al meu, dar eram puțin nerăbdătoare să-l văd pe Robin în carne și oase.

Acum, venise vremea să ieșim pe străzi. Din moment ce Lilinul își făcuse apariția cu o zi în urmă, existau mari șanse să o facă din nou, însă de data asta ne va găsi pregătiți. N-aveam încotro.

Mergând cu spatele, Cayman s-a retras lângă masă și s-a sprijinit de ea, încrucisându-și brațele la piept.

- Înainte să plecați, poți să-mi faci o favoare, Roth?
 - Depinde, a răspuns acesta cu glas târâgănat.
 - Ai sus o carte, cea despre demonii mărunți. Îmi dai voie s-o împrumut?
- Roth și-a înălțat o sprânceană.

- Da. Când mi-ai mai cerut tu vreodată voie?

- Încep o viață nouă.

Ochii de chihlimbar s-au îngustat, fixându-l pe Cayman.

- Îți dau voie s-o împrumuți.

- Poți să mi-o aduci tu?

Roth s-a holbat la el.

- Sunt /e obosit, a zis Cayman, imitând un accent francez pe care-l auzisem cândva într-un filmuleț de pe YouTube. În plus, n-aș vrea să trec mai târziu s-o iau și să vă gădesc pe tine și pe Layla făcând năzbâții, fiindcă atunci ar trebui să-mi tragi câteva, în eventualitatea în care i-aș vedea părțile femeiești și...

- OK! l-a întrerupt Roth, trecându-și nervos degetele prin păr. Taci, și gata!

Cayman a zâmbit.

Bodogănind, Roth a luat-o spre ușă, după care s-a făcut nevăzut. Nu-mi plăcea deloc când se încăierau. Rezistând impulsului de a mă bate peste burta proaspăt tatuată, mi-am ținut mâinile pe lângă corp.

- A fost o rugămintă ciudată.

- De fapt, nu vreau cartea. Cătitul e tare plicticos, a explicat Cayman, împingându-se de lângă masă.

M-am încruntat.

- Atunci de ce...

- N-avem mult timp. Azi-dimineață, am intrat în mansardă și am îndesat cartea aia în spatele altor volume prăfuite, care păreau al naibii de plicticoase, dar el tot o să fie înapoi aici în câteva clipe, mi-a explicat demonul. Aseară am primit o veste: Cosașul s-a întors mai devreme în iad. E acolo.

La început, n-am fost în stare decât să mă zgâiesc la Cayman. Cosașul, **ace/** Domn cu Coasa, singura ființă care putea să-i elibereze sufletul lui Sam, revenise în iad. Emoțiile și groaza au explodat înăuntrul meu precum o

rachetă. În sfârșit, puteam să fac ceva pentru Sam, dar știam că nu avea să-mi fie ușor.

- Dacă ești gata să cobori acolo, ți-aș sugera s-o faci curând, ca nu cumva Cosașul să-și schimbe planurile, a continuat Cayman. Și aud că-i în toane bune. Deci acum ar fi un moment grozav să-ți pledezi cauza și să te rogi de el. Pentru că, în realitate, asta-i tot ce ai tu să-i oferi, nu? Rugăminți?

Am clipit.

- Altceva nu-mi vine în gând. E Cosașul, iar dacă-și petrece o parte din timp în rai înseamnă că nu poate fi în întregime rău.

- Deci sperii să poți face apel la bunătatea și simțul dreptății pe care le are din naștere? a întrebat Cayman, iar când am dat din cap, în semn de încuviințare, a început să râdă. Of, Layla Țăcănita, ești așa de drăgălașă!

Mi-am încrucișat brațele la piept și am oftat zgomotos.

- Ce altceva să-i ofer? Dacă ai vreo sugestie, ar fi de ajutor.

- N-am, a spus demonul, strângând din umeri și dându-și la o parte o șuviță blondă de pe față. Adevărul e că nici nu știu ce-ar putea să vrea Cosașul în schimb sau dacă măcar vrea ceva. Pur și simplu va trebui să afli. Îți mai dorești să faci asta?

În străfundul minții, recunoșteam pe deplin ce idee oribilă se dovedea a fi. Cine eram eu să intru cu tupeu în iad și să-i cer cuiva care era, în fond, îngerul morții să facă ceva, dar aveam de ales? Nu puteam risca să-l las pe Roth în locul meu, știind că, dacă ar fi intrat atunci în iad, poate că n-ar mai fi ieșit, și nu puteam nici să-l abandonez pe Sam. N-aveam să fiu împăcată cu mine însămi, deci trebuia să încerc.

- Mă bag, am răspuns, și nervii mi s-au întins la maximum.

Cayman și-a înclinat capul, și obișnuitul lui aer jucăuș i-a dispărut de pe chip.

- Când?

Cu inima bubuind, am aruncat o privire spre ușă. Umblatul prin iad avea să fie la fel de periculos ca traversatul șoselei de centură în timpul orelor de vârf. O mulțime de lucruri puteau să meargă prost, iar dacă aș fi plecat pe loc, secunda în care Roth pierise din încăpere ar fi fost, poate, ultima petrecută cu el. Mesajele schimbate cu Stacey ar fi rămas, poate, ultima noastră corespondență, iar întâlnirea de ieri cu Zayne ar fi fost, poate, cea

din urmă. Alte două ore sau două zile în plus n-ar fi îndreptat cu nimic situația între mine și Guardian, însă mi-ar fi dat răgazul de a o vedea pe Stacey și de a sta cu Roth, pentru a...

Pentru a înghesui eternitatea în doar câteva ceasuri.

Pentru a trăi tot ce nu apucaserăm încă, înainte de a pierde ocazia.

- Pot să rămân în noaptea asta? am întrebat.

Cayman s-a uitat la mine, apoi a dat din cap.

- Ne vedem dimineață, în foaiet. Profită cât poți de ziua asta. Mâine se poate întâmpla orice.

CAPITOLUL 13

În acea seară, am stat în baia din mansarda lui Roth și mi-am studiat imaginea reflectată în oglindă. Aveam fața îmbujorată, ochii mult prea mari, ca de obicei, și nimic realmente schimbat în aspectul fizic. Dar mă simțeam altfel. Oarecum mai matură, și nu știam precis ce declanșase procesul.

Dincolo de pereții băii, îl auzeam pe Roth mișcându-se, și murmurul televizorului, care mă liniștea. M-am uitat spre ușă, și inima mi s-a transformat într-un baros. Abia în clipa în care Cayman îmi spusese despre întoarcerea Cosașului, mă izbise cu adevărat realitatea faptului că urma să cutreier iadul, pentru a sta de vorbă cu întruchiparea morții. Nu era nevoie ca prietenul lui Roth să mă avertizeze că avea să fie periculos. Știam. Orice ar fi putut să meargă prost, iar seara aceea era posibil să fie ultima petrecută alături de Roth.

În momentul acela îmi doream... ba nu, aveam nevoie să stau aproape de el.

Dacă ceva urma să meargă prost a doua zi, voiam să rămân cu cât mai multe amintiri. Îmi doream să-l simt pe Roth. Nu era o decizie pe care să o fi luat cu ușurință. Mă obsedase toată ziua, câtă vreme hoinăriserăm amândoi pe străzi, fără să ne alegem cu nimic. Ce-mi doream de la seara aia era un lucru foarte important. Cu toate că eu și Roth făcuserăm unele *chestii*, nu făcuserăm o *chestie*, și presupuneam că emoțiile mele erau firești. Roth avea mult mai multă experiență în domeniu decât mine, dar când privirea mi s-a întors spre oglindă, mi-am dat seama că eram pregătită. Nădăjduiam doar să... să nu mă fac de rușine. Speram ca Roth să nu creadă că sunt naivă ori că habar n-am ce fac, căci, serios vorbind, habar n-aveam ce făceam în situația de față.

Privirea mi-a alunecat către bretelele maioului de satin și pielea mi s-a încins cât ai bate din palme. Când intrasem în baie, fusesem complet îmbrăcată. Bineînțeles. Dar acum, hainele pe care le purtasem – o pereche de blugi și un pulover – stăteau împăturite pe marginea căzii, cu sutienul meu îndesat între ele. Țesătura maioului era subțire, atât de subțire încât nici nu trebuia să mă uit în jos ca să-mi dau seama exact ce se putea zări și ce nu. Și n-aveam nevoie de fiorii reci care-mi zbârleau pielea de pe picioare, ca să-mi amintesc că, deși chiloții mei nu erau tocmai croiți cu zgârcenie, categoric nu acopereau prea multe. Niciodată nu mai umblasem așa dezgolită, deci n-aveam idee cum arăta fundul meu în chiloții ăia și, la urma urmei, nici nu voiam să aflu.

Mi-am răsfirat degetele de la picioare pe podeaua acoperită cu gresie rece.

– Hai că poți! am șoptit către imaginea din oglindă. Sunt un hibrid supertare... nu o creatură... măgărească. Am aripi *acoperite cu pene*. Care sunt frumoase și ciudate. Hai că poți!

Discursul încurajator nu mă ajuta. Trebuia doar să deschid ușa, să-mi mișc dosul încrezător în dormitor, să-l apuc pe Roth de umeri, să-l arunc pe pat în stil She-Ra³ și să trec la treabă.

M-am încruntat.

Ei bine, nimic din cele de mai sus nu părea tocmai romantic și, zău așa, nu trebuia decât să ies din baie fără să fac o mutră de idioată! Lăsând la o parte toate celelalte. Mi-am tras părul peste umeri, am inspirat adânc, am simțit că-mi vine să vomit, apoi m-am întors către ușă și am deschis-o dintr-o smucitură, aproape smulgând-o din țâțâni.

Am făcut doi pași, după care m-am oprit.

Roth stătea în fața patului și se uita la televizor, cu telecomanda în mână întinsă. Când și-a aruncat privirea spre mine, a încremenit.

Cu inima cât un purice, n-am mai reușit să scot nicio vorbă, în vreme ce el se întorcea spre mine, lăsând telecomanda să-i scape printre degete și să cadă pe dușumea. La auzul izbiturii ca de tunet, niciunul din noi n-a reacționat.

Ochii lui s-au fixat asupra creștetului meu și au alunecat în jos, până la vârfurile degetelor chircite de la picioare, pe urmă s-au întors agale pe

același drum, oprindu-se asupra ochilor mei. Intensitatea cu care mă fixa mi-a stârnit un freamăt în vintre. Când a vorbit, glasul lui răgușit mi-a trimis un șir de fiori de-a lungul coloanei vertebrale.

- Nu știi ce te-a făcut să-ți schimbi ținuta pentru culcare, dar țin să te anunț că îți susțin decizia în proporție de o sută cincizeci și cinci la sută.

Nu mă puteam gândi decât la faptul că-i plăcea ce vedea, iar ăsta era un semn bun.

- De fapt, dacă vrei să te îmbraci așa ori de câte ori suntem singuri, fie că iei cina, te uiți la televizor, citești sau faci orice altceva, ai, de asemenea, acordul meu.

Încă un semn grozav.

El și-a lăsat din nou privirea înflăcărată să alunece în jos pe trupul meu și a scos un sunet gutural, iscându-mi alți fiori.

- Drace, Layla, eu... Părea să fi rămas fără cuvinte, ceea ce mă făcea să mă simt un pic mai bine în vreme ce stăteam acolo, cu mâinile tremurând. În mod evident, era tulburat, și mă tulbura și pe mine, îngreunându-mi anumite părți ale corpului.

Picioarele m-au purtat în direcția lui, deși le simțeam ciudat de slăbite. Cu cât mă apropiam mai tare, cu atât mai multă încordare se revărsa din el spre mine. Roth a înlemnit, pupilele i s-au dilatat ușor și, când mi-am pus mâinile pe pieptul lui, abia dacă mai puteam să trag aer în plămâni. Fierbințeala pielii lui mă frigea prin materialul bluzei și i-am simțit pieptul umflându-se într-o răsuflare adâncă. M-am întins și mi-am lipit tot trupul de al lui.

Nici n-a fost nevoie să cer.

Roth mi-a ieșit în întâmpinare, coborându-și gura către a mea, și cu toate că eu inițiasem sărutul, el m-a speriat cu patima care-l anima. Pornisem cu intenția de a-l seduce, lucru caraghios, dacă stăteam bine să mă gândesc, numai că nu prea mai gândeam. Din clipa în care buzele ni s-au unit, am fost mistuită de gustul și atingerea lui, de felul în care inima îmi zvâcnea când el mi-a cuprins talia cu brațul și m-a ridicat până când tălpile mele i-au acoperit picioarele desculțe. M-a strâns cu cealaltă mână de după ceafă și am început să ne sărutăm, să ne sărutăm cu adevărat, așa încât să-i simt cercele din limbă. Nu mai rămăsese niciun centimetru de loc între corpurile noastre.

I-am înlănțuit gâtul cu brațele și mi-am strecurat degetele printre bucele lui moi.

Deodată, Roth și-a desprins gura de a mea. A rămas cu ochii pironiți în jos, asupra mea, și i-am simțit fiecare suflare întretăiată, cu toată ființa mea.

- Nu-mi vine să cred ce zic acum, dar trebuie... trebuie s-o luăm mai încet.

Buzele mi se umflaseră și pielea îmi sfârâia, însă inima era pe cale să-mi sară din piept.

- Eu... eu nu vreau s-o iau mai încet.

În privirea lui s-a aprins o strălucitoare văpaie roșatică, în vreme ce brațul i s-a strâns împrejurul meu.

- Layla...

- Nu vreau să mă opresc. Cu pielea parcă strângându-mă brusc, m-am grăbit să continui: Nu vreau s-o iau mai încet. Vreau să mergă repede. În momentul în care vorbele mi-au ieșit din gură, mi-a venit să-mi trag palme. Adică îmi doresc să...

- Înțeleg ce spui, m-a întrerupt el, cu vocea îngroșată. Înțeleg al naibii de bine.

Am înghițit în sec și am dat să mă apropii iar de gura lui, însă mâna care-mi mângâia ceafa m-a oprit. Nedumerită, am simțit cum încep să se înalțe în mine lujerii rușinii.

- Eu nu... înțeleg. Nu-ți dorești asta?

- E o întrebare serioasă?

- Da.

Folosindu-și brațul, m-a săltat încă vreo câțiva centimetri, până când corpurile ni s-au îmbinat în toate felurile care contau.

- Tu care crezi că-i răspunsul la întrebare?

Căldura mi-a explodat în vene, nu din pricina rușinii, ci pentru că eram în contact cu fiecare părticică din el.

- În clipa de față, nu-mi doresc nimic mai mult. Layla, te vreau! Te doresc atât de tare, încât ori de câte ori sunt singur cu tine (drace, de câte ori sunt în preajma ta) îmi trebuie fiecare strop de înfrânare din mine ca să nu te posed. Să n-ai nicio îndoială, simplul gând de a fi cu tine mă mistuie, a spus el cu glas profund, iar pasiunea din vorbele lui m-a făcut să mă cutremur.

Dar nu vreau s-o iau într-acolo decât dacă ești pregătită. Nu există cale de mijloc. Nu există „poate“, și o să aștept oricât e nevoie.

O uimire absolută m-a cuprins... m-a doborât. Era, din nou, o reacție deloc obișnuită pentru un demon și, de fapt, deloc obișnuită pentru majoritatea bărbaților, indiferent de specie.

În adâncul sufletului, știam că, până în acel moment, existase măcar o fărâamă din mine care nu fusese complet pregătită. Știam că făcusem ce făcusem doar din cauza riscului de a nu-l mai revedea pe Roth a doua zi. Mă grăbisem, deoarece mi-era teamă că nu o să mai avem ocazia, un motiv realmente greșit când venea vorba de dorința de a duce relația la nivelul următor. Dar cuvintele lui, cele pe care tocmai mi le spusese, mi-au îndepărtat toate îndoielile. Mi-au biruit nu doar sfiala, firească în cazul unui pas atât de important, ci orice urmă de frământare.

Eram gata.

Eram gata, fiindcă el era dispus să încetinească. Era dispus să aștepte. Era dispus să mă lase pe mine să dau tonul.

Mâna nu-mi mai tremura când mi-am așezat-o pe obrazul lui, iar privirea îmi era neclintită când a întâlnit-o pe a lui.

– Sunt pregătită, Roth.

Ochii i s-au închis brusc.

– Layla! a spus el, rostindu-mi numele cu asprime. Nu sunt un sfânt. O știi. Vreau să...

– Nu-mi doresc să fii un sfânt. Îmi doresc să fii tu însuși, i-am zis, mișcându-mi degetul mare de-a lungul buzei lui de jos. Te iubesc și îmi doresc lucrul ăsta.

El parcă nici nu mai respira, pe măsură ce secundele se scurgeau între noi.

– Ești sigură?

– Da, am răspuns și, pentru a sublinia, am dat din cap, în caz că ar mai fi avut vreo nelămurire.

A trecut mult timp fără ca Roth să aibă vreo reacție la vorbele mele, după care mi-a surâs. Nu era zâmbetul acela larg al lui, cel care obișnuia să-mi tăie răsuflarea, ci unul abia schițat, mai intim, care mi s-a înfășurat în jurul inimii. Apoi m-a sărutat.

Prima atingere a gurilor noastre a fost diferită față de sărutul de mai devreme. A fost ușoară ca un fulg și sfâșietor de gingașă – un sărut reverențios. Nici măcar nu știam că poți fi sărutat astfel. Însă contactul... s-a accentuat odată cu cea de-a doua trecere a buzelor lui peste ale mele, care s-au desfăcut, primindu-l bucuroase, într-un sărut ce însemna mult mai mult decât un gest fizic.

Am simțit adunată în acel sărut toată dragostea pe care ne-o purtam unul altuia și faptul că ne acceptam reciproc. Era ca și cum ne-am fi adunat laolaltă speranțele, visele și le-am fi înghesuit într-un singur sărut, declanșând atâtea emoții intense, încât efectul resimțit era al unui pumn în inima fiecăruia din noi.

Roth și-a ridicat din nou capul, dar acum nu pentru a opri cursul acțiunilor noastre. Privirile ni s-au întâlnit, și o mulțime de trăiri s-a ivit în ochii roșietici cu care mă fixa.

– Mă faci... A înghițit în sec. Mă faci să-mi doresc un suflet care să poată fi demn de tine.

Am tras cu putere aer în piept.

– Tu ești demn de mine.

Roth a continuat să se uite în ochii mei, după care buzele lui le-au acoperit încă o dată pe ale mele. Ne mișcam, și, când m-am lovit cu partea din spate a picioarelor de pat, el m-a călăuzit, până când m-am întins pe mijlocul saltelei. Zbătându-mă să apuc plapuma cu mâinile, l-am văzut oprindu-se deasupra mea.

Cu un zâmbet blând, Roth și-a coborât brațele și, smulgându-și bluza, a azvârlit-o undeva în spatele meu. Un gol mi s-a căscat în stomac, când mușchii lui supli au început să se miște lin și grațios. Pisoii dispăruseră de pe trupul lui, stând probabil ascunși pe undeva prin cameră. Coada lui Bambi se zărea de-a lungul unei fâșii de piele întinsă, și am observat că dragonul se găsea la locul lui dintotdeauna.

Roth s-a dus la noptieră și a înșfăcat un pachetel, pe care l-a aruncat în pat.

– Nu știi dacă noi doi putem da naștere unui copil – dacă eu pot sau tu poți. Deci cred că trebuie să avem grijă.

Obrajii mi-au luat foc.

- Bună idee.

Lăsându-și capul într-o parte, el a rânjit.

- Da. Poate că într-o zi o să verificăm.

Cred că e posibil ca inima să-mi fi stat în loc, căci nu mă gândisem nici măcar o clipă la nașterea unui copil. De-a lungul timpului, bănuisem că nu-mi va fi niciodată sortit, din pricina a ceea ce eram și a ceea ce nu eram. Fusesem crescută cu convingerea că n-aveam însușirile necesare pentru aducerea pe lume a unui copil și nu știam dacă asta se referea la o imposibilitate genetică sau doar la preferințele Gardienilor. Însă gândul de a fi mamă într-o bună zi era straniu, încurajator și înfricoșător.

Roth a venit înspre pat și, punându-și genunchii de-o parte și de alta a picioarelor mele, s-a târât deasupra mea. Aerul mi s-a strâns în plămâni când demonul m-a prins ca într-o capcană. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt și pot să jur că, preț de o clipă, Roth a încetat să mai respire. Pe urmă s-a lăsat încet în jos, iar greutatea lui m-a zdrobit. Privindu-mă, și-a plimbat degetele pe curbura obrazului meu.

- Vreau să fie perfect pentru tine.

Mi-a crescut inima.

- O să fie, pentru că o să fie cu tine.

El și-a săltat un colț al buzelor.

- Mă simt de parcă... Un râs gătuțit l-a întrerupt. De parcă n-aș mai fi făcut niciodată așa ceva.

- Ei bine, atunci suntem chit, am zâmbit eu. Deci ar putea să iasă foarte bine sau...

- O să fie mai mult decât foarte bine, a zis, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos, într-un gest care imita dezmierdarea mea de mai devreme. Da, o să fie mai mult.

M-am înfiorat când Roth și-a lăsat capul în jos, oprindu-se doar la un pas de sărut.

- Dacă, la un moment dat, vei vrea să mă opresc, indiferent de motiv, să-mi spui! OK? Promite-mi!

- Promit, i-am șoptit și i-am cuprins gâtul cu brațul.

Ceva blând și uluitor i-a străfulgerat chipul și, în clipa următoare, am început să ne sărutăm și am continuat, din câte mi s-a părut, o veșnicie.

Fiecare sărut acționa asemenea unui stupefiant, relaxându-mi mușchii. Și fiecare sărut semăna cu o gumă de șters, înlăturând tot ce se găsea în afara micuței lumi pe care o cream. Eu m-am pierdut în el, și el s-a pierdut în mine. Timpul încetinise, și totuși trecea în goană, iar noi eram tot mai înfierbântați, pe măsură ce sărutările sporeau, împletindu-se una cu cealaltă.

După ce Roth și-a săltat din nou capul, multă vreme n-a vorbit, nici nu s-a clintit, așa că am simțit o strângere de inimă, în vreme ce îmi treceam degetele prin părul lui.

– Amintește-ți promisiunea!

Mi-o aminteam, dar n-aveam de gând să-l opresc și n-aveam de gând să refuz ceea ce ne doream amândoi. Roth a părut să înțeleagă, căci, așezându-se încă o dată deasupra mea, abia atingându-mă, a închis ochii și o expresie tensionată i s-a așternut pe față. Electricitatea statică trosnea între noi, trăgându-ne unul spre celălalt, în timp ce trăirile brute fremătau. Am întors capul, căutându-i gura, și când am găsit-o, am turnat în acel sărut tot ce simțeam pentru el. Măinile mi-au alunecat pe tendoanele groase ale gâtului său, au înaintat de-a lungul mușchilor încleștați în preajma umerilor, au coborât de-o parte și de alta a mijlocului suplu, apoi au făcut un ocol până pe abdomen, ducându-se mai jos, peste fiecare curbură întărită, din ce în ce mai jos. Când am ajuns la nasturele blugilor, Roth a tras brusc aer în piept.

M-a prins de mână, smulgând-o și împingând-o în saltea. Inima mi-a tresărit când un val de căldură s-a rostogolit de pe trupul lui. Pielea parcă i se subțiasse și o umbră stăruia chiar sub stratul de carne, în vreme ce-mi pipăia tivul maioului.

Nu mai gândeam lucid când am ridicat din umeri și maioul meu a zburat pe undeva pe lângă bluza lui, sau când mi-am săltat șoldurile, făcând să dispară și ultima haină. Nu mai gândeam când el s-a aplecat și m-a sărutat drept sub noul meu tatuaj. Și n-am avut niciun gând când, cu mâini tremurânde, Roth a început să-mi exploreze corpul. Inima mi se poticnea și focul din stomac se transformase într-un șuvoi de lavă topită, care mi se scurgea prin vene.

Mai târziu au dispărut și hainele lui. Roth era, poate, cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, iar când buzele ni s-au întâlnit, forța emoțiilor ce se revărsau între noi aproape că m-a copleșit. Și tot, absolut tot

ce se apuca să facă era de-a dreptul delicios. Ne-am împins unul în altul, încordându-ne, până când am ajuns să plutesc între senzații apăsătoare. Pielea mi se trezea la viață oriunde mă atingea, iar mâinile noastre umblau pretutindeni. Mă rătăcisem în el, în timp ce buzele lui îmi lăsau o dără de foc de-a lungul gâtului și mai jos, mult mai jos, la fel ca altădată. Și, la fel ca altădată, mă sfărâmam cu fiecare mângâiere precisă, măsurată, iar Roth mă reclădea prin sărutări lente și profunde.

Când s-a desprins din nou de mine, și-a sprijinit degetele pe șoldurile mele și, tremurând, și-a lipit fruntea de a mea. Eram asudați, cu trupurile încinse.

– Am nevoie... am nevoie de un minut, a spus Roth încet, cu voce aspră.

M-am uitat la el, m-am uitat cu adevărat, și am văzut că era la un pas de a pierde controlul asupra înfățișării umane. Pielea i se întunecase și i se netezise, căpătând luciul granitului. Când i-am zărit ochii, aceștia erau aurii, însă pupilele i se alungiseră pe verticală.

Încurajată de efectul pe care-l aveam asupra lui, l-am atins, amintindu-mi comentariul făcut de el cu foarte multă vreme în urmă, privitor la faptul că n-avea cercel doar în limbă. Nu glumise câtuși de puțin! Roth a scos un sunet care m-a înfiorat până în vârful degetelor de la picioare. Ochii i s-au închis, pieptul i s-a umflat, iar când și-a ridicat pleoapele, pupilele îi reveniseră la normal.

Mâinile lui mi-au atins din nou corpul, și Roth a încetinit ritmul, până când amândoi am început să strigăm, incapabili să mai așteptăm. Și atunci s-a întâmpat.

Nu știam precis la ce să mă aștept, căci nimeni nu-mi oferise vreodată detalii, nici măcar Stacey. Am simțit un junghi care mi-a tăiat răsuflarea, însă Roth... a trecut lin peste acea durere, transformând-o în ceva absolut minunat, sublim. Parcă aș fi fost în vârful unui tobogan, gata să alunec cale de câteva sute de metri. Iar când am alunecat, Roth se afla acolo.

Niciodată nu trăisem ceva asemănător. Era intens, era perfect și, în vreme ce Roth îmi șoptea la nesfârșit cele două cuvinte, trupurile ni se mișcau unul către celălalt. În acea clipă, el nu mai era Prințul Moștenitor, și eu nu mai eram, mă rog, ce eram eu. Deveniserăm doar doi îndrăgostiți și atât.

Se poate să fi trecut câteva minute sau chiar câteva ore. Nu puteam fi sigură, dar până la urmă inimile ni s-au domolit și am rămas întinși claie peste grămadă, pe mijlocul patului, el cu brațele împrejurul meu, ținându-mă strâns.

- Ești bine? m-a întrebat, și glasul lui suna de parcă n-ar mai fi vorbit de secole.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi pun limba în funcțiune.

- Mă simt... perfect.

Buzele lui le-au mângâiat în trecăt pe ale mele.

- Nu ți-am făcut niciun rău?

Am scuturat din cap, și ochii mi s-au închis ușor.

- Nu. Ai fost...

- Uluitor? Divin? Năucitor...

Am râs încet și m-am cuibărit lângă el.

- Da. Toate la un loc.

Roth m-a îmbrățișat și mai strâns, și multă vreme am tăcut amândoi, în timp ce el își mișca mâna în lungul spatelui meu, dându-mi o senzație de liniște și de plăcută piroteală, inundată de bucurie.

- Mulțumesc! mi-a spus el.

- Pentru ce? am murmurat.

Roth m-a sărutat pe frunte.

- Pentru tot ce mi-ai dăruit.

Personaj principal din serialul american de televiziune *She-Ra și prinselele puterii* (n.red.)

CAPITOLUL 14

Am așipit în brațele lui Roth, dar, după nu se știe câtă vreme, când am întins mâinile, am descoperit că patul era gol. Clipind, am deschis ochii și am dat de întuneric. Noaptea nu se sfârșise încă și, dezmoțindu-mi degetele de la picioare, am refuzat să îngădui gândurilor din acea dimineață să îmi umbrească dulcea moleșeală.

Rostogolindu-mă, am așteptat ca ochii să mi se adapteze la lipsa luminii. Mă gândeam că Roth ar putea fi în baie, dar când mi-am rotit iute privirea prin cameră, l-am văzut lângă pian. Inima mi-a luat-o la goană, iar mintea mea a cârmit imediat către ceea ce făcuserăm, către momentele petrecute împreună.

Așternutul mi se adunase în jurul șoldurilor, însă mi-era prea lene să-l netezesc. În schimb, mi-am îndoit brațele peste piept.

Roth stătea pe bancheta de pian, cu fața spre mine și cu mâinile întinse pe genunchii îndoiți. Cum stăteam ghemuită pe o parte, nu-i puteam distinge restul corpului.

- Ce faci?

Roth s-a ridicat în picioare și a ieșit din conul de umbră. Avea un aer prietenos și relaxat, dar înfățișarea lui nu era cea de zi cu zi. Roth n-ar fi putut niciodată să arate banal, însă, cum stătea acolo, se apropia de normalitate mai mult ca oricând.

- Probabil că sună ca și când aș fi un obsedat, dar mă uitam la tine.

- Țsta-i primul simptom al unui obsedat.

El a zâmbit în colțul gurii, și o gropiță i s-a format în obrazul drept.

- Nu mă pot abține. Ești pur și simplu prea frumoasă ca să-și ia cineva ochii de la tine. Zău! Sunt un demon. Nu te mint.

M-am zgâit la el. Zâmbetul i s-a lățit.

- M-am sculat ca să beau ceva, a recunoscut Roth. Și-am aruncat o privire peste umăr, să mă uit la tine. Nici măcar nu știu de ce. Așa mi-a venit și pe urmă m-am *oprit*. Surâsul lui și-a pierdut un pic din strălucire. Poate nu-mi vine să cred că ești într-adevăr aici. Că *noi* suntem aici. A ridicat dintr-un umăr, și pielea netedă i s-a întins peste mușchii zvelți. Apoi m-am așezat și am început să mă gândesc la... toată tărășenia asta cu Lilinul, și-acum îmi venise ideea să te iau în brațe cât dormi și să te răpesc de-a dreptul. Hawaii încă mi se pare un loc acceptabil. Îmi bag picioarele în ce-o să se întâmple cu Lilinul și cu toate celelalte. Am supraviețui. Aș avea eu grijă.

Mi-am lăsat o mână în jos și am apucat strâns marginea plăpumii.

- Roth...

El a oftat și și-a trecut o mână prin părul negru, răvășit.

- Știu. Nu poți să pleci și să lași totul baltă. Niciunul din noi nu poate. Și-a lăsat brațul să-i cadă. Așadar, la asta mă gândeam în vreme ce mă holbam la tine. În ochii lui chihlimbarii s-a ivit o scăpărare poznașă, care m-a liniștit. Nu eram pregătită ca lumea de afară să dea iama peste noi. Ți-am mai spus că ești frumoasă?

- Da. Ducându-mi mâna spre clăia în care se transformase părul meu, am râs și mi-am lipit obrazul de pernă. Și totuși nu înțeleg de ce mă vezi așa. Sunt în ultimul hal.

El și-a înclinat capul într-o parte, s-a răsucit pe călcâie și a luat-o spre baie. După câteva secunde, s-a întors cu o perie. Blugii descheiați îi atârnavu indecent de jos. Categori, vedeam încotro se îndrepta coada lui Bocănilă.

Nu că n-aș fi văzut asta pe bune mai devreme.

Cu obraji în flăcări, mi-am îngropat fața în pernă, ascunzând ceea ce trebuie să fi fost cel mai caraghios zâmbet văzut vreodată de cineva. În ciuda tuturor nebuniilor cu care ne confruntam și a incertitudinii privind ceea ce putea să ne aducă următoarea oră sau următoarea zi, bucășica mea de lume mi se părea caldă și luminoasă.

Momentele petrecute cu Roth, ceea ce făcuserăm, fusese mai mult decât frumos, ceva ce nu puteam simplifica în cuvinte. Și lucrurile n-ar fi mers astfel între noi, dacă n-am fi fost nebunește îndrăgostiți unul de altul. Nebunește și profund îndrăgostiți.

Eram cel mai siropos sirop dintr-o fabrică de siropuri plină cu dulceață.

Roth mi-a pus o mână pe umăr.

- Ridică-te în fund!

- Neah! am mormăit eu, cu nasul în pernă.

El a chicotit.

- Ridică-te! Te rog!

Demonii spuneau rareori „te rog“. Începeam să cred că sintagma nu se regăsea în vocabularul lor de bază, așa că m-am ridicat, trăgându-mi plapuma până la piept. Roth s-a strecurat în spatele meu. Un picior îi era îndoit pe lângă mine, iar celălalt atârna peste marginea patului.

Mi-am întors capul, dar n-am apucat să vorbesc, pentru că s-a aplecat spre mine și m-a sărutat. Atingerea metalului rece pe limba mea a fost cât se poate de scurtă. Roth s-a retras și mi-a împins cu blândețe bărbia, astfel încât să stau cu spatele la el.

- Lasă-mă să văd ce pot face cu chestia asta, a zis el, strângându-mi părul. Ai dreptate. E în ultimul hal. Arăți de parcă ai fi jucat într-un videoclip din anii '80. Ce i-ai făcut?

- Eu nu i-am făcut nimic. Asta (am arătat spre capul meu) e numai opera ta.

El s-a apucat să-mi treacă ușor peria prin păr.

- Așa, dă vina pe demon! De-asta mi-ești tu!

În timp ce Roth își croia drum printre nodurile din păr, m-a izbit realitatea faptului că însuși Prințul Moștenitor al iadului mă pieptăna. Era mai mult decât bizar, însă și incredibil de romantic. Lucirea caldă și visătoare de mai devreme se transforma într-un smiorcăit emotiv. Lacrimile îmi înțepau ochii.

Aveam nevoie de un calmant.

Mai mult decât mine, Roth era extraordinar de răbdător când venea vorba despre descâlcitul nodurilor. În faza aia, eu de obicei înjuram și îmi smuceam peria prin păr. El fredona în timp ce își făcea treaba, și am recunoscut imediat melodia.

- *Paradise City* e cântecul tău preferat? l-am întrebat.

- Pur și simplu mi-a rămas oarecum în minte, a spus el. Timp de vreo doi ani, n-am putut să prindem acolo, dedesubt, decât postul de rock clasic, iar

versul cu „iarba e verde“ mi-a atras mereu atenția.

Am zâmbit larg când mi i-am imaginat pe cei din iad ascultând radio Sirius.

- De ce?

A urmat o secundă de tăcere.

- Acolo, jos, iarba nu e niciodată verde, piticot.

Colțurile gurii mi s-au lăsat în jos.

- Nu? Ce culoare are?

- Gri, a zis Roth. Toate sunt mai degrabă gri. Cu excepția sângelui. Și sânge se găsește din belșug.

Un fior mi-a coborât pe șira spinării.

- Sună încântător.

- E un loc ciudat. Cum am mai spus, imită ce-i la suprafață, dar e o imitație de rahat. La început, totul e strălucitor, aproape... frumos. Așa mi se pare absolut de fiecare dată când mă întorc acolo. Așa i se pare oricui, dar nu durează mult până când lucrurile încep s-o ia la vale. Peisajul se veștejește. Clădirile se sfărâmă, cerul arată ca și cum ar fi poluat cu gunoi, și iarba... da, e gri. Roth a mișcat încet peria prin părul meu încâlcit, oprindu-se la un alt nod. Jos, totul e strâmb și murdar. Aici, sus, lucrurile sunt adevărate. Dedesubt, sunt doar copii triste care se năruie.

Mi-am amintit cum Roth mai recunoscuse cândva că ăsta era unul dintre motivele pentru care-i plăcea să urce la suprafață. Inima mi s-a strâns, îndurerată.

- Va... va trebui să te întorci?

El nu mi-a răspuns imediat, așa că în stomac au început să mi se formeze noduri.

- Nu știu, piticot. Dacă Șeful mă cheamă înapoi, nu-i pot încălca ordinele la nesfârșit.

Închizând ochii, ca să alung durerea din piept, mi-am dat seama că era o chestiune pe care, până la urmă, vom fi obligați s-o înfruntăm.

- Șeful te-a chemat deja înapoi?

- Nu. Roth a făcut o pauză și mi-a sărutat umărul gol. Șeful ne cam lasă pe cei mai mulți dintre noi să venim și să plecăm după bunul-plac, dacă nu

suntem necesari pentru vreo treabă. Atâta vreme cât nu mă pun rău cu el, n-ar trebui să pătesc nimic.

Explicația nu mă liniștea.

- Dar credeam că Șeful e nemulțumit de tine.

- Șeful e mereu nemulțumit, a replicat Roth. Există o mare diferență între nemulțumirea lui și a mă pune rău cu el.

Am luat în serios afirmația, dar nu mi-l puteam închipui pe Roth rămânând veșnic în bune relații cu Șeful.

- Nu te frământa din pricina asta, a zis, concentrându-se din nou asupra părului meu. Îl simțeam cum îmi desfăcea șuvițele, acum descâlcite, în trei părți. În clipa de față, nu-i cea mai gravă dintre problemele noastre.

Am pufnit.

- Adevărat. Dar nu pot să nu-mi fac griji că, într-o bună zi, tu o să... o să dispari pur și simplu.

- Vreau să ascuți ce-ți spun acum. Și-a sprijinit bărbia de umărul meu, iar când mi-am întors capul spre el, m-a privit printre genele lui dese. Nimic din lumea asta, sau din cea de jos, n-o să mă țină departe de tine. Nimic, Layla! E o promisiune pe care nu o s-o încalc niciodată.

O emoție adâncă și puternică s-a deșteptat în mine.

- Îți fac și eu aceeași promisiune.

Genele alea dese s-au lăsat în jos, umbrindu-i ochii.

- Da?

- Da, am răspuns și am continuat cu toată convingerea: N-o să las pe nimeni să te țină departe de mine, nici măcar pe Șeful tău.

Roth a chicotit, ridicând capul și depunând un sărut pe gâtul meu.

- Îmi place când devii bățăioasă. A continuat să se ocupe de părul meu, pe care l-a împărțit din nou în trei. S-au scurs câteva momente. Când eram în flăcările din adâncuri, chiar nu credeam c-o să mai scap. Bănuiam că Șeful ori n-o să se sinchisească îndeajuns încât să-mi scoată fundul la lumină, ori o să uite.

Mi-am mușcat buza în timp ce vorbea. Roth nu menționase niciodată perioada petrecută în adâncuri fără să fie sarcastic.

- Drept să-ți spun, habar n-am cât am stat acolo. Timpul trece altfel dedesubt, a continuat el, împletindu-mi șuvițele de păr. N-a fost plăcut. A

izbucnit într-un râset sec. De fapt, a fost al naibii de nasol, dar tu m-ai ajutat să răzlesc.

A durat puțin până când cuvintele lui și-au croit drum prin mintea mea.

- Cum?

- Ușor. Numai la tine m-am gândit. Glasul îi era domol, în vreme ce inima mi se strângea dureros. M-am concentrat asupra timpului petrecut împreună cu tine și, oricât ar părea de nebunesc, mi te-am imaginat la suprafață, împreună cu Zayne.

Am tresărit. Cum să-l ajute așa ceva? După câteva secunde, Roth a răspuns întrebării mele nerostite.

- Certitudinea că aveai să fii în siguranță și, până la urmă, fericită făcea ca totul să fie oarecum suportabil. Și știu, știu că Zayne și-ar fi dat viața pentru a te apăra. Probabil încă ar face-o. N-ai fi pățit nimic. Gândul ăsta mă ajută când... ei bine, când mi-era mai greu.

Un nod mi s-a format în gâtleej.

- Mi-aș dori să pot șterge timpul pe care l-ai petrecut în adâncuri.

Încheieturile degetelor lui îmi atingeau în treacăt spatele, pe măsură ce el continua împletitura la care lucra.

- Deja ai făcut-o.

Nodul s-a triplat.

- Și-mi doresc să nu fi fost niciodată nevoit să te sacrifici.

- N-aș schimba o iotă.

- Știu, am șoptit, închizând iar ochii. Am avut nevoie de câteva clipe ca să găsesc vorbele potrivite. Îți dai seama că țin mult la Zayne. Asta n-o să se schimbe niciodată. Deși acum probabil ar prefera să-mi dea un șut și să mă azvârle în mijlocul unei șosele intens circulată, în loc să discute cu mine, eu o să-l iubesc mereu.

M-am oprit și am tras adânc aer în piept.

- Ți-am mai spus asta. Îl iubesc pe Zayne, dar nu sunt *îndrăgostită* de el și nu știu dacă lucrurile s-ar fi schimbat vreodată. Aș fi putut să am o relație cu el? Am ridicat dintr-un umăr. Da, aș fi putut, însă niciodată n-ar fi fost așa... cum e între noi doi. N-am idee cât m-ar fi ținut fericirea alături de Zayne, în cazul în care ne-am fi cuplat, și tu nu te-ai mai fi întors. Nu știu nici dacă Zayne însuși ar fi continuat să fie fericit, dar, la un moment dat,

sentimentele pe care le-aș fi avut față de el n-ar mai fi fost suficiente. Și ar fi fost nedrept. Deci mă bucur că gândul de-a mă ști cu cineva te-a ajutat să treci prin experiența asta și, sinceră să fiu, sunt cam uluită, dar aș vrea să aflu că... pentru mine n-ar fi fost niciodată îndeajuns.

Întinzându-se pe lângă mine, Roth și-a așezat o mână peste inima mea. Și-a lipit palma de pieptul meu, iar eu am ridicat un braț și mi-am strâns degetele peste ale lui. Când a vorbit, i-am simțit răsuflarea caldă pe umăr.

- Știu. Trăgându-se înapoi, mi-a săltat împletitura peste umăr. Gata!

Mi-am dus mâna în sus și mi-am netezit coada groasă.

- Ești chiar priceput. Mai bun decât mine. Ai exersat pe prietenii tăi demoni?

- Numai pe păpușile mele.

Am râs, în timp ce Roth arunca deoparte peria. Aceasta s-a izbit de piciorul patului, a ricoșat și a căzut pe podea. O secundă mai târziu, Fury a țâșnit de sub pat și s-a năpustit asupra ei. Blana alb cu negru i se zbârlise, iar urechile îi erau culcate pe spate. PISOIUL A ÎNHĂȚAT peria de mâner, apoi a târât-o sub pat. Habar n-aveam ce plănuia să facă acolo cu ea.

Răsucindu-mă de la mijloc, m-am întors cu fața spre Roth. Ochii ni s-au întâlnit. El a zâmbit larg. Următoarea dată când am tras aer în piept, tremuram.

- Te iubesc! Voiam doar să-ți dau de veste.

- Eu te doresc. Roth și-a lăsat capul în jos, și buzele i-au alunecat pe o parte a gâtului meu, către locul sensibil de sub ureche. Te vreau. Am nevoie de tine. Mi-a mușcat ușor partea cărnoasă a lobului, făcându-mă să inspir brusc. Și te iubesc.

În clipa următoare, m-am pomenit întinsă pe spate, cu Roth așezat deasupra mea. Micile mușcăături îmi coborau de-a lungul gâtului și mai jos, așa că n-a durat mult până când toată munca lui cu părul meu s-a irosit în cel mai minunat mod cu putință.

*

Mă holbam din nou la propria imagine reflectată în oglindă.

Încă aveam ochii cășcați și fața îmbujorată, dar de data asta nu mai eram pe jumătate dezbrăcată. Ceea ce, pe cuvântul meu, mi se părea o mare izbândă, având în vedere că... mă rog, odată ce trecuserăm la următorul nivel al relației noastre, Roth chiar fusese...

Fața mi s-a aprins mai tare și mi-am coborât privirea, trăgând de gulerul puloverului. OK! Trebuia să mă concentrez. Seara trecută, și miezul nopții, și dimineața aceea fuseseră uimitoare, dar ziua care tocmai începea avea să fie una nebună. Urma să pătrund în iad. „Neliniște“ nici măcar nu descria starea în care eram, și încă n-aveam idee cum să-i distrag atenția lui Roth, astfel încât să nu afle ce puneam la cale. El credea că urma să plecăm în căutarea Lilinului. Vorbise despre o vizită la un alt club demonic din oraș. Deși eram oarecum nerăbdătoare să-l văd, nu avea să se întâmple în acea zi.

Nu știam nici ce urma să fac la întoarcere (dacă mă mai întorceam), fiindcă Roth avea să fie tare furios!

Bambi s-a mișcat pe spatele meu, fluturându-și coada pe partea stângă a corpului meu, în dreptul coastelor, și fiind cât pe ce să-l înghiontească pe Robin. Imediat ce mă trezisem, ea se lipise de mine, lucru care nu fusese inclus în plan. Totuși, nu era ca și cum aș fi putut să fac o criză de nervi din pricina asta. Roth și-ar fi dat seama că se întâmpla ceva. O situație nasoală, căci ultimul lucru pe care mi-l doream era s-o pun pe Bambi în primejdie.

Ea, practic, devenise copilul nostru.

Răsucindu-mi părul în vârful capului, mi-am înfipt un milion de agrafe în el, după care am ieșit din baie. Roth stătea tolănit lângă perete, cu picioarele lui lungi încrucișate și cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor. Când l-am văzut, aproape c-am uitat ce aveam de făcut.

Roth era uimitor.

Cu părul lui negru răsfirat deasupra ochilor de chihlimbar și cu tricoul mulat în zonele importante, își tăia răsufarea, dar zâmbetul lui, zâmbetul care-i dezvăluia gropițele și-i transforma întreaga ființă atunci când mă privea era cel care pune stăpânire pe mine. Și, în secunda aia, îmi zâmbea.

– Îmi plac pantalonii tăi, a spus.

M-am uitat în jos. Erau negri. De piele. Am oftat.

- Nu-l mai las niciodată pe Cayman să-mi cumpere ceva.

Roth a chicotit, împingându-se de lângă perete.

- Eu sper ca, de acum înainte, numai el să meargă la cumpărături pentru tine. Trecând pe lângă mine, în drum spre ușă, și-a lăsat mâna să-i alunece pe picioarele mele îmbrăcate în piele. Sau măcar să-i păstrezi pe ăștia.

M-am întors, dându-mi ochii peste cap.

- Mmm! a exclamat el și m-a măsurat cu privirea. Te rog, păstrează-l!

Râzând, mi-am înfipt mâinile în spinarea lui și l-am împins spre ieșire.

- Numai pentru că m-ai rugat frumos.

- Și pentru că fundul tău arată splendid în ei?

- Doamne! am zis cu glas gătuit, scuturând din cap, în timp ce Roth închidea ușa în urma noastră.

Odată ieșiți pe hol, el și-a așezat un braț pe umerii mei și m-a tras mai aproape. Am luat-o înainte pe coridor.

- Cred că e un motiv valabil.

- Sunt sigură!

Mâna i se mișca în sus și în jos deasupra cotului meu, când am ajuns la scări și ne-am început lunga, *lunga* călătorie în jos, către foaier.

- Felul în care arată fundul e o chestiune foarte importantă când îți cumperi pantaloni, piticot.

Am strâns din buze, ca să-mi înăbuș râsul.

- Sunt convinsă că există lucruri și mai importante.

Roth a pufnit.

- Cum ar fi?

- Oh, nu știi! Ce zici de confort?

- Plicticos.

- Ce zici de utilitate?

El s-a uitat lung la mine.

- Nimic nu-i mai util decât pantalonii de piele. Îți protejează fundul, făcându-l în același timp să arate bine.

Ne apropiam de primul etaj.

- Tu ai răspuns la orice, nu-i așa?

- Da.

- Ești enervant, am mormăit și, când mi-am aruncat privirea spre ușa cenușie de ciment, pulsul mi s-a accelerat.

- Și totuși mă iubești, a replicat Roth.

- Adevărat. Mi-am îndreptat spatele, în vreme ce el deschidea ușa. Cu brațul lui Roth cuprinzându-mi în continuare umerii, am pășit în foaierea clădirii. Locul îmi inspira aceeași admirație înfricoșată ca prima oară când îl văzusem. Nu apucam să-l vizitez prea des, pentru că noi mereu intram prin garaj ori prin ușa de la subsol a clubului, după care ne continuam drumul doar pe scări.

Un candelabru enorm atârna în mijlocul tavanului, răspândind o lumină strălucitoare în fiecare colțișor, dar pictura murală de pe tavan era cea care îți atrăgea cu adevărat atenția. Îngeri. O mulțime de îngeri pluteau deasupra capului, implicați într-o bătălie pe viață și pe moarte, în care se luptau cu săbii de foc. Unii se prăbușeau printre norii albi precum clăbucul. Alții își înălțau tăișurile armelor. Detaliile erau extraordinare, până la flăcările portocalii-roșietice și grimasele de durere. Nu lipseau nici măcar sclipirile virtuozitate din ochii lor.

Mi-am luat repede privirea de la tablou, neliniștită de imaginile care până atunci doar mă amuzaseră.

Peste tot se găseau canapele de modă veche, învelite în piele, și nu erau goale. Persoane de toate vârstele stăteau risipite prin încăperea, singure sau în grupuri, vorbind și râzând. Unii vorbeau la telefon. În aer plutea un miros intens de cafea. Din perspectiva unui om, toți arătau normal, însă ochii lor aruncau licăriri ciudate.

Nu erau tocmai persoane, nu în sensul tehnic al cuvântului. Câțiva se uitau într-un fel ciudat la mine. Alții mă ignorau de-a dreptul. Una, o tânără îmbrăcată cu un soi de bustieră pe care cu ușurință mi-o puteam imagina printre cumpărăturile lui Cayman, s-a ridicat de pe un fotoliu și, cu ochii mari scânteind, a traversat în grabă foaierea, dispărând pe un coridor.

Habar n-aveam dacă reacția ei era legată de mine ori de prezența lui Roth. Când venea vorba despre el, zău că nu pricepeam dinamica demonică, însă niciunul dintre cei care se învârteau prin încăperea nu se apropia de noi.

Tocmai când dădeam să mă întorc spre Roth, Cayman și-a făcut apariția în mijlocul foaierei, sub candelabru. Am înțepenit, urmărindu-l cum se

apropia țațoș de noi, purtând o cămașă hawaiiană cu flori roz și turcoaz, care era, poate, cel mai strident lucru pe care-l văzusem vreodată.

- OK. Îmi schimb în mod oficial părerea în ceea ce privește trimiterea lui Cayman la cumpărături pentru tine, a spus Roth.

Am râs pe înfundate. Cayman n-a luat în seamă comentariul.

- E o dimineață grozavă, nu? a zis el vesel, venind lângă Roth. A ieșit soarele, dar diseară se anunță zăpadă. Multă zăpadă. Așa de multă zăpadă...

Trosnetul m-a făcut să tresar.

Se mișcase atât de repede, încât mi-am dat seama ce făcuse abia când picioarele lui Roth s-au frânt și s-au prăbușit. Cu sufletul la gură, am încercat să-l prind, însă era prea greu și am sfârșit prin a cădea în genunchi.

Cayman îi sucise gâtul lui Roth.

CAPITOLUL 15

M-a năpădit groaza când capul lui Roth a căzut pe o parte, într-un unghi nefiresc.

- Oh, Dumnezeu! am strigat, ridicându-mi ochii spre Cayman. Ce-ai făcut? Ce-ai...?

- Trebuia să-i distragem atenția, a răspuns demonul, arătând către podea. I-am distras-o. Și n-ai idee de câtă vreme îmi doream să fac asta. Lasă-mă să-mi savurez momentul!

Am rămas cu gura căscată.

O femeie-demon, care trecea prin foaier ducând mai multe cafele în pahare albe cu capac, s-a răsucit pe tocurele ascuțite ale pantofilor ei negri.

- Nu vreau să am niciun amestec în treaba asta! a spus, îndepărtându-se iute.

Cu mâinile tremurând, m-am uitat în jos, la un Roth neclintit. Nu mai puteam să respir, iar când m-am ridicat, pielea a început să mi se întărească și am simțit furnicături de ambele părți ale șirei spinării.

- Hoo! Cayman și-a azvârlit brațele în aer. Mai domol, demon și Guardian! E teafăr. Uite ce-i, dacă ar fi fost cu adevărat în pericol, Bambi ar fi sărit de pe tine cât ai clipi. O să se trezească peste vreo două minute, o să mă smintească-n bătaie, o să-și dea seama c-ai dispărut și, când o să-i sucesc iar gâtul, ca să-l împiedic să vină după tine, ne facem că uităm și o luăm de la capăt, așa că te rog, te rog să nu stai o veșnicie!

Bătăile inimii nu mi se potoliseră.

- Dacă a pățit ceva...

- N-a pățit, a spus de pe canapea un demon care, cu fața pământie, se holba la Roth. Nu poți să-l omori pe Prinț în felul ăsta și, când o să-și revină...

- Da, o să fie șucărit, a oftat Cayman.

- Nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el, Cayman. Am tras scurt aer în piept. Dacă eu...?

- Să nu termini propoziția! O să te întorci. Layla, trebuie să bagi viteză! Fă în așa fel încât papara pe care o s-o înghit să nu fie în zadar. E timpul să pleci. A arătat spre un loc aflat în spatele meu și mi-am întors privirea către lifturile vopsite în auriu.

Trebuia să plec.

Cu inima bubuind, am îngenuncheat și mi-am lăsat buzele să alunece ușor pe obrazul lui Roth, în timp ce-l mângâiam pe cap, dându-i la o parte părul căzut peste față. Nu voiam să-l părăsesc. Mi-aș fi dorit să rămân acolo până când avea să deschidă ochii, însă nu puteam.

- Te iubesc, i-am șoptit, cu vocea înăbușită, în timp ce strângeam degetele de la mâna dreaptă, făcută pumn.

Ridicându-mă în picioare, m-am răsucit spre Cayman, mi-am luat avânt și l-am lovit cu pumnul în stomac, cât am putut de tare. Câțiva demoni au scos sunete de uimire.

- *Uff!* a gemut el, îndoindu-se și apucându-se strâns de burtă. Sfinte Sisoie în melasă!

Simțindu-mă ceva mai bine cu privire la întreaga situație, m-am silit să-i întorc spatele și să pornesc spre lift. Nu m-am uitat înapoi, deoarece mă îndoiam că, dacă aș fi făcut-o, mi-aș mai fi continuat drumul. Îmi plăcea să cred că aș fi mers mai departe, că aș fi înțeles împrejurările ca fiind mai importante decât mine sau decât Roth, însă nu eram sigură că m-aș fi dovedit o persoană atât de bună, atât de puțin egoistă.

Lifturile aurii mă așteptau și am izbit singurul buton rotund de pe panou cu ceva mai multă forță decât ar fi fost necesar. Scoțând un suspin blând, aproape omenesc, ușile au lunecat în lături. Am intrat în cabină și m-am întors cu fața către hol.

Cayman s-a ivit în dreptul ascensoarelor, masându-și abdomenul.

- Ai grijă, Layla! În iad, nimic nu-i ceea ce pare.

Până să apuc să-i răspund, ușile s-au închis ermetic, iar liftul s-a pus în mișcare cu o smucitură. Făcând un pas în spate și înghițind cu noduri, mi-am început lentă coborâre. Nu se auzea muzică, nu existau butoane în interior, iar ușile păreau făcute dintr-un soi de metal ciudat. Le-am atins în treacăt,

cu degetele, partea interioară, apoi mi-am retras brusc mâna, trăgând speriată aer în piept.

La pipăit, semăna cu... cu pielea! Crampele mi-au cuprins stomacul și am crezut că o să vărs când l-am simțit tremurând.

O stranie lucire portocalie se reflecta în pereții cabinei. Mi-am înălțat privirea către tavan și mi-am dus fulgerător mâna la gură.

De fapt, nu aveam niciun tavan deasupra mea.

Plafonul era format din flăcări ce se rostogoleau, arzând cu putere și prelingându-se pe marginile pereților. Am făcut ochii mari, așteptându-mă ca limbile de foc să înghită tot ascensorul, însă ele nu s-au răspândit. Cabina s-a zdruncinat și ritmul lent al coborârii s-a întezit.

Am fost trântită cu spatele de perete. Aruncându-mi brațele în lături, am înșfăcat bara de susținere, căci, dintr-odată, liftul se prăbușea în plină viteză. Inima îmi zvâcnea, și încheieturile degetelor mă dureau din pricina forței cu care strângeam bucata de metal. Cabina parcă stătea să se desfacă în bucăți.

Fără niciun avertisment, ascensorul s-a oprit, clătînându-se și făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Genunchii mi-au pocnit la contactul cu podeaua, dar durerea a fost una nedeslușită, în comparație cu amețea care m-a cuprins instantaneu. A fost nevoie să treacă vreo câteva momente pentru ca buimăcea să se risipească și abia atunci mi-am dat seama că liftul încetase să se mai miște.

M-am săltat de jos și, tocmai când mă ridicasem în picioare, ușile s-au deschis lin. Cu gura căscată, am aruncat o primă privire în... iad?

Câtuși de puțin.

De cealaltă parte a ușilor cabinei se întindeau pereți albi, o podea albă și un tavan alb. Albul era strălucitor. Imaculat. Picioarele m-au purtat afară din lift, într-un spațios hol circular din care porneau sute, dacă nu mii, de coridoare. Se auzea muzică. O groaznică melodie veselă, dintre cele care se difuzează în sălile de așteptare și care te înnebunesc dacă ești nevoit să le ascuți mai mult de cinci minute. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Iadul avea un antreu!

Nimic nu păzea holul ăla. Niciun demon nu aștepta să se repeadă la mine, ceea ce mă mira. Pe de altă parte, Cayman mă prevenise că, în iad, nimic nu e ceea ce pare. Poate că pur și simplu nu reușeam să văd demonii. În timp ce

mă învârteam pe loc, căutând pericole ascunse, mi-am dat seama că pe zidurile din preajma fiecărui coridor stăteau prinse plăcuțe aurii cu numele...

- Maică măiculiță! am murmurat.

Numele tuturor demonilor erau clar gravate pe placardele aurii. Pe unele nu le-am recunoscut. Altele mi-au făcut stomacul să se răsucescă și să se îngreuneze. *ABADDON. VINE. MOLOCH. BAEL.* Nu se mai terminau. Drept în fața liftului se afla un culoar cu inscripția ȘEFUL, iar alături era unul care mi-a tăiat răsuflarea.

ASTAROTH.

A fost cât pe ce s-o iau într-acolo, fiindcă ceva dinăuntru mi se dorea să vadă cum trăia efectiv Roth atunci când se afla dedesubt, însă m-am oprit. N-aveam timp pentru așa ceva.

Vizavi de respectivele nume se găsea plăcuța pe care scria ADÂNCURI. Iar pe acea parte, la trei culoare distanță, se vedea numele pe care-l căutam: COSAȘUL.

Inspirând adânc, ca să prind puteri, m-am îndreptat cu pași vioi către intrarea ce purta numele Cosașului și am intrat într-un tunel lung, intens luminat și relativ răcoros. Nu exista nicio fereastră. Niciun miros care să poată fi descris. Aerul era neclintit, dar curat, și totuși firișoarele de păr de corp au început să mi se zbârlească.

Am întins mâna spre o ușă dublă, lipsită de geamuri, însă n-am apucat să fac nimic, pentru că ea s-a deschis în tăcere, dezvăluind o lume pe care n-o mai văzusem niciodată și care m-a întâmpinat cu un val de căldură înăbușitoare, ce m-a lovit drept în față.

M-am oprit la doi centimetri depărtare de ieșire și mi-am mușcat buza. Arăta... arăta așa cum mă așteptasem. Într-un fel. Cerul de deasupra culoarului era de un roșu ars. Nu se zărea niciun nor. Nici soare, nici lună. Doar un roșu închis, cu tente portocalii, ce părea să nu aibă nicio sursă. Izul de sulf și un alt miros pe care nu-l puteam distinge îmi întorceau stomacul pe dos.

Un drum făcut dintr-un soi de piatră despărțea niște clădiri înalte și cenușii. Acestea se înălțau asemenea zgârie-norilor, urcând spre cerul ciudat, cu ferestrele lor întunecate, fără vreun semn de viață din interior.

Privirea mi-a alunecat dincolo de enormele construcții înfricoșătoare, până la masiva structură situată în capătul drumului, la distanță de mai multe străzi. Era cea mai mare dintre clădiri, însă avea o arhitectură asemănătoare cu ceva desprins direct din Evul Mediu. Două turle gemene se ridicau la stânga și la dreapta acoperișului ascuțit, lăsând impresia că era mai degrabă o fortăreață decât o casă. Aducea oarecum cu tabăra în care crescusem.

Am înghițit în sec, știind că acolo trebuia să ajung, pentru că, bineînțeles, nu era ca și cum Cosașul ar fi putut să locuiască într-o căsuță drăguță, cu gard de lemn. O, nu, trebuia să fie un castel gen *Stăpânul inelelor*, aflat taman acolo, jos!

Știind că n-aveam multă vreme la dispoziție și că timpul, în general, funcționa cu totul altfel decât la suprafață, mi-am tras în sus chiloțeei mei de fetiță mare și am părăsit culoarul.

S-a întâmplat numaidecât.

Pe nepusă masă, un fior mi-a încrețit pielea, moment în care i-am simțit pe Bambi și pe Robin plecând de pe trupul meu. Am intrat în panică și am încercat să-i opresc, deoarece mă îndoiam că Robin era pregătit pentru asemenea lucruri, însă n-aveam cum să-i chem înapoi.

Două umbre au ieșit, plutind, de sub bluza mea, alcătuiind două cercuri neregulate. Au tremurat, apoi au căzut pe șoseaua de piatră, împrăștiindu-se într-un milion de sfere minuscule, care au țâșnit una către cealaltă. Micuțele mingi ca de cerneală s-au suit în văzduh, dar n-au mai coborât pe pământ, așa cum ar fi făcut în mod normal.

Punctele s-au rotit și s-au tot rotit, până când s-a format o umbră deasă. În timp ce eu mă zgâiam cu gura căscată, în fața mea prindeau contur picioare, și trunchiuri, și brațe, și *capete!* Preț de o secundă, au fost două pete de ulei negru, cu fason de oameni, după care, cât ai bate din palme, negura a lăsat loc detaliilor.

În fața mea stăteau un băiat și o fată.

Începea să mă doară falca de la cât stătusem cu gura căscată, însă nu reușeam s-o închid. Nu erau doi copii. De fapt, păreau ceva mai mari decât mine, dar categoric făceau parte din specia umanoizilor de sex masculin și feminin.

El era înalt și suplu, cu părul castaniu-deschis căzut peste ochii purpurii. Gol până la brâu, părea întruchiparea șarmului viguros. Un strat subțire de păr roșcat îi acoperea pielea dezgolită. Alături de el stătea o femeie roșcată, ai cărei ochi aveau cam aceeași nuanță de roșu intens ca a părului. Îmbrăcată cu un maiou negru și o pereche de blugi, arăta aproape normal. *Aproape*. Bucăți din pielea ei nu erau tocmai... piele. Mai degrabă niște solzi mărunți, ieșiți în afară, foarte... șerpești.

Oh, Doamne!

Femeia mi-a zâmbit cu veselie.

- Bună, fată, bună!

- Bună, am rostit lent, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Ăăă...

Săltându-și bărbia în semn de salut, tipul a mișcat scurt din nas și pe urmă... și pe urmă din urechi.

- Bună!

Oh, Dumnezeu!

- Am știut eu că te-ai apucat de șmecherii și am avut dreptate!

Întorcându-se către tip, ea a ridicat o mână și i-a arătat degetul mijlociu.

- Ți-am zis! Ți-am zis c-o să vină aici. Ar trebui să te bucuri că sunt cu tine, ca să nu fii mâncat de dragoni. Da, sunt dragoni pe-aici! Și, pe deasupra, nu la fel de simpatici ca Bocănilă.

- Tare deșteaptă mai ești tu! i-a dat el replica sec.

- Ai al naibii de multă dreptate! Tânăra s-a răsucit spre mine. În momentul ăsta el nu-i de prea mare ajutor, de vreme ce abia a intrat în treaba asta. Era nevoie să-l însoțesc.

- Tu ești... Tu ești... Mai că nu mă încumetam să pronunț cuvintele. Tu ești Bambi.

Ea a început să țopăie, bătând din palme.

- Iar tu ești Layla. Și el e Tontălăul.

Tontălăul a oftat.

- Sunt Robin. Știi tu, adevăratul tău spirit. Nu parazitul care trebuie să se întoarcă la tati.

Bambi a pufnit.

- Ce-ar fi să te întorci tu la tine însuși? Hm? Ce-ar fi?

Riposta n-avea sens, dar nici faptul că mă holbam la Bambi și la Robin n-avea sens.

- Deci voi doi... Așa arătați în realitate?

Ea a dat din cap, în semn de încuviințare.

- Da. Când putem, ceea ce, din păcate, nu se întâmplă foarte des. Dar reușim să vorbim între noi chiar și în chip de animale. Pe cale, oarecum, telepatică. Tânăra s-a îmbufnat. Robin ăsta e teribil de plicticos. De fapt, tot timpul n-a făcut altceva decât să doarmă.

El i-a aruncat o căutătură furioasă.

- Pentru că trebuia să-mi încarc bateriile.

- Mă rog! l-a zeflemisit Bambi. Mi-e dor de băieții mei. De Nitro, și Fury, și Thor. Ei sunt distractivi. Bocănilă seamănă cu tine. Alt plicticos care doarme mai mereu, iar când se trezește, e un nătărău morocănos.

Am clipit încet, în vreme ce Bambi își lungea brațele deasupra capului și se întindea. Când maioul i s-a săltat, lăsând să se întrevadă, pentru o clipă, un abdomen încordat, mi-am dat brusc seama că Roth avea o gagică pe el. Pe bune, Roth avea, în tot timpul ăsta, o gagică lungită pe el! Pe multe părți din corpul lui! Iar eu aveam un tip pe burtă!

Roth și Cayman uitaseră să menționeze acest mic detaliu. Un sentiment urât și perfid s-a furișat în sufletul meu, așa că nu m-am putut abține să nu spun:

- Tu stai pe Roth.

- Ăăă, da! Și uneori stau pe tine. Daa! s-a încruntat Bambi. Te-ai lovit la cap sau ceva?

OK. Mi-am închis strâns ochii preț de câteva secunde. Gelozia era ridicolă. Nu puteam fi geloasă pe Bambi, care o fi fost ea o fată sexy, dar își petrecea majoritatea timpului sub formă de șarpe. Un gigantic șarpe în toată regula, ce mânca scârboșenii.

În plus, eu aveam un tip pe mine...

- Oh, Doamne! am gemut, cu ochii la Robin. Ai fost pe mine aseară. Ai fost pe mine...

- Din momentul în care ați început să vă dați jos hainele, eu m-am deconectat total. Tânărul și-a înălțat brațele, strâmbând din nas. Nu voiam să văd niciuna dintre chestiile alea. N-am simțit nimic.

- Eu... Nu existau cuvinte.

- Uite ce-i, a spus Bambi, cât stăm pe trupurile voastre, de cele mai multe ori nu suntem atenți la ce faceți. Bine, mint! Când umblai cu Zayne, eu eram foarte atentă.

Mi-am strâns puntea nasului între degete.

- Deci pisoi? Ei...

- Ei sunt buni de tot. Oh, sfinte Dumnezeule mare, sunt tripleți! a zis Bambi, plesnindu-mă peste mână cu atâta forță, încât m-am clătinat. Tripleți, Layla! Chiar sunt trei la număr!

- M-am prins! am răspuns, masându-mi mâna cuprinsă de usturime. Mersi!

Robin și-a încrucișat brațele la piept, aruncându-și privirea spre cerul portocaliu.

- Am impresia că n-ar trebui să fim aici.

- E nespun de ciudat, am mormăit, încercând să-mi vâr în minte faptul că discutam cu spiritele.

Bambi și-a azvârlit părul ăla purpuriu peste umăr.

- Mie mi se pare extraordinar de încântător. Luând-o înainte cu un aer fălos, s-a întors și a scos limba la Robin. Chiar și când avea chip de om, limba ei tot despicată era. Dar știi ce *nu* mă încântă? Gusturile tale în materie de bărbați. Zău că speram să te cuplezi cu Zayne! Arăta așa de apetisant!

- Deja ai mâncat un Gardian...

- Scumpo, nu la felul ăla de a mânca mă gândesc eu, când sorb din priviri acel mare și blond cocoloș de dulce, dulce iubire.

Eu am făcut ochii mari, în vreme ce Robin și-i dădea peste cap pe ai lui.

- Îmi... ăăă, pare rău că te-am dezamăgit?

Bambi a continuat, ca și cum n-ar fi auzit.

- Îmi plăcea când mă mângâia, ba cred că și ție-ți plăcea, a spus ea, și obrazii mi-au luat foc, pentru că știam exact la ce moment se referea. Dar mă întreb cum s-ar simți dacă ar descoperi exact ce parte a corpului îmi pipăia. Nu era gâtul.

- Dezgustător! a zis Robin.

Ea a chicotit.

- A fost *uluitor!*

OK. Înțelegeam că trebuia să mă concentrez pe chestiunile importante, dar rămăsesem blocată asupra faptului că ei erau acolo.

- Cum e cu putință? am întrebat.

Bambi a deschis gura, însă mi-a răspuns o voce masculină, ce răsuna din spatele meu.

- Ah, ai vorbit ca o adevărată novice! Dă-mi voie să te luminez, micuță neștiutoare! Ori de câte ori spiritele se află în iad, iau automat înfățișarea asta. În mod evident, nimeni nu s-a gândit să-ți spună, deoarece au crezut că n-o să reprezinte o problemă.

Răsucindu-mă, m-am luptat cu imboldul de a da înapoi. Instinctul îmi cerea să mă duc departe, foarte departe de bărbatul înalt care stătea în fața ușilor ce dădeau spre coridor. Ca să fim cinstiți, „înalt“ nu era descrierea potrivită. Probabil că avea aproape doi metri și zece. Un tip de o frumusețe aspră, dacă-ți plac bărbile negre și ochii glaciali.

- Spiritele pot să ia forma asta și la suprafață, a continuat el.

Bambi a chicotit din spatele meu.

- Astaroth mă lasă. Arareori. Dar când o face, e întotdeauna distractiv. Mi-aș dori să-mi dea voie mai des.

Bărbatul și-a arcuit o sprânceană.

- Probabil nu-i cea mai înțeleaptă dintre hotărâri. Vezi tu, a adăugat, îndreptându-și din nou atenția spre mine, spiritele au un foarte slab control asupra impulsurilor și nu acționează în baza niciunui reper moral omenesc.

- Să fiu a naibii dacă nu-i așa! i-a dat dreptate Bambi.

- Noi doi trebuie să stăm de vorbă, mi-a zis bărbatul, ridicând o mână. A pocnit din degete și mai degrabă am simțit decât am văzut că spiritele dispăruseră. Nu-ți face griji. N-au pățit nimic. Mă rog, nu vor păți, dacă se țin departe de flăcările din adâncuri și de orice demon care ar putea fi un pic furios pe Prinț, dar sunt sigur că ăia doi o să creeze mai multe necazuri decât o să întâmpine. Stai liniștită, îți vor fi înapoiăți la plecare.

Am făcut ochii cât cepele, în vreme ce bătăile inimii mi se înteteau. Nu zăream nicio aură în jurul bărbatului, însă dacă aș fi zărit, îmi închipuiam că ar fi fost una întinsă și întunecată. Ființa lui emana forță, o forță supremă. Nu făcuse nicio mișcare în direcția mea, dar eram conștientă că ar fi putut să mă lichideze într-o secundă.

Ar fi putut să ne lichideze pe toți.

- Știam c-o să vii, a continuat, și buzele i s-au curbat ușor deasupra bărbii. Ba chiar mi-am grăbit sosirea din rai, în așteptarea acestui moment. Însă tu n-ai nimic de spus, copilă? La urma urmei, ai vrut să mă vezi. Și iată-mă!

Acela era Cosașul. Domnul cu Coasa.

CAPITOLUL 16

Ulei de rapiță sfințit pe fața mea! Mă străduiam din răsuputeri să n-o iau razna, dar *ăla* era Domnul cu Coasa, și mă *așteptase!* Sigur că mă așteptase, pentru că era cine era și probabil le vedea *pe toate!* Neplăcut gând.

Un tremur de neliniște mi-a străbătut corpul, pe măsură ce un milion de întrebări ieșeau la iveală, întrebări pe care aveam destulă minte încât să nu le rostesc. Deși aș fi vrut. Aș fi vrut să aflu dacă el într-adevăr era îngerul morții. Dacă m-ar fi putut duce numaidecât la Sam? Dacă o cunoștea pe Lilith? Dacă văzuse încotro o luase Elijah, după ce fusese ucis de Lilin? Dar toți ceilalți bieți oameni, ei unde se duseseră? Întrebările tot răsăreau, și trebuia să-mi adun toată voința ca să rămân tăcută.

Cosașul a zâmbit pe deasupra bărbii atent îngrijite.

- Prințul o să fie foarte supărat pe tine când o să te întorci.

- Da.

Era un fapt incontestabil. Speram doar să mă *pot* întoarce. Surâsul bărbatului s-a lășit, dar nu i s-a oglindit în ochi, nici nu i-a îmblânzit trăsăturile. Sinceră să fiu, l-a făcut să pară mai înfiorător.

- Cu atât mai mult cu cât am blocat orice intrare în iad. Nu poate veni după tine. Nu voiam să fim întrerupți. Avem nevoie de un răgaz împreună și, da, posed o asemenea putere, ba încă mult mai multă.

Inima mi s-a răsucit greoaie în piept, și gura mi s-a uscat. „Răgazul nostru împreună“ mă băga în sperieți. Totuși, nu puteam să dau înapoi.

- A trebuit să vin. A trebuit să...

- Știi de ce te afli aici, dar nu vreau să vorbim despre asta. A trecut pe lângă mine, luând-o spre fortăreață. Nu încă.

M-am întors și am pornit după el.

- Dar...

- Dacă ai fi deșteaptă, nu m-ai chestiona. Te rog, spune-mi că ești deșteaptă!

Mâhnită, mi-am înghițit cuvintele pe care aș fi vrut să le rostesc de fapt.

- Îmi place să cred că sunt.

- Atunci o să mă însoțești, a răspuns el, cu o politețe batjocoritoare, azvârlind vorbele peste umăr. Și o să discuți cu mine despre ce subiect vreau eu.

N-aveam idee despre ce altceva, în afară de subiectul Sam, ar fi putut Cosașul să-și dorească să discute cu mine, dar m-am grăbit să-l ajung din urmă.

- Isteață fată, a murmurat, înaintând pe mijlocul drumului pustiu, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Clădirile din jur erau cufundate în tăcere. Păcat, totuși, că n-ai prea mult spirit de observație.

Strângând din buze, pentru a mă abține să spun ceva ce, cu siguranță, aveam să regret, m-am concentrat asupra pietrelor din pavaj. Aveau o nuanță roșiatică.

- De exemplu, ce crezi tu că știi despre mama ta? a întrebat Cosașul, făcându-mă să tresar. Da, Lilith! Despre ea vreau să vorbim. Știi, copilă, că Lilith nu-i un demon? Mă rog, nu tocmai?

Preț de o clipă, am rămas mută.

- E un demon. Toată lumea zice...

- Lumea poate să zică ce-i place, dar asta nu înseamnă că are dreptate, și, uneori, când faptele nu sunt înțelese, adevărul se pierde pe drum, a continuat el, și colțurile gurii i s-au ridicat. Iar adevărul este (faptele arată) că Lilith nu-i un simplu demon.

Treceam pe lângă o construcție asemănătoare cu o colibă, strivită între zgârie-norii înalți și fioroși. Cu coada ochiului, mi s-a părut că zăresc o mișcare în geamul cocioabei, dar când m-am uitat, nu se vedea nimic.

- Nu... nu pricep.

- Am impresia că pricepi foarte puține lucruri. Cosașul rostise insulta cu glas destul de mios. Îi cunoști trecutul lui Lilith, corect? A fost alungată din Eden pentru că era, mă rog, pretențioasă. Plecând de acolo, s-a împerecheat cu demonii și, astfel, a creat o rasă cu totul nouă, însă nimic din toate astea nu s-a petrecut imediat. Oh, nu! Vezi tu, datorită situației

neplăcute în care intrase, Lilith și-a atras simpatia unei ființe foarte puternice. S-a... împrietenit cu un aliat neașteptat, iar când Edenul s-a distrămat, și toți foștii lui locuitori au fost privați de nemurire din pricina păcatului, la fel s-a întâmplat și cu Lilith. Iar noul ei prieten... ei bine, ființei ăleia nu i s-a părut corect ca Lilith să fie... pedepsită încă o dată.

- Cred că pot să ghicesc cine era ființa, am zis, sperând să nu-mi tragă una și să mă trezesc în secolul următor, pentru că mă încumetasem să vorbesc. Șeful?

- Corect. Pe atunci, erau ca doi porumbei pe o cracă destul de șubredă. Șeful nu mai crease niciun demon înainte s-o întâlnească pe Lilith și habar n-avea cum se procedează, dar refuza s-o lase pe Lilith să piară ca o muritoare. Cine știe dacă prinsese cu adevărat drag de ea ori pur și simplu a făcut-o ca să... ca să-i mai arate încă o dată degetul mijlociu barosanului din cer. Până la urmă, motivul nu contează.

Șeful a descoperit că, dacă e înghițit, sângele unui înger primordial care a decăzut oferă, printre altele, și nemurirea. Asemenea sânge i-a fost oferit lui Lilith, iar ea și-a recăpătat imortalitatea. Bărbatul a făcut o pauză, în vreme ce eu rumegam noile informații. Sunt sigur că acum Șeful regretă darul făcut, dar mintea de pe urmă e inutilă.

A zâmbit larg când ne-am apropiat de un pod îngust, făurit din aceeași piatră pe care mergeam. Mirosurile de sulf și de metal au devenit mai puternice.

- Așadar Lilith... nu-i realmente un demon. A fost, mă rog, ce-or fi fost primii oameni, apoi a devenit muritoare, după care a primit sângele unui înger căzut. Încruntătura mi s-a adâncit. Mda, adică... Atunci ea ce naiba e?

Cosașul a săltat dintr-un umăr, uitându-se în jos la mine.

- Ce naiba ești tu?

În ciuda înăbușitorului aer acid, un fior de gheață mi s-a târât pe șira spinării.

- Cred că nu prea știu.

- E interesant cum natura își vede întotdeauna de ale ei, dezvoltând un mecanism de control, propria Lege a Echilibrului. În ciuda faptului că redevenise nemuritoare, Lilith avea o singură slăbiciune - în esență, un buton de oprire. Dacă ar fi născut un copil pe cale naturală, iar respectivul

copil ar fi pățit ceva, asta ar fi terminat-o și pe ea. Dându-ți ție viață, a declanșat până la urmă singura armă care putea, într-adevăr, s-o ucidă. Natura. Ea-i adevărata ticăloasă.

Am făcut ochii mari. Asta însemna că... la moartea mea, ar fi murit și Lilith? *Eu* eram butonul ei de oprire. Uau!

- Drept să-ți spun, n-am înțeles niciodată de ce a decis să-și asume riscul de a te aduce pe lume. Fără supărare!

- Nu m-am supărat, am mormăit. Poate că n-a știut de... buton?

- Oh, sunt convins c-a știut! Aroganța ei rivalizează cu a Șefului, a răspuns Cosașul, și am încremenit, așteptându-mă să-l văd pe Șef că apare în fața noastră și ne face să plătim pentru jignirea adusă. Lilith a crezut că odrasla ei o să fie întocmai ca ea: trădătoare, obsedată de putere și control. Și era un plan șiret: să întrețină relații sexuale cu un Gardian și să lase copilul să fie crescut printre dușmani, astfel încât, la sfârșit, să pună stăpânire pe Gardieni, ba poate și pe Șef. Lilith râvnea la *lume*, de vreme ce simțea că totul i se furase când fusese alungată din Eden. Nu conta că i se acordase din nou viața veșnică și că ar fi putut să găsească o oarecare tihnă. Ea voia răzbunare împotriva întregii omeniri. Mereu și-o dorise și mereu o să și-o dorească. Nașterea ta a fost o urzeală vicleană, dar, în ultimă instanță, o încercare eșuată, căci tu nu-i semeni. Nu în felul acela.

- Nu, am șoptit, pășind pe pod. Nu-mi dădeam seama ce simțeam după ce mi se confirmase că, pentru Lilith, mama mea, nu fusesem decât o unealtă, o armă într-un război interminabil. Furia și dezamăgirea se frământau laolaltă, așa că m-am silit să scot un hohot de râs gutural. Acum nu mai conta ce însemnasem eu pentru Lilith. Nu contase nici înainte. Eu nu sunt ca ea.

- Dar nu ești nici ca Gardienii, sau cel puțin așa gândești.

Cosașul a chicotit încet, oprindu-se pentru a se uita peste marginea de piatră a podului, spre râul care curgea dedesubt. Și ce mai râu era! De un roșu-închis, clocotea și spumega din pricina glodului, făcându-mă să bănuiesc că de acolo provenea duhoarea. Nu voiam să descopăr din ce era, de fapt, alcătuit râul, dar părea gros, deci mă îndoiam că aveam în față o apă.

- O să-ți zic o mică poveste, una la care ar trebui să fii foarte atentă.

Nu eram sigură că mai puteam îndura o altă poveste, însă m-am silit să rămân concentrată. Bărbatul și-a scos mâinile din buzunare și le-a așezat ușurel pe marginea podului.

- Când îngerii au fost trimiși să-i lumineze pe oameni, au eșuat în cel mai splendid fel cu putință. Au cedat în fața răului și a ispitei, au devenit lacomi după mâncare și băutură. Au comis *adulter!* Oprindu-se pentru a rânji, Cosașul mi-a aruncat o privire. Și au fost multe eșecuri, Layla. Atât de multe, încât barosanul din cer și-a dat seama că se confruntă cu o gravă problemă. Îngerii ăia erau puternici, creați după propriile lui virtuți, și erau desfrânați. Puteau să năruie tot ce făurise El, așa că trebuia să li se tragă un perdaf, să fie pedepsiți de către grupul Alfa.

Pierdută într-o parte a istoriei care nu fusese niciodată dezvăluită ori discutată de bunăvoie, ascultam tăcută. În plus, încercam să nu inspir prea adânc, pentru că duhoarea mai avea puțin și mă doboră.

- Câțiva dintre cei căzuți în păcat, primii îngeri trimiși omului, au scăpat de pedeapsă coborând în iad. Șeful i-a primit cu brațele deschise. Ei sunt decăzuții, îngerii primordialii de care alți demoni se tem. Unii îi numesc tot demoni, dar nu sunt și niciodată n-au fost creați de Șef sau zămisliți de un alt demon. Ar fi înțelept să nu uiți de unde provin, a explicat el, ridicându-și bărbia. Umerii i s-au încordat pe sub cămașa simplă, de culoare albă, pe care o purta. Apoi sunt cei care au căzut în păcat, dar și-au primit pedeapsa, acele creaturi pioase care au înțeles că vina le aparține și a căror dragoste pentru creatorul lor era mai mare decât dorința de libertate. Și au fost pedepsiți. Știi cum, Layla?

Numele meu i s-a desprins de pe buze ca o rafală de vânt polar, și m-am cutremurat.

- Nu.

Cosașul s-a întors către mine, rezemându-se de marginea podului cu o încredere în măiestria constructorilor pe care n-o împărtășeam.

- Au fost transformați în piatră.

Am scos un icnet de uimire, copleșită de revelație.

- Pricepi ce vreau să zic. Ochii lui aruncau sclipiri reci. Cei care au căzut însă și-au acceptat pedeapsa, au fost transformați în piatră... și au primit înfățișări îngrozitoare, de fiare, nu doar pentru ca oamenilor să li se

amintească de existența răului, ci ca să le slujească drept lecție concretă celor care ar trebui să fie mai presus de ispită, căci și ei pot să pice în dizgrație.

- Uau! Mă luase cu amețeală. Primii Gardieni fuseseră îngeri căzuți în păcat? Deodată, porecla batjocoritoare pe care le-o dăduse Roth, „avortoni ai raiului“, avea sens. El știa, dar mereu îmi spusese că povestea nu-i aparține, astfel încât s-o poată da mai departe.

- Vreme de multe secole, decăzuții pocăiți au rămas îngropați în piatră, până când grupul Alfa i-a deșteptat pentru a combate populația demonilor, ce se înmulțea cu repeziciune, și Lilinii, creați cu numeroase sute de ani în urmă, a continuat Cosașul, uitându-se iar spre râu. Nu i-au trezit pe toți, Layla. Unii încă dorm. Nici măcar clanul tău nu știe, însă cei care au comis cele mai respingătoare păcate sunt cei încă prizonieri în pedeapsa lor.

- Doamne! am șoptit, gândindu-mă la toate acele garguie care împodobeau fie și numai clădirile din D.C. Tot timpul crezusem că fuseseră pur și simplu sculptate de om.

- Cei readuși la viață au devenit primii Gardieni, dar pedeapsa îi schimbase. De aceea au două înfățișări și de aceea adevărul lor chip se aseamănă tocmai cu creaturile pe care sunt însărcinați să le alunge. Ironic, nu? A zâmbit iar. Sunt sigur că membrii clanului tău își amintesc adevărata lor istorie, însă le-ar plăcea la nebunie s-o dea uitării, nu? Singurele ființe mai arogante decât grupul Alfa sunt Gardienii.

Iată încă un lucru pe care nu-l puteam contesta.

- Toate astea sunt fascinante, dar...

- De ce ți le istorisesc, trecutul mamei tale și al speciei care te-a crescut ca pe unul de-ai lor? Tu vrei ceva de la mine, dar eu vreau să înțelegi ce ești. S-a împins de lângă marginea podului și m-a privit drept în față, de la nici treizeci de centimetri distanță. Stai înaintea mea, ghemuindu-te ca o fetiță neajutorată.

Părul de pe ceafă mi se zbârlise iar.

- Pentru că ești... ești Domnul cu...

- Știi ce sunt. Eu măcar pot să spun asta. Tu, nu.

- Da, m-am prins, dar...

El a ridicat fulgerător o mână și m-a apucat de gât. Până să-mi dau seama, trăsesem aer în piept pentru ultima oară. Năpădită de groază, mi-am dus brațele în sus și m-am agățat de mâna enormă. Mi-am silit corpul să se transforme, dar Cosașul a zâmbit, săltându-mi tălpile de pe sol.

- Nu te poți transforma. Nu aici. Cayman nu ți-a zis asta? Demon neghiob, tinde să omită informații importante. Tu nu aparții acestui tărâm, copilă, așadar aici nu-ți poți lua adevărata înfățișare, a adăugat bărbatul, ridicându-mă mai sus. Aș putea să-ți frâng gâtul într-o clipă, și ai idee ce s-ar întâmpla?

Aș muri.

Nu că aș fi putut să rostesc cuvintele, fiind ocupată să conserv oxigenul care-mi mai rămăsese în plămâni, adică nu prea mult. Pieptul mă ardea, și inima îmi bătea cu înverșunare.

- Te-ar durea. Ți-ai pierde cunoștința, dar nu, n-ai muri, a urmat el, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Sincer să fiu, nu te-ar omorî decât un pumnal de fier în inimă sau decapitarea. Vorbele lui răzbăteau prin negura dogoritoare, însă nu prea aveau noimă. Focul? Nu. Căderea de la etajul o sută? Nu poate să teucidă. Eviscerarea? Nu. Odată ce vei pricepe asta, vei fi mai puternică și mai aprigă decât orice Gardian de pe fața pământului, așa încât până și demonii de Nivel Superior își vor lua picioarele la spinare în prezența ta.

Deodată, și-a slăbit strânsoarea. Am căzut pe pod și m-am împleticit, izbindu-mă de marginea de piatră. Aceasta s-a spulberat precum cenușa sub greutatea mea, prăvălindu-se în apa groasă de dedesubt. M-am clătinat pe muchie, fluturându-mi brațele.

Cosașul m-a prins de o mână și m-a tras de pe buza podului, lipindu-mă de pieptul lui. Contactul fizic total semăna cu îmbrățișarea unui om de zăpadă. A unui om de zăpadă psihopat! Fiori de gheață m-au cuprins, și am răsuflet zgomotos, apoi am înghițit cu lăcomie aerul, formând un nor de abur în dreptul buzelor.

- Acum înțelegi ce-am încercat să-ți demonstrez, care era scopul tuturor poveștilor mele? Tu nu ești un demon. N-ai fost niciodată un demon, fată prostuță!

CAPITOLUL 17

„Tu nu ești un demon.“

Am încetat să mă zbat în căutare de aer și m-am uitat țintă în ochii lui reci. Istorisirile despre Lilith și despre Gardieni mă zguduiseră, dar acum rămăsesem perplexă, pentru că pur și simplu nu-mi venea să cred.

- N-are nicio noimă, am spus, gâfâind.

- De ce? Fiindcă membrii clanului tău te cred demon? Fiindcă Prințul nu ți-a zis niciodată altceva? Asta știe de la Șef, căci dacă demonii de Nivel Superior ar afla ce-a făcut Șeful pentru Lilith, cu mulți ani în urmă, n-ar fi fericiți. Niciunui demon nu-i place gândul că Șeful a acordat favoruri și încă le acordă. Ei toți te simt ca pe un demon, numai pentru că semeni cu unul dintre cei dintâi îngeri căzuți. Strânsoarea lui era puternică, la limita cruzimii. Dacă ai fost atentă la povestea mea, poți să înțelegi încotro mă îndrept cu raționamentul.

Unele părți ale corpului îmi înghețaseră din pricina contactului cu el, așa că, pentru moment, nu înțelegeam nici de-a naibii.

Cosașul și-a lăsat capul în jos și am înțepenit când gura i s-a oprit la doar doi centimetri de a mea.

- Tu erai în parte Gardian și în parte ce naiba o fi fost Lilith când te-a născut, ceea ce făcea din tine ceva complet diferit. Sângele de Gardian pe care-l aveai slăbise orice moștenire primită de la Lilith. Erai tot atât de muritoare ca oricare dintre ei, nici pe departe la fel de puternică, singurul tău talent fiind un sărut ucigător, însă nenorociții ăia de vrăjitori... A început să râdă, iar răsufierea lui glacială mi-a trecut pe lângă buze, făcându-mă să tremur. Cei care o venerează pe maică-ta. Ei ți-au dat ceva de băut, nu? După ce ai fost înjunghiată, și Prințul te-a salvat în chip eroic? Smulgându-te

fulgerător și cu destulă pricepere din ghearele mele. Nu-i așa că ți-au dat ceva?

- Da, am scrâșnit. N-am știut ce era. Mă rog, Roth n-a știut...

- Dar acum poți să ghicești? Să-mi dovedești c-ai fost atentă la mica mea lecție de istorie?

Sângele îmi vuia în cap. Știam unde voia să ajungă, dar nu puteam să dau crezare ideii că primisem sângele unuia dintre cei dintâi îngerii căzuți. În primul rând, era teribil de scârbos. În al doilea rând, eu...

- De ce să fi făcut ei asta? De unde l-au avut?

- E treaba lor să răspundă. Genele bărbatului au coborât, umbrindu-i ochii. Dar fapta vrăjitorilor... a redus la zero sângele de Guardian din tine. Acum... ești cu totul altceva.

Mi-am amintit cum îmi spusese Danika și Zayne că lăsam impresia unui demon de Nivel Superior, însă discuția cu ei avusese loc înainte ca vrăjitorii să-mi dea respectiva... fiertură. Totuși, lucrurile începeau să se lege. Roth avusese parțial dreptate. Încă mă maturizam și, de vreme ce eram ceva ce nimeni nu se aștepta să fiu, ființa pe care o simțeau Gardienii putea să fie ființa în care mă transformam. În plus, de când băusem chestia aia, un demon fugise de mine și, într-adevăr, arătam altfel.

- Oh, Doamne! am murmurat, uitând cine mă ținea. De-asta am *pene* pe aripi!

Buzele Cosașului au tresărit.

- Printre altele.

- Sunt... sunt nemuritoare?

El mi-a dat drumul și a făcut un pas înapoi, dar eram atât de zăpăcită, încât abia dacă am sesizat căldura care mi se furișa încet înapoi în trup.

- La fel de nemuritoare ca orice creatură ce nu poate fi ucisă decât în cele două feluri pe care le-am pomenit mai devreme. Din clipa în care ai consumat sângele celor dintâi, ai devenit ceea ce grupul Alfa ar numi o „monstruozitate“. Dar ei pierd din vedere faptul că, până la urmă, numai tu poți împiedica evenimentele care stau să vină.

Uluită de tot ce-mi spusese, am ridicat o mână tremurândă și mi-am dat la o parte șuvițele rebele de pe față. Venisem acolo pentru a recupera sufletul lui Sam și ajunseseam să descopăr că tot ceea ce părusem a ști despre

viața mea, despre identitatea mea era greșit. Din nou. O parte din mine habar n-avea ce să creadă despre asta. Cealaltă parte deborda de bucurie, datorită dulcii revelații. Reacție incredibil de egoistă, desigur. Dar măcar pe viitor nu mă păștea riscul să merg sprijinită de un cadru, alături de un Roth care nu știa ce-i bătrânețea.

- Ești ca Lilith: absolut unică. Ceva ce n-ar trebui să existe, dar există. La fel e și Lilinul. N-ar trebui să existe, însă tu... tu-l poți opri.

Privirea mi s-a îndreptat spre el, în timp ce-mi lăsam mâna în jos.

- O să-l opresc.

- Zău? Cosașul și-a înclinat capul într-o parte. Pentru că, de când s-a arătat, n-ai făcut altceva decât să-ți jelești prietenul, să te îmbufnezi, să-ți îngădui dramolete sentimentale la care, în mod normal, m-aș fi așteptat numai din partea unei jalnice adolescente umane, și să renunți la feciorie.

Am dat înapoi brusc și încordarea a pus stăpânire pe mușchii mei.

- Ce?

- Cred că m-am exprimat limpede. Bărbatul a pornit cu pași lungi spre mine și, de data asta, n-am mai bătut în retragere, deși încă mă durea gâtul după ultima încercare de a-mi susține punctul de vedere. Trebuie să-l oprești pe Lilin, dar, în realitate, tot ce-ai izbutit să faci a fost să-ți pierzi virginitatea. Cu toate astea, presupun că se cuvin niște felicitări. La urma urmei, e o piatră de hotar. Te rog, transmite-i Prințului urările mele de bine!

Rușinată și mânioasă, am simțit cum îmi cade falca.

- Nu-i adevărat!

- Nu? Cosașul și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un râs întunecat. Spune-mi, ce altceva ai reușit să faci?

Am deschis gura, gata să turui toate treburile la care lucrasem (la care *noi* lucraserăm), dar, de fapt, singurele pe care uitase să le menționeze erau încercările noastre ratate de a lua urma Lilinului, sfârșitul lui Elijah și noul meu tatuaj, în prezent plecat să facă Dumnezeu știe ce împreună cu Bambi, care, apropo, nici n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Încolțită din punct de vedere verbal, am rostit primul lucru care mi-a venit pe limbă.

- Eu n-am cerut nimic din tot ce se întâmplă!

Din clipa în care cuvintele mi-au scăpat printre buze, mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Pe lângă faptul că nu prea îmbogățea discuția, replica era, poate, cea mai copilărească pe care o dădusem vreodată. Iar asta spunea ceva!

Cosașul mi-a zâmbit de sus.

- Nimeni nu cere vreodată ceea ce primește de la viață. Nu ești nici pe departe specială.

Mi-am coborât privirea spre ghetetele lui, după care am închis strâns ochii. Doamne, mare dreptate avea! Indiferent ce se petrecea în viața mea, nu mă străduisem îndeajuns să opresc răul la crearea căruia ajutasem fără să vreau, pe vremea când Paimon își începuse ritualul, în tentativa lui de a o elibera pe Lilith. Și, drept urmare, mai mulți oameni nevinovați aveau să moară. Nu știam precis ce altceva aș fi putut să fac, dar, în mod evident, mai erau lucruri de făcut.

Inspirând adânc, mi-am ridicat capul și i-am susținut privirea.

- Ai dreptate. N-am muncit destul, dar voi face orice ca să-l opresc pe Lilin.

Pupilele lui au scăpărat într-un fel ciudat, ca și cum ar fi avut propria sursă de lumină.

- Orice?

- Orice, am repetat, deși vorbele nu schimbau motivul pentru care eram acolo. Dar n-o să uit de Sam. Sufletul lui se găsește aici, unde nu își are locul.

Cosașul s-a mișcat încă o dată cu viteza fulgerului, însă eu am făcut un salt înapoi și-am întins brațul, ca să-i blochez încercarea de a mă înhăța iar de gât. Mâna îmi zvâcnea de durere, și probabil că urma să se învinețească, dar tot era mai bine decât să am vânătăi în jurul gâtului.

Bărbatul s-a retras și mi s-a părut că zăresc o licărire aprobatoare în privirea lui.

- Poate că tot nu pricepi care-i miza. Apoi, fără niciun avertisment, m-a prins de mijloc și, în secunda următoare, nu mai eram pe pod. Stăteam într-un fel de clădire, iar în fața noastră se înălța un zid de foc. O căldură dogoritoare se prelingea din peretele arzător, în vreme ce flăcările care trosneau atingeau podeaua și tavanul, dar cumva, asemenea celor din lift, nu se răspândeau.

Derutată de subita schimbare, m-am retras, poticnindu-mă, și m-am ciocnit de Cosaș. M-am smucit în lături, însă nu suficient de mult, căci un braț puternic mi s-a încheștat în jurul taliei, trăgându-mă îndărăt. Aerul mi-a țâșnit afară din plămâni.

- Cred că trebuie să cunoști pe cineva, mi-a zis el la ureche, cu glas scăzut.

Flăcările au pulsat, au căzut din plafon și, dispărând în dușumea, au dezvăluit ceea ce se afla în spatele lor. Era o încăpere, un soi de dormitor, cu un pat uriaș, bogat împodobit, și o podea simplă, din piatră, acoperită de blănuri luxoase. Mai existau o măsuță, două scaune, ba chiar și un televizor. Un râs isteric a început să clocotească înăuntrul meu când mi-am amintit ce-mi zisese Roth despre primirea care li se făcea acolo nou-veniților. În tavan era înfipt un piron gros, din oțel, legat de un lanț ce cobora pe lângă zid. Privirea mi-a alunecat pe toată lungimea lanțului, până la gâtul unei femei care aștepta în dreapta, cu șoldul zvelt rezemat de perete.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, purta o rochie străvezie, care lăsa să i se vadă întregul corp, de la guler până la tiv, și fiecare părticică întunecată dintre ele. Femeia, cu părul ei așa de blond, încât părea aproape alb, și cu irisurile colorate într-un cenușiu spălăcit, era de o frumusețe izbitoare, cu atât mai neobișnuită datorită ochilor migdalați și a buzelor roșii, voluptuoase.

Iar buzele alea roșii s-au curbat într-un surâs îngâmfat. Pe urmă au vorbit cu o voce la fel de străveche și de greoaie precum blănurile ce acopereau podeaua.

- Ei bine, era și timpul.

- Lilith! am șoptit.

CAPITOLUL 18

Pentru prima oară în viață, stăteam în fața lui Lilith, mama mea, care acum era o ființă vie, în carne și oase. Nu știu de ce descoperirea acestui fapt mă zdruncina cel mai tare, dar, în mintea mea, ea fusese mereu mai degrabă un mit decât ceva palpabil.

Înăuntrul meu simțeam un soi de dezgust din pricina lanțului ce-i înconjura gâtul subțire. Aveam un sentiment ciudat, de legătură familială. La urma urmei, orice s-ar fi întâmplat, ea era mama mea, pe care o țineau înlănțuită. Nu-mi plăcea. Nici sentimentul nu-mi plăcea și nu știam ce să pricep din toate astea.

- „Mamă“ ar fi fost un salut mult mai potrivit, a zis femeia cu un glas ce-mi crea senzația că o mie de Bambi mi se târau pe sub piele. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă aștept la asemenea bunăvoință din partea ta.

Am clipit la auzul insultei, nu foarte subtile.

Păi, atunci...

Lilith mai mult a plutit decât a mers până în mijlocul încăperii. Nu eram convinsă că picioarele ei atingeau măcar în treacăt piatra de pe jos.

- Ea ce caută aici? Nu cred c-a venit să mă elibereze, nu cu tine de față.

- Știi că tu n-o să fii eliberată niciodată, i-a răspuns Cosașul, pe un ton acid. Indiferent ce crede Lilinul, timpul pe care îl ai de petrecut în iad nu-i câtuși de puțin limitat.

O schimbare i-a cuprins chipul, împlânzindu-i frumusețea nepământeană.

- Fiul meu? Îmi aduci vești despre el?

Suspiniul din vocea ei a fost ca un șut în piept, care m-a deșteptat.

- Fiul tău? Te referi la chestia aia nebună, care umblă încoace și încolo pe pământ, făcând prăpăd?

Ochii ei deschiși la culoare s-au îngustat, rămânând ațintiți asupra mea.

- Cel despre care vorbești e fratele tău. Fii mai respectuoasă!

- Fratele meu? am pufnit. S-o crezi tu.

Lilith a scuturat din cap, legănându-și buclele lungi ce-i încadrau chipul.

- Nu poți să negi realitatea. El e o parte din tine. Tu ești o parte din mine.

Noi trei suntem legați.

Am încremenit.

- Eu nu sunt o parte nici din tine, nici din el.

Lilith și-a ridicat bărbia.

- Mereu ai fost o mare dezamăgire pentru mine, a spus ea, și nu m-am putut abține să nu tresar. Îmi făcusem atâtea speranțe cu tine! Urma să fii cea care nu doar să mă elibereze, ci să se și înalțe laolaltă cu mine. Noi două am fi schimbat lumea, dar în schimb...? A făcut o pauză, ridicându-și mâinile. M-am ales cu asta. Tu nu mă respecti. Nu îmi faci cinste.

- Uau! am murmurat, trăgând cu șovăială aer în piept. Pur și simplu, uau! Ai ținut vreodată la cineva? Ai iubit?

- Iubire? Femeia a strâmbat din nas a dezgust.

- Paimon te-a iubit, am continuat.

Ea și-a dat ochii peste cap.

- Prostul ăla! N-a reușit să mă elibereze și, din cauza lui, toți mă păzesc acum cu puțin prea multă atenție. Nu există iubire și, te rog, nu demonstra un nou nivel de idioțenie, polemizând cu mine! Mai întreb o dată, a zis Lilith, uitându-se către Cosașul care continua să mă țină din spate. Ce caută ea aici?

- Întrebările o să le pun eu. Bărbatul nu slăbea strânsoarea în care-mi ținea mijlocul, ca și cum s-ar fi așteptat să mă reped în față și să smulg lanțul din tavan. Degeaba își făcea griji. N-avea să se întâmple așa ceva. Îl chemi înapoi pe Lilin? Știi că ești în stare. Chiar și din celula asta, poți să oprești cele ce se petrec.

- De ce n-o poți obliga? am întrebat.

Cosașul mai că n-a mârâit.

- Nu-i atât de simplu.

Lilith ne-a săgetat cu privirea pe amândoi, după care și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un râs gutural.

- E o întrebare serioasă? Îmi ceri să-mi opresc fiul? Când și-a lăsat capul în jos, în ochii ei s-au ivit luciri ca de oțel. Dacă nu poate fi cum vreau eu, atunci abia aștept distrugerile cu care o să copleșească omenirea. El o să înfăptuiască singurul lucru care mie nu mi-a izbutit: sfârșitul.

- De ce? am discutat-o eu. De ce ți-ai dori sfârșitul? E un scenariu în care nimeni nu iese câștigător. Nici măcar tu.

- De ce?! Consternarea i-a inundat chipul. Tu nu știi ce-am îndurat? Mai întâi „grație“ celui care m-a creat și pe urmă din partea oamenilor? N-ai idee ce-am pierdut? Am fost privată de libertate iar și iar! Dreptul de a alege mi-a fost aruncat la gunoi! M-au alungat din Eden și m-au lăsat să mă descurc singură, într-o lume întunecată, plină de orori! Habar n-ai prin ce-am trecut. Să nu îndrăznești să mă întrebi „de ce“!

- Ai suferit, a spus calm Cosașul. La fel au făcut și numeroasele suflete pe care le-am revendicat din pricina faptelor tale.

Ea a râs cu amărăciune.

- Și nu regret absolut nimic. Apoi și-a coborât ochii spre mine. Mă rog, poate doar câteva chestii.

Șocată, am trântit primele cuvinte care mi-au venit în minte.

- Sunt fiica ta!

Trăsăturile i s-au încordat.

- Atunci cinstește-mă!

- Nu pot, am șoptit, cu voce gătuită. Nu dacă cinstirea ta înseamnă moartea a milioane de oameni.

- În cazul ăsta, am terminat aici.

- Așa-i! a murmurat Cosașul.

Zidul de flăcări s-a ridicat din nou cu o bubuitură ca de tunet și, deodată, nu mai eram acolo. Reveniserăm pe pod, unde bărbatul m-a eliberat din strânsoare. Împleticindu-mă, m-am îndepărtat de el și am luat-o către marginea podului.

Preț de câteva momente, m-am holbat la apa de jos, simțindu-mă scârbită și... mâhnită. Exista o rană acolo, una pe care îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții ignorând-o sau prefăcându-mă că n-avea importanță. Dar avea și mă durea. Orice ar fi fost Lilith, era mai întâi mama mea și nici ea, nici tatăl meu nu ținuseră vreodată la mine.

- De ce m-ai dus la ea? În afară de a-mi dovedi că nu-i sunt și niciodată nu i-am fost dragă?

- Poate că a părut un gest crud, dar trebuia să vezi cum e Lilith în realitate, deoarece asta îți arată adevărata natură a Lilinului. Niciunul din ei n-o să se schimbe pentru nimic în lume. Oricâte argumente raționale ai aduce și oricât ai negocia. E musai ca Lilinul să fie oprit.

- Știu. Nu era nevoie s-o cunosc, ca să înțeleg.

Obosită de tot ce-mi zisese Cosașul și de întâlnirea cu mama, pentru care fusesem o atât de mare dezamăgire, m-am întors cu fața spre el.

- Vreau sufletul lui Sam. Tu îl poți elibera, astfel încât să ajungă acolo unde îi e locul, iar eu o să opresc Lilinul. Dar vreau ca sufletul lui să fie liber.

Bărbatul s-a uitat la mine, cu un aer nepăsător.

- Nu pot face asta.

Pregătită sufletește pentru un asemenea răspuns, mi-am încleștat mâinile, ca să nu-i trag una și să descopăr cât de ușor i-ar fi fost să mă stârpească, în ciuda nemuririi mele, proaspăt descoperite.

- Te rog! El nu merită așa ceva. *Te rog!* O să fac orice vrei tu.

- N-ar trebui să oferi nimănui un astfel de târg. Privirea lui n-avea pic de răutate în ea și totuși m-au trecut fiorii. Cu atât mai puțin mie, căci s-ar putea să-ți cer ceva ce nu ești dispusă să-mi dai.

Fiorii m-au cuprins iar.

- Trebuie neapărat să fac asta pentru el. Tu nu pricepi. Sam a fost un om bun. Un om cu adevărat bun. Sufletul lui era aproape pur. Nu merită o veșnicie de chin.

- Nu te contrazic, însă n-am ce face.

Mâinile au început să-mi dărdâie și le-am lăsat să-mi cadă pe lângă corp.

- Nu! Am aflat că poți. Tu controlezi sufletele care au trecut în lumea cealaltă. Ești...

- Știu ce sunt, fetiço, după cum ți-am mai spus! s-a răstit el, indiferența de pe chipul lui amestecându-se treptat cu furia. Și știu că nu pot să eliberez ceea ce nu am.

Frustrarea se revărsa din glasul meu.

- Atunci la cine e sufletul lui? Pe cine trebuie să implor? Pentru că sunt gata să implor.

- Nu înțelegeți. Cosașul a scuturat din cap, aproape cu tristețe. Sufletul lui nu mai e. Reușești să pătrunzi vorbele mele? În ciuda spuselor lui Lilith, tu și Lilinul sunteți două ființe cu totul diferite.

- Ce? am șoptit și, dintr-odată, inima mea s-a apucat să bată prea repede. Înțelegeam ce-mi zicea, dar îmi doream să mă înșel. Aveam nevoie să mă înșel. Buza de jos îmi tremura. Unde-i sufletul lui?

- Lilinul l-a *mistuit*, fetițo! Și știi foarte bine. Cum altfel ar fi putut să ia forma lui Sam sau a oricui altcuiva? Când Lilinul înghite un suflet, lucrurile se petrec altfel decât atunci când sufletul ar fi smuls. De aceea orice Lilin, fie și unul singur, e incredibil de periculos.

Groaza m-a doborât. Nu! Nu! Nu! Nu știam. Nu aveam un manual de utilizare a Lilinului, care să explice treburile astea. Crezusem că mai rămăsese o parte din esența lui Sam, iar aceea fusese trimisă în iad. Crezusem că abilitățile Lilinului erau ca ale mele. Nu îngăduisem niciunei alte idei să-mi treacă prin minte.

- Îmi...? Abia dacă izbuteam să articulez din pricina nodului de emoții amare ce mi se forma în gât. Îmi spui că nu poți să faci nimic?

- N-am ce suflet să eliberez, mi-a răspuns el încet.

- Oh, Doamne! Am închis ochii și m-am întors cu spatele, în vreme ce dezamăgirea și o durere nestăpânită îmi tăiau răsuflarea. Nu era cinstit! Absolut deloc. Sam nu făcuse niciun rău nimănui, iar acum efectiv... Încetase să mai existe? Unii ar fi ajuns la concluzia că era mai bine decât o eternitate în suferință, dar, pentru mine, era mai rău. Era mai rău că tot ceea ce fusese Sam, tot ceea ce făcuse vreodată, pur și simplu nu mai conta. Prietenul meu dispăruse, fără să mai rămână nimic din el în lumea noastră sau în oricare alta, ceea ce era cât se poate de nedrept.

Și ce naiba urma să-i spun lui Stacey? Vestea... vestea ar fi distrus-o, însă cum aș fi putut s-o mint, știind ce știam? Totuși, preferam să iau povara pe umerii mei, în loc s-o fac să îndure aflarea adevărului.

- N-am zis că nu se poate face nimic.

Am deschis brusc ochii și m-am răsucit spre Cosaș.

- Ce?

- Lilinul a înghițit sufletul, așa că respectivul suflet se află în el, alături de oricare altul înghițit. Nu e totul pierdut.

Timp de o secundă, n-am îndrăznit nici să respir, după care mi-am pierdut cumpătul.

- Ce-ar fi să începi discuția cu partea asta, în loc să mă lași să cred că Sam pur și simplu a dispărut?

- Ce-ar fi să-ți măsoari tonul? mi-a dat el replica, pe un ton aspru.

Fiecare dram din ființa mea ar fi vrut să se dezlănțuie împotriva lui, dar m-am silit să mă liniștesc, pentru că el deținea toate informațiile.

- Îmi pare rău! am rostit în silă. Numai că Sam e foarte important pentru mine.

Cosașul și-a arcuit o sprânceană.

- Văd. Încrucisându-și brațele la piept, m-a țintuit cu privirea. Noi doi ne dorim același lucru. Tu vrei să eliberezi sufletul lui Sam, iar eu vreau ca Lilinul să fie oprit. Cred că oamenii ar numi asta „doi iepuri dintr-un foc“. Omoară Lilinul! Sam va fi liber, împreună cu toate celelalte suflete înghițite.

- S-a făcut! Nicio clipă de ezitare.

- Te previn că nu va fi atât de ușor. Sufletele nu rezistă la infinit într-o astfel de capcană.

Sam lipsea de ceva vreme.

- E prea târziu pentru el?

- Nu, a răspuns Cosașul, și l-am crezut pe cuvânt, fiindcă era cine era. Dar n-ai mult timp la dispoziție. Din diverse motive.

Am dat din cap, în semn de încuviințare, nu doar agățându-mă de speranța că-l mai puteam ajuta pe Sam să găsească liniștea meritată, ci și înțelegând perfect că, din momentul în care aveam să ajung pe pământ, trebuia să-l găsesc pe Lilin.

- Să nu dai greș! Nu-i în joc doar sufletul prietenului tău, a adăugat bărbatul, și o rafală de vânt înghețat a gonit căldura apăsătoare. Dacă Lilinul își vede nestânjenit de treabă în continuare, o să intervină cei din grupul Alfa. Ei vor șterge toți demonii și toți Gardienii de pe fața pământului, caz în care iadul va fi obligat să se răzbune. Ar fi cu neputință să stea deoparte și să îngăduie așa ceva. Șeful le va da frâu liber celor patru călăreți.

Am înghițit în sec.

- Presupun că nu te referi la niște călăreți de genul celor care participă la derbiul din Kentucky.

- Nu. Cosașul nu părea amuzat. Aceștia vor veni pe spinările cailor și vor aduce cu ei apocalipsa. Miliarde vor muri, Layla, iar pământul va fi nimic. Numai Lilith și Lilinul ar fi în stare să vrea cu tărie așa ceva. Eu, unul, nu. Nici Șeful, nici Barosanul din Cer. Niciunul dintre noi nu-și dorește apocalipsa, pentru că *toți* am porni la război.

- Nici nu-i mare brânză sau vreo chestie! am mormăit, oftând. Trebuie doar să împiedic apocalipsa!

Buzele i-au tresărit într-un rânjel, însă acesta a dispărut atât de repede, încât puteam bine mersi să cred că mi s-a năzărit.

- Spre deosebire de mama ta, eu am încredere în tine, Layla. Dar ține minte un lucru: până la urmă, fiecare plătește prețul cu sânge!

CAPITOLUL 19

Bambi și Robin mi-au fost înapoiați chiar înainte să fac cale îtoarsă pe coridorul devenit cu mult mai răcoros. De cum au apărut, au și început să se ciondănească. Din ce pricină, nu știu precis, fiindcă pe mine mă rodeau toate cele spuse și arătate de Cosaș.

Copleșită, nu le-am simțit pe spirite reluându-și înfățișările de animale și lipindu-se de mine, nici n-am reținut prea multe din drumul de întoarcere la lift ori din călătoria până la suprafață. Gândurile încă mi se învârteau într-un cerc vicios, când ușile ascensorului s-au tras, din nou, în lături.

Doi ochi scânteietori, de culoarea chihlimbarului, i-au întâlnit pe ai mei și, până să scot o vorbă sau să-i zic cât de ușurată eram să-l văd, Roth s-a ivit în fața mea. Cu trăsăturile feței încordate de o furie abia stăpănită, el a intrat valvârtej în cabina liftului.

- Ai fost rănită? m-a întrebat.

- Ce? Nu.

- Vătămată în vreun fel pe care să nu-l pot vedea?

Când am scuturat din cap, o parte din încordare, fie și numai un strop din ea, s-a mai risipit. Am dat să ridic mâinile.

- Eu... Mi-am sfârșit vorba într-un scâncet, căci Roth m-a luat pe sus. O secundă mai târziu, mă legănam prin aer. Am scos un geamăt în momentul în care mijlocul mi s-a izbit de umărul lui. Din instinct, l-am apucat de cureaua care-i cuprindea șoldurile. El s-a răsucit pe călcâie și, în vreme ce ascensorul pleca vâjâind, a intrat în foaier.

- Roth...

- Nici vorbă! a mârâit el.

L-am strâns mai tare, în timp ce înainta cu pași mari.

- Lasă-mă jos!

- Asta n-o să se întâmple!

Demonul a cotit pe holul ce ducea către scară și atunci am săltat capul. Foaierul rămăsese gol, cu excepția prezenței lui Cayman. Acesta stătea în dreptul canapelelor și al fotoliilor, iar chipul lui, de obicei arătos, era desfigurat de mai multe vânătăi purpurii și roșietice.

Habar n-aveam că demonii se puteau învineți.

Cayman mi-a zâmbit larg, însă părea chinuit de durere.

L-am plesnit pe Roth peste șale, încercând să-i atrag atenția.

- Lasă-mă jos! Acum!

Când am văzut că nu-mi răspunde, am început să dau din picioare, dar brațul pe care-l avea liber mi-a prins genunchii ca într-o menghină.

- Roth!

- Nici vorbă! a repetat el, iar ușa dinspre casa scării a zburat în lături, trântindu-se de peretele din ciment.

Am tresărit când bubuitura s-a auzit cu ecou.

- Să nu mai scoți un cuvânt până n-ajungem sus.

Am rămas cu gura căscată.

- Nu-mi spune mie să tac!

El a scos un hohot de râs posomorât, lipsit de orice veselie.

- Tocmai ți-am spus, piticot!

Consolându-mă cu gândul că mă așteptasem ca el să fie supărat, că mânia lui era, probabil, consecința grijilor pe care și le făcuse pentru viața mea, m-am străduit să-mi păstrez rațiunea. De fapt, nu-mi doream decât să-l iau la șuturi. Știu că ești furios...

Brațul care-mi cuprindea picioarele m-a strâns mai tare.

- N-ai idee cât de furios sunt. Absolut nicio idee.

Am închis bine ochii și am început să număr până la zece. Am ajuns la cinci.

- OK. Înțeleg. Dar nu-i nevoie să mă cari pe scări!

În loc să-mi răspundă, el și-a înviorat mersul, scuturându-mă în timp ce urca treptele, două câte două. Când am ajuns la cel de-al patrulea sau al cincilea palier, deja mă săturasem. Pricepeam că se enervase, dar situația era ridicolă.

Folosindu-mă de puterea pe care știam c-o aveam, mi-am înălțat mâinile și l-am prins de umeri, împingându-mi simultan greutatea înapoi. Mișcarea l-a luat prin surprindere, iar brațul i s-a slăbit suficient, încât să mă pot smulge din strânsoare.

M-am prelins pe bustul lui în jos, iar contactul mi-a trimis un val de fierbințeală prin vene. Nu l-am luat în seamă și m-am retras, punând imediat o distanță între noi, probabil unul dintre cele mai istețe gesturi pe care le făcusem până atunci.

Roth *era* furios!

Mânia i se revărsa din fiecare celulă a corpului său puternic tensionat și scăpăra în spatele privirii auri. Pielea i se subțiasse, dezvăluind nuanța mai închisă, aflată dincolo de carne. Am făcut ochii mari. Nu de teamă, căci niciodată nu m-aș fi temut de el, ci pentru că pe chipul lui citeam mai mult decât furie. Citeam o neliniște pură. Da, părea înverșunat, însă părea și că nu se mai așteptase să mă revadă vreodată.

- Roth, am spus cu blândețe și, la auzul numelui său, ochii i s-au închis strâns. Știu că ești necăjit. Îmi pare rău, dar a trebuit să cobor acolo și mi-am dat seama că nu era înțelept pentru tine să...

- Da, hai să vorbim despre înțelepciune! Glasul îi răsună în casa scării. Măcar ai idee cât de mult ai riscat ducându-te jos? Ce noroc incredibil ai că te afli aici, fără nicio zgârietură?

- Da, dar...

- Nu-i niciun *dar* în povestea asta, Layla! Sunt, însă, nenumărate chestii extrem de perverse și de sucite care ți s-ar fi putut întâmpla. Și pentru ce?

- Pentru ce? Știai că voiam să-l ajut pe Sam. Că n-aveam cum să...

- Aș fi putut să te ajut, dacă mi-ai fi permis! Ochii lui aruncau fulgere de un chihlimbariu intens. Știu ce poate să se petreacă acolo, dedesubt, și nu mi pasă ce ți-a zis Cayman, era imposibil să fii pregătită. O mulțime de demoni ar fi putut să te răpească și să-ți facă lucruri care te-ar fi determinat să cerșești moartea.

Gândul mi-a dat fiori, însă m-am silit să vorbesc ca și când aș fi fost stăpână pe situație.

- N-am pășit nimic, Roth. Sunt bine...

- Eu n-aveam de unde să știu, nu-i așa? După ce ticălosul ăla mi-a rupt gâtul, m-am trezit, iar tu erai dispărută, Layla, în iad, iar eu nu puteam să vin după tine. Am încercat, dar nenorocitul de lift nu voia să urce. Mi-am dat seama că intrarea fusese blocată și habar n-ai ce-a fost în mintea mea atunci. Nu știam dacă ești OK. Mi-am petrecut o zi și jumătate temându-mă de ce putea fi mai rău! a strigat el, și am simțit un gol în stomac, deoarece uitasem că, jos, timpul se scurgea altfel.

Ceea ce mie îmi păruse a fi un ceas, cel mult, pentru el fuseseră ore după ore de frământări. Am înghițit în sec.

- Roth, îmi pare rău. Zău că-mi pare! N-am vrut să-ți faci griji.

- Dacă n-ai fi vrut să-mi fac griji, n-ai fi complotat niciodată împotriva mea. Ți-am oferit ajutorul meu, dar tu mi-ai refuzat dreptul de a face o asemenea alegere. Maxilarul lui căpătase un contur rigid. Așa că am rămas complet neputincios în a-ți oferi ajutorul. La naiba, Layla, îmi vine să te strâng de gât!

- Păi, asta nu mă prea ajută.

A mijit ochii, și am realizat că jalnica mea încercare de a fi amuzantă cam plonjase pe scări în jos.

- Ți se pare o glumă?

- Nu, am murmurat, începând să-mi pierd răbdarea.

Roth a făcut un pas înainte, în vreme ce un mușchi îi zvâcnea în partea de jos a feței.

- Te-ai pus în prea mare pericol, Layla! Ai...

- N-am vrut să te pun pe tine în pericol! am țipat, iar stăpânirea de sine a luat-o la vale, până am clacat. M-am apropiat, mi-am înfipt mâinile în pieptul lui și l-am împins cu putere. El abia s-a clintit o jumătate de pas. Pricepi? Trebuia să cobor în iad, ca să-l ajut pe Sam, dar nu voiam să te pun în pericol și, dacă m-aș întoarce în timp, la fel aș proceda. Îmi pare rău! N-ai decât să te înfurii cât poțtești!

- Mi-am ieșit din sărite pentru că te iubesc, Layla, iar gândul de a te pierde mă îngrozește, în pana mea!

- Iar eu nu intenționez să risc să te pierd! Pentru că și eu te iubesc, așa enervant, fudul și obsedat de control cum...

Roth s-a năpustit asupra mea și m-a apucat de încheieturile mâinilor. Lipindu-mă de zid, mi-a prins brațele deasupra capului. Trupurile ni s-au unit, și inima a început să-mi bată haotic, când el și-a lăsat capul în jos.

Gura lui s-a așezat peste a mea, într-un sărut aspru, ce nu lăsa loc de refuz. Nu că mi-aș fi dorit vreodată să-l refuz pe Roth. Contactul aproape că era prea puternic, prea primitiv. A sfâșiat ghemul de spaime care mi se cuibărise în adâncul stomacului, fiindcă era genul de sărut născut din teama de a pierde pe cineva, ceea ce făcea ca situația noastră să fie cu atât mai reală.

Iar faptele mele, cu atât mai dureroase.

L-am sărutat la rândul meu, cu tot atât de multă lăcomie și dorință. El a dăruit. Eu am luat. Și, în vreme ce ne agățam unul de celălalt, mi-am dat seama că în cuvintele lui fusese mai mult dragoste decât furie.

După ceea ce a părut a fi o veșnicie, Roth și-a dezlipit buzele de ale mele. Rezemându-și fruntea de a mea, a continuat să-mi acopere încheieturile cu mâinile lui. Gâfâia și îi simțeam inima bătând cu putere lângă pieptul meu.

- Nu pot să te pierd, mi-a zis, cu un glas răgușit, care mi-a răsucit măruntaiele. Nu pot!

- N-o să mă pierzi, i-am răspuns în șoaptă, însă vorbele mi s-au părut goale, chiar și după cele aflate de la Cosaș. Mai ești supărat pe mine?

I-am perceput răsuflarea caldă pe buze.

- Încă îmi vine să te strâng de gât. A făcut o pauză. Dar în cel mai drăgăstos fel cu putință.

Am strâns din buze.

- OK, atunci.

El m-a sărutat în treacăt pe frunte, apoi s-a retras, lăsându-și mâinile să alunece de pe încheieturile mele și să coboare de-a lungul brațelor. Când s-a răsucit către scară, mișcărilor îi erau țepene și mi-am dat seama că, deși în mare parte se risipise, furia nu-i dispăruse complet.

Demonul a luat-o pe trepte în sus și, după ce am inspirat adânc de vreo câteva ori, l-am urmat. N-am vorbit până să ajungem în mansarda lui, nici după ce am intrat. Roth a trântit ușa în urma noastră.

- Bambi! Jos!

Spiritul s-a desprins imediat de pe pielea mea, dar, în loc să plutească în direcția lui, umbra a zbughit-o sub pat.

- Cred c-ai jignit-o, am spus, întorcându-mă cu fața spre el. Și ai omis să menționezi că spiritele sunt, de fapt, niște oameni. Faptul că ai o femeie în toată firea, care ți se târăște pe piele, nu-i un lucru chiar așa mărunț, ca să-l uiți.

Roth s-a oprit, cu ambele sprâncene ridicate.

- Ești geloasă? Pentru că, în clipa asta, tu ai un tip.

M-am cutremurat.

- Mersi că mi-ai amintit.

El s-a uitat lung la mine.

- Pe bune? Doar nu ești geloasă, nu?

Oftând, m-am dus la bancheta de pian și m-am prăbușit pe ea.

- La început, da, am fost. Dar pe urmă mi-am dat seama cât de stupid e. Și, în plus, ei par să i se fi aprins călcâiele după Zayne.

- Oare de ce nu mă mir? Bambi mereu a avut gusturi proaste.

M-am bosumflat.

- Ai fi putut să-mi zici.

Roth a traversat încăperea, azvârlindu-mi o privire întunecată.

- Sincer să fiu, nu mi-a trecut prin cap. Ce prostie din partea mea să cred că nu există nicio șansă ca tu să faci o plimbare prin iad!

M-am împotrivit imboldului de a-mi da ochii peste cap.

- Bambi a lăsat să se înțeleagă că o lași să ia chip de om și când e la suprafață.

- Uneori. Demonul și-a încrucișat brațele la piept. Nu îndeajuns de frecvent, încât să fie ceva la care să mă gândesc.

- Totuși, mi-ar fi prins bine să fiu la curent. Imaginează-ți surprinderea mea când au sărit pur și simplu de pe mine. Mi-am coborât degetele spre Robin, care stătea încolăcit pe șoldul meu. Nu cred că se plac unul pe celălalt. N-au făcut altceva decât să se certe. Am tras cu ochiul în direcția patului. Chiar cred că Bambi s-a ascuns.

- Bineînțeles că s-a ascuns, a răspuns Roth, uitându-se la pat cu un amestec de mânie și afecțiune. Știa că urmează să cobori în iad sau cel puțin bănuia. Ar fi trebuit să te oprească.

Așezându-mi mâinile pe genunchi, i-am întâlnit privirea neîndurătoare.

- Când am zis că-mi pare rău, am vorbit serios. Habar n-am avut că prietenul Cayman o să-ți distragă atenția în felul ăla. Dar ca să te simți mai bine, află că i-am tras un pumn.

Roth a ridicat o sprânceană, fără să pară deloc satisfăcut. Am continuat:

- Dar trebuia să-l ajut pe Sam. N-aveam încotro.

El a tăcut pentru multă vreme, după care a răsuflat zgomotos.

- Te-ai întâlnit cu Cosașul? Ai obținut ceea ce căutai?

- Am obținut o grămadă din ceea ce nu căutam, am răspuns, trecându-mi palmele peste genunchi. Mi-a zis ce-au fost Gardienii înainte... de a fi cine sunt.

- Avortoni ai raiului, a intervenit Roth, cu un aer nepăsător. Povestea nu mi-a aparținut niciodată, astfel încât s-o împărtășesc. Nici măcar nu eram sigur că m-ai fi crezut, dacă ți-aș fi spus.

- La început? Probabil că nu, am recunoscut și m-am străduit să continui: Mi-a zis că unii dintre ei n-au fost treziți niciodată și încă dorm înveliți în piatră. N-am știut. Tu știai?

Roth a scuturat din cap.

- Auzisem zvonuri, însă unele gargaie sunt doar niște sculpturi și nimic mai mult.

- Mi-a zis și despre Lilith. Că n-a fost niciodată un demon.

El s-a încruntat.

- Cred că și-a bătut joc de tine, Layla. Lilith e un demon.

Am clătinat obosită din cap, apoi i-am explicat tot ceea ce îmi istorisise Cosașul despre Lilith. Am văzut că m-a crezut în momentul în care i-am spus că Șeful mușamalizase toată țărășenia.

- Așadar, dau impresia unui demon. La fel și Lilith, dar numai pentru că nimeni n-a descoperit ce suntem cu adevărat și, fiindcă Șeful le-a zis tuturor că ea e demon, probabil nimeni nu s-a gândit să-i pună vorbele la îndoială. Lumea vede ce vrea să vadă. Până și demonii, bănuiesc.

Roth se tot apropiase de mine, pe măsură ce-i relatam discuția cu Cosașul, iar acum stătea în genunchi în fața mea.

- Tu nu ești un demon.

- Nu. Conform spuselor Cosașului nu sunt, și pare logic. Știi tu, inițial, demonii nu reușeau să mă simtă niciodată, nu până de curând. Nu înainte ca vrăjitorii să-mi dea de băut licoarea.

Pătrunderea înțelesului vorbelor mele i-a luminat privirea și m-a încurajat să-i mărturisesc tot ce mai aflasem.

- Mi-au dat sângele unuia dintre cei dintâi îngeri căzuți. Același lucru pe care i l-au oferit și lui Lilith. E motivul pentru care acum arăt altfel când mă transform. Presupun că-a învins sângele de Gardian pe care-l mai aveam în mine, atât cât oi fi avut. Și de atunci nu mai simt același îndemn de a... de a mă hrăni. Nevoia e încă acolo, dar nicidecum ca înainte. Nu-mi trebuie nimic ca s-o domolesc. Pot s-o ignor. Oricum, vestea bună e că sunt oarecum nemuritoare, deci nu-i cazul să-ți faci griji că, într-o bună zi, o să arăt ca bunică-ta.

Roth m-a privit îndelung, fără să scoată un cuvânt, și, în sfârșit, tocmai când începeam să mă neliniștesc, a spus:

- Nu reușesc să văd care-i vestea proastă în tot ce mi-ai zis.

A fost cât pe ce să zâmbesc.

- Păi, sunt o ciudățenie ceva mai mare decât mă credeai la început.

- Nu mi-ar păsa nici dacă ți-ar crește o a treia față în timpul transformării sau dacă ai fi în parte Fiară, a răspuns el, cu înflăcărare. Sau dacă, vreme de trei zile pe lună, ai ajunge să simți nevoia să mănânci carne de mort.

Ăăă. Foarte explicită declarație!

- Te-aș iubi la fel de mult. Și-a pus mâinile peste ale mele. Dar să aflu că, pe viitor, nu voi fi nevoit să fac cine știe ce pact trăsnet, ca să te împiedic să mori de bătrânețe, e cireașa de pe tort, puiule!

N-am mai putut împiedica surâsul să-mi înflorească pe buze.

- Îți dai seama că ești ridicol? Zău, ai face un pact?

Privirea lui a rămas netulburată.

- Pentru tine aș face orice.

- Idem. L-am urmărit cum îmi apropie mâinile de buzele lui și îmi sărută încheieturile degetelor rând pe rând. N-am recuperat sufletul lui Sam.

- Îmi pare rău, a zis el și, cu toate că rostise vorbele cu voce scăzută, eram convinsă că nu mințea.

Mai eram convinsă și că, în acel moment, singurul lucru care-l interesa cu adevărat era faptul că stăteam în fața lui, nevătămată. I-am strâns degetele între ale mele.

- Sufletul lui Sam e încă la Lilin. Acesta păstrează toate sufletele pe care le înghite. Uciderea lui le-ar elibera, dar Cosașul spune că nu știe dacă sufletul lui Sam o să mai reziste mult înăuntrul creaturii.

Roth a zâmbit, scoțând la iveală o gropiță adâncă.

- Ei bine, nici asta nu-i o veste rea. Noi oricum aveam de gând să-l omorâm pe Lilin. Astfel, s-ar rezolva ambele probleme.

Nu-mi plăcea să-mi pun întrebarea dacă Sam era sau nu conștient de cele ce se petreceau câtă vreme stătea captiv înăuntrul Lilinului.

- Așa plănuiam noi, dar cum? Îmi închipui că Lilinul n-o să fie ușor de omorât.

- N-o să fie. Dându-mi drumul la mâini, Roth s-a ridicat și s-a îndreptat spre comodă. A tras sertarul de sus și a scos cu grijă din el un obiect înfășurat în piele groasă. L-a dus pe pian, unde l-a așezat, și a dat învelitoarea la o parte. Dar o să-l ucidem la fel ca pe orice demon: cu un țăruș de fier.

Incapabilă să-mi opresc un fior la vederea celor trei țăruși expuși în chip atât de inofensiv, mi-am ridicat privirea spre Roth, și atunci mi-a venit o idee.

- Dacă eu nu sunt demon, atunci cum se face că fierul m-a rănit deja?

- Din câte știu eu, e letal și pentru cei dintâi. Deși ei nu sunt demoni, au fost loviți de multe dintre blestemele aruncate și asupra noastră. La urma urmei, au comis păcate care erau considerate de neiertat.

S-a uitat la mine, schițând un surâs.

- Știi de mica mea colecție. Asta-i tot ce mi-a mai rămas.

Roth n-a mânuit armele, căci i-ar fi ars carnea. Legăturile care acopereau capătul mai gros al fiecărui țăruș nu-l protejau decât până la un punct. Mai demult, eu nu fusesem în aceeași situație, de vreme ce puteam să umblu cu fierul, capacitate pe care o pusesem mereu pe seama sângelui meu de Guardian. Acum nu mai eram la fel de sigură.

M-am întins și am atins în treacăt metalul rece, înainte ca Roth să mă poată opri. El a tras o înjurătură grosolană și m-a apucat de mână,

smucindu-mi-o îndărăt.

- Nu m-a fript, i-am spus. La fel ca înainte. Bănuiesc că sunt specială.

Roth a mijit ochii.

- E un fel de-a te exprima.

M-am strâmbat, iar el a chicotit, împăturind la loc bucata de piele, peste țărushi. Pentru că mi se făcuse cald, mi-am suflecat mânecile puloverului.

- Trebuie să-l oprim pe Lilin. Știu că am tot zis-o, dar...

- Ce-i asta? Roth m-a prins de degete și mi-a ridicat brațul în aer. La început, n-am priceput ce vedea, însă când mi-a răsucit mâna, am zărit vânățăile, în forma a trei degete care apăsaseră pielea. Privirea i-a zburat de pe brațul meu pe fața mea și trăsăturile i s-au încordat.

- Eu ți le-am făcut?

- Ce? Am scuturat din cap. Nu.

Îngrijorarea a început să clocotească în mine, căci pupilele lui se alungeau pe verticală.

- Cine ți le-a făcut?

- Ăăă...

Roth și-a lăsat capul într-o parte.

- Ca să ți se învinețească pielea, cineva trebuie să te fi apucat de braț cu atâta forță, încât, dacă ai fi fost om, ți-ar fi frânt oasele.

- Brațul meu n-are nimic.

- ăsta nu-i un răspuns.

- Nu cred că e nevoie să-ți răspund la întrebare, pentru c-o să-ți ieși din minți.

Roth și-a subțiat buzele.

- Sunt absolut calm. Aș vrea doar să aflu cine ți-a vătămat pielea, ca să-i pot da un nume și un chip ființei pe care o s-o ucid foarte lent.

- S-ar putea să avem definiții diferite pentru noțiunea de calm, am spus, pe un ton ironic.

- În viața mea n-am fost mai calm.

Când i-am aruncat o privire neîncrezătoare, pieptul i s-a ridicat într-un oftat adânc.

- Cosașul e de vină, nu-i așa? Ticălos pus pe pipăit și fără pic de răbdare!

Nu i-am răspuns. Nu de-a dreptul.

- Am impresia că pe el nu-l poți ucide.

- Pot încerca. Vocea îi era cât se poate de serioasă.

- La ce bun? Avem și așa destule necazuri, fără să mai adăugăm altele, iar un atac al tău împotriva Cosașului ar fi o mare și inutilă bătaie de cap.

Roth și-a coborât bărbia și a închis ochii.

- Stă în firea mea să caut să mă răzbun pe cei care le fac rău alor mei.

Nu puteai să uiți ce era Roth. Ar fi trebuit să mă frământa sau chiar să mă înfurie faptul că era dispus să se răzbune, însă o parte din mine se bucura în taină de nivelul până la care mergea el cu ocrotirea. Pentru că, la drept vorbind, dacă rolurile ar fi fost inversate, și eu aș fi vrut să ucid pe oricine i-ar fi făcut lui vreun rău.

- O să renunț, a continuat demonul, apropiindu-mi brațul de gura lui. Mi-a sărutat ușor vânătăile, și pieptul mi s-a înmuiat de tot. Pentru moment.

Am gemut, în vreme ce Roth îmi elibera mâna.

- Hei, e mai bine decât să dau acum buzna în iad, nu?

- Da, când pui problema în felul ăsta, sigur.

El s-a dus către pat și s-a așezat.

- Cosașul a mai zis niște chestii, am continuat, aruncând o privire spre vânătăi și trăgându-mi mâneca în jos. Chestii în privința cărora avea perfectă dreptate.

- De exemplu, că o să-i rup fiecare deget de la mână? a întrebat Roth, bătând încetișor cu palma în saltea.

- Nu, am oftat eu, în timp ce Bambi se ițea de sub pat.

Șarpele s-a înălțat grațios și i-a împuns lui Roth piciorul cu botul.

- Ne-a cam luat la rost pentru că, la modul concret, n-am făcut nimic în legătură cu Lilinul.

Bambi și-a așezat capul pe genunchiul stăpânului ei, care a început s-o mângâie, cu un aer absent. Imediat, m-am gândit la ce-mi povestise ea despre Zayne și despre locul în care o dezmiardase el în realitate, așa că a trebuit să-mi impun să nu mă duc spre cei doi, pentru a-i muta lui Roth mâna pe nasul animalului, deoarece bănuiam că acela nu putea fi o parte necuviincioasă din trupul ei de om.

Doamne, trebuia să încetez cu asemenea gânduri!

- Nu stăm tocmai cu mâinile în sân, a spus Roth, zâmbindu-i lui Bambi. Lilinul nu-i ușor de găsit. Nu-i ca și cum s-ar alia cu cineva.

- Cum rămâne cu clubul despre care vorbeai?

- Ah, cel pe care intenționez să-l cercetăm înainte ca tu să pleci pe furiș în iad?

- Ți-am zis, cu sfială.

Roth și-a lovit ușor pieptul și, fără să fie nevoie să scoată un cuvânt, Bambi s-a făcut una cu pielea lui, dispărându-i pe sub marginea bluzei.

- Putem încă să vedem ce-i cu el, dar, Layla, știu cum reușește Cosașul să impresioneze pe cineva. Există întotdeauna loc de mai bine în lupta cu răul? Da. Ar trebui ca, între timp, să nu ne mai bucurăm de viață? Nu. Facem ce putem. Ba chiar mai mult decât avem obligația să facem.

Am dat să-i răspund, dar s-a auzit un ciocănit în ușă. Roth a mijit iar ochii.

- Intră, dacă te ține!

Am săltat din sprâncene, însă ușa s-a deschis și în prag a apărut Cayman, așa că am înțeles, într-o oarecare măsură, rostul salutului, în vreme ce demonul intra în cameră.

Umorul și aroganța cu care ne obișnuise îi dispăruseră de pe chip, iar înfățișarea lui căpătase un aer bolnăvicios, pe care nu-l avusese când îl văzusem în foaier. Imediat mi-am dat seama că toate astea n-aveau nicio legătură cu tensiunile dintre el și Roth, deși Cayman stătea cu ochii ațintiți asupra prietenului său.

- Ce-i? Roth a început să se ridice, pesemne alertat și el că ceva era în neregulă.

- Îmi pare rău, a zis Cayman, cu umerii încordați. Vrăjitorii sunt aici. Au venit să ia ceea ce am fost nevoit să le promit.

CAPITOLUL 20

Am închis strâns ochii, înăbușindu-mi un geamăt. Era ultima chestie de care aveam nevoie în clipa aia, însă vrăjitorii îmi salvaseră viața. Și tot lor li se datora starea în care mă găseam. Nu știam precis dacă nu s-ar fi convenit să mă supăr pe ei pentru că-mi dăduseră ceva atât de puternic cum era sângele unui înger căzut. Dar cum să mă fi supărat? Doamne, pur și simplu mă scârbea gândul că băusem sângele cuiva, însă vrăjitorii îmi oferiseră lucrul cel mai apropiat de nemurire pe care-l puteam dobândi, un lucru pe care mintea mea încă n-avusese răgazul să-l cuprindă pe de-a-ntregul!

Roth și cu mine habar n-aveam ce-ar fi putut ei să-și dorească în schimbul ajutorului dat în noaptea în care fusesem înjunghiată de Maddox, dar, judecând după expresia lui Cayman și după cât era de abătut în timp ce străbătea culoarul ce ducea către club, aveam de ce să ne facem griji.

Deja îmi dădusem seama că urma să fie rău.

Roth și-a proptit ambele mâini în ușă și a dat-o de perete, intrând cu pași mari în încăperea principală a clubului. Localul era tăcut, cufundat într-o cu totul altă atmosferă decât cea cu care mă deprinsesem. Niciuna dintre luminile amețitoare nu era aprinsă, iar încăperea părea aproape banală în strălucirea puternică a becurilor din plafon. Nicio dansatoare nu împodobea scena în formă de potcoavă, iar din cotloanele întunecate lipseau demonii și jocurile de cărți.

Vrăjitorii ședea la una dintre mesele înalte și rotunde, situate chiar în spatele scenei. Erau doi: un bărbat în vârstă, același care ne întâmpinase când fuseserăm la restaurant, ca să ne întâlnim cu cotoroața lor și să aflăm informații suplimentare despre Lilin, și o tânără care nu părea să fie cu mult mai mare decât mine. Amândoi erau îmbrăcați normal, un motiv prostesc de mirare din partea mea, de vreme ce nu prea vedeai bărbați vrăjitori să umble

înfășurați în mantii negre, precum magii, așa cum nu vedeai nici femei vrăjitoare să poarte rochii albe și vaporoză. Cei doi aveau trăsături asemănătoare: păr castaniu, ochi căprui, nasuri și guri mici, prin urmare m-am întrebat dacă nu cumva erau rude. Tată și fiică.

Nu erau însoțiți de cotoroașă pe care mi-o aminteam de la ultima noastră întrevvedere și care părea să fie șefa lor, însă n-am fost surprinsă, deoarece mă îndoiam că femeia putea să călătorească prea des. Era atât de bătrână, încât, prima oară când o văzusem, mă așteptasem să pice moartă dintr-o clipă în alta ori să explodeze într-un nor de praf.

Vrăjitorii formau un neam foarte ciudat. Erau oameni, în cea mai mare parte, dar undeva în arborele lor genealogic exista ceva sânge demonic, și de acolo proveneau abilitățile lor. Dar, cu toate că aveau strămoși demoni, nu-și asumau legătura cu aceștia. N-aveau încredere în ei și nici în Gardieni. Din punctul meu de vedere, vrăjitorii nu erau nici buni, nici răi și, de regulă, se țineau foarte, foarte departe de evenimentele dramatice.

Sabatul din care făcea parte perechea aflată în fața noastră o venera pe Lilith, și imediat mi-a venit să mă lansez într-o predică despre cât de proastă putea fi o asemenea idee.

- Care-i treaba? a întrebat Roth, înaintând cu un aer semeț și ducându-se fără pic de teamă direct la masa lor, în timp ce eu aveam bunul-simț să rămân la câțiva pași mai în spate.

Nu cunoșteam toate puterile vrăjitorilor.

Bărbatul s-a uitat cu precauție la Roth, apoi și-a întors brusc privirea spre mine, care stăteam lângă Cayman.

- Văd că ești teafără și nevătămată.

- Mulțumită vouă, tuturor, am răspuns, în vreme ce Roth mijea ochii. M-am silit să fac un pas înainte, sperând să nu agit spiritele. Îmi pare rău, dar cum te cheamă?

Vrăjitorul și-a înălțat puțin bărbia.

- Sunt Paul.

- Paul? a repetat Roth. Nostim, nu știi de ce credeam că te cheamă Eugene sau Omar.

M-am întors încet către demon. Paul nu i-a luat în seamă comentariul.

- Iar ea e Serifina.

- Frumos nume! am spus, și fata mi-a zâmbit. Am aflat ce mi-a dăruit sabatul vostru când eram rănită.

Văzând că Paul nu zice nimic, am fost nevoită să adresez următoarea întrebare:

- Cum de ați avut sângele unui înger căzut?

- Contează? s-a interesat el.

- Presupun că nu, dar sunt... mă rog, sunt băgăcioasă, am strâns eu din umeri. Îmi închipui că nu-i ceva ce oamenii, fie ei și vrăjitori, au din belșug prin casă.

- Nu. Și îți pot spune că nu ne-a fost ușor nici să-l obținem, nici să ne despărțim de el, fără să chibzuim îndelung, m-a lămurit Paul.

Cu fața lungită de plictiseală, Roth și-a rezemat spinarea de scenă.

- E... interesant.

Paul i-a adresat un zâmbet crispat.

- Cu toții am auzit despre aroganța Prințului. Ce liniștitor e să observi că zvonul se adeverește!

Am înțepenit, dar Roth a zâmbit în colțul gurii, iar când a vorbit, glasul îi era dulceag precum melasa.

- Ai auzit și zvonul despre cum am spânzurat un vrăjitor, legându-l de dinți? Pentru că și ăla-i adevărat.

Paul s-a albit, apoi obrajii i s-au înroșit, în vreme ce eu făceam ochii mari de uimire.

- Discuția asta o ia rapid la vale, a intervenit Serifina, cu glas blând, uitându-se când la Roth, când la mine. Noi nu ne dorim așa ceva. Am venit pentru ceea ce ni s-a promis și atât.

- Și ce vi s-a promis? a întrebat Roth. Hai să terminăm bâlciul!

Pe chipul îmbătrânit al lui Paul se citea o groază deplorabilă, când i-a aruncat o privire peste umăr lui Cayman.

- Nu i-ai zis?

Oh, Doamne! Nu suna deloc bine.

- Nici n-am întrebat. N-a fost o prioritate pentru mine, a spus Roth, pe un ton mustind de dispreț.

Paul a oftat prelung.

- Vei respecta promisiunea.

- Am zis eu că nu?

Serifina era zguduită, cuprinsă de spaimă.

- Dar nici măcar nu știi ce s-a cerut în schimb! S-a uitat la Cayman și parcă a pălit mai tare, până într-atât încât m-am temut că s-ar putea să leșine și să se răstoarne de pe scaun.

- Încep să-mi pierd răbdarea, i-a prevenit Roth.

Paul și-a dres vocea și a dat impresia că-și ia inima în dinți. O parte din mine ar fi vrut să-l împiedice să vorbească, deoarece presimțirea că urma să spună ceva dezastruos era absolut mistuitoare.

- În schimbul salvării vieții ei, a început bărbatul, am cerut să ni se dea spiritul tău.

Am tras brusc și cu greutate aer în piept, în vreme ce vorbele lui îmi ricoșau prin creier. Nu! Era imposibil să se fi referit la ce credeam eu. Roth și-a desfăcut încet brațele.

- Poftim?

- În schimbul salvării e-ei, am cerut spiritul tău, a răspuns Paul, și neliniștea lui s-a prelins prin toată încăperea. Asta a fost î-înțelegerea pe care am făcut-o.

Uluită, m-am răsucit spre Cayman, care își înfipsese privirea în ceafa lui Roth.

- Ți-am zis că n-o să-ți placă ce-au vrut la schimb, dar mi-ai spus să le dau...

- Ți-am spus să le dai orice, i-a retezat-o Roth cu asprime. Știu ce-am spus!

Cayman a tresărit, după care și-a plecat privirea.

- Stai așa! am intervenit, scuturând din cap. Nu se poate să vorbești serios! De ce v-ați dori unul dintre spiritele lui?

Serifina s-a dat cu grijă jos de pe scaun și s-a oprit lângă masă, în mod evident având mai mult curaj decât Paul.

- Spiritele sunt ființe foarte puternice, mai ales atunci când se leagă de o persoană. Seamănă cu niște sifoane ori niște jgheaburi. Când spiritele Prințului se leagă de altcineva, după o anumită perioadă, noua...

- Noua persoană de care se leagă dezvoltă aceleași abilități cu ale gazdei inițiale, a întrerupt-o Roth. Vreți aptitudinile mele.

Fata a înghițit cu noduri.

- Nu e principalul motiv.

- Mi-ajunge să aud atât. Demonul a făcut un pas în față, iar tânăra s-a tras înapoi, însă el nu s-a apropiat mai mult. Îmi dădeam seama că era furios, dar știam și că nu avea să-i facă niciun rău. Cereți mult.

- O înțelegere e o înțelegere, a spus încet Paul. Și am o foarte puternică impresie că ai fi în stare să plătești oricât pentru viața pe care am salvat-o. De aceea nu vrem orice spirit. Am fost destul de preciși în târgul pe care l-am încheiat.

Cayman a închis ochii.

- Au fost. Foarte preciși.

Roth a rânjit batjocoritor către vrăjitori, în vreme ce gândurile mele o luaseră la goană, în căutarea unei căi de scăpare.

- Pe care?

Niciunul din cei doi vrăjitori nu părea dornic să rostească numele, dar Paul s-a încumetat în cele din urmă și a luat cuvântul.

- Am căzut la învoială pentru șarpe.

- Nu! Cuvântul mi-a țâșnit din gură înainte să-l pot opri. Mi-am întors privirea înnebunită înspre Roth. Nu pe Bambi! În niciun caz!

El tăcea, holbându-se la cei doi vrăjitori, cu umerii incredibil de încordați.

- De ce nu poate fi un altul? am întrebat. I-ar fi venit greu lui Roth să renunțe la Bocănilă ori la pisoi, dar cel mai rău ar fi fost să se despartă de Bambi. De ce pe ea?

- Pentru că e cea mai puternică, a răspuns simplu Paul. S-a legat nu doar de Prinț, ci și de tine. Niciun alt spirit n-a dovedit așa ceva. Ea are mai multe șanse de a crea o legătură cu unul de-ai noștri.

M-am răsucit către Roth.

- Nu! Nu ești obligat să faci asta. Ducă-se naibii! N-au cum să ne rănească nici pe mine, nici pe tine.

Mă rog, presupuneam că n-aveau cum, dar nu conta.

- Nu suntem nevoiți să acceptăm.

Paul se zgâia la mine, fără să-i vină a crede.

- L-ai face să-și încalce cuvântul dat?

- Te-aș face pe tine să taci dracului din gură! m-am răstit eu, strângând pumnii.

Vinovăția îmi făcea măruntaiele să clocotească. Totul se petrecea din cauza mea. Nu mă lăsasem intenționat înjunghiată, dar faptul că intrasem într-o relație cu Zayne, fără să mă întreb cu adevărat cum de puteam să-l sărut, dusese la acea întâmplare nefericită. Întâmplare care atrăsese după aceea toate evenimentele care au urmat.

- Are dreptate, a intervenit Cayman, masându-și falca învinețită, cu podul palmei. Roth are dreptate. Știi că există o ieșire. Eu nu... n-o să te învinovățesc. Știu cât de mult înseamnă Bambi pentru tine și o știam încă de când am mijlocit înțelegerea.

Roth s-a întors cu fața spre Cayman.

- Ai mijlocit înțelegerea crezând că n-o s-o respect?

Acesta a dat din cap, în semn de încuviințare. Neîncrederea a străfulgerat chipul lui Roth.

- Îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă n-aș respecta învoiala.

Cayman a dat iar din cap. Prințul a tras o înjurătură și, ridicând mâna, și-a trecut degetele prin păr, după care a pornit cu pași mari către celălalt demon. Eram pregătită sufletește pentru o încăierare de proporții epice, însă Roth l-a apucat de ceafă pe Cayman.

- Ticălos neghiob! a spus el, dar nu cu furie.

Am simțit o strângere de inimă. Tonul lui Roth era plin de suferință.

- Ești gata să mori? Știi că asta s-ar întâmpla. Dacă intermediezi o înțelegere, care apoi nu e respectată, tu-ți pierzi viața.

Oh, Doamne!

- Ai fi făcut orice ca s-o salvezi, a șoptit Cayman, uitându-se în ochii lui Roth. Iar eu aș fi făcut orice ca să-ți slujesc interesele, chiar dacă asta însemna să mor. Niciodată nu m-am așteptat să renunți la Bambi, dar pe ea mi-au cerut-o, ca s-o salveze pe Layla. Așa că le-am promis c-o vor primi.

Posibil ca inima să mi se fi oprit în clipa în care cuvintele mi-au pătruns în minte. Cayman încheiase un târg, știind că s-ar putea ca Roth să nu renunțe la Bambi. Îl încheiase pentru a mă salva, căci asta își dorea Roth.

Loialitatea lui față de Prinț era sfâșietoare. M-am răsucit spre vrăjitori.

- Voi puteți anula învoiala, nu-i așa?

Serifina a scuturat din cap.

- Cotoroața își dorește spiritul-femeie.

- Iar cotoroața primește orice își dorește, a sfârșit Paul.

Ochii mă usturau din pricina lacrimilor și îl simțeam pe Robin mișcându-se de-a lungul coastelor mele, în mod evident ca reacție la vârtejul de emoții din mine. Nu era corect, nu era deloc corect!

Încă ținându-l pe Cayman de ceafă, Roth a închis pentru o secundă ochii, apoi s-a desprins și s-a răsucit către cei doi vrăjitori. Încleștarea din maxilarul lui ar fi pus mulți înțelepți pe goană.

- Nu i se va face niciun rău, a insistat Serifina, încercând să ne împace. Va fi tratată ca o regină.

Nu mi-era de folos să aud asta, pentru că nu-i cunoșteam, iar Bambi... Nu era ca și cum ar fi fost proprietatea noastră. Ea făcuse atâtea pentru noi, pentru mine, iar acum se presupunea că trebuia s-o predăm pur și simplu unor străini? Bambi făcea *parte* din noi, și ei ne cereau să renunțăm la ea. Cereau ca Roth să se descotorosească de ea.

M-am dus la el, fără să știu precis ce să-i spun. Ochii ni s-au întâlnit preț de o clipă, iar licărul aspru din privire i-a dispărut doar cât să pot zări adevărata amploare a zbuciumului prin care trecea. Mi-am așezat o mână pe brațul lui, iar el a dat din cap, în semn de încuviințare.

- Bambi! a spus Roth, continuând să se uite în ochii mei. Jos!

Nu voiam s-o văd, dar, la fel ca de fiecare dată până atunci, Bambi s-a desprins de pe pielea lui și s-a revărsat în spațiul de alături, întrupându-se în grabă. Apoi s-a ridicat, și-a sucit gâtul spre vrăjitori, după care i-a împuns șoldul lui Roth.

Nu se putea să nu știe. Eram convinsă, fiindcă așa funcționa legătura creată, și durerea mi-a cuprins pieptul când șarpele s-a lungit, ca să-mi atingă brațul cu botul. Cu ochii încrețoși de lacrimi, am întins mâna și i-am mângâiat solzii moi de pe frunte.

- Trebuie să existe o altă cale, am spus, cu voce răgușită.

- Nu există, mi-a răspuns încet Roth. Nu-i vina lui Cayman. El a procedat cum se cuvine.

- Știu.

- Și n-am de gând să-i fac așa ceva, a continuat el. Când demonii mor, nu se întâmplă ca în cazul oamenilor. E vorba despre flăcările din adâncuri.

Nici asta n-ar fi fost corect, și cu toate că se încăieraseră cu o zi înainte, din pricina plecării mele în iad, Roth și Cayman erau prieteni. Sinceră să fiu, eram aproape sigură că, în afară de mine, Roth nu avea alt prieten în afară de Cayman, prin urmare se vedea nevoit să aleagă între două variante proaste: s-o cedeze pe Bambi unui sabat de vrăjitori sau să-și condamne prietenul la moarte.

Șarpele s-a întors către Roth și s-a înălțat cât putea de mult. Și-a pus capul pe umărul lui, iar când și l-a săltat, Roth l-a sărutat între ochi.

- La care din voi ar trebui să se ducă? Mă îndoiesc că intenționați să ieșiți de aici cu ea în formă de șarpe.

- Nu. Serifina și-a netezit cu mâinile pantalonii negri pe care-i purta. De-asta sunt eu aici.

- Zău? a întrebat Roth, după care și-a ridicat privirea spre fată. Când ea a dat din cap, în semn de încuviințare, i-a zâmbit cu cruzime. Dacă-i pricinuiești măcar un strop de durere, o să aflu. Și, fără să-mi pese de consecințe, o să vă vânez nu doar pe tine, ci și pe tot sabatul tău!

- N-o să pățească nimic, a promis tânăra.

Roth s-a uitat în jos, la Bambi, și a încercat să-i surâdă, însă n-a izbutit.

- Du-te!

Dar spiritul șovăia, așa că el a fost obligat să repete. Spintecată de o durere cât se poate de reală, mi-am dus mâna la față și mi-am șters cu dosul palmei umezeala adunată pe obraz. În sfârșit, după ce am simțit că mi se scoate inima din piept cu un cuțit și mi-e azvârlită pe dușumea, Bambi s-a îndepărtat de noi, ținându-și capul în pământ.

Roth a făcut un pas înainte, ca și cum ar fi intenționat să meargă după ea, dar s-a oprit. Urmându-l, l-am cuprins pe după mijloc. El și-a pus mâinile peste ale mele, dar în loc să le îndepărteze, le-a ținut strâns.

Suflecându-și o mânecă a puloverului gros și dezgolindu-și brațul, Serifina a așteptat, în mod evident plină de îngrijorare. Ajunsă la vreo treizeci de centimetri distanță, Bambi s-a destrămat și a format o umbră deasă, care s-a așternut pe brațul fetei.

Serifina a tresărit când șarpele s-a făcut una cu pielea ei și a strâns din dinți, pe măsură ce Bambi îi dispărea pe sub pulover. A continuat să se scuture și să se răsucescă, îndoindu-se de la mijloc. O secundă mai târziu, s-a îndreptat de spate, apoi s-a încovoiat, în timp ce Bambi i se ivea împrejurul gâtului.

Paul a tras o înjurătură și a prins-o pe Serifina de mâini. Însă Bambi a cedat, și m-am gândit că acela fusese micul ei avertisment cu privire la faptul că o cam deranjau cele întâmplate. Șarpele a dispărut iar pe sub pulover și, judecând după roșeața din obrajii fetei, m-am îndoit că se cuibărise într-un loc foarte confortabil.

Se sfârșise.

Niciunul dintre noi n-ar fi putut să prevadă deznodământul. Înțelegeam de ce Cayman nu spusese nimic până atunci, deoarece socoteam că ar fi fost o lovitură mai grea să știm dinainte ceea ce urma. Sau poate că nu. Pierderea e amară, fie că o aștepți, fie că nu.

Iar aceea reprezenta o pierdere.

- Ieșiți de aici! a mârâit sacadat Roth, în vreme ce ochii lui aruncau scânteii de un purpuriu aprins.

A urmat un moment de nehotărâre. După care Paul și Serifina s-au mișcat, probabil, mai repede ca niciodată. S-au răsucit pe călcâie și i-am urmărit cum pleacă, dorindu-mi s-o apuc pe față de părul ei castaniu, s-o trag la podea și să-i poruncesc să ne-o dea pe Bambi înapoi.

Dar nu puteam.

Un demon nu-și încalcă niciodată cuvântul dat.

Serifina s-a oprit în dreptul ușii, întorcându-se spre noi. Paul și-a lăsat capul în jos, vorbind prea încet ca să-l putem auzi. Tânăra a inspirat adânc și s-a uitat, pe rând, la fiecare dintre noi.

- Înțelegem cât de gravă e problema cu Lilinul. Vă rugăm să nu credeți că nu pricepem. E motivul pentru care avem nevoie de spirit.

- V-ați gândit că Bambi o să vă ajute să supraviețuiți apocalipsei? Am izbucnit într-un râs gutural. E minunată, dar nici măcar ea nu poate să facă așa ceva.

Chipul fetei s-a schimonosit de durere.

- Nu asta credem, dar ea o să ne întărească. O știți. Și o să ne apere de toate taberele, inclusiv de a lui. L-a săgetat cu privirea pe Roth. El va avea grijă să nu pățim nimic, câtă vreme o avem cu noi.

La naiba! Era adevărat, și totuși părea atât de nedrept!

- Deci e ostatică, nu regină? am intervenit.

- Să mergem! a îndemnat-o Paul. N-are rost să încerci să te înțelegi cu ei.

- Da, mergeți! Roth a pășit în față, ținându-și bărbia în piept. Plecați, înainte să-mi regret faptele!

Serifina părea ruptă în două, dar a rămas pe poziții. Trebuia s-o admir pentru asta, deoarece Roth avea un aer ucigător, și nu eram sigură că al meu se deosebea prea mult.

- Lilinul nu s-a dus departe, a zis fata, îndepărtându-se de Paul, atunci când acesta s-a întors brusc către ea. O pată întunecată se adună în oraș, una pe care n-am mai văzut-o niciodată, dar pe care o simțim.

Un fior rece mi-a alunecat pe șira spinării, în vreme ce tânăra continua să vorbească.

- Nu știm ce este, dar care alta ar putea fi cauza? Ceva nefiresc se petrece aici.

- Orașul e destul de mare, am spus. Asta nu prea ne restrânge aria de căutare.

Serifina s-a uitat fix la Paul.

- Zi-le! Când l-a văzut că ezită, a ridicat tonul. Dacă ei nu opresc Lilinul, o să avem foarte puține locuri în care să ne ascundem. Zi-le!

Enervat și roșu la față, Paul și-a îndreptat umerii.

- De ceva timp, urmărim îndeaproape Biserica Fiilor lui Dumnezeu.

Of, frate, aproape că uitasem de ei, ceea ce fusese o nesăbuință din partea mea, dar se întâmplaseră multe! Membrii Bisericii nu aparțineau niciuneia dintre sectele principale și erau unele dintre cele mai rele ființe umane pe care avusesem neplăcerea să le întâlnesc vreodată. Nu doar că-i urau pe demoni, dar îi detestau și pe Gardieni.

Iar pe mine chiar nu mă plăceau deloc.

Am încercat să nu mă gândesc la ziua în care doi dintre ei se luaseră după mine într-un garaj, ori la cum îmi pierdusem cumpătul, făcând ceva de-a dreptul oribil cu o Biblie și o față omenească. Gestul meu dusese la decesul

unuia din bărbați și, în ciuda faptului că erau niște persoane realmente groaznice, îmi venea greu să diger ideea că provocasem moartea unui om.

- Convingerile lor fanatice îi fac tot atât de periculoși ca orice demon, a continuat Paul. Au fost activi până miercurea trecută. De atunci, nici măcar un singur membru nu a mai fost văzut sau auzit. Vrăjitorul s-a oprit, strângând din buze. Suntem de multă vreme infiltrați printre ei, însă nici fratele nostru n-a mai luat legătura cu noi.

- Avem destulă minte încât să nu ne apucăm să verificăm, a spus Serifina. Suntem prea vulnerabili pentru a ne pune în pericol, dar, presupunând că bănuielile noastre se adevăresc, dacă veți găsi Biserica, s-ar putea să găsiți pata întunecată. Și pe Lilin.

CAPITOLUL 21

Locul în care se găsea Biserica Fiilor lui Dumnezeu nu era câtuși de puțin un secret. Adresa ei umplea numeroasele afișe pe care le rupsesem de pe fațadele magazinelor și de pe stâlpii de telefonie. Se afla în vecinătatea cartierului Adams Morgan, o zonă destul de ciudată pentru o biserică, de vreme ce respectiva parte a orașului era destul de însuflețită și cunoscută pentru viața ei de noapte. Se transforma din ce în ce mai mult într-un cartier al distracției, așadar clădirea folosită drept lăcaș de cult sărea în ochi ca un cucui în frunte.

Însă n-am dat fuga în Adams Morgan.

După ce vrăjitorii au plecat, luând-o și pe Bambi cu ei, noi trei am rămas în interiorul clubului pustiu. Roth, care se oprise în mijlocul ringului de dans, desfăcându-și și strângându-și în mod repetat pumnii pe lângă corp, era întruchiparea unei furii abia stăpânite. El a vorbit primul.

- Cred că trebuie să acționăm inteligent, nu să dăm buzna în biserică. Dacă Lilinul într-adevăr se află acolo, mă îndoiesc că stă și cântă imnuri cu oamenii ăia.

I-am aruncat o privire lui Cayman, care încă părea copleșit de cele ce tocmai se petrecuseră, apoi mi-am îndreptat atenția spre altceva. De ce naiba să fie Lilinul cu ei? Și viceversa?

- Oricât de mult aș detesta ideea, cred că trebuie să-i chemăm pe Gardieni, a continuat Roth în timp ce, mergând spre locul unde stătuseră vrăjitorii, a luat unul dintre scaune și l-a așezat cu grijă și cu meticulozitate sub masă. Mda, desăvârșitele lor suflete perlate ar fi în pericol, însă n-ar fi răi ca variantă de rezervă.

- Roth... Am făcut un pas în față.

El m-a ignorat, îndreptându-și atenția către celălalt scaun.

- Noi avem armele necesare pentru a-l elimina pe Lilin. La fel și Gardienii. Să trecem la treabă!

- Roth! am repetat, de data asta mai tare și cu mai multă forță. Ochii lui măriți i-au fixat pe ai mei. Sclipirea din ei era de-a dreptul ucigătoare. Hai să ne oprim o secundă!

- Ce-ar fi să nu ne oprim? a vorbit el calm... Prea calm.

Durerea din piept mi s-a triplat.

- Legat de ce s-a întâmplat mai devreme... e cazul să luăm lucrurile așa cum sunt.

Buzele lui erau strânse într-o linie subțire, înspăimântătoare.

- Zău? Pentru că pare inutil să insistăm asupra lor. La ce ne-ar ajuta?

- La nimic, am spus, în timp ce Cayman se întorcea într-o parte, trecându-și o mână prin păr. Dar nu putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat. Bambi...

- Dimpotrivă, eu cred că ideal ar fi să mă prefac. Pe sub piele au început să-i apară umbre, pe măsură ce trăsăturile i se ascuțeau, formând unghiuri aspre. Pentru că mai am doar *atâtica* până să sfârșii sabatul ăla, iar dacă aş face-o ar însemna să încalc înțelegerea încheiată de Cayman.

Cayman și-a lăsat capul în piept, proptindu-și mâinile în șoldurile subțiri.

- Nădăjduiam că n-o să vină să ia ce le-am promis.

Roth nu i-a răspuns, și habar n-aveam ce să mai zic ca să îndrept lucrurile. El pierduse pe cineva drag. Nu conta că respectiva ființă era un spirit care, de cele mai multe ori, lua forma unui șarpe gigantic. Cei doi se legaseră la un nivel pe care nici eu nu-l puteam înțelege pe deplin, și până și eu mă atașasem de Bambi. Am atins cu mâna locul unde se odihnea Robin. Deja se crease o legătură cu vulpoiul.

- Îmi pare rău, am spus.

Roth și-a încordat umerii.

- De ce te scuzi? Nu tu ai luat-o.

- Dacă cineva ar trebui să-și ceară scuze, eu sunt acela. Eu am intermediat târgul, a intervenit posomorât Cayman. Știam...

- Tu ți-ai făcut datoria, s-a răstit Roth, trădându-și furia. Ți-am spus că aş da orice, prin urmare ai bătut palma. N-ai ce să regreti.

Am închis ochii, silindu-mă să nu zic ce gândeam. Vinovăția mă zdrobea, dar îmi dădeam seama că, în momentul acela, Roth n-avea nevoie să audă așa ceva din partea mea. Indiferent cât de mult mi-aș fi dorit să mă dezlănțui din pricina pierderii lui Bambi, nu despre mine era vorba, iar ceea ce simțeam era o nimica toată în comparație cu starea prin care probabil trecea Roth.

Dându-mi părul după urechi, mi-am strâns laolaltă emoțiile zdrențuite, le-am îndesat în adâncul sufletului și m-am concentrat.

- OK. Pot să iau legătura cu Zayne.

Roth a dat din cap, în semn de încuviințare, așa că am revenit în mansardă, ca să-mi iau telefonul. Cayman nu ne-a urmat, și mi-a părut tot atât de rău pentru el, pe cât îmi părea pentru Roth. Când am intrat în cameră și am înțeles că nu aveam s-o mai văd niciodată pe Bambi târându-se spre pian, plămâni mi s-au golit de aer. M-am dus la geanta aflată lângă biroul lui Roth.

- N-o să pătească nimic, a spus el încet, în timp ce-mi scoteam mobilul.

M-am întors și l-am găsit privind țintă pianul.

- Știu că ea n-o să pătească nimic. Bambi nu s-ar lăsa maltratată. Mi-am mușcat buza. Aveam o senzație de usturime în fundul gâtului.

Oftând, Roth s-a uitat la mine, am citit pe chipul lui o mânie gata să se reverse, însă și o dezamăgire sfârșită.

- Sper din suflet că vrăjitorii ăia nu s-au înșelat, pentru că am în mine foarte multă agresivitate refulată, de care trebuie să scap.

- Eu...

Cu mâna încleștată pe telefon, mi-am lăsat vocea să se stingă, neajutorată.

El și-a coborât genele dese.

- O să-mi treacă.

Apropiindu-mă, mi-am pus mâna liberă pe umărul lui, apoi m-am înălțat și l-am sărutat pe obraz. Pe moment a înlemnit, după care m-a cuprins în brațe și, numai pentru o clipă, și-a îngropat fața în scobitura gâtului meu, înainte de a se retrage, frecându-și pieptul cu palmele.

- Scrie-i lui Zayne!

Și așa am făcut.

După apusul soarelui, Roth și cu mine i-am așteptat pe Gardieni pe acoperișul unei bănci din apropierea cartierului Adams Morgan.

Din pricina agitației, îmi venea greu să stau locului, iar Robin mă simțea, căci alerga încoace și încolo pe abdomenul meu, de parcă ar fi avut propria pistă de curse ilegale. Din fericire, au trecut numai zece minute până când atenția ne-a fost atrasă de mișcările din cer.

De la depărtare, arătau mai întâi ca niște păsări de pradă, gata să se repeadă și să înhațe pe cineva din grup, dar, pe măsură ce se apropiau, n-au mai putut fi confundați. Până și cei aflați pe străzile de sub noi ar fi putut observa diferențele.

Și-mi dădeam seama că se apropiau al naibii de mulți Gardieni!

- La naiba! am mormăit, crispându-mă toată.

În nici o secundă, Roth se afla lângă mine. N-ar fi trebuit să mă minunez. În mod evident, ceea ce urma să se petreacă era treabă serioasă, și știam că, până la urmă, voi fi nevoită să dau ochii și cu alții în afară de Zayne, Dez sau Nicolai.

Însă o parte din mine nu era pregătită.

Nu.

- O să fie penibil, am spus, dându-mi la o parte părul de pe față.

- Ba nu. Roth și-a așezat o mână pe șalele mele. Dar s-ar putea să fie sângeros.

M-am uitat urât la el.

- Fii cuminte!

- Asta nu pot să promit câtuși de puțin.

- Nu ei sunt cei pe care trebuie să-ți descarci agresivitatea.

El a zâmbit cu înfumurare.

- Lasă-mă pe mine să hotărâsc!

Lucrurile nu aveau să meargă bine, dar era prea târziu ca să ne mai schimbăm planurile. Lucirile alb-sidefii s-au estompat, și Zayne a aterizat primul. Era enorm sub înfățișarea adevărată. Pielea lui avea o nuanță de cenușiu întunecat, iar coarnele i se îndoiu spre spate, despicându-i părul blond. Nu părea nici urât, nici înfricoșător, cel puțin nu din punctul meu de vedere, însă privirea lui s-a abătut asupra noastră ca o rafală de vânt polar, amintindu-mi, în chip dureros, cât de multe se schimbaseră.

Aș fi vrut să mă ascund de căutătura aia și de tot ce scotea la iveală, dar bărbăția din mine s-a trezit și m-am agățat bine de ea. Singură mă băgasem în situația aceea cu el și trebuia să suport consecințele.

După Zayne au venit Dez și Nicolai, urmași de încă doi membri ai clanului, însă ultimul sosit a fost cel din pricina căruia Roth a scos o înjurătură grosolană, iar eu am simțit cum teama îmi explodează ca un cartuș în stomac.

Era Abbot.

Acoperișul s-a zguduit când el a aterizat în spatele membrilor clanului și și-a îndreptat spatele, înălțându-se cu mai bine de treizeci de centimetri deasupra celorlalți. Cu părul tot atât de blond ca al fiului său și lung până în dreptul umerilor, mereu îmi amintise de un leu impunător.

Într-un fel, Abbot era regele.

Ani la rând, simpla lui apariție, atât în formă de Gardian, cât și în formă omenească, mă făcuse să tremur, căci el era cea mai înaltă autoritate pe care o cunoșteam. Și, ani la rând, mă luptasem să-l fac să fie mândru de mine, măcar o fărâmă. Precum un cățeluș, acționasem, în esență, pe baza teoriei că orice formă de atenție e bine primită. Acum? Eram zdruncinată de o furie dezlănțuită și al naibii de puțin îmi mai păsa dacă el se mândrea cu asta ori ba.

Abbot crezuse ce era mai rău despre mine, bazându-se pe dovezi foarte puține spre deloc. Nu e de mirare că aveam o stimă de sine lamentabilă și că, la rândul meu, crezusem varianta cea mai proastă. Cu toate că nu el fusese cel care-mi înfipsea un nenorocit de pumnal în burtă, mă închisese într-o *cușcă* și apoi mă pusese în lanțuri, ca pe un animal. Era ceva cam greu de uitat.

- El ce caută aici? s-a interesat Roth și, cu toate că întrebarea a sunat ca și cum ar fi vrut să afle starea vremii, mi-am dat seama că nu era nici pe departe atât de calm.

Abbot a trecut în frunte, iar cei din clan (inclusiv fiul său) i-au rămas aproape. Când ochii i s-au oprit asupra lui Roth, abia dacă a reușit să-și ascundă disprețul de pe chip, însă când s-a uitat la mine, toate trăsăturile aspre ale feței de granit i s-au înmuiat.

- Layla, eu...

- Nu! Cuvântul care a izbucnit din mine m-a luat prin surprindere. Să nu-ți ceri scuze. O mână de cuvinte nu repară ce-ai făcut.

Abbot a luat obișnuita lui atitudine semeață.

- Știi că nimic din ce-aș spune n-o să șteargă măcar o clipă din cele întâmplate, dar... regret rolul pe care l-am jucat în toată povestea.

Rolul pe care-l jucase? Pentru mine, el fusese afurisitul de căpitan care condusese parada „S-o ucidem pe Layla“ în plină stradă! Însă Abbot nu terminase.

- Te-am luat, ca să te cresc și să te ocrotesc. Te-am trădat.

- Da, așa-i, a spus Roth. Eu n-o s-o trădez, dar uite care-i treaba (și mesajul li se adresează tuturor): ea nu mai are nevoie să fie ocrotită. Nu și de acum înainte.

O căldură plăcută mi-a invadat tot corpul când l-am auzit, dar îngâmfarea mi s-a risipit repede când i-am întâlnit privirea lui Zayne, și el s-a uitat în altă parte, fără măcar un licăr de emoție.

- Am aflat de la fiul meu că ești... altceva. Abbot mi se adresa în mod direct. Că nu mai arăți ca noi.

- Nu sunt ca voi, am zis, și mâinile mi s-au strâns în pumni, iar Robin a început să se frământa. Se dovedește că n-am fost niciodată un demon.

Cuvintele i-au atras atenția lui Zayne și i-au stârnit o reacție. De surprindere.

- Da, am unele abilități demonice, dar... Mă rog, mai contează?

- Nu, a răspuns Zayne, uluindu-mă. N-a contat niciodată. Nu pentru noi. Nu contează nici acum.

Am simțit o strângere de inimă.

- Ziceai că ai un indiciu cu privire la Lilin, a intervenit Nicolai, întotdeauna împăciuitorul grupului. Că ar putea fi în bârlogul Bisericii Fiilor lui Dumnezeu?

Roth îl fixa pe Abbot de parcă ar fi vrut să-i smulgă capul. Și chiar ar fi făcut-o, în noaptea în care fusesem capturată, dacă nu l-aș fi oprit.

- Da. Layla și cu mine mergem să verificăm, iar dacă Lilinul e acolo, o să avem nevoie de întăriri.

- Pentru asta suntem aici, a răspuns Dez. Voi să ne ziceți ce vreți să facem. E spectacolul vostru.

Abbot și-a încovoiat umerii, semn clar că nu se bucura de hotărârea luată. Cu un aer fudul, Roth a spus:

- Avem nevoie să rămâneți cu toții prin apropiere. Dacă dăm de belea, o să aflați.

- Cum? a întrebat Nicolai.

Demonul și-a săltat un colț al buzelor.

- Nitro! Jos!

L-am săgetat cu privirea, în vreme ce un norișor negru se ivea înaintea lui. Acesta s-a prăbușit de pe acoperiș, după care s-a strâns rapid laolaltă, formând un pisoiaș. Zayne a clătinat din cap.

- De ce ți-or fi plăcând ție cele mai pipernicite lighioane?

- Răbdare, Bolovane, răbdare! Înainte ca Roth să-și sfârșească vorba, țâncul a început să crească sub ochii noștri. Încheieturile firave s-au transformat în coapse puternice. Spatele i s-a lungit, dobândind mușchi vânjoși, acoperiți cu o blană albă și lucioasă. Ceea ce a început sub forma unui mârâit domol a devenit un răsunător răget amenințător, care mi-a zbârlit părul pe ceafă.

Nitro arăta ca o panteră, dacă panterele ar fi albe.

Dumnezeule!

- Nitro o să vă anunțe dacă lucrurile scapă de sub control, a explicat Roth. N-o s-aveți vreun dubiu.

Nu-mi puteam dezlipi privirea de la motan. Acesta și-a trântit fundul pe jos, trecându-și limba rozalie peste dinți. Părea înfometat, iar Gardienii arătau foarte, foarte nefericiți, mai ales când animalul a scos un sunet care aducea suspect de mult cu un hohot de râs.

Roth s-a întors spre mine.

- Ești gata?

- Da. Aveam lama ascunsă în gheată, întocmai cum și-o ținea și Roth pe a lui. Am pornit către o margine de acoperiș ce dădea spre o alee. Cea mai rapidă cale era saltul de la înălțime. Roth și-a schimbat în grabă înfățișarea, strângându-și aripile la spate, astfel încât să nu mă răstoarne de pe acoperiș, lovindu-mă cu ele.

Știind că toți stăteau cu ochii pe noi, i-am îngăduit propriului corp să se transforme. Pielea a prins să mă furnice din pricina modificărilor, iar când s-

a întâmplat, a fost ca și cum m-aș fi trezit în sfârșit, după zile întregi de somn. Aripile mi s-au desfăcut, arcuindu-se mult deasupra mea, cu penele gădilalte de vânt.

Cineva a murmurat o înjurătură în spatele nostru. Vocea semăna foarte tare cu a lui Abbot. M-am uitat la Roth și am zâmbit larg.

- Ne vedem jos! a spus el și a sărit.

- Lăudărosule! am bombănit. În loc să sar, cumva am pășit de pe margine, însă golul s-a întins numaidecât la picioarele mele, gata să mă înșface. Graviția era dată naibii. Aleea gonea spre mine, așa că mi-am lăsat aripile să se întindă, încetinind coborârea.

Am aterizat pe vine și, proptindu-mă într-un braț, m-am trezit nas în nas cu un bătrân murdar la față și neras.

- Sfântă Fecioară! a exclamat el și, împleticindu-se, s-a izbit cu spatele de un zid, apoi s-a prelins pe el în jos, în timp ce strângea la piept o pungă maronie.

Am tresărit, și aripile mi s-au strâns, dispărând.

- Ups?

Roth, revenit la înfățișarea umană, s-a întins chicotind și m-a luat de mână. I-am aruncat bietului om o privire prin care-mi ceream scuze, după care ne-am grăbit să ocolim o latură a clădirii, îndreptându-ne către bulevard. Inima-mi bătea cu putere când ne-am alăturat pușinilor pietoni de pe trotuare.

- Sper ca asta să nu fie socotită drept expunere, am spus, traversând strada.

Roth m-a strâns de mână.

- Chiar cred că grupul Alfa are probleme mai mari de rezolvat de data asta. Pe urmă a ridicat din umeri.

- Și, zău, ar fi trebuit să vezi ce față a făcut omul ăla când a dat cu ochii de *mine*! A fost oarecum caraghios.

Am scuturat din cap, însă un mic rânjet mi s-a ițit pe buze. Roth era în toane mult mai bune decât fusese imediat după ce vrăjitorii plecaseră cu Bambi. Îi pria să-și lase atenția distrasă, gândindu-se la ceea ce avea să se întâmple, și, cu toate că era un motiv ciudat de recunoștință, eu așa simțeam.

- Acolo e, am spus, când am ajuns la două clădiri distanță de cea care adăpostea Biserica.

Demonul și-a arcuit o sprânceană neagră, studiind construcția cu patru etaje.

- Ferestrele au fost mereu așa?

Am încuviințat, în timp ce ușa clădirii în fața căreia ne aflam s-a deschis. O rafală de muzică și râsete l-a urmat pe tânărul care ieșea. Cu o aură de culoarea algelor roșii, ce se rotea lin împrejurul lui, băiatul s-a chircit în haină și a luat-o în direcție opusă.

- Da, am răspuns. Întotdeauna au avut geamurile camuflate pe interior, astfel încât să nu poți vedea nimic. De-aia și par mai dubioși, nu-i așa?

Roth a pufnit.

- Ți-l amintești pe tipul care te-a stropit cu apă sfințită?

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nu poți uita ușor așa ceva.

- Sper din tot sufletul să fie înăuntru.

- Aoleu! am murmurat.

- Știi ce mi-a venit în minte adineaori?

M-am uitat la el.

- Ce?

Ochii lui aurii își recăpătaseră o parte din sclipirea poznașă.

- N-am apucat să te deflorez în Porsche-ul meu.

- Oh, Doamne! am exclamat, holbându-mă la el. Ce naiba îți veni să te gândești la asta tocmai acum?

- Se numește atenție distributivă, a spus demonul, făcându-mi cu ochiul. Și, ca să știi, încă intenționez să inaugurez scumpetea aia.

- Ești ridicol! Mi-am desprins mâna dintr-a lui și am pornit spre clădire, dar zâmbetul pe care-l etalam mi s-a ofilit precum o veche amintire, imediat ce ne-am apropiat de ușă. Tu simți?

- Mă simt ca acasă.

N-am luat în seamă răspunsul, fiindcă fusesem în iad și acolo nu avusesem senzația că cineva îți toarnă patru litri de ulei în cap. Simplul fapt de a păși aducea cu înaintatul prin mângă. Un rău apăsător, asemenea celui

despre care vorbeau vrăjitorii, plutea dens prin aer, și în viața mea nu mai simțisem nimic de felul ăla.

Roth s-a strecurat pe lângă mine și a pus mâna pe clanța ușii.

- Încuiat. S-a răsucit brusc, la fel cum făcuse în subsolul școlii, pe când căutam sursa unui miros demonic absolut detestabil, și a rupt încuietoarea printr-o izbitură care nu avea nimic în comun cu blândețea cerească. Și a descuiat.

În clipa în care a deschis ușa, duhoarea aproape că ne-a îmbrâncit un metru mai în spate.

- Dumnezeu! Mi-am dat cu palma peste gură, înăbușindu-mi reflexul de a vărsa, în vreme ce-mi roteam privirea prin holul slab luminat.

- Doamne sfinte! a șoptit Roth, și buzele i s-au retras într-o grimasă.

Era un iz de carne lăsată afară prea mult, amestecat cu un miros pe care nu-l recunoșteam. Un miros mai rău decât cel de sulf ori decât putoarea unei alei dosnice și murdare din oraș. Mi-am lăsat cu grijă mâna în jos, încercând să nu respir pe nas. Dacă miasma putea fi considerată un indiciu, lucrurile stăteau foarte, foarte prost acolo.

În spatele biroului gol de la recepție, atârna un banner uriaș. Gardieni rudimentar desenați, care semănau mai degrabă cu niște liliaci supradimensionați decât cu garguiele, stăteau de-o parte și de alta a cuvintelor SFÂRȘITUL E COLEA.

- Mai banal de-atât nu se putea! Roth a ocolit biroul, îndreptându-se către o ușă dublă, fără geamuri. Ai fi crezut c-o să născoască ceva nou.

L-am urmat, dezamăgită de faptul că mirosul se înrăutățea.

- Dar sfârșitul e *colea*!

- Tu... Ajuns în dreptul ușii, demonul m-a privit peste umăr. ... ești adorabilă.

I-aș fi zâmbit, însă ușa se deschisese și nu mai eram în stare decât să strâng din buze, ca să nu-i umplu spinarea de vomă.

Peste tot fuseseră așezate lumânări, ce împrăștiu o lumină blândă și pâlpâitoare în încăperea spațioasă, asemănătoare unui atrium, care fusese transformată în spațiu de predică și dotat cu bănci și un altar, sub forma unei platforme înălțate.

Băncile nu erau goale.

Dar de acolo venea duhoarea.
Căci erau pline de cadavre.

CAPITOLUL 22

Am inspirat adânc și, cu toate că am regretat numaidecât gestul, putoarea a fost eclipsată de imaginea de coșmar la care ne holbam.

Zeci de cadavre erau răspândite pe bănci, unele căzute, altele stând în fund, cu capetele lăsate pe spate și gurile larg căscate. Se aflau în diverse stadii ale descompunerii. Deși trăisem multe în ultimele luni, nu mai văzusem niciodată așa ceva.

- Dumnezeule mare! am spus îngrozită.

Roth a încremenit când atenția ne-a fost atrasă de o mișcare în apropierea altarului. Acesta fusese gol cu doar câteva secunde în urmă, însă acum o siluetă stătea înaintea lui. M-am făcut mică. Era Lilinul. Și luase din nou forma lui Sam.

- Cred că e ceea ce trebuie să fie, a zis el, desfăcând larg brațele pentru a-și marca vorbele. Am o congregație a morții.

- Majoritatea ar ținti mai sus, a răspuns Roth, cercetând cu scârbă măcelul.

- Păi, eu nu sunt ca majoritatea ființelor, nu? a continuat Lilinul, rânjind ușor de la înălțimea lui. Te-am așteptat să vii, soră.

- Nu sunt soră-ta! am rostit printre dinți.

- Acceptarea e primul pas spre vindecare, sau, cel puțin, așa se zice. Lilinul a mers către marginea altarului și s-a lăsat pe vine. Ești aici ca să mă ajuți.

Nu prea sunase a întrebare, însă tot i-am răspuns.

- Nu. Sunt aici ca să te opresc.

Arătarea a chicotit mios.

- Nu mă poți opri. Și nici Prințul nu poate.

- N-aș paria pe treaba asta, i-a dat replica Roth.

Doi ochi de un alb lăptos s-au întors spre el, în timp ce Lilinul a fișa un surâs misterios.

- Bănuiesc că rămâne de văzut, nu? Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Trebuie s-o eliberăm pe mama noastră. E grotesc ca o forță de talia ei să rămână în lanțuri. Suntem în aceeași barcă și...

- Poți să-ți închei aici numărul, l-am întrerupt. N-ai cum să mă convingi. N-o să reușești s-o eliberezi pe Lilith. Tu nu pricepi? Nimic n-o poate elibera. După încercarea lui Paimon, s-au instituit măsuri extraordinare pentru a o împiedica să scape.

- Adevărat, a aprobat Roth, cu o oarecare înfumurare. Șeful o ține sub cheie. Poți să uiți.

- Aici vă înșelați, a răspuns Lilinul din locul unde stătea cocoțat. Dacă voi reuși să aduc iadul pe pământ, nimeni nu-i va mai da atenție lui Lilith. Ea va deveni cea mai mică dintre problemele lor. Mușchii spinării mi s-au încordat. Dacă o să aduci iadul pe pământ, va interveni grupul Alfa. Ne rade pe toți, inclusiv pe tine.

- Doar n-au vreun buton fermecat pe care să apese, și noi să dispărem. Roth a oftat.

- În privința asta are dreptate.

- Nu-mi ești de ajutor! i-am șoptit.

- Grupul Alfa se va lupta cu noi, și vom riposta, la rândul nostru. Până și cei care nu vor s-o vadă pe Lilith liberă sau nu vor ca iadul să-și deschidă porțile. Toți se vor bate, a continuat Lilinul. La fel voi face și eu, iar în vreme ce noi ne vom lupta pentru supraviețuire, lumea se va duce de râpă. Dacă nu reușesc s-o scap pe mama noastră, atunci într-adevăr n-am nimic de pierdut.

Avertismentele Cosașului deveneau realitate, însă chiar nu mă miram. De fapt, Lilinul nu urmărea ceva pentru el însuși. Nu-l preocupa decât descătușarea lui Lilith, iar dacă n-o putea obține, atunci se mulțumea cu haosul și distrugerea absolută.

Creatura s-a ridicat.

- O să vezi. Până la urmă, n-o să ai încotro și o să mă ajuți.

Negura ce se întindea pe lângă perete, până atunci neclintită și neobservată, s-a mișcat brusc. Mai multe umbre dese și-au schimbat poziția și au început să crească, alunecând în sus, pe tavan, precum o pată de ulei

noroi. Duhoarea din încăperea s-a întepenit, însă răul din ea a devenit sufocant. Acea era sursa întunericului, iar noi stătusem tot timpul în mijlocul ei.

- Duhuri! am spus, cu răsuflarea tăiată, și am făcut un pas înapoi.

Ele s-au învălmășit de-a curmezișul tavanului, de parcă ar fi fost ceva luat direct dintr-un film de groază, apoi au căzut pe dușumea, printre bănci.

Dar asta n-a fost tot.

Acum reușeam să vedem zidul, de-a lungul căruia stăteau înșirate mai multe statui. Aduceau cu garguile de piatră cocoțate pe acoperișurile a numeroase clădiri din oraș, însă erau mai grosolane, mai caraghioase decât cele adevărate. Unele semănau cu spiridușii. Altele aveau ceva din înfățișarea leilor, iar câteva arătau ca niște păsări. Și nu dintre cele care bucură, ca turturelele. Erau mai degrabă din neamul pterodactililor. Am numărat vreo douăzeci de statui.

- I-au creat din piatră, a spus Lilinul, arătând înspre cadavrele de pe bănci. Foarte bizar! I-au folosit drept amintire a răului pe care și-au dorit atât de mult să-l combată. Ironic!

S-a scurs o clipă.

Primul rând de bănci a țâșnit drept în sus, sfărâmându-se și aruncând trupuri în toate direcțiile. I-au urmat cel de-al doilea, al treilea, al patrulea... Scânduri de lemn zburau laolaltă cu frânturi din oamenii rămași. Fiecare explozie de bănci răsună ca o bubuitură de tunet.

- Cineva ar face bine să-i cheme pe vânătorii de fantome, a mormăit Roth. Că noi n-avem vreme de așa ceva.

Aș fi râs, voiam să râd, însă o bucată de lemn s-a năpustit spre mine. M-am lăsat iute în jos și puțin a lipsit să nu fiu trântită la pământ. Ciotul s-a zdrobit de peretele din spatele nostru.

Imediat m-am transformat, primind cu brațele deschise schimbarea. Roth a făcut la fel și, sărind, a înhățat din aer o scândură destul de mare. A frânt-o de la jumătate și a azvârlit-o pe podea.

Deodată, din cel mai îndepărtat colț al camerei, s-au iscat scânteii și s-au înălțat flăcări, căci lumânările răsturnate stârniseră un incendiu printre resturi.

M-am întins și mi-am scos pumnalul din gheată, după care am luat-o pe culoarul principal, spre altar. Duhurilor nu le-a plăcut. Au tăbărât asupra mea. Sub o înfățișare umană de consistența fumului, era complicat de luptat cu ele. Unul a reușit să mă apuce de păr și să-mi tragă cu putere capul pe spate. Scoțând un sâsâit, m-am învârtit și am scăpat din strânsoare.

Lilinel a strigat ceva într-o limbă străveche, cu accent gutural, care mie nu-mi spunea nimic, dar la care duhurile au reacționat. S-au retras și au pornit în goană spre ziduri.

– Oh, rahat! a zis Roth. Treaba e pe cale să se împrăști.

N-a trebuit să aștept mult ca să înțeleg la ce se referea. Duhurile s-au îndreptat spre statui și s-au înfășurat în jurul lor, ca niște pături. Nu știam ce făceau, însă toate simțurile îmi spuneau că nu avea să-mi placă.

Umbrele au fremătat, pe urmă au dispărut, scurgându-se în statui, și și-au croit drum prin crăpături și deschizături. Câteva duhuri au rămas în preajma tavanului, zvârcolindu-se și tremurând.

O zdruncinătură teribilă a cuprins clădirea, risipind cadavrele și scândurile rupte, apoi s-a transformat într-un gemăt, întrerupt de scrâșnetul unor pietre care se frecau de alte pietre.

Și statuile s-au pus în mișcare.

– Ce na...? am dat să spun.

Roth a scos un mârâit din fundul gâtului, în vreme ce arătările se ridicau și se întindeau, ca și cum s-ar fi trezit din somn. Garguiul cu aspect de leu și-a dat capul pe spate, izbucnind într-un răget asurzitor și cât se poate de autentic.

Un gargui cu aer de spiriduș s-a împins de lângă perete. Înalt de doar un metru și jumătate, a luat-o la fugă în direcția lui Roth, râzând cu glas pițigăiat, în vreme ce pașii lui scoteau niște bubuituri ca de tunet.

Roth s-a tras într-o parte și s-a răsucit. L-a înșfăcat pe spiriduș de braț și s-a dus pușcă spre tavan. Descriind iute un arc de cerc, a coborât la loc cu o viteză cumplită și l-a trântit pe spiriduș de podea.

Pardoseala s-a ciobit când creatura de piatră s-a spart în bucăți mari, eliberând duhul. Umbra neagră s-a revărsat din rămășițele arătării, îmbrâncindu-l pe Roth cu câțiva metri mai în spate.

Spiritul mi s-a mișcat pe abdomen și s-a desprins înainte să-l pot opri. Robin s-a ivit mai întâi sub forma unei vulpi obișnuite, după care a început să crească, ajungând cât un doberman. Și, frate, bizar mai era!

A năvălit în lungul culoarului central, mișcându-și incredibil de repede corpul supradimensionat, și totuși agil. A sărit și l-a mușcat pe duh de fund, trăgându-l înapoi în jos. Am rămas cu gura căscată. Habar n-aveam că spiritele puteau să atingă duhuri, însă Robin făcea mai mult decât atât. Își scutura capul precum un pitbull la gustarea de seară, zgâlțâind duhul dintr-o parte în alta.

Celelalte statui ne-au împresurat și, într-un minut, l-am pierdut din ochi pe Roth. Știind că lama nu avea să folosească la nimic împotriva drăciilor ăloră, am vârât-o la loc în gheată.

Țipând de pe plafon, garguiul asemănător cu un pterodactil a pornit în picaj spre mine, deschizându-și ciocul, ca și cum ar fi intenționat să mă înghită cu totul. Am sărit într-o parte, dar pasărea s-a rotit, și atunci i-am zărit coada. M-a nimerit în șold, doborându-mă.

Am aterizat la pământ, cu mâinile în ceva ud și lipicios. Tare nu voiam să mă gândesc la ce era, în timp ce dădeam să mă ridic de pe podea și mă uitam prin perdeaua formată de părul care-mi căzuse peste față. Creatura a coborât iar, așa că m-am rostogolit pe spate. M-am folosit de picioare, trăgându-le în sus și aruncându-le iar în jos, astfel încât să mă salt pe vine.

Pasărea m-a atacat din nou, însă de data asta eram mai bine pregătită: m-am avântat în sus și am prins-o de o aripă. Recurgând la forța pe care o avusesem mereu înăuntrul meu, dar pe care n-o folosisem niciodată, pe care n-o înțelesesem niciodată, i-am rupt aripa în apropierea încheieturii.

Cu un zbieret strident, pasărea s-a prăbușit în spirală, izbindu-se de băncile distruse. Am luat o scândură, cu care m-am dus la baza altarului, acolo unde se oprise arătarea din piatră, după ce se dusesse de-a berbeleacul. Am ridicat lemnul și, tocmai când ea se ridica pe picioarele din spate, am pocnit-o în cap. Scândura s-a frânt, iar piatra s-a făcut țandări de la gât în sus. Restul statuii s-a răsturnat și un fum negru s-a înălțat către plafon, amintindu-mi de acel serial televizat de care devenisem dependentă din pricina lui Sam.

Învârtindu-mă, l-am zărit pe Roth dând un șut unei statui direct în perete, apoi întorcându-se, ca s-o înhațe pe cea din spatele lui. Mișcându-se cu o grație nemiloasă, distrugea tot ce se apropia de el îndeajuns de mult încât să poată fi atins.

Robin încolțise un alt duh, așa că m-am îndreptat spre platforma înălțată, de pe care Lilinul urmărea masacrul. Acesta mi-a zâmbit de sus, amintindu-mi atât de mult de Sam, încât îmi venea să urc la el și să-l bat de să-l...

O statuie s-a lovit de mine, azvârlindu-mă la câțiva metri înălțime. Aripile mi s-au întins, împiedicându-mă să mă înfig în zid, precum unul dintre garguile lui Roth. Am plutit un moment, studiind creatura cu aspect de leu.

Era enormă, iar mușchii puternici i se strângeau și i se încordau pe măsură ce înainta către mine, cu pași mari și botul larg deschis, pentru a-și arăta colții de piatră.

Iată o ființă care n-aș fi vrut să pună laba pe mine!

Luând-o către Lilin, am aterizat în altar și, după cum mă așteptam, leul n-a venit spre mine. S-a retras chiar în clipa în care o explozie deschidea ușa dublă.

Sosiseră Gardienii.

– Perfect, a spus Lilinul, și zâmbetul i s-a lățit pe chip.

M-am repezit către el, dar s-a ferit, sărind jos de pe platformă. Am înjurat în barbă și l-am urmat. Am apucat să fac doi pași, înainte ca Roth să apară lângă mine, să mă ia de braț și să mă învârtă la stânga, dându-mă la o parte din calea unei alte creaturi cu față de spiriduș.

– Mersi! am mormăit.

– Cu plăcere. Roth a zvâcnit în sus, după care s-a tras înapoi, din cauza norului tot mai gros de fum ce se ridica de la locul incendiului.

– Trebuie să ieșim de aici, până nu sare totul în aer.

Focul se prelingea pe ziduri, mistuind cu lăcomie orice nimerea. O porțiune din tavan deja se prăvălise. În timp ce mă apropiam cu pași hotărâți de Lilin, m-am oprit și m-am lăsat la pământ, căci încă una dintre creaturile de piatră posedate se năpustise asupra mea. Mâinile ei cărnose mi-au agățat bluza, însă m-am smucit în spate și m-am smuls din strânsoare. Răsucindu-mă, am tras un șut, înfigându-mi piciorul în pieptul arătării și îmbrâncind-o

departe de mine. Fluturându-și brațele, aceasta a căzut în flăcări, dar a ieșit numaidecât, de data asta arzând.

- Doamne, Dumnezeu! am gemut și m-am lăsat pe vine, apoi am sărit, dar era cât pe ce să mă apuce. Am aterizat la câțiva metri distanță și l-am surprins pe Robin trecând ca o săgeată printre băncile rupte, pe urmele unui duh.

Statuia cuprinsă de flăcări a cotit, distrasă de apariția lui Nicolai. Gardianul a evitat-o cu ușurință și a plecat urechea la indicațiile lui Roth despre cum s-o facă fărăme. Eu mi-am îndreptat din nou atenția asupra Lilinului, văzând că acesta se întindea după un Gardian, cu intenția de a se hrăni. Cu coada ochiului, am observat că Abbot o ținea de gât pe una dintre arătări.

Am mărit viteza și am alergat pe culoarul principal, vrând să-l trântesc la podea pe nenorocit, însă el s-a întors în ultima clipă, m-a văzut și s-a aruncat asupra mea. Nu mai aveam cum să opresc impactul.

Ne-am ciocnit unul de celălalt și am căzut pe podea, rostogolindu-ne de mai multe ori, înainte de a ne opri la câțiva metri depărtare de foc, eu dedesubt, iar Lilinul deasupra. El mi-a surâs.

- Renunță!

- Așa ceva nu se va întâmpla. Mi-am săltat picioarele, i-am cuprins mijlocul și, punându-mi toată greutatea în acea manevră, l-am răsturnat de pe mine. Schimbându-mi poziția, am înălțat pumnalul și mai aveam doar câteva secunde până să-l înfig în mutra lui înfumurată.

Dar ceva s-a izbit de mine, m-a doborât într-o parte și mi-a golit plămânii de aer. Când m-am ridicat, am dat nas în nas cu afurisitul ăla de leu. Dincolo de el și de Lilin, l-am văzut pe Zayne furișându-se de-a lungul culoarului principal, cu un pumnal în mână. M-am retras încet, cu ochii la ghearele tulburător de ascuțite ale statuii. Lilinul a început să râdă.

- Îți place animalul meu de companie?

- Ție-ți place ăsta? a mârâit Zayne, coborând pumnalul dintr-o singură lovitură amplă.

Lilinul a dat să se ferească, răsucindu-și mijlocul, însă n-a fost destul de rapid. Lama i-a intrat în corp, la câțiva centimetri deasupra inimii.

Trupul mi-a fost cuprins de spasme, și pumnalul mi-a scăpat printre degete când un incendiu puternic a izbucnit înăuntrul meu, tăindu-mi răsuflarea. Țipând din pricina neașteptatei explozii de durere, m-am împleticit înapoi, m-am împiedicat de un picior (fie de om, fie de piatră, nu puteam ști sigur) și m-am prăbușit la pământ. Am încercat să trag aer în piept, însă plămânii mi s-au blocat. M-am uitat în jos și am zărit șuvoiul de lichid roșu care mi se scurgea prin pulover, chiar deasupra inimii, aproape de umăr.

- Ce na...? Roth s-a rotit în aer. Ochii lui holbați au trecut de la mine la Lilin, apoi la Zayne, care sălta din nou pumnalul.

Eu mi-am apăsât cu mâna locul de sub umăr, stăvilind șuvoiul de sânge și chinuindu-mă să mă ridic în picioare.

- Nu! a urlat Roth, schimbând direcția. Zayne! Nu! Aterizând în forță lângă Zayne, i-a tras un pumn în umăr și l-a silit să se dea câțiva pași înapoi. Pe urmă s-a întins, l-a apucat de încheietura mâinii în care ținea arma și l-a privit drept în fața năpădită de uimire. Oprește-te!

Lilinul a scos un hohot gătuit și s-a poticnit într-o parte, apropiindu-se de flăcări. Gâfâia, în vreme ce sângele îi curgea șiroaie din piept.

- Mă omori pe mine, a gemut el, o ucizi *pe ea*.

CAPITOLUL 23

Vorbele Lilinului îmi țopăiau prin minte, dar n-aveam răgaz să mă concentrez asupra lor. În spatele meu, ușa s-a crăpat, și lupta s-a revărsat în hol, iar fumul a devenit prea dens ca să mai pot vedea ori respira. Focul vuia, scăpat de sub control.

Zayne s-a desprins de Roth, în timp ce Lilinul se retrăgea în norul de fum, dispărând din vedere. M-am întors și m-am îndoit de la mijloc, simțind cum senzația de arsură din umăr se extinde. Am cercetat învălmășeala în căutarea spiritului meu și am intrat în panică, pentru că nu zăream nimic la mai mult de jumătate de metru înaintea mea.

– Robin! am strigat, scrâșnind din cauza durerii.

El a ieșit din norul de fum, micșorându-se pe măsură ce gonia spre mine. A sărit, mi-a atins mâna și a luat forma tatuajului. Deodată, Roth s-a ivit alături de mine și mi-a cuprins talia cu brațul.

Zayne era de cealaltă parte, cu chipul plin de nedumerire la vederea sângelui de pe bluza mea. Am ieșit din încăpere și am trecut în hol. Acolo, Dez era implicat într-un meci de box cu o creatură de piatră. Cei doi și-au tot cărat pumni, până când o altă statuie a intrat pe ușă, s-a izbit de mijlocul lui Dez și l-a azvârlit prin fereastră. Sticla s-a sfărâmat, iar bătălia s-a mutat afară, în stradă.

Nicolai și-a făcut apariția în fața noastră, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. L-am înjunghiat pe Lilin, și ea a pățit asta. Trebuie să vă preschimbați în oameni, a spus Zayne când am pășit în aerul proaspăt și curat al nopții. Amândoi. Ieșiți prea mult în evidență.

Roth s-a transformat înaintea mea. În cazul meu a durat un pic, fiindcă adrenalina îmi pulsa prea tare prin organism, însă aripile mi s-au strâns și, când am ridicat o mână și mi-am dat la o parte părul de pe față, am văzut nebunia.

Puhoai de oameni ieșeau pe străzi din baruri și din clădirile apropiate. Îngroziți cum erau, probabil că nu-i puteau deosebi pe Gardieni de garguie. Nu vedeau decât o cruntă bătălie. Strigătele se înălțau laolaltă cu fumul, care acum se revărsa în valuri din sediul bisericii.

Focul se răspândise și cuprinsese etajele superioare ale clădirii, cuprinzând acoperișurile învecinate și dând cerului o nuanță de portocaliu ars.

- Sunt OK. Înăbușindu-mi durerea, m-am îndepărtat de Roth și de Zayne. Unde-i...?

Înainte să pot sfârși întrebarea, blestematul ăla de leu a țâșnit afară din clădire. Se avântase în aer și, în clipa aceea, îl ataca pe Zayne din spate. Cei doi s-au prăvălit pe plafonul unei mașini parcate. Metalul a pârâit sub greutatea lor însumate. S-au rostogolit, distrugând parbrizul.

- Nu te băga în luptă! mi-a zis Roth, dar n-am mai apucat să-i răspund. Păstrându-și înfățișarea omenească, a alergat spre locul în care leul îl ținea pe Zayne ținut de capotă.

Chiar și în chip de om, Roth era o forță de luat în seamă. A prins creatura de umeri și a tras-o înapoi. Apoi s-a răsucit și a azvârlit-o cât colo.

Un taxi care trecea în viteză pe stradă a frânat brusc, însă nu la timp pentru a evita o lovitură directă. Leul s-a ciocnit de portiera din dreapta, trântind vehiculul pe o parte, în vreme ce el ateriza pe cele patru labe de piatră.

Arătarea refuza să moară!

O rafală de aer fierbinte mi-a suflat pe neașteptate în spinare și m-am întors, observând o creatură de piatră care luase foc. Am ignorat durerea și m-am rotit, ferindu-mă înainte să mă apuce.

Dez și-a făcut apariția, stârnind cu aripile cenușa ce se așeza pe pământul dimprejurul nostru. A aterizat pe vine, după care s-a ridicat. Cu un legendar șut al secolului, a trimis creatura înapoi în clădire. N-am apucat nici măcar să batem palma pentru treaba asta, căci o altă statuie s-a repezit la el.

Eu m-am răsucit și l-am zărit pe Lilin cum iese, clătinându-se, dintre ruinele cuprinse de flăcări ale bisericii, cu fața acoperită de scrum. Privirile ni s-au intersectat înainte ca el să se întoarcă și s-o rupă la fugă în josul străzii. Fără măcar să mă gândesc, am pornit în goană pe urmele lui.

Pentru că, probabil, era mult mai grav rănit decât mine, l-am prins din urmă. M-am năpustit și mi-am împins umărul sănătos în spinarea lui. Lilinul s-a prăbușit la pământ, cu mine deasupra. A încercat numaidecât să opună rezistență, însă nu i-am permis.

Vârându-mi mâna în ceafa lui, l-am obligat să rămână culcat, dar el a continuat să se zbată, în vreme ce-mi propteam genunchii de-o parte și de alta a șoldurilor lui. A reușit să-și salte capul.

- Zău, atât de proastă ești? N-ai cum să mă omori fără să te sinucizi. Suntem legați.

Stomacul mi s-a îngreunat la auzul vorbelor lui.

- Asta nu înseamnă că nu pot să-ți trag o mamă de bătaie! L-am trântit cu capul de pământ și am văzut stele verzi, ceea ce m-a făcut să scot un urlet. *Doamne!* am gemut.

- Idioato! Lilinul a izbucnit într-un râs șuierător. Ții neapărat să te convingi pe pielea ta.

Pentru că deja nu-mi mai păsa dacă-mi făcea mie rău, mi-am tras brațul în spate și i-am înfipt un pumn în coaste. Abia dacă am simțit noul sărut al durerii. Tocmai îmi luam avânt ca să-i trag încă un pumn, care probabil că avea să mă rănească mai mult pe mine decât pe el, dar mi-ar fi dat o satisfacție bolnavă, când am fost oprită de un mârâit slab. M-am uitat peste umăr și am oftat când am dat iar cu ochii de leu.

- Tu! Din nou!

Lilinul s-a ridicat de jos, răsturnându-mă de pe el. Am căzut pe spate, însă m-am ridicat prea lent, privirea fiindu-mi fixată asupra noii amenințări. Îmi dădeam seama că Lilinul o ștersese, dar nu îndrăzneau să mă iau după el. Niciunul dintre monștrii ăia nu părea să fi prins mesajul că uciderea mea însemna uciderea Lilinului. Leul înainta țațoș către mine, legănându-și coada de piatră. A nimerit cu ea o altă mașină, făcând țândări un geam.

Cineva țipa, dar nu știam cine. Leul s-a ghemuit, gata să atace, și am înțeles că avea să mă doară, nu glumă. Odată ce s-a aruncat în văzduh, nu i-

am mai putut vedea decât ghearele. Făcute din piatră, erau uriașe. Dar, dintr-odată, în dreptul meu s-a ivit un Gardian masiv. Înalt și lat în umeri, avea părul auriu, la fel de strălucitor ca al unui leu adevărat.

Gardianul a încasat în trunchi lovitura directă și s-a poticnit sub forța atacului. Am scos un icnet de uimire când a înșfăcat creatura de ambele părți ale capului, în vreme ce monstrul își împlânta ghearele în el, sfâșiindu-i pielea cu textură ca de granit și stropind cu sânge.

Cu un trosnet zdrobitor, Gardianul i-a sucit gâtul creaturii, smulgându-i capul cu totul. Mai multe umbre negre s-au alăturat fumului ce se aduna, însă arătarea fusese, în sfârșit, doborâtă.

Gardianul s-a întors către mine, și m-a cuprins groaza când privirea mi s-a intersectat cu a lui Abbot. Ochii de un albastru strălucitor s-au desprins de ai mei, pe măsură ce pielea lui căpăta o nuanță trandafirie, dezvăluind oroarea rănilor, neîndurătoarea amploare a vătămărilor suferite.

- Nu, am șoptit și am făcut un pas înainte.

Abbot a deschis gura, însă din ea n-a ieșit niciun cuvânt, doar aerul care gălgâia prin gâtul sfârtecat. Picioarele i-au cedat sub el și m-am năpustit în față, încercând să-i opresc căderea. Dar, ținând cont de greutatea lui și de rănilile mele, a fost o sforțare zadarnică. Ne-am prăvălit amândoi pe trotuar. El a căzut pe spate, iar eu, alături.

Era atâta sânge în jur!

Mi-am încleștat mâinile pe gâtul lui și mi-am înălțat capul, iscodind străzile, în timp ce răcneam după ajutor. Nici măcar nu știu pe cine am strigat, însă Roth a ieșit în sfârșit din perdeaua de fum, și pașii i s-au împleticit când a văzut ce mai rămăsese din creatura în formă de leu și din Abbot. Am răcnit iar, de data asta chemându-l pe Zayne, apoi pe Dez și pe Nicolai, fiindcă cineva trebuia să-l ajute.

Cineva era musai să-l ajute!

Roth l-a ocolit pe Abbot pe la picioare și a îngenuncheat lângă mine, întinzându-se să mă apuce de mâini.

- Ce faci, Layla? Avea glasul răgușit și, când m-am uitat la el, am văzut că o vânătaie i se forma de-a lungul maxilarului. Ce faci?

Mie mi se părea evident.

- Opresc sângele. Sunt...

- Layla. Demonul a clătinat din cap, cuprinzându-mi mâinile într-ale lui. E prea târziu.

- Ba nu! am spus, coborându-mi privirea spre Abbot, bărbatul care mă crescuse, care mă trădase, dar care, până la urmă, îmi salvase viața.

Nu se putea să fie prea târziu. Ochii lui, cândva atât de vii și de albaștri, aveau acum o culoare ștearsă și erau ațintiți spre... nimic. Nu mai exista nicio aură împrejurul lui, oricât de mult m-aș fi străduit s-o zăresc. Vedeam, însă, că rănilile nu se opreau la gât. Pieptul...

- Of, Doamne! Of! Doamne, nu!

Roth mi-a tras brațele înapoi, dar nu m-am opus, fiindcă nu se înșelase și nu mai avea niciun rost. Era prea târziu. Mintea mi se răzvrătea împotriva celor văzute și a celor întâmplate atât de repede.

Din fum și haos, veneau și alții spre noi. Mai întâi Nicolai, rămas încremenit de uimire, apoi singura persoană pe care n-aș fi vrut s-o știu martoră la acea scenă, dar n-o mai puteam opri, fiindcă era, din nou, prea târziu.

Zayne și-a văzut tatăl.

A căzut în genunchi de cealaltă parte a lui Abbot și a dus o mână spre el, dar s-a oprit, lăsându-și palma să plutească deasupra pieptului strivit și neclintit. A început să tremure.

- Tată?

N-a primit niciun răspuns. Și nici nu avea să mai primească vreodată.

Timpul parcă stătea în loc, și nimeni nu se mișca. Nu mai auzeam niciun zgomot, deși trebuie să fi fost urlete, și țipete, și sirene, și trosnet de flăcări în jur, pe măsură ce focul înghițea clădirile. Nu mai era nimic în afară de Zayne, holbându-se la tatăl său, cu groaza întipărită pe chip.

Nu mai exista nimic în afară de Zayne.

M-am desprins din strânsoarea lui Roth și m-am târât pe lângă Abbot. M-am dus pe partea lui Zayne, m-am lăsat în jos, pe sub aripile lui, și l-am cuprins în brațe. Dârdâia atât de tare încât îmi clănțăneau dinții, dar m-am ținut bine, iar când el și-a lăsat mâinile în jos și le-a prins pe ale mele, nu mi le-a tras la o parte. S-a agățat de ele, astfel încât... astfel încât să nu fie singur.

Abbot murise.

CAPITOLUL 24

Următoarea oră a trecut ca prin ceață.

Îmi amintesc că Zayne și Nicolai au ridicat cu grijă trupul lui Abbot și l-au urcat într-un SUV de mari dimensiuni, care nici măcar nu sunt sigură că era al lor. Îmi amintesc că am intrat în mașină cu ei, însoțită de Roth. Îmi amintesc că am auzit sirene și am văzut girofaruri roșii-albastre, în timp ce Nicolai conducea pe strada aglomerată, plină de automobile distruse și de oameni înnebuniți.

Apoi am ajuns în tabără, un loc în care nu credeam că o să mă mai întorc vreodată, iar acolo așteptau Geoff, și Jasmine, și Danika. Pe figurile lor se citea o groază uluită când Abbot a fost scos din mașină și purtat în casă.

Dar Morris a fost cel care mi-a frânt inima.

Trecuse foarte multă vreme de când îl văzusem ultima oară pe omul bun la toate al Gardienilor, și a trebuit să mă abțin să nu dau fuga la el, când a ieșit din bucătărie cu tristețea întipărită pe ridurile adânci care-i brăzdau fața. Văzându-mă, el a schițat un zâmbet care, însă, nu i s-a oglindit și în ochii negri, expresivi.

Jasmine (Jasmine cea practică și ageră) a înșfăcat un cearșaf și l-a întins pe dușumea. Abbot a fost culcat pe el, iar Morris a luat colțurile și le-a înfășurat în jurul corpului, formând un giulgiu.

Zayne s-a așezat alături de tatăl său, cu capul plecat, iar eu am rămas prin preajmă, în caz că ar fi avut nevoie de mine. Nu știam precis dacă îi eram de vreun folos, nici ce-aș fi putut să fac pentru el, însă eram gata să ajut cu tot ce-mi stătea în putință. Roth și cu mine am fost dați uitării pe măsură ce membrii clanului intrau și ieșeau din încăpere.

În urma unui telefon de la Dez, am aflat că toate creaturile de piatră fuseseră distruse, iar el și ceilalți Gardieni tocmai vânau duhurile create de

Lilin. Din câte am auzit, încercau și să limiteze pagubele suferite în relația cu oamenii. Unii dintre cei de pe străzi văzuseră duhurile, și, pentru ei, acestea arătau ca niște fantome stereotipe... un nivel de expunere pe care Gardienii nu voiau să-l riște. Dez trebuia să-i îmbete cu multe vorbe, ca să-i convingă pe toți că văzuseră bine ceea ce tocmai se întâmplase. Din fericire, martorii scenei nu reușiseră să facă diferența între arătările de piatră și Gardieni.

Urma să fie o harababură. *Era* o harababură, și numai timpul avea să ne spună cât de gravă, dar mă îndoiam că vreunul dintre noi se gândea cu adevărat la altceva în afară de acel moment.

- De ce nu stai jos? a întrebat Roth, cu privirea plină de îngrijorare.

Am scuturat din cap, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Sunt bine.

El s-a uitat la mine, pe urmă la Zayne. Îmi dădeam seama că ar fi vrut să spună mai multe, dar se silea să rămână tăcut.

În sfârșit, după ceea ce a părut a fi o veșnicie, Zayne a întins cearșaful, acoperind chipul lui Abbot.

- Ești gata? a întrebat Geoff cu stoicism.

Zayne și-a proptit mâinile în coapse și s-a ridicat.

- Da.

Nicolai a pășit în față, iar bărbații l-au ridicat pe Abbot și l-au scos din cameră. Inima a început să-mi bată cu putere și mi-am dat seama că aveau să-l ducă într-un loc mai intim, pentru a-i pregăti trupul, curățându-l cât puteau de bine.

După moarte, corpurile Gardienilor se comportau ca al oricărui om, însă procesul era mult mai rapid. În nici o zi, nu prea mai rămânea nimic din ele, în afară de oase. De aceea, ei își incinerau morții.

Mai multe ceasuri s-au scurs până să se întoarcă Dez și ceilalți din clan. Cu toate că amorțisem din cap până în picioare, am stat acolo când Abbot a fost înălțat pe rugul clădit în grabă și am rămas locului când Zayne a pus cu grijă o torță aprinsă la picioarele părintelui său căzut în luptă. Am stat acolo și l-am văzut pe Nicolai cuprinzând cu brațul umerii Danikăi.

Am stat acolo până când n-a mai rămas decât cenușa.

La final, Roth mi-a cuprins cu grijă talia cu o mână, sperându-mă. Nu că aș fi uitat de prezența lui, însă eram... eram pur și simplu pierdută. Privind

în urmă, probabil că aveam să fiu fascinată de faptul că Prințul Moștenitor al iadului fusese martor la funeraliile unui Gardian.

Demonul m-a condus înapoi în casă, dar nu ajunseseam prea departe când Jasmine ne-a ieșit în cale. Măhnirea îi radia prin toți porii, însă o hotărâre de oțel se așternuse pe figura ei frumoasă.

- Haideți cu mine! ne-a poruncit, întorcându-se spre scări. Când a văzut că nu mă clintesc, Roth a luat problema în propriile mâini. Sau brațe. Răsucindu-se spre mine, m-a apucat pe după genunchi, și, o clipă mai târziu, eram luată pe sus și cuibărită la pieptul lui.

- Ce faci? l-am întrebat.

- Ai stat tot timpul în picioare și ai fost rănită. A pornit înspre trepte, pe urmele lui Jasmine. Să nu-mi zici că ești bine! Las-o pe Jasmine să te examineze!

Am dat să protestez, însă el deja urcase jumătate din trepte, și, oricum, mă simțeam copleșită. De tot ce se petrecuse în ultimele două zile. Sfârșeala a pus stăpânire pe mine și nu mi-a mai dat drumul. S-a îngropat adânc înăuntrul meu și am simțit-o până în măduva oaselor.

Jasmine s-a oprit în dreptul fostului meu dormitor, iar când ușa s-a deschis, m-a lovit un val de nostalgie. Mi-am rotit privirea prin încăpere, în timp ce Roth mă ducea la patul perfect aranjat și mă așeza pe el. Demonul a rămas în aporie, așezându-se pe cealaltă parte a saltelei.

Realmente nimic nu fusese atins, cu excepția patului, pentru că, serios, eu nu-l lăsasem făcut. Pe biroul meu încă zăceau grămadă caiete de notițe, foi volante și cărți. Ușa dulapului stătea întredeschisă, lăsând să se vadă vâlmășagul de haine pe jumătate căzute de pe umerașe sau împrăștiate pe dușumea, printre formulare de înscriere la facultate.

Mi se părea ciudat să mă aflu din nou acolo.

M-am uitat spre fereastra pe care Abbot o bătuse cândva în cuie și am zărit căsuța pentru păpuși. Inima mi s-a strâns, căci nu puteam să nu mă gândesc la trecut. La Zayne. Într-o criză de furie, distrusesem jucăria, însă el o reclădise, redându-i vechea glorie. Căsuța îmi amintea și de felul în care Bambi o transformase în culcușul ei.

Lacrimile mi-au înfundat gâtul, dar nu le-am lăsat să se reverse. În schimb, m-am concentrat asupra lui Jasmine, care pusese pe pat diverse

ierburi, alături de geanta ei cu instrumente de tortură, cunoscută și drept „trusă de cusut“.

- Putem să scoatem puloverul? a întrebat, strângându-și într-un coc părul negru și lung, apoi prinzându-l cu un elastic.

Am apucat de puloverul distrus și l-am tras peste cap. Aveam un maiou pe dedesubt, însă și dacă n-aș fi avut, aș fi fost prea obosită să-mi mai pese că-mi etalam „bunătățile“.

Roth mi-a luat puloverul și l-a aruncat pe podea, după care mi-a pus o mână pe umăr. Ochii nu i se dezlipeau de pe chipul meu. Jasmine a plesăit ușor din limbă, în vreme ce-mi studia rana.

- Ce s-a întâmplat?

- Chiar nu știu, am răspuns și mi-am dres vocea. Zayne l-a înjunghiat pe Lilin, iar eu am pățit *asta*.

- Lilinul a fost înjunghiat cu un pumnal de fier, a adăugat Roth. Dar ea nu pare să aibă simptomele unei asemenea răni.

Jasmine a clătinat din cap și a turnat antiseptic pe o cârpă.

- Nu. Altfel, i-ar fi foarte rău. Îmi pare rău dacă o să te doară. Mi-a pus cârpa pe rană și, da, m-a usturat, dar trecusem și prin chestii mai rele. Cum te simți?

- OK. Nu voiam să vorbesc despre mine. Am aruncat o privire spre ușă, pe urmă în direcția lui Roth. Zayne... o să fie bine, nu?

El a dat încet din cap.

- Trebuie să fie.

- Are dreptate. Jasmine mi-a șters sângele de pe umăr și de pe braț. Acum că tatăl lui s-a dus, e rândul lui Zayne să preia conducerea clanului.

Am făcut ochii mari. Nici nu mă gândisem la asta.

- E prea tânăr ca să preia complet controlul, a continuat ea. Și probabil va cădea în sarcina lui Nicolai să facă un pas în față, până când Zayne va fi pregătit.

O epocă se sfârșise, și alta urma să înceapă. În timp ce Jasmine vorbea și-mi curăța rana, corpul meu era prezent, însă mintea părea să-mi fie la o mie de kilometri distanță. Nu-mi venea să cred că totul se întâmplase în realitate. Niciodată nu-mi trecuse prin gând un asemenea deznodământ. Nu eram pregătită nici mintal, nici emoțional pentru nimic din ce se petrecea.

- Vești bune, a spus Jasmine, atrăgându-mi atenția. Rana începe deja să se vindece. Nu trebuie s-o cos.

Slavă Domnului, căci ultima oară când cineva îmi cususe o rană, avusesem nevoie să fiu ținută cu forța! Jasmine mi-a întins pe braț un soi de balsam răcoritor, cu miros de mentă, apoi s-a ridicat.

- Ar trebui să te odihnești, a spus ea. E târziu. Sunt sigură că pe membrii clanului n-o să-i deranjeze dacă rămâneți amândoi aici.

Replica l-a făcut pe Roth să înalțe din sprâncene.

- Ești sigură?

Ea a zâmbit, obosită.

- Dacă mă înșel, atunci cineva o să urce aici și-o să vă spună să plecați. Între timp, îi e foame vreunui din voi? Pot cere să vi se aducă niște mâncare.

- Eu sunt în regulă. Roth s-a uitat la mine. Tu?

- Și eu. M-am întins și am luat-o pe Jasmine de mână, tocmai când dădea să plece. Mulțumesc.

- Mulțumirile nu sunt niciodată necesare. Și, spunând acestea, a ieșit din cameră.

Coborându-mi privirea spre umărul meu, am văzut pielea lucioasă și încrețită. Rana nu era nici pe departe atât de rea cum păruse la început.

- Vrei să-ți aduc un alt pulover? m-a întrebat Roth, iar când am dat din cap, în semn de încuviințare, s-a dus la dulapul meu și s-a întors cu o bluză tricotată groasă, care se încheia în față. S-a ocupat în tăcere de nasturi, după care a îngenuncheat și mi-a scos cizmele.

În vreme ce și le scotea pe ale lui, în ușa s-a ivit Morris, aducând două pahare. Amândouă erau pline cu suc de portocale, ceea ce m-a făcut să zâmbesc printre lacrimi. Bătrânul le-a pus pe noptieră și, ca de obicei, n-a scos un cuvânt. Când s-a întors, și-a ridicat brațul și mi-a cuprins obrazul în căușul palmei reci. Surâsul i-a revenit pe chip și, de data asta, i s-a oglindit în ochi. Apoi m-a bătut ușurel pe obraz și a părăsit încăperea, lăsând ușa pe jumătate deschisă.

- Omul ăla... e straniu, a comentat Roth.

- E minunat, am sărit eu imediat în apărarea lui Morris.

Demonul a clătinat încet din cap.

- Nu contest, dar...

- Dar ce?

- Habar n-am. Pur și simplu... îmi dă fiori, a încercat Roth să explice, încruntându-se. Iar mie nimic nu-mi dă fiori.

M-am strâmbat.

- N-are nimic înfiorător. Morris e cel mai grozav, și e doar un moșneag. Nu prea reprezintă o amenințare pentru tine.

- Repet, habar n-am cum să-ți explic. Răsucindu-se spre mine, Roth și-a trecut degetele prin păr. Seara asta a fost...

- Varză? M-am tras în spate și, rezemându-mă de tăblia patului, am luat paharul cu suc de portocale.

Roth s-a așezat lângă mine, astfel încât să stăm umăr la umăr. Și-a întins picioarele.

- Da, cuvântul rezumă oarecum situația.

Am luat o înghițitură și pe urmă încă una, înainte de a pune paharul deoparte. Când m-am uitat la Roth, am observat că vânătaia de pe maxilar i se estompase deja, însă am atins ușor cu degetele pielea dimprejurul ei.

- Te simți bine?

El s-a încruntat iar.

- Nu-ți face griji pentru mine.

- Ba-mi fac.

- Nu-i nevoie.

Am oftat.

- Roth!

- Sunt bine, a spus el în cele din urmă. Nici măcar nu doare.

- Bine.

M-am chinuit să respir calm.

- Seara asta... nici n-am idee ce să cred. Căci nu pot accepta ideea că Abbot nu mai e.

Demonul a inspirat adânc.

- Îți dai seama ce părere am despre el, despre răul care ți s-a făcut, cu aprobarea lui, dar înțeleg că te-a crescut. Și-a strecurat mâna pe lângă a mea și a strâns-o. Știu că nu ți-e ușor să accepți ce s-a întâmplat.

Am închis ochii și m-am lăsat pe spate.

- A murit apărându-mă. Nu pot... Doamne, habar n-am ce să zic! Înainte, eram așa de furioasă pe el, dar, în final, a făcut ce trebuia. Îl... M-am oprit și am deschis ochii. Îi simțeam umezi și, când am vorbit, aveam glasul răgușit. Încă îl iubeam, știi?

Roth mi-a apropiat mâna de buzele lui și mi-a sărutat-o.

- E limpede că și el te iubea încă.

- Da. Am clipit ca să-mi alung lacrimile, apoi am tras cu greu aer în piept.

A urmat o pauză.

- Vrei să te duci și să vezi cum se simte Zayne?

M-am uitat la el, mai puțin surprinsă de grija lui pe cât, poate, aș fi fost altădată.

- Da, dar cred că... are nevoie de un răgaz.

- Probabil, a murmurat Roth, așezându-mi o șuviță de păr după ureche.

Silindu-mi gândurile să se concentreze la cea mai nouă dintre problemele descoperite, am așezat în poală mâinile noastre împreunate.

- Lilinul... mi-a spus că suntem în aceeași barcă. L-ai auzit. Cred că nu ne-am dat seama cât de strict trebuie să-i interpretăm cuvintele.

Roth a scos din adâncul gâtului un sunet grav, încărcat de furie.

- Nu mă așteptam la așa ceva.

- Nici eu, am răspuns sec. Dar e logic. La crearea lui s-a folosit o parte din mine. Și o parte din Lilith. Cosașul mi-a zis că noi trei suntem legați, însă a omis să detalieze cu adevărat ce înseamnă asta.

- Bineînțeles că a omis!

- Ar fi fost bine să știm, am continuat, epuizată. Adică, e un amănunt destul de important. Dacă îl omorâm pe Lilin, atunci el mă ucide pe mine. Presupun că funcționează și invers.

Roth m-a țintuit cu privirea.

- Trebuie să existe o altă cale. Dacă nu, o să găsim pur și simplu o metodă de a-l ține... în frâu.

Am ridicat din sprânceană când l-am auzit, deoarece, pe de-o parte, nu credeam că, în afară de a-l ucide, puteam să mai facem ceva pentru a-l împiedica pe Lilin să provoace belele. Însă și dacă am fi reușit să-l stăpânim, lăsându-l totuși în viață, cum rămânea cu Sam? Sufletul lui s-ar fi pierdut, laolaltă cu sufletele tuturor celor din congregația nimicită de Lilin. De acord,

oamenii ăia fuseseră niște fanatici, dar asta nu înseamnă că meritau o astfel de soartă.

Roth și-a îndreptat privirea spre ușă și, când m-am uitat în aceeași direcție, mi s-a tăiat răsuflarea la vederea lui Zayne. Am deschis gura, însă el a vorbit primul.

- Pot să intru?

- Sigur! Mi-am strâns picioarele, ca să-i fac loc, însă el a rămas în pragul ușii. Mă durea sufletul pentru el și pentru toate. Ești...?

- Nu... nici măcar nu știu ce-i în capul meu. Și-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor. Dar nu pentru asta sunt aici. Voiam să-mi cer scuze.

Mi-a căzut falca.

- Când l-am înjunghiat pe Lilin, n-am avut idee că o să te rănesc pe tine. Privirea lui cristalină a întâlnit-o pe a mea. Nu ți-aș face niciodată vreun rău. Orice-ar fi. Nu...

- Știu. Știu că nu mi-ai face. Nicio clipă nu m-am gândit că m-ai răni cu bună-știință. Nici măcar noi n-am avut habar, am insistat eu. Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. E ultimul lucru pe care trebuie să-l faci acum. Serios!

Ceva din conflictul interior care i se citea pe chip s-a mai domolit. Nu mult, doar într-o oarecare măsură.

- Ați aflat cum de s-a întâmplat așa ceva?

O parte din mine voia să-i spună că nu era cazul să se frământa din pricina asta, dar apoi mi-am dat seama că, poate, încerca să-și ocupe gândul cu altceva și n-am vrut să-i răpesc ocazia. I-am relatat discuția pe care tocmai o avusesem cu Roth.

- Trebuie să existe o modalitate de a îndrepta situația, a spus Zayne, după ce am terminat. De a te separa de Lilin.

- Și dacă nu se poate altfel? Am simțit un fior cum mă străbate din cap până-n picioare. Dacă Lilinul și cu mine suntem într-adevăr uniți, așa cum părem a fi, și...

- Să nu zici așa ceva! Ochii lui Roth s-au aprins de înverșunare. Nici măcar să nu-ți termini ideea!

- Are dreptate, a intervenit Zayne, masându-și pieptul cu mâna. Trebuie să existe o altă cale. Pur și simplu n-o cunoaștem încă.

Îmi doream să cred că există, însă, dacă noi doi eram legați, atunci eram legați.

- Am putea merge să ne consultăm cu clarvăzătorul, a sugerat Roth.

M-am întors încet spre el și l-am fixat uimită.

- Copilașul?

Demonul a dat din cap, în semn de încuviințare.

- Dacă cineva poate ști, atunci el e ăla. Cheia stă în a-l convinge să ciripească.

- Clarvăzătorul? Zayne părea nedumerit.

- Puștiul care se conectează oarecum cu... mă rog, habar n-am cu cine se conectează, dar nu lucrează nici pentru rai, nici pentru iad. Am făcut o pauză, schițând un rânjel. Îi place să joace *Assassin's Creed*.

- Și-i place puiul, a adăugat Roth.

Am pufnit.

- Putem să trecem mâine pe la el. Am lăsat să se scurgă un moment și apoi m-am încruntat. Probabil va ști că venim.

Roth a zâmbit afectat. Eu m-am uitat la Zayne. Două umbre îi înfloriseră sub ochii obosiți și părea... Părea pierdut.

- Layla, știi că poți să rămâi aici. Umerii i s-au încordat. Amândoi puteți să rămâneți aici atât cât aveți nevoie. OK? Dacă totuși plecați... aveți grijă. Eu am... trebuie să plec.

M-am dat jos din pat și m-am apropiat de el. Până să apuce să iasă, l-am luat în brațe. A înțepenit, după care s-a răsucit în îmbrățișarea mea. S-a lăsat în jos și mi-a cuprins trupul cu mâinile. Ținându-și buzele lipite de obrazul meu, mi-a șoptit cu glas răgușit:

- Mulțumesc! Pe urmă s-a desprins și a ieșit din cameră, trăgând ușa după el.

Am închis iar ochii, strângând din pleoape. N-am idee cât am stat acolo, însă când m-am întors, m-am dus spre pat. M-am urcat în el și mi-am reluat poziția de mai devreme, umăr la umăr cu Roth.

- Cred că nu știe, am zis.

- Ce să știe? m-a întrebat el încet.

L-am privit.

- Cred că nu știe cum a murit tatăl lui. Că Abbot mă apăra pe mine. E deja atât de...

- Termină! Roth m-a prins de bărbie, uitându-se drept în ochii mei. Tipul ăla care tocmai a fost aici... Detest s-o spun cu voce tare, dar e un tip de treabă. Nu te urăște. N-ar fi în stare s-o facă vreodată. Poate că acum nu te place, însă n-are nicio legătură cu tatăl lui. Nu știu dacă a aflat cum a fost doborât Abbot, dar când, sau dacă, o să afle, n-o să dea vina pe tine. Pentru că n-a fost vina ta. Și el își dă seama.

Preț de o secundă, n-am știut ce să mai spun.

- Nu pot să te sufăr când ai dreptate.

Roth a chicotit și, cuprinzându-mă atent cu brațul, m-a tras lângă el. Obrazul mi s-a cuibărit pe umărul lui. Se petrecuseră atât de multe într-un răstimp de doar câteva zile, încât capul îmi vuia neîncetat. Totuși, în momentul acela, în mintea mea se făcuse liniște.

- N-aș schimba o iotă.

Am clipit și mi-am săltat capul.

- La ce te referi?

- La oferta pe care l-am pus pe Cayman să le-o facă vrăjitorilor. Demonul și-a plimbat degetul mare pe sub buza mea de jos. Și în cazul în care aș fi știut c-o să mi-o ceară pe Bambi, tot aș fi fost de acord, dacă era în joc salvarea ta. Nu pot decât să bănuiesc că Zayne ar fi de aceeași părere, în privința morții lui Abbot.

- Of, Roth...

- Vreau doar să știi. OK? S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Mi-e dor de șerpoaica aia. Mereu o să-mi fie dor de ea, însă dacă aș fi nevoit s-o iau de la capăt, aș face-o. Fără întrebări. Aș lua-o de la capăt pentru tine.

CAPITOLUL 25

Realmente nu știu precis cum de au ajuns Zayne și Stacey pe bancheta din spate a Mustangului, în dimineața următoare. Prietena mea își făcuse apariția la prima oră, imediat după ce ieșisem din duș, și bătuse cu pumnul în ușa din față, pretinzând să fie lăsată înăuntru.

O uriașă parte din mine (OK, orice parte din mine) își dorea să fi fost în centrul de comandă, pentru a-i vedea fața lui Geoff în *acele* momente. De când eram prietene, Stacey nu mai fusese niciodată primită în tabără.

Din câte am înțeles, Gardienii refuzaseră să-i permită intrarea, până la sosirea lui Zayne. S-a dovedit că ea prin intermediul lui aflase despre rana mea, acum minoră, cândva în cursul nopții precedente, când nici eu, nici Roth nu răspunseserăm la mesaje.

În primul rând, simplul fapt că Stacey și Zayne își trimiteau SMS-uri unul altuia fusese o uriașă surpriză pentru mine. Nu credeam că făcuseră vreodată schimb de numere. Nu că Stacey n-ar fi vrut să aibă numărul lui Zayne, dar nu-mi dădeam seama exact când începuse toată povestea prieteniei lor prin intermediul mesajelor.

Probabil pe când eu eram în iad. Oare asta nu se întâmplase chiar ieri? Alaltăieri? Nu mai reușeam să țin socoteala trecerii timpului.

În prezent, ea ar fi trebuit să fie la ore. Nu că așa fi putut s-o critic cu adevărat pentru asta, de vreme ce mi se părea că trecuse o eternitate de când nu mai pusesem piciorul în școală.

Pentru că Zayne fusese de față când Roth sugerase să trecem pe la clarvăzător, el adusese vorba despre asta, în timp ce Stacey mă vizita în fostul meu dormitor. Fata ceruse să ne însoțească și, după ce ne certaserăm cam o jumătate de oră, renunțasem la încercarea de a mă mai înțelege cu ea. N-aș fi vrut să se apropie de nimic din toată tărășenia, nici măcar de

clarvăzător, însă, așa cum îmi atrăsese atenția, deja era băgată până în gât. Îmi părea bine s-o văd activă și însuflețită, în loc de o spălăcită versiune fantomatică a prietenei pe care o îndrăgeam.

Mă miram că ni se alăturase și Zayne. Stătea tăcut, cu un aer dârz. Nu știam cum făcea față durerii provocate de faptul că-și pierduse tatăl cu numai câteva ore înainte, dar își păstra cumpătul, iar tăria lui era admirabilă.

Când îl văzusem pe Elijah murind, suferisem, însă altfel. Odată cu decesul lui, nimic din ce ar fi putut să fie nu mai era posibil. Nu că m-aș fi amăgit vreodată, crezând că, într-o bună zi, el avea să se trezească și să mă accepte ca fiică, dar jelisem pierderea... pierderea a ceva ce nu existase nicicând. La moartea lui Abbot, resimțisem dispariția singurei figuri paterne pe care o cunoscusem, și chiar dacă mâhnirea mea era cruntă, nici nu se compara cu ce trebuia să îndure Zayne.

Nici dezolarea pricinuită de uciderea lui Sam nu ajunsese la intensitatea trăirilor lui Stacey. Părea că, de-a lungul timpului, promisem doar câte o frântură din consecințele celor întâmplate, nu toată porția.

Totuși, presimțeam că, foarte curând, situația avea să se schimbe.

Călătoria spre locuința clarvăzătorului era una ciudată, căci începuse cu un drum la băcănia locală. Puiul marca Perdue stătea înghesuit între Stacey și Zayne. Acesta din urmă îi fulgera cu privirea ceafa lui Roth, ori de câte ori mă uitam înspre el. Demonul fredona pentru a treia oară *Paradise City*, aparent nepăsător la căutăturile ucigașe azvârlite în direcția lui. Eu încercam să mă prefac că totul e minunat, și nicidecum penibil până la nivelul al șaptelea (pe o scară de la unu la zece), iar Stacey arăta ca și cum i-ar mai fi lipsit doar o găleată cu floricele de porumb.

Când, finalmente, am parcat în fața vechii case de lângă Manassas Battlefield, cu gardul ei de lemn și zidurile din piatră, eram gata să mă arunc afară din Mustang.

- Cred că cel mai bine ar fi ca voi doi să rămâneți în mașină. Roth a oprit motorul și s-a răsucit, cu ochii la musafirii noștri nepoftiți. Tony e un excentric. Nu-i cazul să-l scoatem din sărite.

Zayne s-a uitat la pachetul cu carne.

- Trebuie să-i aduci un pui?

- Eh... Roth n-a răspuns.

- Zău, e un puști? a întrebat Stacey, întorcându-și privirea spre casă. O perdea se legăna de-a curmezișul unei ferestre de lângă ușă. Adică e copil, copil?

- Da, probabil că are doar nouă sau zece ani, am explicat, dând să deschid portiera.

- Doamne! a murmurat Stacey, scuturând încet din cap.

- Voi doi vă descurcați aici? am întrebat pe un ton șovăitor.

Roth a pufnit.

- Sunt sigur că n-o să pățească nimic.

M-am uitat urât la el, iar demonul mi-a întors o privire nevinovată, în vreme ce-și întindea un braț spre bancheta din spate.

- Îmi dă cineva puiul?

I l-a dat Stacey.

- E așa de ciudat!

- Habar n-ai tu! am mormăit.

Roth m-a așteptat de cealaltă parte a mașinii și mi-a cuprins ușor mijlocul.

- Te simți bine? m-a întrebat, în timp ce intram pe poartă și treceam pe lângă tufele tunse cu grijă.

- Mai simt câte o durere pe ici, pe colo, am recunoscut eu, fiindcă n-aș fi fost credibilă dacă aș fi spus că mă simțeam perfect.

Lăsându-și capul în jos, el mi-a atins în treacăt fruntea cu buzele, apoi a urcat scara. M-am uitat peste umăr, la mașină, și am descoperit că Zayne nu rămăsese înăuntru, conform instrucțiunilor. Stătea lângă Mustang, cu spatele spre casă. Se afla chiar acolo, dar când îl priveam, mi se părea că văd imaginea înregistrată a cuiva. Era de față, și totuși nu era.

Ușa s-a deschis înainte să batem în ea, distrăgându-mi atenția. Aura de un albastru pal s-a stins, dezvăluind-o pe mama lui Tony. De data asta, purta un pulover alb, încheiat cu nasturi, însă perlele pe care mi le aminteam încă îi înconjurau strâns gâtul.

- Tot nu mă bucur să te văd, a spus ea.

Roth și-a săltat un umăr.

- Iar eu aș zice că-mi pare rău, dar tot n-aș fi sincer.

Doamne, Dumnezeu, nu din nou!

- Lasă-i să intre! a răsunat o voce din spatele femeii.

Ea a pășit într-o parte și... iată-l! Mai întâi am zărit strălucirea albă care-l înconjură, mai puternică decât cea agățată de trupul lui Zayne. Un suflet pur, o raritate absolută. Nevoia pe care o simțeam de obicei la vederea unui suflet pur era minimă, aproape ușor de uitat. Băiatul, tot numai bucle blonde, avea un chip de heruvim. Era adorabil, cu excepția pupilelor albe din centrul ochilor albaștri ca vopseaua de cobalt.

Fiindcă ochii ăia încă păreau stranii.

Tony s-a uitat la punga din mâna lui Roth.

- Alt pui? Pe bune?

- Hei! Aud că marca Perdue e cea mai bună, a răspuns demonul.

- Iar eu aud că nici Tyson nu-i o marcă rea. Oftând, clarvăzătorul de buzunar a făcut un gest către mama lui. Ia-l!

Femeia, probabil foarte experimentată în ale bizareriilor, a luat punga.

- E marța Taco. ăsta va trebui să aștepte.

- Ba bine că nu! Clarvăzătorul ne-a făcut semn să-l urmăm. Casa mirosea a mere și a pin, făcându-mă să tânjesc după Crăciun. Știi, i-ai fi putut lăsa pe prietenii voștri să intre, nu să stea afară, cufundați în gânduri, pesemne băgându-i în sperieți pe vecini.

- Probabil că ei sunt cel mai puțin înfricoșător lucru pe care l-au văzut vecinii tăi, i-a atras atenția Roth.

- Depinde ce înțelegi prin „înfricoșător“, hm?

Când Roth a deschis gura, gata să dea, evident, o nouă replică, l-am plesnit peste braț. Dacă nu-l opream eu, el n-ar mai fi terminat niciodată. Demonul s-a uitat chiorâș la mine, dar Tony a izbucnit într-un râs foarte copilăresc.

L-am urmat în living. Acolo se afla un uriaș brad împodobit, cu un munte de cadouri deja așezat sub el. Un alt joc video era întrerupt pe ecranul televizorului, însă acela nu părea să aibă tematică medievală. În imagine se vedea o mașină, fugărită de ceva ce semăna cu un polițist.

Tony s-a trântit pe un fotoliu puf și, cumva, l-a făcut să arate ca un tron.

- Știi de ce sunteți aici.

- Bineînțeles! am șoptit, așezându-mă pe canapea.

Băiatul a ridicat o sprânceană blondă, aruncându-și privirea spre Roth.

- Doar ca să știi, când ai sfârșit prin a fi înlănțuit în flăcările din adâncuri, n-am râs, așa cum prevestisem.

Amintirea l-a făcut pe Roth să mijească ochii, în vreme ce lua loc lângă mine, pe brațul canapelei.

- Poate doar am chicotit amuzat, a adăugat Tony, cu viclenie.

- Ești sigur că n-ai chițăit amuzat? i-a întors-o Roth. De vreme ce încă n-ai ajuns la pubertate?

Aoleu! Tony și-a săltat o mână durdulie și i-a arătat lui Roth degetul mijlociu.

- Ah, l-am necăjit pe micuțul bebeluș...

- Roth! am oftat eu, izbindu-l încet cu pumnul în picior. Nu pot să merg cu tine nicăieri!

- Nu-i adevărat! a spus el, făcându-mi cu ochiul. Mă adaptez oricărei situații.

Tony și-a suit picioarele pe măsua pentru cafea, încrucișându-și gleznele.

- Deși mi se pare grozav că voi doi sunteți, în mod clar, împăcați cu propriile persoane și cu sentimentele pe care le nutriți unul pentru celălalt, am lucruri mai bune de făcut decât să văd cum vă...

- Tony! s-a auzit vocea mamei sale, de undeva din casă. Ia-ți picioarele de pe masă, acum!

Am strâns din buze, ca să nu izbucnesc în râs, în timp ce Tony își dădea ochii peste cap, dându-i însă ascultare. Picioarele i-au aterizat cu o bufnitură pe parchet.

- Vreți să aflați cum să-l ucideți pe Lilin, a zis el, uitându-se cu tristețe în direcția lui Roth. Cunoașteți regulile. Nu pot să ajut o tabără în detrimentul celeilalte.

- Dă-le naibii de reguli! a poruncit demonul.

- Ți-e ușor să vorbești, când nu e viața ta în joc, i-a dat replica clarvăzătorul. Chestia e că amândoi ar trebui să știți deja răspunsul pe care-l căutați.

- Știm cum să-l omorâm pe Lilin, am zis, trăgându-mă mai mult către marginea canapelei. Îl înjunghiem în inimă sau îl decapităm, și a fost cât pe ce să reușim cu înjunghiatul în inimă, dar...

- Dar ați descoperit o minusculă complicație? A întors o privire îndurerată către ecran, ca și cum ar fi fost un chin să petreacă fie și un minut departe de jocul lui. O rană fatală aplicată Lilinului te rănește, în chip fatal, și pe tine.

Am dat din cap.

- Era de așteptat. O parte din tine a fost folosită la crearea Lilinului, întocmai cum, la crearea voastră, a amândurora, s-a folosit o parte din Lilith, a continuat băiatul, lăsându-și capul într-o parte. Mai multe bucle blonde i-au căzut peste față. Voi trei sunteți legați.

Mi se mai spusese, însă nimeni nu menționase faptul că uciderea Lilinului m-ar fi ucis și pe mine. Picanteria asta fusese omisă. Nu că aș fi fost complet surprinsă.

- Avem nevoie să aflăm cum să-i separăm pe cei doi. Roth își încleșta și descleșta pumnul de pe partea mea. E motivul pentru care suntem aici.

- Știu. Tony abia dacă și-a abătut atenția de la jocul întrerupt. Discuția asta e o pierdere de vreme pentru mine și pentru voi.

- Ție nu-ți pasă? Îmi dau seama că jocul tău stupid e important, dar dacă noi nu reușim să-l oprim pe Lilin, tu o să mori. Toți o să moară! Am sărit în picioare, căci îmi venea să-l înșfac pe micul clarvăzător și să-l scutur, însă... însă o parte din mine înțelegea că nu el era greu de cap. Noi eram. Frustrarea zvâcnea în mine. În caz că nu izbutim, Lilinul va declanșa sfârșitul lumii. Până și tu ne-ai avertizat în privința asta, ultima oară când am fost aici.

- Ultima oară când ați fost aici, *am văzut* că erau mari șanse să se întâmple. Pupilele lui au căpătat numaidecât o nuanță de alb strălucitor. Acum *văd* că n-o să se întâmple. Îl vei opri.

M-am încordat.

- Dar...

- *Tu*, a repetat el, fixându-mă cu privirea, îl vei opri. Și deja știi cum. Povestea s-a sfârșit. Gata!

Roth a tras brusc aer în piept, scoțând un sunet strident, dar eu cred că, preț de o secundă, am încetat să mai respir. Ceea ce niciunul dintre noi nu voise să admită în orele care urmaseră luptei corp la corp cu Lilinul ne lovea acum, din nou, drept în față.

Uciderea Lilinului însemna sinuciderea mea.

- Nu ne ajuți deloc, amice. Glasul lui Roth era calm, însă furia și încă ceva, ceva vecin cu disperarea, se revărsau din toată ființa lui, devenind o prezență tangibilă în interiorul încăperii. Trebuie să aflăm cum să-l omorâm pe Lilin, fără să-i facem rău Laylei.

- Și, după cum am mai spus, deja cunoașteți răspunsul la întrebare, a repetat Tony, de pe tronul său pufos. Pur și simplu nu vreți să-l acceptați.

Am închis ochii pentru o clipă.

- Deci tu zici... invers. Dacă eu mor, îl ucidem pe Lilin?

- O porcărie! a izbucnit Roth și, până să deschid ochii, deja sărise în picioare. E un răspuns inadmisibil!

O părere de rău i-a străfulgerat chipul tânărului clarvăzător.

- E singurul răspuns.

Roth a dat să-l atace pe Tony, dar eu m-am repezit și l-am apucat de braț. Demonul a inspirat adânc, umflându-și cu putere pieptul. O clipă mai târziu, în cameră s-a ivit mama băiatului. Ținea o cratiță deasupra capului, ca și cum ar fi fost pregătită s-o azvârle spre unul din noi.

- Cred că e timpul să plecați cu toții.

Mi-am slăbit strânsoarea în care îi țineam brațul lui Roth. Femeia avea dreptate. Venise vremea să plecăm, deoarece știam care era răspunsul. Îl știusem încă dinainte să ajungem acolo. Sau, cel puțin, eu îl știusem. Roth încă se holba cu mânie la clarvăzător, așa că l-am tras de mână.

- Roth! i-am șoptit. Hai să mergem!

El mi-a aruncat o încruntătură înverșunată.

- O să accepti pur și simplu? m-a întrebat, ridicând brațul înspre Tony. Că nu există nicio altă cale?

- Nu, am spus, și n-a fost atât o minciună, cât o încercare de a pune capăt scenei, înainte să ajungem să ne trezim înveșmântați în tocană de fasole verde. Dar am încheiat aici. Când l-am văzut că încă ezită, l-am tras iar de mână. O să ne lămurim singuri.

Până și în urechile mele, vorbele au sunat lipsite de vlagă, dar Roth a cedat în sfârșit. Am pornit spre holul de la intrare, trecând pe lângă neînduplecata mamă a lui Tony.

- Toate au un motiv, a strigat clarvăzătorul, în vreme ce ne apropiam de arcada din vestibul, iar când m-am uitat înapoi, băiatul se ridicase din

fotoliu, cu o expresie solemnă și înțeleaptă, nepotrivită vârstei lui. Niciun lucru de pe lumea asta nu se întâmplă fără un scop. Faptele tuturor, ale Prințului și ale Gardienilor tăi, cumulate, au făcut să se ajungă aici. Cu toții s-au sacrificat pentru tine, pentru momentul ăsta. Și nu va fi în zadar.

Fața lui Stacey avea culoarea unei foi de caiet, iar ochii i se căscau larg.

- Nu! a spus ea și a repetat, de data asta mai tare: Nu!

M-am răsucit pe locul din dreapta și m-am uitat la Roth. La mâinile lui. Încheieturile degetelor i se albiseră din cauza forței cu care strângea volanul. Nu spusese prea multe de când ne întorseserăm în Mustang. Privea drept înainte și un mușchi îi tresărea în dreptul maxilarului, în vreme ce ne ducea înapoi, pentru a o lăsa pe Stacey la liceu.

- Nu se poate face chiar nimic? a întrebat Zayne, cu mâinile sprijinite de spătarul scaunului meu. Ori e vorba doar despre faptul că nu știe clarvăzătorul ce trebuie făcut?

- Nu cred că există vreo cale, am răspuns, aruncând din nou o privire spre Roth.

Nu părea doar furios sau confuz, ci mai degrabă o combinație între cele două.

- Oarecum e logic ca el să fie legat de mine, și amândoi să fim legați de Lilith. Sângele nostru i-a dat naștere Lilinului.

- *Tie* poate că ți s-o fi părând logic, a zis Stacey, săltându-și un picior și strângându-l la piept. Pentru mine, nimic din mizeria asta nu prea are sens, dar... mă rog. Și acum ce-o să facem? Dacă nu-l putem ucide pe Lilin...

- Dacă nu-l ucidem pe Lilin, îl pierdem pe Sam. Și pierdem toate acele suflete luate de el, i-am amintit eu.

Fața i s-a schimonosit și a întors privirea, uitându-se pe geam, în vreme ce casele și peluzele lăsau loc zidurilor.

- N-am uitat. Numai că... Zayne s-a lăsat pe spătarul banchetei, frecându-și fața cu palmele. Trebuie să fie ceva! În biroul ta... tatălui meu sunt o mulțime de cărți, naiba să le ia! O să le răsfoiesc la întoarcere. O să-l pun și pe Dez! Și-a lăsat mâinile în jos și a oftat din greu. Nu ne dăm bătuți.

Faptul că Zayne încă ținea la mine îndeajuns de mult încât să vrea să mă ajute mi-a mai ușurat puțin povara pe care o purtam de când îl rănisem atât de tare. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit să fiu prea mirată. Probabil că avea în

el o latură care mă ura, și pe bună dreptate, dar, dincolo de toate, era un tip de treabă. Un tip grozav.

- M-ai auzit? a spus Zayne, făcându-mă să-mi întorc iar privirea spre el. Nu ne dăm bătuți!

- Știi, dar... dar suntem în criză de timp în ceea ce-l privește pe Sam. Și câtă vreme o să mai permită cei din grupul Alfa ca violențele să continue?

Puneam întrebări al dracului de bune. Întrebări la care nici Zayne, nici Roth nu puteau să răspundă.

- Lilinul a răpus o întregă congregație a Bisericii Fiilor lui Dumnezeu. Și, da, sunt sigur că nu erau pe lista de favoriți a barosanului, dar e numai o chestiune de timp până când Lilinul o să facă ceva care să nu mai poată fi trecut cu vederea. Aproape că ne-a dat pe toți în vileag, când a trezit la viață garguiele alea. Cât mai avem cu adevărat la dispoziție ca să găsim o cale de a ocoli problema?

- Ce vrei să zici? s-a răstit Roth, vorbind în sfârșit.

L-am privit speriată. Ochii lui erau ațintiți asupra drumului.

- Nu știu. Doar că... nu mai avem timp.

El s-a cufundat iar în tăcere și, ceva mai târziu, am oprit în fața liceului. Revederea clădirii, după ce trecuse parcă o veșnicie, mi-a stârnit un amalgam de emoții. Pe de o parte nostalgie și pe de alta, o intensă dezamăgire. Nu puteam să uit cu câtă nerăbdare așteptam să mă trezesc în fiecare dimineață și să plec la școală. Între pereții ei, mă puteam preface că sunt normală. Uitându-mă în urmă, îmi dădeam seama ce prostesc era acel imbold de a fugi de adevărata mea natură.

Un lucru pe care nu mai aveam cum să-l fac.

Stacey și-a înșfăcat ghiozdanul de pe podeaua mașinii și a coborât. Am urmat-o, ca să-i ofer o scurtă îmbrățișare. Dar nu puteam zăbovi. Dacă cineva din personalul școlii m-ar fi văzut afară, s-ar fi născut o droaie de întrebări nedorite, pentru care n-aveam vreme.

- Ești OK? am întrebat-o, când m-am retras din îmbrățișare.

Dând din cap, în semn de încuviințare, ea și-a împins la o parte bretonul mult prea lung, care-i intra în ochi.

- Da. Nu. Și-a săltat pe umăr breteaua ghiozdanului. De ce mă întreb pe mine dacă sunt OK? În fond, tu ești aia care are drept frate siamez un demon

psihopat. Nu-ți face acum griji în privința mea.

- Mi-e cam greu să nu-mi fac.

- Sau ți-e doar mai ușor să-ți faci griji pentru mine decât pentru tine?

Am deschis gura, însă ce răspuns aș fi putut să-i dau? Întrebarea era obraznic de pertinentă. M-am uitat spre norii groși și am oftat.

- În clipa asta nu știu ce să mai cred. Eu... Am scuturat din cap, lăsând fraza neterminată.

Stacey s-a întins, m-a apucat de mâneca puloverului și m-a tras ușor.

- Știi că ești sora pe care, de fapt, n-am cerut-o niciodată, nu-i așa?

Am zâmbit larg.

- Da.

- Și te iubesc, orice s-ar întâmpla. Altă chestie pe care o știi. Și mai știi cât de mult m-a... m-a măcinat pierderea lui Sam. Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar privirea i-a rămas neclintită. N-aș suporta să te pierd și pe tine.

Afirmația ei m-a făcut să-mi pierd curajul.

- De ce crezi că s-ar întâmpla așa ceva?

- Pentru că te cunosc, a replicat Stacey, cu glas răgușit. Promite-mi că n-o să faci nicio prostie.

- Eu? M-am silit să scot un hohot de râs, care a sunat ca un zornăit de oase uscate. Să nu fac o prostie?

Gluma n-a părut s-o relaxeze.

- Înțelegi la ce mă refer. Promite-mi, Layla! Vreau să-mi promiți!

- Îți promit, am șoptit.

În timp ce mă despărțeam de Stacey, îmi dădeam seama că promisiunea mea o liniștise foarte puțin. Adevărul e că n-ar fi trebuit s-o rostesc niciodată. Căci mai rămăsese multă nechibzuință în mine, pe care știam exact cum s-o folosesc.

CAPITOLUL 26

Până seara târziu, Roth și cu mine i-am ajutat pe Zayne și pe Dez să răsfoiască străvechile tomuri care umpleau rafturile înalte până în tavan din biroul lui Abbot. Ba, după căderea nopții, ni s-au mai alăturat Danika și Nicolai. În vremea asta, pe măsură ce treceam de la o pagină prăfuită la alta, auzeam când și când chicotele subțiri ale lui Izzy și țipetele ascuțite ale lui Drake. Era clar că lui Jasmine îi venea greu să-i obosească îndeajuns încât să-i poată duce la culcare. Până să punem capăt serii, încă nu-i zărisem efectiv pe gemeni și nici nu găsiserăm ceva folositor.

Cu excepția faptului că, într-unul din volume, dădusem peste o creatură micuță, numită Pukwudgie. Era o ființă mărunță, cu aspect de trol, despre care mai auzisem doar o singură dată, cu ani în urmă, când Dez o adusese pe Jasmine în tabăra noastră. Ea fusese mușcată de o asemenea arătare și, drept urmare, se îmbolnăvisese foarte rău. Încă îmi doream, într-o oarecare măsură, să văd cu ochii mei un Pukwudgie.

Când am plecat împreună cu Roth, începuse să ningă. Ne-am îndreptat spre clădirea din Palisades, de vreme ce era mai aproape decât palatul, și am parcat în garaj, ocolind clubul de la subsol. Imediat ce am intrat în mansardă, Roth i-a îndepărtat pe pisoi. I-am urmărit cum se împrăștie prin cameră. Unul s-a dus la pian, iar ceilalți doi au țâșnit sub pat.

- Vrei să-ți aduc ceva de mâncare? m-a întrebat, lăsându-și cheile pe bibliotecă.

Nu prea mi-era foame, dar știam că Roth nu mâncase nimic toată ziua.

- Sigur.

- Merg să iau ceva pentru amândoi, a spus el, în loc să-l cheme pe Cayman, cum ar fi făcut în mod normal. Vrei ceva anume?

Țuindu-buzele, am scuturat din cap și l-am privit cum se îndreaptă spre ușă, se oprește, ca și cum ar da să zică ceva, apoi iese. Neliniștea mi s-a involburat în stomac. Întrebarea despre mâncare fusese cea mai lungă replică pe care mi-o adresase de când părăsiserăm locuința clarvăzătorului. În mine încolțea o bănuială. Oare ce punea la cale?

Oare ce puneam eu la cale?

Agitată, m-am uitat prin cameră, după care l-am strigat pe Robin. Acesta mi s-a desprins de pe braț, doar o umbră în formă de vulpoi, până când a căzut pe podea. Acolo, blana lui roșcată a început să tremure, în vreme ce-și întorcea ochii spre mine, ținându-și capul înclinat într-o parte.

Știa.

Bineînțele că știa.

Scâncind, a pornit cu pași mândri spre ușa deschisă a dulapului și spre hainele pe care le trăsese jos de pe umerase, pentru a-și înjgheba un pat din ele. L-am privit cum se încolăcește, lipindu-și coada stufoasă de trup, pe urmă m-am dus la ușa ce ducea spre acoperiș.

Aerul rece m-a întâmpinat de îndată ce am deschis-o; am urcat scara îngustă. Un strat subțire de zăpadă acoperea ghivecele goale, iar copertina de deasupra șezlongului flutura în tăcere. Toți copacii erau goi, dar nu morți. Viața avea să se reînnoiască la primăvară, dacă omenirea urma să reziste până atunci.

M-am apropiat de margine și am admirat luminile scânteietoare din D.C. Un norișor de abur se forma de fiecare dată când expiram, însă era plăcut acolo, afară, deasupra noxelor și a zgomotelor orașului. Era chiar liniște. Mai rămăseseră doar câteva zile până la Crăciun, iar noi intraserăm în criză de timp.

De fapt, timpul nostru se sfârșise.

Cu toate că Zayne și Dez plănuiau să frunzărească în continuare cărțile, căutând o cale de a-l răpune pe Lilin sau de a-i anihila puterile, mă îndoiam că aveau să găsească ceva. În plus, și dacă am fi reușit să scoatem creatura din joc, asta n-ar fi însemnat nimic pentru sufletele pe care le înghițișe, pentru Sam.

Am inspirat adânc, însă aerul mi s-a oprit undeva pe gât, căci un val de panică acaparatoare se înălța în mine precum o fantomă în noapte,

amenințând să mă tragă la fund. N-am apucat să mă las pradă senzației, fiindcă i-am simțit prezența lui Roth. Înghițind în sec, mi-am înăbușit frica și m-am întors cu fața spre el.

Stătea în pragul ușii, iar vântul îi ciufulea părul negru, presărat cu zăpadă, în vreme ce ochii îi scânteiau ca două nestemate chihlimbarii.

- Ce faci aici, sus?

Am ridicat dintr-un umăr.

- Habar n-am. E destul de frumos când ninge.

- Și e un frig de crapă pietrele, a comentat el.

- Pe niciunul din nou nu ne afectează.

- Știu. A zâmbit în colțul gurii. Pur și simplu simțeam nevoia să-ți atrag atenția. A făcut o pauză. Nu ți-e foame, nu-i așa?

- Nu prea.

Demonul și-a înălțat o sprânceană și a traversat acoperișul.

- Vrei să mai stăm un pic afară?

- Da. Da, vreau.

Păstrându-și jumătatea de zâmbet, Roth s-a lăsat pe șezlong. Perna pe care a lovit-o ușurel cu palma era ferită de zăpadă, însă numai dacă vântul nu se întetea de-a binelea. M-am dus la el și, când a întins un braț, mi-am pus mâna într-a lui.

Roth m-a tras între picioare, așezându-mă cu spatele lipit de pieptul lui. M-a cuprins cu brațele și am închis ochii, alungându-mi din minte orice gând, doar ca să-mi pot lua răgazul de a savura căldura oferită de corpul lui și alinarea adusă de îmbrățișarea lui.

Nu știu cât am stat acolo, privind în tăcere ninsoarea, până când Roth a vorbit iar, dar stratul de zăpadă care îmbrăca acoperișul părea să se fi îngroșat.

- M-am tot gândit, a început el. La tine, într-un bikini dintr-alea minuscule. Genul în care partea din spate a chiloșilor e, de fapt, doar cât o ață dentară.

- Of, Doamne! Am izbucnit în râs, lăsându-mi degetele să alunece pe mâinile lui. De ce nu mă miră?

- Ei! Ei! Ascultă-mă! a continuat, rezemându-și bărbia de umărul meu.

Mi-am întors obrazul în direcția lui, așteptând.

- N-ai fi singura îmbrăcată cu mai puține haine decât avem acum pe noi.

În realitate, n-aveam idee încotro se îndrepta discuția, însă mă bucuram că el vorbea și eram gata ca, pentru moment, în exact acele prețioase clipe, să... să renunț pur și simplu la toate, lăsându-mă în voia oricăror idei ce aveau să iasă din gura lui.

- Ai purta și tu un bikini abia vizibil? l-am întrebat.

I-am simțit buzele curbându-se într-un surâs.

- Ți-ai pierde orice control, dacă ai vedea ceva atât de uimitor! Când am dat să mă răsucesc înspre el, m-a tras înapoi în V-ul pe care-l formau picioarele lui. M-ai trata ca pe o bucată de carne.

- Nu mai spune! am râs eu.

Roth s-a lăsat pe spătarul șezlongului, trăgându-mă după el, astfel încât să stăm întinși, în timp ce zăpada continua să cadă.

- Îh-hm! Așa că eu aș purta doar un șort.

- Un slip?

- Nici măcar eu n-aș pune pe mine un slip, a răspuns el.

- Cu ce se deosebește un slip de faptul că eu aș purta, în esență, o ață dentară?

- Se deosebește. Crede-mă pe cuvânt! Și-a lăsat capul într-o parte, astfel încât să-i pot vedea expresia feței. Oricum, șortul și bikiniul minuscul ar mai implica și o plajă cu nisipuri albe. Tu n-ai fost niciodată la plajă, nu?

- Corect. Mi-am mușcat buza când el s-a mișcat pentru a-mi săruta în treacă lobul urechii, trimițându-mi un fior pe șira spinării. Deci ce-i cu plaja?

- Plaja ar fi într-o regiune tropicală, unde vremea e mereu caldă și aproape întotdeauna însorită, a continuat Roth, folosindu-și o mână ca să se joace cu tivul de la puloverul meu, în vreme ce pe cealaltă și-o plimba alene peste piciorul meu, în sus și în jos, de la coapsă până la șold. Plaja ar fi într-un loc foarte îndepărtat.

- Cât de îndepărtat? am șoptit.

- Cât vrem noi. Una din mâinile lui mi-a urcat pe bărbie, iar degetele mi-au împins capul pe spate. Pe undeva prin insulele Turks și Caicos⁴, mă gândeam eu. M-a sărutat pe frunte. Dar am auzit de un loc numit Grace Bay. În timp ce vorbea, mi-a sărutat fiecare dintre pleoape. Nisipuri albe. Apă

turcoaz. Apoi mi-a sărutat vârful nasului. Paradis, sau cel puțin așa mi s-a spus. Ar trebui să mergem.

Am schițat un zâmbet.

- Ar trebui.

Roth s-a tras în spate și privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

- Vorbesc serios. Putem pleca mâine-dimineață.

Zâmbetul a început să mi se stingă.

- Ce?

- Pentru mine ar fi o nimica toată să fac rost de un avion privat. Doar câteva cuvinte spuse persoanei potrivite și pe urmă pornim la drum. E puțin prea departe ca să zburăm singuri. Ochiul lui îi iscodeau pe ai mei și am înțepenit, pentru că el chiar nu glumea. Am putea fi acolo până mâine-seară.

- Roth...

- Putem să abandonăm totul! a insistat demonul, strângându-mi obrazul în căușul palmei. Să lăsăm lucrurile să meargă de la sine, iar noi doi să fim departe de...

- N-avem unde merge, ca să ni se piardă urma. O să intervină grupul Alfa. Lilinul abia așteaptă, ba până și Cosașul a cerut lucrul ăsta. Ei vor aduce sfârșitul lumii. Dacă ne ascundem pe o plajă nu înseamnă că ne salvăm.

- Am putea încerca, fir-ar să fie! Am putea încerca să supraviețuim, a stăruit el, cu ochii scăpărând în beznă. Plecarea de aici ne promite măcar ziua de mâine, poate și o săptămână sau o lună, dar rămânând... ce avem?

Am tras cu putere aer în piept.

- Ce vrei să zici?

- Crezi că habar n-am ce se petrece în capul tău, de când ți-ai dat seama că viața îți e legată de a Lilinului?

Roth mi-a cuprins ceafa cu mâna, aplecându-se și lipindu-și fruntea de a mea.

- La naiba, Layla, știu...

O usturime ivită pe neașteptate m-a făcut să închid strâns ochii.

- Ești prea bună. Tu nu-ți dai seama, dar eu îmi dau! Ești *prea* bună, însă eu nu sunt. Vocea i s-a îngroșat. Lasă-mă să fiu îndeajuns de egoist pentru amândoi!

- Și cu Sam cum rămâne, Roth?

- Nu știi. N-am un răspuns pe care să vrei să-l auzi, a recunoscut el. Îmi pare rău. Prioritatea mea ești tu. Uită-i pe ceilalți!

Mi-am strecurat brațul pe după gâtul lui și, fără să mai scot un cuvânt, mi-am cuibărit capul sub bărbia lui. El a continuat să-și țină o mână pe ceafa mea.

- Înțeleg, tu crezi că nu există decât o cale de ieșire. Îți dai viața ca să-l oprești pe Lilin, a spus el, cu glasul și mai răgușit decât înainte. Dar nu te pot lăsa să faci așa ceva.

- Nici nu vreau s-o fac.

Roth și-a așezat celălalt braț împrejurul mijlocului meu și, mișcându-și capul, mi-a atins în treacăt obrazul cu buzele, în vreme ce vorbea.

- Atunci n-o face.

Din spusele lui, părea foarte simplu. De fapt, până și el știa că nu era simplu. Dacă am fi plecat în dimineața următoare, existau mari șanse să avem la dispoziție câteva zile, poate chiar săptămâni sau luni, înainte ca grupul Alfa să intervină și să încerce eradicarea tuturor. Dar cum aș fi putut să mă bucur, la modul serios, de respectivele zile ori săptămâni, știind că-i întorsesem spatele lui Sam... Doamne, omenirii întregi? Cele ce se petreceau erau mai presus de noi, mai importante decât dorințele noastre.

Roth și-a încleștat mâna și s-a silit să rostească următoarele vorbe sub forma unei șoaapte aspre.

- Mi-e groază!

Inima mi s-a răsucit în piept, apoi mi s-a îndoit. Faptul că-l auzeam mărturisindu-și gândul îmi zguduia întreaga ființă. M-am retras și m-am uitat din nou în ochii lui.

- Tu nu te sperii niciodată.

- Nu mi-e frică. Mi-e groază, a repetat el, împletindu-și degetele în părul meu. Mi-e groază că o să te pierd și că n-o să pot face nimic în privința asta.

O parte din mine ar fi vrut să-l liniștească pur și simplu, însă, în acel moment, toate mecanismele de apărare mi s-au sfărâmat. Panica ascunsă în fundul stomacului a crescut. Roth probabil că mi-a citit spaima în privire, fiindcă m-a tras înapoi la pieptul lui.

- N-o să îngădui să se întâmple, a zis el. Sunt Prințul. Trebuie să am o soluție. Aș putea să mă duc la Șef.

Dar dacă Șeful ar fi avut cum să se implice, n-ar fi făcut-o deja? Mai putea oare să intervină în acel moment? Nu conta. În timp ce mă agățam de Roth, știam, în străfundul inimii mele, că, în realitate, nu mai aveam ziua de mâine. Dacă amânam ceea ce trebuia făcut, nu doar că l-aș fi pierdut pe Sam, laolaltă cu toate celelalte suflete luate de Lilin, ci aș fi pus în primejdie și milioanele de vieți ce urmau să se piardă dacă apocalipsa se declanșa cu adevărat.

Riscam ca Roth să facă vreo prostie și mai mare decât cea pe care o puneam eu la cale, iar dacă nu puteam să-mi salvez propria viață, atunci măcar să-l salvez pe Sam. Puteam să salvez celelalte suflete. Puteam să-i salvez pe oamenii nevinovați, care ar fi murit odată cu sfârșitul lumii. Puteam să-l salvez pe Roth.

Când demonul mi-a înălțat capul, a deschis gura pentru a spune ceva, dar n-am vrut să mai fie cuvinte între noi. Am acoperit distanța care ne despărțea și l-am sărutat. A încercat să se ferească, dar i-am prins obrazii, refuzând să las să i se formeze pe buze orice vorbe ar fi vrut el să rostească.

Iar când sărutul n-a mai fost îndeajuns, când a încercat să vorbească iar, m-am ridicat, după care mi-am înfipt genunchii de-o parte și de alta a șoldurilor lui. Mi-am lipit trupul de al lui, iar când buzele i s-au desfăcut în sfârșit, m-a durut sufletul în cel mai rău fel cu putință, dar el îmi răspundea la sărut și era arzător. I-am simțit mâinile căzând în spatele meu, și deznădejdea mi-a sporit trăirile.

Deodată, mușchii lui Roth s-au încordat și, o clipă mai târziu, era sus. Mi-am încleștat picioarele împrejurul șoldurilor lui. Cu buzele împreunate, am pășit în ninsoare. Vântul s-a întezit, făcându-mi părul să fluture pe lângă noi.

N-am crezut că o să rezistăm până la scară.

Abia dacă am reușit.

Odată intrați pe holul îngust, ușa s-a trântit în urma noastră, și Roth s-a răsucit, împingându-mă cu spatele în zid. Ne împlTEAM unul cu celălalt, găfâind, pe măsură ce partea cea mai tare din el se lipea de partea cea mai moale din mine. Zăpada care căzuse peste noi se topea, umezindu-ne pielea și părul.

Ne-am sărutat. Ne-am prins unul de celălalt, iar lumea de afară a luat, din nou, o pauză. Pentru moment, acele secunde furate erau doar despre noi.

Nimic altceva nu mai conta, în afară de felul în care ne simțeam și de iubirea pe care ne-o purtam.

- Ține-te bine! mi-a spus Roth, deși nu aveam de gând să-i dau drumul.

Tăindu-mi răsuflarea cu buzele lui, s-a întors și a început să coboare scara. A închis ușa în spatele nostru, împingând-o cu piciorul și izolându-ne de frig, iar când s-a răsucit, s-a ciocnit de bancheta de pian, răsturnând-o.

Aproape că nici n-am auzit.

Roth m-a purtat până la picioarele patului, sărutându-mă fără încetare, sorbindu-mă. Însă tot n-a fost de ajuns. Nici măcar atunci când el mi-a ciupit cu dinții pielea sensibilă de sub ureche, smulgându-mi un geamăt înfierbântat.

Ne-am desprins unul de celălalt, doar cât să scăpăm de orice mai stătea între noi, dar asta a durat mai mult decât ar fi fost nevoie, fiindcă ne tot opream... zăpăcindu-ne de fiecare dată când dădeam jos de pe noi o bluză sau descheiam un nasture. Măinile noastre. Degetele noastre. Gurile noastre. Totul era cuprins de lăcomie.

În clipa în care am aterizat cu spatele pe pat și mi-am ridicat ochii spre Roth, mi-era imposibil să mai gândesc. El mă mistuia, dar știam că aveam același efect asupra lui, deoarece mâinile îi dărdăiau când mă atingeam, și vocea îi tremura când îmi spunea că sunt frumoasă. Când îmi spunea, iar și iar, că mă iubește. Vocea îi tremura de fiecare dată.

Ce-a urmat a fost doar el, adorându-mă, și eu, întorcându-i onoarea. Nicio parte din mine n-a rămas neexplorată, de la scobitura tălpii până la numeroasele adâncituri de pe drumul către buzele mele. Cu privirile și mâinile înlănțuite, am început să ne mișcăm simultan. Iar când s-a terminat, ne-am întins unul lângă altul, el trecându-și mâinile peste coastele mele, până la șolduri, după care am luat-o de la capăt. Ne-am istovit în dragostea pe care o simțeam și, prin simplă voință, am ținut umbrele la distanță, până când n-a mai rămas nimic.

La final, pentru mine n-a urmat somnul. Deși nu-mi doream nimic mai mult decât să mă ghemuiesc lângă Roth și să ignor totul, nu puteam. Dacă aș fi făcut-o, toți cei dragi mie ar fi fost pierduți și nenumărați alții, anonimi nevinovați, ar fi fost prinși la mijloc. Știind că numai eu puteam să opresc într-adevăr ceea ce avea să vină, alegerea de a mă îndepărta nu era una cu

care să pot trăi. În plus, dacă aş fi întors spatele, am fi câştigat doar câteva zile, sau poate doar ore, căci odată ce Lilinul ar fi întins coarda prea tare şi ar fi dezvăluit prea multe, grupul Alfa ne-ar fi ras pe toţi. Şi, of, cu câtă nerăbdare aşteptau un pretext s-o facă!

Trebuia să-mi iau inima-n dinţi. Îmi dădeam seama că n-aveam altă variantă, dar, uitându-mă la Roth cum dormea, gestul pentru care mă pregăteam mă rănea adânc. Mă *durea!* Un nod mi se formase în fundul gâtului şi o greutate îmi apăsa pieptul, iar ochii mă usturau, pe măsură ce se umpleau de lacrimi.

Mă mâncau degetele să-l ating numai o dată, pentru ultima oară, însă riscam să-l trezesc. M-am mulţumit să reţin fiecare trăsătură frumoasă de pe chipul lui, de la ascuţimea pomeţilor până la conturul puternic al maxilarului, doar uşor îndulcit de somn. Mi-am întipărit în memorie desimea genelor şi arcuirea naturală a sprâncenelor. I-am admirat pe săturate buzele voluptuoase şi mi-am pus dorinţa de revedea acele gropiţe ori felul în care ochii lui de chihlimbar se luminau când mă priveau. Tânjeam să-mi mai trec doar o singură dată mâinile prin părul lui, să-i simt moliciunea mătăsoasă, în timp ce şuviţele mi se scurgeau printre degete.

Jinduiam să-l mai aud o singură dată spunând „te iubesc“.

Nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Strângând pleoapele pentru a opri şuvoiul de lacrimi, m-am rostogolit cu grijă jos din pat şi m-am dus în vârful picioarelor la grămada de haine aflată pe podea. În tăcerea întunericului, m-am îmbrăcat, mi-am înşfăcat pumnalul de fier de pe pian şi m-am furişat spre Roth, care dormea culcat pe o parte, cu faţa către locul rămas gol în urma mea.

- Te iubesc! i-am şoptit, cu vocea gătuită. Te iubesc foarte mult! Apoi am făcut tocmai acel lucru pe care intenţionez să nu-l fac niciodată, şi totuşi singurul pe care puteam să-l fac. L-am părăsit pe Roth.

Mici arhipelaguri situate în Oceanul Atlantic, la sud-est de Bahamas, şi aflate sub stăpânirea Marii Britanii (n.tr.)

CAPITOLUL 27

Așa cum mă cam așteptam, nu mi-a luat mult să-l găesc pe Lilin. Ieșisem din mansarda lui Roth prin ușa dinspre acoperiș, lăsând vântul să-mi zbârlească pentru ultima oară penele.

Toată povestea era oarecum ironică.

Roth se sacrificase pentru mine. Și Zayne o făcuse. Ba chiar și Abbot, în cele din urmă. Toți dăduseră câte ceva pentru ca eu să rămân în viață. Datorită băuturii oferite de vrăjitori, dobândisem nemurirea și, preț de câteva dulci momente, gustasem veșnicia alături de Roth. Iar odată ce înțelesesem pe deplin ce eram, căpătasem o putere incredibilă. Simpla mea prezență semăna teamă atât în inimile demonilor, cât și în ale Gardienilor. Devenisem o forță de luat în seamă și o amestecătură absolut formidabilă.

Dar, în final, fiecare sacrificiu și fiecare gest făcut vreodată de cei din jur duseseră la acea clipă. Clipa în care aveam să dărâm totul. Îmi venea să râd, însă presimțeam că ar fi fost un răs nebun și aș fi cedat nervos, fiindcă nu voiam să mor.

Fiindcă nu eram atât de curajoasă.

Fiindcă nu eram atât de puțin egoistă.

Eram doar o fată care n-avea încotro și căreia nu-i mai rămăsese niciun as în mânecă.

Am aterizat în parcul Rock Creek, printre copacii înalți și rămuroși, acoperiți cu zăpadă, apoi am străbătut aleea, fiind ciudat de calmă. OK. Poate că nu eram calmă. În timp ce mă uitam la luna care se desprindea dintre nori, nu simțeam *nimic*.

Eram goală pe dinăuntru. Hotărâtă, dar cu desăvârșire goală.

Au trecut doar câteva minute până să aud pe cineva chicotind încet în urma mea. Țărușul se afla în buzunarul de la spate al pantalonilor, însă l-am

lăsat la locul lui și m-am întors cu încetinitorul.

Un strat subțire de zăpadă acoperea pământul și rafale de ninsoare se abăteau din văzduh. Lilinul stătea la aproximativ un metru și jumătate de mine și arăta din nou ca Sam. Pielea a început să mă furnice din cauza furiei. *Muream de ciudă* când creatura aia lua înfățișarea prietenului meu.

Iar Lilinul o știa. Mi-a zâmbit de la mică distanță.

- Ți-a venit în sfârșit mîntea la cap?

Am ridicat din sprâncene.

- Dacă să-mi vină mîntea la cap înseamnă să te ajut s-o eliberezi pe Lilith...

- Pe mama noastră, m-a întrerupt el.

Nu l-am luat în seamă și am continuat:

- Atunci ești nebun. N-o să te ajut niciodată s-o scapi, pentru că eliberarea ei ar duce la sfârșitul lumii.

- Și rămânerea ei în captivitate, tot la sfârșitul lumii duce, a răspuns Lilinul, făcând un pas în față. Tu nu pricepi asta? Voi continua să răpesc suflete, până când grupul Alfa va fi obligat să intervină, până când ei vor șterge orice demon și orice Gardian de pe fața Pământului.

Mi-am încleștat pumnii.

- De ce ai face așa ceva? Ai muri laolaltă cu noi, ceilalți.

- Eh, da, e adevărat, dar eu sunt conștient că iadul nu le va permite îngerilor să vâneze toți demonii. Se va răzbuna și va fi începutul Armagedonului. Lilinul care semăna cu Sam a surâs, de parcă și-ar fi imaginat o zi însorită la plajă. Moartea mea (moartea ta) nu va fi în van, știind că râurile se vor umple de sânge, iar oamenii, acești paraziți crescuți peste măsură, vor pieri cu milioanele.

Complet înmărmurită de vorbele lui, am scuturat din cap.

- Ești... sută la sută dus cu pluta.

- Nu. Pur și simplu n-am nimic de pierdut. Viața mea? Carcasa asta pe care o folosesc? S-a lovit ușor peste obraz. Sunt un nimic. N-am la ce să renunț. Și dacă aș avea, aș renunța, pentru mama noastră. Aș face orice ca să-i aduc răzbunarea pe care o merită.

Am clipit.

- E cam trist.

El a ridicat din umăr.

- E adevărul.

Ceva s-a aprins în pieptul meu și avea gust de speranță.

- Nu trebuie să fie. Înțelegi? Ai de ales. Poți să te oprești din ceea ce faci și să încerci să realizezi ceva cu viața asta care ți-a fost dată...

Lilinel și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

- Avem liber-arbitru, am insistat, agățându-mă de orice l-ar fi putut face, cumva, să se răzgândească. Toți avem liber-arbitru, nu doar oamenii. Te poți schimba. Poți înceta chiar acum. Tu...

- Liber-arbitru? Ești naivă, soror! Nu există așa ceva. Ne-am născut cu destinele așternute clar înaintea noastră. Nimic n-o săle schimbe.

- Greșești, greșești incredibil de mult!

Îmi venea să bat din picior, ca să-mi subliniez cuvintele.

- Oricine poate să-și schimbe drumul, inclusiv demonii. Uită-te la Roth! Nici el n-a crezut vreodată că există liber-arbitru, până când a ales să mă salveze, și atunci și-a dat seama că există. Uită-te la el!

Creatura a rânjit.

- Ah, Prințul! Mă uit la el și văd o ființă care a fost cândva măreață, temută de toți, dar care acum nu mai e nimic altceva decât lacheul unei fetițe prostituțe.

Am strâns din dinți.

- Nu eu sunt proasta, amice, iar Roth nu-i lacheul nimănui.

- Destul! a oftat Lilinel. Zău! Discuția asta mă plictisește. Știi că nu mă poți opri. Cred c-ai înțeles până acum. Nu mă poți ucide, fiindcă astfel ți-ai provoca moartea. Sunt parte din tine.

- Nu ești nimic! am spus, plină de venin.

El și-a lăsat capul într-o parte.

- Dacă aș avea sentimente, poate că m-aș simți jignit.

Pe măsură ce mă uitam la Lilin, acel firav licăr de speranță a pâlpâit, apoi s-a stins. Întocmai cum spusese Cosașul, n-aveai cum să te înțelegi cu el pe cale rațională. Poate dacă aș fi optat pentru acea abordare de la bun început, aș fi avut răgazul de a încerca să-l conving, însă acum nu-mi mai rămăsese destulă vreme la dispoziție, iar o eventuală tentativă ar fi implicat un risc prea mare.

Povara mi s-a așternut mai grea pe umeri și pe piept, în vreme ce Lilinul se apropia treptat de mine. Am tras adânc aer în piept și n-am dat înapoi.

- Cum... cum arăți, de fapt?

Surprinderea a străfulgerat chipul de care mi-era atât de dor.

- Ce?

- M-ai auzit. Nu ești Sam. Nu ești Elijah. Vreau să aflu cum arăți în realitate.

Rafalele de ninsoare dimprejurul nostru păreau să se fi domolit când creatura m-a studiat îngândurată, cu câțiva fulgi de zăpadă presărați peste părul închis la culoare.

- Ce importanță are?

Voiam să-i văd, numai o dată, adevărata înfățișare, dar asta nu era tocmai cel mai convingător argument.

- Nu știi. Poate... poate că m-ar ajuta să te înțeleg mai bine.

Lilinul a mijit ochii, după care i-a îndreptat către cer. A oftat teatral.

- Ești așa de umană!

Când le rostise Roth, aceleași cuvinte fuseseră muiate în căldură și iubire. Ieșite din gura Lilinului, suna ca o insultă.

Deodată, creatura s-a aruncat în față, oprindu-se la puțin peste o jumătate de metru înaintea mea. Ochii i s-au înnegrît de tot.

- Vrei să vezi cum arăt în realitate? m-a întrebat. Asta vrei?

- Da, am șoptit.

Mi-a zâmbit, după care a început să se transforme. Întregul trup i-a tremurat, pe urmă i s-a zguduit violent. Mi-aș fi dorit să fac un pas în spate, căci în acel moment mă cam așteptam să explodeze, însă m-am pomenit incapabilă să mă clintesc, în vreme ce Lilinul se micșora și se subția, iar părul castaniu lăsa loc unuia atât de blond, încât părea aproape alb. Oasele au trosnit și s-au lipit la loc, schimbându-și lungimea. Trăsăturile i s-au strâmbat, până când am ajuns să mă holbez la doi ochi de un albastru șters, aproape complet decolorat.

Am inspirat brusc, având impresia că mă uitam într-o oglindă. Acolo se găsea o copie fidelă a mea.

- Eu sunt tu, a spus Lilinul, cu glasul meu.

- Nu! Inima a început să-mi bată cu putere. Nu ești ca mine.

- Ba sunt. Mereu am fost. Un surâs și-a făcut apariția pe chipul lui, dezvăluind doar o parte a dinților, și în clipa aceea nu m-am mai putut gândi decât la un lucru: oare așa arătam când zâbeam? Doamne! Suntem unul și același, a adăugat el. Nu ne deosebim cu nimic. Înțelegi?

Cu puține luni în urmă, o asemenea priveliște mi-ar fi afectat încrederea în sine. M-ar fi tulburat până într-atât, încât n-aș mai fi reușit să-mi revin. Ideea că făceam parte din ceva așa de rău și de crud m-ar fi paralizat.

Dar nu mai eram aceeași fată ca atunci.

- Åsta-i un soi de truc, am zis, pe un ton calm, în timp ce mă uitam fix la mine însămi. Cum se face că arăți la fel ca mine? N-ai...

- Suntem parte unul din celălalt, a răspuns Lilinul, coborându-și privirea spre propria persoană. Cu un hohot de răs înfundat, și-a trecut mâinile mici peste o parte și alta a corpului, apoi peste cea din față și în sus.

Uau!

Era aiurea să văd... cum mă pipăiam singură!

- Tu ai contribuit la crearea mea. Ridicând brațul, s-a apucat să-și răsucească pe deget o șuviță de păr. A înălțat dintr-o sprânceană blondă. Ne curge același sânge prin vene.

- E tot ce avem în comun și știi că nu așa arăți în realitate.

Zâmbetul i-a devenit sfios, în vreme ce ridica din umăr.

- Dacă zici tu.

Am tras adânc aer în piept.

- Ești un laș. Știi? Nici măcar nu poți să mi te arăți cu adevărat.

- Nu sunt un laș. Zâmbetul i-a pierit de pe figură. Imitându-i gestul de mai devreme, am ridicat și eu din umăr. Nu-i de mirare că nu poți să-mi arăți înfățișarea ta reală. Nu te vezi limpede.

Obrajii i s-au colorat într-un roșu aprins, iar ochii spălăciți i-au dispărut într-un puhoi negru. Lilinul a reînceput să-și schimbe aspectul. De data asta, imaginea care mă oglindea pe mine s-a întins precum omul de plastilină. În timp ce oasele pârâiau, părul blond-platinat se scurta până la nivelul unor umeri mai lați. Când Lilinul s-a oprit din tremurat, ființa care stătea înaintea mea îmi părea, în mare, cunoscută, deși arăta diferit.

Atunci am știut, în adâncul sufletului, că acela era adevăratul Lilin.

Avea ochii ca două vârtejuri negre și pielea deschisă la culoare. Pomeții îi erau înalți, ca ai mei, dar mai întinși, cu o curbură a maxilarului mai masculină și buze mai subțiri. În forma lui reală, Lilinul era bărbat, cu un cap mai înalt decât mine și ceva mai solid, însă mult mai subțire decât Roth sau Zayne. *El* avea o frumusețe care-ți dădea fiori, o fragilă frumusețe masculină, ce părea gata să se sfărâme în orice clipă.

Semăna cu *Lilith*.

Semăna cu *mine*.

Dacă cineva ne-ar fi pus pe toți trei laolaltă într-o încăpere, ar fi fost clar că eram rude. Abia atunci, în acel moment în care mă holbam la el, mi-am dat seama cu adevărat. Creatura aia... chestia aia chiar făcea parte din mine. Același sânge ne curgea prin vene. Era fratele meu.

Nodul de mai devreme mi s-a întors în gât și mi-a venit să plâng. Oricât de prostesc și de inutil ar fi fost, voiam să mă trântesc pe pământul rece, plin de zăpadă, și să plâng, fiindcă într-adevăr mă uitam la ceva ce făcea parte din mine. Într-un fel bolnav, era carne din carnea mea.

- Acum ești fericită? m-a întrebat, cu glas profund.

Am scuturat din cap, clipind ca să-mi alung lacrimile. Figura lui Roth a prins contur în mintea mea și am sperat, cu fiecare strop din ființa mea, că demonul avea să mă ierte pentru ce urma să fac.

- Nu. Deloc.

Nedumerirea i-a străbătut chipul, apoi expresia i s-a netezit, devenind nepăsătoare.

- Am terminat cu prostia asta.

- Și eu, la fel. Ducându-mi mâna la spate, mi-am scos pumnalul din buzunar. M-am mișcat cât am putut de repede, mai repede ca niciodată, în timp ce creierul îmi era doar o pânză întinsă și goală. N-am gândit, n-am sesizat nedumerirea care-l cuprinsese din nou, întipăririndu-i-se pe chip.

Dar, o fracțiune de secundă mai târziu, m-am luminat brusc, am pășit înainte și mi-am împlântat pumnalul în pieptul Lilinului, cu fiecare picătură de forță pe care o aveam în mine.

Eram curajoasă!

Uimirea s-a împrăștiat pe chipul lui, în același moment în care un junghi a explodat în pieptul meu. Intensitatea lui m-a scuturat atât de tare, încât am scăpat pumnalul și am sărit înapoi. Durerea era ca o flacăra ce-mi înghițea pieptul și se întindea spre fiecare membru. Avea mult mai multă putere decât atunci când fusesem înjunghiată în stomac de Gardieni, o putere fatală. Ceva umed și cald mi s-a revărsat pe partea din față a trupului. Inima mi s-a zbatut, după care am simțit o răsucire aprigă în adâncul meu.

Ochii lui negri se căscaseră, iar mâinile i se albiseră, strângând capătul pumnalului.

- Ce... ce-ai făcut?

Nu i-aș fi răspuns nici dacă aș fi putut.

Rana din pieptul lui s-a aprins și în ea a început să pulseze o lumină albăstruie, care părea să vină din interior și care s-a întins iute, de parcă pielea ar fi fost dezlipită de pe corp. Lumina a izbucnit în scânteii de toate culorile, cu nuanțe delicate de roz și albastru ori tonuri untoase de galben, iar acele văpăi, aproape ca niște biluțe, au țâșnit drept în sus, dispărând pe cerul de deasupra noastră.

Nu erau scânteii, am realizat eu prostește, ci suflete. Sufletele tuturor celor pe care Lilinul îi nimicise. Știam, în străfundul inimii, că Elijah se număra printre ele, la fel și Sam. Pe el mai că l-am simțit, sau așa mi s-a părut, mai că l-am auzit chicotind și i-am atins în treacă mîna cu a mea.

Era liber.

O știam.

N-a mai existat o altă bătaie a inimii.

Picioarele ni s-au înmuia în aceeași secundă și ne-am prăbușit, îndoindu-ne ca niște pungi de hârtie. N-am simțit pământul oprindu-mi căderea. N-am simțit nimic. Prin întunericul care mi se furișă înaintea ochilor, nu vedeam decât ninsoarea care se repornea, cu un fulg minuscul, ce plutea către sol.

Pe urmă n-am mai văzut absolut nimic.

CAPITOLUL 28

Nu-mi amintesc să fi închis ochii ori măcar să fi clipit. Totuși, cumva, nu mai zăceam întinsă pe pământul rece din parcul Rock Creek, ci stăteam în picioare. Tot în parc, dar nu noaptea, nici iarna. Lumina soarelui răzbătea printre ramurile înfrunzite și o adiere caldă făcea să-mi joace firele de păr dimprejurul feței.

Ce puii mei?

Mi-am lăsat repede privirea în jos, însă Lilinul nu era acolo. Fremătând de uimire, m-am uitat la locul gol dinaintea mea, pe urmă la partea din față a puloverului. Era plină de sânge, după cum mă așteptam, însă durerea din piept dispăruse. Iar acela era un parc din D.C., și totuși... nu era.

Ceva părea în neregulă. Fragil. *Subțire*. M-am apropiat de un copac și mi-am trecut ușor degetele peste scoarța lui. Fărăme din ea s-au desprins și s-au prefăcut în cenușă. Mi-am retras mâna brusc.

- Ce-ai făcut?

M-am răsucit înspre vocea pe care o mai auzisem doar o singură dată până atunci și nu mi-am putut înăbuși straniul fior iscat de vederea ei. A lui Lilith! Îmbrăcată în aceeași rochie albă străvezie în care o văzusem ultima oară, arăta altfel. În mare, pentru că o pată roșie i se întindea pe pieptul veșmântului, asemănându-se cu a mea.

- Cum... cum de te afli aici? am întreat, privind în jur. Ești liberă?

- Liberă? Mirarea i-a lărgit ochii deschiși la culoare. N-o să mai fiu niciodată liberă din cauza ta. Din cauza gestului tău. Mi-ai ucis fiul! M-ai ucis pe mine!

Poate că moartea mă făcuse un pic mai înceată la minte, dar replica ei nu-mi răspundea la întrebare.

- Nu pricep.

- Cum se poate să nu pricepi? Lilith a plutit spre mine, cu picioarele goale îținându-se de sub rochia lungă. L-ai omorât pe el, știind că asta va însemna moartea ta. Și a mea.

OK. Habar n-avusesem că fapta mea o va ucide și pe ea. Nu. Nimeni nu mă informase cu privire la acel detaliu. O credeam un soi de prăjitură Twinkie⁵, făcută să supraviețuiască și unui atac nuclear.

- Unde suntem?

Buzele roșii ca sângele i s-au curbat în sus.

- La mijloc.

- La ce?

- Ești mulțumită de tine? a rostit ea cu emfază, ignorându-mi întrebarea. Obrajii i se albiseră complet. Crezi că omorându-l pe el, omorându-mă pe mine, o să se schimbe ceva? Răul tot rău o să fie. Iadul nu va înceta să existe. Tot se vor comite fapte întunecate.

- Dar se va... se va opri Armagedonul, am spus, clipind.

Ea a pufnit.

- Pentru o vreme. Dar, copilă, tu știi de câte ori a fost lumea la un pas de nimicire? Sfârșitul e inevitabil.

Am închis ochii, cuprinsă brusc de amețeală.

- Totuși n-o să se întâmpale acum.

- Niciodată n-am fost mai dezamăgită de ceva ce am creat! clocotea Lilith, iar când am deschis ochii, era drept în fața mea, o înaltă, înfricoșătoare și frumoasă apariție. Ție-ți mai curge prin vene ceva din sângele meu?

- Da. Am înghițit în sec, însă greața tot nu mi s-a domolit. Ochii ei, de aceeași culoare cu ai mei, s-au dat peste cap. Mă îndoiesc. Eu aș fi dat naștere unei ființe mai inteligente, cu mai multă viclenie și adevărate instincte de supraviețuire. Am făcut un pas înapoi din calea ei și am silit aerul să-mi intre în plămâni, dar n-am simțit că primesc decât o frântură din ce-mi trebuia.

- Când te gândești că am supraviețuit mii de ani, am biruit atâtea, numai ca să fiu răpusă de mâna propriei fiice! a șuierat ea. Și încă într-un fel atât de laș! Totuși fiul meu... el m-a cinstit *pe mine*. M-a venerat *pe mine*, după cum se cuvenea să facă, dar tu i-ai pus capăt zilelor. Nu ești nicidecum copilul meu!

- Sunt fiica ta! am scrâșnit, îndreptându-mi atenția asupra ei. Fiica pe care ai părăsit-o la naștere. La ce naiba te așteptai din partea mea?

- La loialitate? mi-a întors-o Lilith.

M-am holbat la ea și am vrut să-i râd în față, dar îmi simțeam buzele inerte. Amorțite. Reci.

- M-ai lăsat cu bărbatul care voia să mă omoare.

- Dar nu te-a omorât, nu-i așa? După cum se vede!

Am scuturat din cap, însă am regretat numaidecât. Lumea a început să se învârtă ușor cu mine.

- Trebuia să-l opresc pe Liliu. Erau în joc viețile prea multor oameni. Poate că ție nu-ți pasă de asta. Poate că nu ți-a păsat niciodată, dar aici ne deosebim. Picioarele mi se înmuieră, așa că m-am sprijinit de un copac, dar în momentul în care greutatea mea s-a lăsat pe trunchi, acesta a cedat. M-am poticnit în lateral și m-am uitat cum falnicul stejar se rupe în bucăți, care, la rândul lor, se sfărâmă. Arborele s-a spulberat fără să scoată niciun sunet. Acum era o parte solidă din acea lume, și, în secunda următoare, dispăruse.

- Ce... ce se petrece?

Am întors o privire uluită spre Lilith. Ea și-a țuguat buzele, studiindu-mă, cu bărbia ridicată.

- Ești pe moarte. Asta se petrece.

- Nu sunt moartă?

- Și da, și nu. Corpul tău s-a răcit deja, nu? Dar nu ți-ai pierdut complet viața. Nu încă, însă o vei face curând. Femeia și-a fluturat mâinile, arătând spre copaci. Cum ziceam, ești la mijloc. Când ai intrat, legătura dintre noi m-a atras aici. Când vei pieri, la fel se va întâmpla și cu mine. Crearea ta a fost un risc pe care mi l-am asumat. Eram legate, iar ție ți-era sortită mărgeția. Am crezut c-o să fii ca *mine*.

Acum înțelegeam o parte din spusele Cosașului, despre pericolul pe care îl atrăsese Lilith asupra ei când mă crease... pe cale naturală. Însă unde era Lilinul? De ce nu se afla acolo, cu noi?

Apoi mi-am dat seama, în vreme ce mă zgâiam la mama mea. Eu aveam un suflet. Ea avea un suflet. Lilinul n-avusese unul. Când murise, încetase să mai existe. Noi, nu prea.

Am presupus că nimic din toate astea nu mai conta.

- Destinul e o gogoasă! am zis și mi-am strâns în pumni mâinile ca două sloiuri de gheață. Nu le mai simțeam. Nimănu-i e sortit nimic. Noi ne controlăm propria soartă.

- Asta-i clar! a mormăit ea, dându-și din nou ochii peste cap. Dar uită-te la tine, la drumul pe care l-ai ales. Ce știi despre viață? Întreaga ta existență a fost lipsită de noimă.

În spatele ei, un alt copac a cedat, prăvălindu-se și împrăștiindu-se într-un nor de praf. I-au urmat încă unul și încă unul.

- Nu-i adevărat! Îmi dărdâiau picioarele și nu știam precis cât aveam să mai pot rămâne dreaptă. Știi ce-nseamnă prietenia. Știi ce-nseamnă... dragostea. Tu n-ai habar despre toate astea.

Lilith a tresărit și, multă vreme, a rămas tăcută.

- Greșești. Am cunoscut dragostea cea mai pură.

- Nu mai spune! am șoptit.

Soarele se făcuse nevăzut și cerul căpătase o nuanță de un violet pătat, iar pajiștea, de maroniu ars.

- Da. Vocea ei părea domoală, îndepărtată, și mi-am dat seama că nu mai stăteam în picioare. Eram pe jos, ba nici acolo nu sunt sigură că mai eram. Simțeam că mă sting, de data asta cu adevărat, iar ochii mi se închideau. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost: În momentul în care te-am luat în brațe și te-ai uitat la mine, deși te născusem de doar câteva minute, am cunoscut cel mai pur fel de dragoste.

Gustare dulce, foarte populară în Statele Unite, despre care se crede (în mod greșit) că nu expiră niciodată (n.tr.)

CAPITOLUL 29

Când am redeschis ochii, mi s-a părut că trecuseră doar câteva clipe. Mă simțeam buimăcită, ca și cum aș fi căzut printr-o vizuină de iepure. Mi-au trebuit mai multe secunde ca să înțeleg că mă uitam la niște crengi acoperite cu zăpadă.

Priveliștea era realmente... superbă.

Țurțuri mărunți se formaseră la capetele ramurilor, iar zăpada scânteia în lumina soarelui precum o mie de diamante albe. Oare acela să fi fost raiul? Nu credeam că exista ninsoare în iad, nici că putea fi atât de frumoasă. Pe de altă parte, Roth îmi spusese că, la început, lucrurile arătau bine. Văzusem asta cu ochii mei. Durerea mi-a spintecat pieptul, la fel de reală precum lama pe care o folosisem pentru a-l ucide pe Lilin. Roth! Doamne! Mă chinuia gândul la el și la suferința pe care probabil o îndura.

Degetele de la mâini îmi înghețaseră.

La fel și cele de la picioare.

Stai așa! Eram desculță? Privirea mi-a coborât de-a lungul trupului și mi-am zărit vârfurile degetelor de la picioare. Oja albastră se ciobise, iar dacă eram moartă și ajunsesem în rai, credeam că măcar unghiile o să-mi arate ca după o pedichiură recentă.

Numai că mi-era frig peste tot, mult prea frig. Am expirat și un nor de abur mi s-a ivit în dreptul buzelor. Așadar răsuflam și mi-era frig. Urma să fac un salt logic și să merg pe ideea că, poate, nu eram tocmai moartă.

A fost nevoie de un efort ca să mă ridic. Crengile din apropiere au prins să danseze un pic, fiindcă un val de amețeală s-a revărsat asupra mea. Zăpada mi se agăța de păr și de gene. Puloverul de pe mine era cel pe care mi-l aminteam, pătat de sânge. Mi-am coborât cu grijă brațele și am săltat tivul. Am inspirat brusc.

Nu era nicio rană.

Ridicându-mi privirea, am lăsat puloverul să cadă la loc și m-am uitat împrejur. Inima mi-a tresărit în piept. Revelația s-a declanșat. Clătinându-mă, m-am ridicat cu greu în picioare. Mă aflam pe terasa căsuței din copacul de lângă tabăra Gardienilor. Un potop de amintiri s-a năpustit asupra mea. Evadările în căsuța din copac, pe vremea când eram copil și mă năpădea singurătatea, sau nesfârșitele ceasuri petrecute cu Zayne întins alături de mine, umăr la umăr, numărând stele. Dar cum naiba ajunsesem acolo?

Am tras de gulerul puloverului și am văzut tatuajul care-l înfățișa pe Robin. Stătea încovrigat pe umărul meu și, în vreme ce-l cercetam, coada i-a tresărit. Era și el acolo. Dar nu fusese pe mine când plecasem din mansarda lui Roth. Oare Robin reușise cumva să mă găsească?

Am dat să sar de pe terasă, apoi m-am gândit mai bine. Cu picioarele tremurânde, am străbătut-o și am intrat în căsuță. Coborârea pe trunchiul copacului a fost lentă, iar zăpada mi-a cedat sub tălpi când am căzut pe pământ.

Urmând cărarea pe care mersesem de atâtea ori, încât aș fi putut s-o parcurg și oarbă, m-am îndreptat încet spre casă. Ori de câte ori mi se înmuiau genunchii prea rău, mă opream pentru câteva minute. Slăbiciunea îmi inundase fiecare celulă. Îmi închipuiam că așa e când ai mononucleoză. Nu voiam decât să mă întind și să trag un pui de somn, după care să trag un alt pui de somn, mai lung. Numai că trebuia să-mi continui drumul, fiindcă nu... nu știam dacă eram cu adevărat vie ori mă aflam într-o ciudată viață de apoi sau ceva.

Când zidul sfărâmat mi s-a ivit în fața ochilor, a fost cât pe ce să cad în genunchi. Mi-am târât privirea în sus și, văzând conacul, abia dacă am mai putut să respir. Detaliile, până la bordura cea ruptă din preajma ușii de la intrare, erau prea fidele ca să fie altceva decât realitate.

Simțind pavajul înghețat sub picioare, m-am forțat să traversez rondul. Am ajuns până la bordură, când ușa din față s-a dat de perete. În pragul ei stătea Nicolai, care mă privea din capul scărilor, cu fața lui frumoasă lipsită de culoare.

- Layla?

Gâtul parcă mi se îngroșase.

- Bună...

Gardianul nu se clintea, aparent fiind capabil doar să se zgâiască la mine, și exista un mare risc să mă înfig cu nasul în scară. O adiere de gheață s-a stârnit de-a curmezișul pragului, ciufulindu-i șuvițele negre și împingându-le peste față.

Atunci s-a urnit.

M-am încordat și m-am împleticit în spate, în vreme ce Nicolai cobora treptele late, sărind câte trei deodată. O clipă mai târziu, era în fața mea și mă prindea de brațe. Ochii lui de un albastru scânteietor se făcuseră mari cât cepele.

- Te credeam moartă! mi-a spus, cu glas răgușit.

- Nu sunt?

El a scuturat din cap.

- Nu, micuțo. Dacă stai aici, atunci nu ești.

Confuzia a pus stăpânire pe mine.

- E... o veste bună.

Nicolai și-a înăbușit un hohot de râs, iar eu m-am uitat atunci peste umărul lui. L-am zărit pe Geoff, în ușă, și pe Danika, la jumătatea scării, cu gura deschisă într-un O perfect.

Mi-am întors privirea spre Nicolai.

- Nu știi ce s-a întâmplat.

El a dat din cap, după care s-a tras într-o parte, astfel încât să fie lângă mine, cuprinzându-mi umerii cu brațul.

- Hai să te ducem înăuntru și o să ne lămurim noi!

Nu l-am contrazis, lăsându-l să mă conducă pe trepte și în căldura binecuvântată a casei. Totul arăta la fel ca ultima oară când intrasem acolo, imediat după moartea lui Abbot, numai că păreau să se fi scurs ani întregi de când nu mai trecusem pragul taberei.

Nicolai m-a îndrumat spre salon, același în care stătusem de atâtea ori. M-a așezat pe canapea.

- Mă duc s-o chem pe Jasmine.

Aș fi vrut să-i zic că mă simt bine, dar a plecat înainte să pot scoate o vorbă, iar în secunda următoare Danika era lângă mine și îmi acoperea

umerii cu o pătură grea. Am strâns marginile țesăturii între degetele amorțite.

- Mulțumesc!

Ea a îngenuncheat în fața mea, clătinând din cap. Buzele i s-au desfăcut, după care s-a ridicat repede, dând înapoi. Fără măcar să-mi ridic privirea, am știut de ce se retrăsese.

Sosise Zayne și se pusese în genunchi înaintea mea. Împărtășea aceeași expresie uluită pe care o aveau Nicolai și ceilalți Gardieni. Gura i se mișca, dar nu ieșea niciun sunet.

- Bună, am cârâit iar, dovedind, încă o dată, că eram cea mai jalnică în materie de oratorie.

- Cum de ești aici? Mi-a luat genunchii și i-a strâns tare, aplecându-se spre mine. Parfumul lui proaspăt, de iarnă mentolată, m-a înconjurat, însă nu m-a umplut de dor, așa cum o făcea altădată. Nu, acum mă simțeam învăluită într-o senzație de familiaritate. Era un sentiment dulce-amăru, încă puternic, dar nu o sursă de alean.

- Ea nu știe, a zis Nicolai din cadrul ușii.

M-am uitat în sus și am observat că nu era singur. Îl însoțea Dez, iar Jasmine a trecut în grabă pe lângă ei, venind direct către noi.

- Ai...? Zayne nu-și lua ochii de la mine.

La început, am crezut că mie mi se adresează, dar Dez a fost cel care i-a răspuns.

- Da. Acum câteva secunde.

N-am apucat să-i întreb despre ce discutaseră, căci Zayne a intervenit:

- Layla, ce s-a întâmplat?

Mi-am dres vocea, gândindu-mă că venise timpul să leg mai mult de câteva vorbe.

- Nu știu. M-am întâlnit cu Lilinul și l-am...

- L-ai ucis, a sfârșit el în locul meu, și chipul i s-a înăsprit. Te-ai sinucis, Layla!

- A trebuit s-o fac, Zayne. Era singura cale, dar acum nu mai sunt așa sigură că am reușit. Am privit-o pe Jasmine, care se așeza alături de mine. Chiar cred că sunt OK.

Ea mi-a zâmbit cu căldură.

- Vreau doar să mă asigur că e așa, bine?

- Pieptul puloverului tău e plin de sânge, mi-a explicat Zayne. Las-o să vadă! Te rog!

Am expirat încet, am dat din cap și am lăsat-o pe Jasmine să mă examineze, în vreme ce Zayne se ridica greoi. La început, parcă a dat să se aplece spre mine, dar a făcut un pas în spate. Când s-a înălțat în fața noastră, umerii lui erau încovoiați de o povară pe care nu o avusese până atunci. M-am întrebat dacă apăruse din pricina faptului că, peste doar câțiva ani, urma să preia conducerea clanului, ori a celor întâmplătoare între noi.

- L-ai ucis pe Lilin, a spus el, după un răgaz. Cei din grupul Alfa ne-au spus că Lilinul e mort. S-au retras, nu mai amenință să ne nimicească pe toți. Așa ne-am dat seama că s-a petrecut ceva... că tu probabil ai pățit ceva.

Jasmine mi-a strâns mai bine pătura în jurul umerilor, încheindu-și examinarea.

- E bine, i-a zis ea lui Zayne. Din câte văd. Nu sunt răni.

El și-a trecut o mână prin păr.

- Când și-a făcut apariția Roth, am avut confirmarea. Glasul i s-a îngroșat, și am simțit cum mi se zdrobește inima, de parcă cineva ar fi azvârlit-o într-un storcător de fructe. Ne-a spus că ai plecat în toiul nopții, fără el. Nu... Nici măcar nu știu de ce a venit aici, ce-a crezut că am putea face pentru el. Ne-a povestit cum unul dintre cei cu care ținea legătura i-a confirmat că... că ai comis fapta. Roth era... Zayne s-a încruntat, ferindu-și privirea. Ți-am organizat o ceremonie funerară, Layla!

Am simțit un gol în stomac.

- Ce ai făcut?

- Erai dată dispărută. Nu exista niciun cadavru. Nicolai s-a încruntat din pragul ușii, iar mie mi-a venit dintr-odată să vărs, fiindcă se referea la cadavrul *meu*. Dar știam că ai plecat dintre noi... și trebuia să oficiem acel ritual, după sacrificiul pe care l-ai făcut.

Sfinte guacamole, habar n-aveam ce să mai zic! Ratasem propria înmormântare! Ei bine, și dacă aș fi fost moartă, moartă, tot mi-aș fi ratat înmormântarea.

- Pare un pic cam în pripă, am spus, în cele din urmă.

Zayne a venit spre mine, cu un aer sever.

- Layla, n-a fost în pripă! Ai lipsit șase zile. Ceremonia a avut loc acum două zile.

- Șase zile? Am făcut ochii mari. Nu se poate să fi trecut șase zile! Abia azi-noapte...

Vocea mi s-a stins, căci mi-am amintit ce-mi zisese Roth despre faptul că timpul se scurgea altfel dedesubt. Nepotrivirea apăruse și când mersesem să-l întâlnesc pe Cosaș. Deși cred că, de data asta, nu fusesem în iad. Bănuiesc că intrasem mai degrabă într-un fel de sală de așteptare. Pesemne că și acolo timpul înainta mai încet. Am scuturat din cap, iar părul rece și ud mi s-a lipit de obraji.

- M-am crezut moartă. Am fost într-un loc și am văzut...

Un freamăt s-a iscat în foaier, întrerupându-mă. M-am uitat în sus, în timp ce Jasmine se ridica de pe canapea. Un val de furnicături calde mi s-a furișat pe ceafă. Nicolai s-a întors, și l-am văzut pe Dez dându-se la o parte, în afara camerei.

- El e! a spus încet Dez.

Până să-mi dau seama ce făceam, eram în picioare, iar pătura îmi alunecase de pe umeri. Simțurile au început să mi se conecteze, declanșându-se toate deodată. Fiori reci îmi alergau în sus și în jos, pe șira spinării.

Inima mi s-a poticnit, apoi s-a oprit în loc, când o siluetă înaltă i-a despărțit pe Gardienii înghesuiți în ușă. Un păr răvășit, negru ca pana corbului, cădea peste doi ochi de culoarea ocrului, adânc încercănați.

Cutele se strânseseră pe tricoul negru cu care era îmbrăcat. La fel ca blugii, arăta de parcă ar fi dormit în el zile la rând. Șireturile ghetelor atârnavu dezlegate. Roth era vraiste, din creștet până în tălpi, însă tot mi se părea cea mai impresionantă ființă pe care o văzusem vreodată.

A intrat cu pași mari în cameră, oprindu-se la jumătatea drumului. Buzele pline i s-au desfăcut, lăsându-mă să întrezăresc un licăr de lumină reflectat în sfera de metal din limba lui. Privirile ni s-au întâlnit și parcă întreaga lume dimprejurul nostru s-a evaporat. Nu mai rămăseserăm decât el și cu mine. Nu-mi amintesc să mă fi mișcat, și nici pe el nu l-am văzut clintindu-se, însă, cât ai clipi, stăteam înaintea lui Roth, cu privirea înălțată spre el.

- Layla? Glasul i s-a frânt la jumătatea numelui meu. A întins mâinile și mi-a cuprins obrajii în palmele tremurânde. O undă de șoc a trecut de pe pielea lui pe a mea.

Lacrimile mi-au umplut ochii, când am inspirat adânc. Aroma lui dulce și întunecată s-a așternut asupra mea. În momentul acela, în mintea mea nu mai stăruia nicio îndoială că eram în viață, și nu în cine știe ce halucinație bizară.

- Sunt aici, am șoptit și lacrimile s-au dezlănțuit. Sunt cu adevărat aici.

Mâinile lui mi-au alunecat de pe obraji, și brațele lui m-au înconjurat. Roth m-a săltat pe vârfurile picioarelor și m-a strâns la piept, îngropându-și fața în scobitura gâtului meu. Clătinându-se, a făcut un pas în spate și am bănuț că genunchii îi cedaseră, căci, după o secundă, m-am trezit că stătea în fund, iar eu eram călare în poala lui, cu genunchii sprijiniți de-o parte și de alta a șoldurilor sale.

Tot trupul îi dărdăia când l-am îmbrățișat, strângându-l cu aceeași înverșunare cu care mă ținea și el pe mine. Eram atât de apropiați, încât îi simțeam inima bubuind și pieptul umflându-se într-un ritm accelerat. Lacrimile îmi șiroiau în voie pe obraji, și habar n-am cât am rămas astfel, agățați unul de altul, în vreme ce Roth se legăna, cât se poate de ușor, înainte și înapoi. Și totuși nu reușeam să mă apropiu îndeajuns. Aș fi vrut să mă îngrop în el, pentru că toate astea... toate **astea**... nu credeam că o să le mai simt vreodată - brațele lui în jurul meu, sau căldura aceea, sau parfumul lui unic. Numai o mică parte din mine sperase că, într-un fel, după trecerea în neființă, cineva o să mă lase să-l văd, dar nu mă bizuisem pe acea nădejde. Pornisem să-l înfrunt pe Lilin, așteptându-mă să nu mai trăiesc niciodată asemenea momente.

Emoții brute s-au întetit în sufletul meu și aproape că m-au copleșit, deși, într-un fel ciudat, parcă nu-mi erau de-ajuns.

Roth s-a smucit înapoi, săltându-și capul. Ochii lui de chihlimbar străluceau, având un licăr sticlos, care-mi sfâșia inima. Nu mai văzusem niciodată un demon plângând, crezusem că așa ceva era cu neputință, dar mă înșelasem. Apoi obrazul mi s-a lipit din nou de umărul lui, iar el m-a strâns atât de tare, încât s-a ivit un mare risc de a mă transforma într-o jucărie scârțâitoare. Însă ar fi meritat. N-am schimbat niciun cuvânt. Nu era

nevoie. Sentimentele noastre se impregnau în fiecare mișcare pe care o făceam.

Una din mâinile lui mi-a urcat pe șira spinării, strângându-mi în pumn părul de la ceafă. Roth mi-a tras gura spre a lui și m-a sărutat. Gestul era complet lipsit de blândețe. Sărutul avea gust de disperare și de bucurie, de durere și de ușurare, de luminoasă redescoperire a unei zile de mâine ce fusese cândva furată.

Sărutul era al cuiva care crezuse că n-o să mai aibă niciodată șansa de a săruta din nou. Am simțit gust de sânge și n-am știut precis dacă era al meu ori al lui, însă n-a mai contat. Lacrimile ni se amestecau, și mâinile ni se încleștau. Roth era cât se poate de cald și de viu pe sub haine, iar eu eram cât se poate de prezentă, alături de el.

Când demonul și-a rezemat fruntea de a mea, i-am prins obrajii umezi cu mâinile tremurânde. Nu se bărbierise, iar perii aspri îmi gădilau palmele.

- Te iubesc! a spus, după care a vorbit într-o limbă pe care n-o înțelegeam, înainte de a reveni. Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

CAPITOLUL 30

Câteva ore mai târziu, stăteam întinși în pat, cu brațele și picioarele înlănțuite, în vreme ce noaptea se lăsa peste noi, iar zăpada continua să îmbrace pământul.

Drumul de întoarcere la palat fusese învăluit în ceață. Gardienii ne lăsaseră singuri aproape imediat, ceea ce mi se păruse uimitor. Situația categoric se schimbase, dacă acum erau dispuși să lase un demon și un... mă rog, ce-oi fi fost eu, singuri în sanctuarul lor, fie și cu pază la ușa salonului.

Nimeni nu ne oprise la plecare, și nu-l mai văzusem pe Zayne. Numai pe Nicolai și pe Dez îi zărisem la ieșirea din încăpere. Nu eram în stare să străbat în zbor cerul prietenos, așa că sfârșiserăm prin a-i cere lui Cayman să ne ia.

El fusese peste măsură de încântat la gândul că avea să facă pe șoferul.

Acum stăteam lungită pe o parte, cu pieptul lipit de al lui Roth. Mă încolăcisem împrejurul lui, iar el își lăsa mâna să alunece de-a lungul spatelui meu, într-o dulce mângâiere neîntreruptă. De când intrase în salonul din tabără, nu mai trecuse nicio clipă în care să nu ne atingem.

Și doar câteva secunde se scurseseră de la momentul în care pășiserăm în dormitor, până la cel în care hainele noastre sfârșiseră sub formă de morman uitat pe dușumea. Din nou, vorbiserăm prea puțin, însă ceea ce simțeam fusese exprimat în fiecare târăgănare a degetelor, în fiecare dezmierdare a buzelor, în felul de a ne mișca unul lângă celălalt.

Nu știam precis cât timp trecuse de când inimile ni se domoliseră și stratul subțire de sudoare ne răcorise pielea. Vârfurile degetelor lui îmi urmăreau curbura coloanei.

- Am fost în iad, să te caut.

Mi-am ridicat bărbia și l-am fixat din culcușul pe care mi-l făcusem la pieptul lui.

- Da? Roth, ai fost în mare pericol! Ar fi putut să te țină acolo!

El și-a plecat ochii spre mine, săltându-și sprâncenele negre.

- Te credeam moartă. Ultimul lucru care mă frământa era faptul că Șeful mi-ar fi putut arunca fundul în flăcările din adâncuri. Și s-a dovedit că mă găseam într-o stare așa de jalnică, încât i s-a făcut milă de mine și s-a mulțumit să-mi arunce fundul afară din iad, după ce mi-a zis că nu erai acolo.

Mi-am așezat o mână pe inima lui și, înainte de a vorbi, am simțit-o bătând cu putere.

- Tot a fost periculos.

- Eram... eram disperat. Degetele lui au mai făcut un drum, urcând de-a lungul spatelui meu. Niciodată n-am mai fost într-o asemenea stare. Adică, atunci când ticălosul ăla de Gardian te-a înjunghiat, am cunoscut frica, am gustat-o pentru prima oară când erai în brațele mele și mă gândeam că ai putea muri, dar acum a fost ceva mult mai intens. Și a fost altfel. Imediat ce m-am trezit în noaptea aia și am văzut că nu mai ești, am știut... pur și simplu am știut ce-ai pus la cale, și nici măcar nu m-am înfuriat pe tine. La început, am fost prea al naibii de speriat ca să mă mai înfurii. Și-a înclinat bărbia și, uitându-se în tavan, a înghițit cu greu. Din iad a pornit un soi de misivă. Ca un nenorocit de SMS, în care scria că Lilinul murise. De fapt, a fost un SMS. Un mesaj de grup, către toți demonii aflați la suprafață. L-am văzut pe telefon când m-am dat jos din pat.

Din nu știu ce motiv îngrozitor, mi-a venit să râd. Iadul trimitea SMS-uri. Și încă de grup? Nu era de mirare, într-o oarecare măsură, de vreme ce nimic nu-i mai rău decât să primești un mesaj de grup. Te simți cam ca și cum ai fi luat ostatic. Însă nimic din ce-mi povestea Roth nu era amuzant.

- În clipa în care am citit mesajul, jur că mi-a stat inima în loc. Am ieșit din cameră și l-am căutat pe Cayman la parter. Fața pe care a făcut-o mi-a confirmat temerile. Erai dispărută, iar eu... eu nu puteam accepta. Atunci am coborât în iad, dar nu erai nici acolo, și m-am gândit... că te-ai dus *SUS*. Era logic, de altfel. Să ajungi sus, indiferent ce ți-ar curge prin vene. Mâna i s-a

oprit la jumătatea spatelui meu. Dar sus erai complet inaccesibilă pentru mine. Pe veci.

Mi s-a rupt sufletul când i-am auzit vocea frângându-se.

- Sunt un demon, Layla! Sunt un nemernic egoist. Deși credeam că ai urcat într-un asemenea loc, nu mai puteam să ajung niciodată la tine. Niciodată! Aș fi vrut să mă bucur pentru tine, dar nu puteam. Nu puteam să îndur. Astea șase zile în care ai lipsit, am... Și-a dres glasul, lăsându-și bărbia în jos. Avea ochii deschiși, iar dureroasa sticlire de mai înainte le sporea nuanța chihlimbarie. Nu mai simțeam decât furie și suferință. Nu era corect. Nu pentru noi. Nu era corect, iar când furia s-a risipit în sfârșit, murisem pe dinăuntru, Layla. Țsta-i blestematul de adevăr! Murisem pe dinăuntru.

Lacrimile mă orbeau.

- Îmi pare rău. Din cauza mea s-a întâmplat și îmi pare foarte...

Roth s-a mișcat și, deodată, eram amândoi întinși pe o parte, față în față, privindu-ne drept în ochi. Mâna care-mi mângâia spatele îmi urcase pe ceafă.

- O uriașă parte din mine ar vrea să te strângă de gât. Să te strângă de gât cum se făcea pe vremuri, dar cu dragoste.

Sprâncenele mi s-au arcuit pe frunte.

- O uriașă parte din mine ar vrea să se dezlănțuie împotriva ta, fiindcă ai făcut alegerea pe care ai făcut-o. O gigantică parte din mine ar vrea să te scuture, până când ai să pricepi că tu ai luat decizia care m-a distrus. Degetele i s-au încleștat pe ceafa mea. M-ai *distrus*, Layla!

Emoțiile îmi formau un nod în gât.

- Nu... n-am avut de ales.

Doi ochi scânteietori i-au țintuit pe ai mei.

- Și știi ce? Asta-i partea care m-a mistuit cel mai mult. Că n-ai avut de ales. Înțeleg. Am înțeles atunci și să știi că o parte din mine a înțeles încă de când am vorbit cu clarvăzătorul, dar n-a vrut să accepte. Poate că, dacă aș fi acceptat, am fi înfruntat problema împreună. Ca să... ca să nu fii nevoită s-o înfrunți singură.

- Nu, am șoptit, punându-mi o mână pe obrazul lui. Tu n-ai fi putut să faci nimic. N-ai nicio vină.

M-a iscodit cu privirea, ca și cum ar fi căutat un indiciu de minciună, iar când a constatat că nu-l găsește, a închis ochii.

- Layla, chestia e că, deși anumite părți din mine simt toate astea, ele nu afectează cu nimic exaltarea de a te ține în brațe, încântarea ce însoțește faptul că-ți simt bătăile inimii și îți aud fiecare răsuflare. E ceea ce contează cel mai mult.

Roth mă ierta. În mintea mea nu încăpea nicio îndoială că ar fi vrut să mă cotonogescă, dar pricepea de ce fusesem obligată să fac ce făcusem și lăsa de la el. Niciodată nu înceta să mă surprindă cu pornirile lui foarte... nedemonice. Cândva îmi spusese că oamenii cu cele mai pure suflete sunt capabili de cele mai mari rele, dar eu știam că teoria funcționa în ambele sensuri, mai ales în ceea ce-l privea. Poate că nu vedeam un suflet împrejurul lui și poate toți ar fi zis că nici n-avea unul, dar, în adâncul ființei lui, Roth era mai bun decât majoritatea oamenilor și Gardienilor pe care-i cunoșteam.

Genele i s-au ridicat, pe măsură ce-și desprindea degetele din părul meu și îmi urma curbura maxilarului, până la gură. Acolo, și-a trecut degetul mare peste buza de jos.

- Îmi doresc să nu fi fost nevoită să rămâi singură. Probabil că ți-a fost tare frică.

Fusesem îngrozită, dar nu mi se părea că era necesar să afle.

- N-ai fi putut să mă însoțești, i-am spus încet. N-ai fi permis niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat.

- Adevărat, a remarcat el. Ce... Cum s-au petrecut lucrurile?

I-am cercetat chipul.

- Chiar vrei să știi?

- Da. Da, vreau.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am mișcat mâna spre pieptul lui gol.

- Lilinul m-a găsit imediat ce am plecat de aici. Știa, presupun, că până la urmă o să vin la el, dar credea că pentru a mă alătura lui. Și e... E într-adevăr un el. I-am cerut să mi se arate așa cum e în realitate. Mai întâi, s-a transformat în mine. Parcă m-aș fi uitat într-o oglindă.

- Tu nu semeni deloc cu arătarea aia! a scrâșnit Roth.

Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

- Îmi dau seama. În sfârșit, mi s-a arătat. Cam semăna cu mine, dacă aș fi fost băiat. Era ciudat. Sau poate că nu, de vreme ce mi-era, oarecum, frate. Am o familie stricată rău.

Roth a pufnit.

- Piticot, asta-i o treabă pe care pot s-o înțeleg!

Mi-am arcuit o sprânceană.

- L-am înjunghiat în inimă. Nu se aștepta. În acel moment, am omis detaliile sângeroase care însoțeau întreaga scenă a morții. Am ajuns într-un loc bizar, aflat la mijloc. Am... am revăzut-o pe mama.

Uimirea i s-a întipărit pe fața izbitor de frumoasă.

- Ce?

- De fapt, nu era ea. Mai degrabă, spiritul ei. Toți eram... suntem legați. În momentul în care Lilinul a murit și eu agonizam, Lilith a putut să vină la mine. M-am oprit, încruntându-mă. A fost cam jigodie. Din nou.

Surprins, Roth a izbucnit în râs.

- Asta puteam să-ți spun și eu.

Am mijit ochii privindul-l, însă i-am istorisit discuția cu Lilith.

- Mi-a vorbit un pic, după care lumea a început să se năruie împrejurul meu. Parcă am auzit-o zicând că m-a iubit de îndată ce mi-a dat naștere și m-a luat pentru prima oară în brațe, dar nu sunt sigură. Chiar nu se potrivește cu toate celelalte chestii pe care mi le-a zis. Oricum, Lilith mi-a spus că sunt pe moarte, și am avut impresia... am avut impresia că am clipit și m-am pomenit în căsuța din copac. N-am simțit că trecuseră zile întregi. Poate câteva minute, cel mult o oră. N-am bănuțit că o să primesc așa ceva - o a doua șansă. Încă nu-mi dau seama cum de am căpătat-o.

Durerea a străfulgerat preț de o secundă chipul lui Roth și a produs un ecou înăuntrul meu. Când a vorbit iar, avea o voce stinsă.

- Credeam că n-o să te mai văd niciodată. Că o să-mi petrec o eternitate dorindu-te... jelindu-te. Aș fi rezistat, dacă te-aș fi știut vie și fericită. Mi-ar fi venit greu. Probabil mi-aș fi pierdut multă vreme dându-mă cu capul de un perete, dacă ai fi rămas cu Bolovanul. Roth a făcut o pauză. Și probabil că m-aș fi transformat într-un obsedat înfiorător, care nu te-ar fi scăpat din ochi. Adică sunt un demon! La ce s-ar aștepta cineva? Totuși, oricât de dificil mi-ar fi fost, aș fi îndurat, fiindcă te-aș fi știut în viață.

Am întors capul și i-am sărutat palma.

- Ce se întâmplă acum nu-i vreun vis ori vreo nălucire, nu?

- Nu cred, dar dacă este, atunci nu vreau să mă mai trezesc. În timp ce vorbea, mi-a atins în treacăt nasul cu al lui. Aș putea să-mi petrec veșnicia în felul ăsta.

Mi-am mușcat buza, știind că mai erau atâtea de spus!

- Mi-a fost foarte greu să plec din patul tău. De lângă tine. Vreau să știu lucrul ăsta. Nu te-am părăsit cu inima ușoară. M-a durut, Roth, și a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu puteam decât să sper că, într-o bună zi, o să mă ierți și o să-ți găsești, cumva, liniștea, deoarece n-aveam încotro. Trebuia...

- Trebuia să... salvezi lumea, a zis el cu blândețe. Și ai salvat-o. Uită-te la tine, micuța eroină care a salvat lumea de la o apocalipsă!

- Cred că da. Mi se părea ciudat să conștientizez fapta, să cred. Aveam oarecum impresia că cineva îmi datora o rezervă de aluat pentru fursecuri, mâncarea mea preferată, care să mă țină toată viața. Mărturisirea asta o să sune groaznic, dar când... mă rog, după toate cele petrecute, când zăceam acolo, m-am gândit că salvarea lumii n-a meritat cu adevărat efortul, fiindcă...

- Înțeleg ce zici. Nici nu trebuie să închei fraza și, nu, asta nu te face o ființă îngrozitoare. Dacă ar fi fost după mine, am fi stat tolăniți pe vreo insulă îndepărtată, și lumea din jurul nostru n-avea decât să se ducă dracului.

- Ba nu, n-ai fi plecat!

El a ridicat din sprânceana lui neagră.

- Îmi atribui prea multe merite, Layla! Exact asta intenționez să fac. Să te răpesc și să te duc departe. Socoteam că puteam supraviețui, fie și împotriva celor din grupul Alfa, bând cocteiluri Mojito și bronzându-ne. Măcar am fi încercat, iar eu eram dispus să văd lumea arzând, dacă asta ar fi însemnat să te am alături, uitându-ne împreună la cum se năruie totul. Nu te-aș fi sacrificat. N-am o atât de profundă... compasiune pentru celelalte ființe, cu excepția ta.

Era onest și era un demon, deci nu prea puteam să-i caut pricină.

- Deci așa s-a sfârșit povestea cu Lilinul?

Roth mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Când am dat din cap, în semn de încuviințare, s-a încruntat.

- Nu pricep. Cum de te-ai întors aici?

- Vrei să zici, cum de sunt în viață?

El și-a țuguiait buzele.

- Încercam să evit o asemenea exprimare, ca să nu par nerecunoscător sau ceva.

- Habar n-am cum, Roth. Mă întrebam dacă n-ai făcut tu ceva. Ai încheiat vreo altă înțelegere, poate?

- Am încercat. M-am dus la vrăjitori, dar mi-au zis că n-au ce face. Totuși, am apucat s-o văd pe Bambi. Mă rog, în clipa în care am apărut, Bambi s-a desprins de pe femeie. A fost... aveam nevoie s-o văd în momentul ăla. A tras adânc aer în piept. Aici nu-i mâna mea, Layla. Crede-mă! Dacă aș putea să mă umflu în pene de bucurie că te-am salvat, m-aș grăbi s-o fac, dar treaba asta... cu treaba asta n-am avut nicio legătură.

- Atunci mâna cui a fost? am șoptit.

El a scuturat ușor din cap.

- Nu știu. Trebuie să fi fost o ființă superioară. Poate cei din grupul Alfa?

Am scos un furnăit amuzat. Foarte atrăgător, ce să zic, însă nu m-am putut abține.

- Mă îndoiesc. Ția mă urâsc. Probabil au dat o petrecere cu pizza printre nori când au aflat că nu mai sunt.

- O petrecere cu pizza? a murmurat el, săltându-și ușor un colț al buzelor. Mai degrabă una cu butoaie de bere.

- Mersi!

Micul rânjete și s-a lățit, pe măsură ce-și ridică privirea spre mine.

- Știi ce? N-are importanță. Ești aici. Asta-i tot ce contează pentru mine.

Nu eram sigură că avea vreo importanță cine mă salvase, dar o parte din mine încă își făcea griji, căci ce m-aș face dacă o creatură oarecare ar veni să-și ia răsplata, așa cum procedaseră vrăjitorii? Nu-mi plăcea să știu că ar putea să apară cineva în orice moment ca să ceară achitarea datoriei.

Cu excepția cazului în care ar fi vorba despre Castiel⁶, fiindcă nu m-ar deranja deloc ca el să mă fi scăpat de la pieire.

Roth mi-a întors capul spre el și m-a sărutat, insistând într-un fel care mi-a făcut degetele de la picioare să se chircească.

- Acum nu vreau să mă gândesc decât la faptul că ești aici. E singurul lucru asupra căruia mă pot concentra. Mi-a prins buza de jos într-o scurtă și delicioasă mușcătură. Dacă, într-o zi, cineva sau ceva o să bată la ușă, cerându-și recompensa, o să-l înfruntăm împreună.

M-am foit, astfel încât corpurile noastre să fie lipite unul de altul, și mi-am adăpostit fața la pieptul lui.

- Împreună, am șoptit.

- Împreună, a repetat Roth. Niciodată n-o să mai trebuiască să înfrunți ceva de una singură. Orice s-ar întâmpla. La nevoie, o să mă țin ca scaiul de tine!

Pentru prima dată de când mă deșteptasem în căsuța din copac, mușchii mi s-au relaxat și am zâmbit. Nici măcar în timpul tuturor acelor foarte... palpabile urări de bun venit din partea lui Roth nu zâmbisem *cu adevărat*. Făcusem o mulțime de alte lucruri, dar în acea clipă, când el mă săruta pe creștet, nu mai puteam decât să radiez de fericire.

Indiferent ce avea să se întâmple, urma să înfruntăm împreună cele ce ne ieșeau în cale.

Roth m-a rostogolit pe spate. Înălțându-se deasupra mea, cu greutatea sprijinită în brațele lui puternice, mi-a adresat rânjetul ăla strâmb care obișnuia să mă înfurie la nesfârșit. Acum, însă, mă făcea să-l întrezăresc pe demonul de care mă îndrăgostisem. Pe demonul pentru care aș fi făcut pe dracu'-n patru, numai ca să-mi petrec *eternitatea* alături de el.

Personaj din serialul american *Supernatural*, care întruchipează un Înger al Domnului (n.tr.)

CAPITOLUL 31

- Deci... cum e să mori și să revii la viață?

Am scuturat din cap, aruncând o privire încruntată spre telefonul mobil.

- Deja mi-ai mai pus întrebarea asta de vreo trei ori.

Pufnetul lui Stacey a răsunat în toată baia.

- Te întreb în fiecare zi în care vorbesc cu tine, doar ca să mă asigur că nu s-a schimbat nimic și că nu te transformi într-un zombi. Nu vreau să fiu nevoită să fac pe Rick Grimes⁷ cu tine.

Dându-mi ochii peste cap, mi-am răsucit tot părul într-un coc în vârful capului, apoi am înfipt o sută de agrafe în el, ca să-l țin locului.

- Așa ceva n-o să se întâmple, și, în plus, eu aș fi un umblător, nu un zombi.

- Chestie de semantică, a dat ea replica. Ne vedem azi?

Am dat din cap, în semn de încuviințare, după care mi-am dat seama, ca o idioată, că Stacey nu putea să mă vadă.

- Da, cred că Roth și cu mine o să dăm o raită diseară. Și el a pomenit ceva legat de o porție de cartofi prăjiți cu brânză.

Stacey împreună cu mama și fratele ei mai mic încă locuiau la sora mamei. Sperau să se mute în casă nouă la primăvară, dar locuința mătușii lui Stacey era tot atât de frumoasă precum palatul achiziționat de Cayman.

- Ți-am spus în ultima vreme cât de mult îmi place Roth, cu toate ideile lui bune? m-a întrebat prietena mea.

Am râs și mi-am luat puloverul de pe blatul chiuvetei.

- Îți place pentru că-ți aduce de mâncare.

- Mi-ar plăcea mai mult dacă s-ar purta ca un adevărat demon și l-ar transforma pe frate-meu într-o broască sau ceva, a bombănit Stacey.

În timp ce-mi trăgeam puloverul gros peste cap, Robin mi-a țâșnit de-a curmezișul umărului și mi s-a întins pe șale.

- Nu cred că Roth e capabil să facă una ca asta.

- Ar putea să încerce, a insistat ea, și efectiv i-am auzit îmbufnarea din voce.

Am luat telefonul și, oprind difuzorul, am intrat în dormitor. M-am încruntat când l-am zărit pe unul dintre pisoii încolăcit, precum un ghem pufos, peste fularul cu care aveam de gând să ies. Era Thor.

La naiba!

M-am apropiat cu grijă de pat, simțind în piept o cunoscută strângere de inimă. Mi-era dor de Bambi. După ce lucrurile se mai domoliseră, îmi amintisem că Roth îmi povestise cum se întâlnește cu ea. Luaserăm legătura cu sabatul și, în mod surprinzător, vrăjitorii ne îngăduiseră s-o vizităm. Revederea lui Bambi îmi vindecase, în parte, durerea din suflet. Știam că era fericită și se simțea bine, fiind tratată ca o prințesă, dar, cu toate că apocalipsa fusese evitată, ea nu ne mai aparținea.

- Așadar... a zis Stacey, lungind cuvântul. Te pregătești să pleci la întâlnirea cu Zayne?

M-am oprit la câțiva pași de pat și m-am încruntat.

- Ce? De unde știi c-o să mă văd cu el?

- Zayne mi-a spus că ți-a scris ieri, a răspuns prietena mea.

Thor și-a săltat capul.

- Habar n-aveam că ți-a zis, am murmurat absentă, din pricina faptului că mă întrebam cum să fac să ajung la fularul meu, fără vărsare de sânge.

- Nu te... deranjează că stau de vorbă cu Zayne, nu-i așa?

- Poftim? Am ignorat felul în care pisoiful și-a pleoștit urechile. Nu. Nu mă deranjează. De ce m-ar deranja?

- Nu știu, a șoptit Stacey. Voiam doar să mă asigur.

Am scuturat din cap, deși, din nou, ea nu putea să mă vadă.

- Mi se pare grozav că-ți petreci timpul cu Zayne. Și eram cât se poate de sinceră. Stacey îl pierduse pe Sam, iar Zayne își pierduse tatăl... ba, într-un fel, mă pierduse și pe mine. Cel puțin așa mi se părea uneori. Vă susțineți unul pe celălalt, și asta-i minunat. Pur și simplu n-aveam idee că ți-a spus despre mesajele pe care mi le-a trimis.

- Bine, a răspuns Stacey. Mă bucur să aud asta, pentru că e plăcut... E bine să-l am acum prin preajmă. A urmat o pauză. Roth merge și el cu tine?

Am pufnit.

- Îh, nu! Dacă ar merge cu mine, ei doi n-ar face decât să se întreacă în sarcasme.

Stacey a chicotit.

- Știi, dacă n-ai fi tu, cred că ei ar fi legat o prietenie de proporții legendare.

Zayne și Roth împrietenindu-se la cataramă? Mă îndoiam.

- Păi, te las, dar sună-mă când termini, să-mi spui cum a mers cu Zayne. OK?

- Bine. Vorbim curând.

După ce mi-am luat rămas-bun de la Stacey, mi-am strecurat mobilul în buzunarul de la spate al pantalonilor, după care am inspirat adânc. Oi fi fost eu o creatură formidabilă, în parte demon, în parte Guardian, în parte altceva, dar afurisiții ăia de pisoii mă îngrozeau.

M-am repezit, am înhățat marginea fularului și am smuls-o cu putere, sărind, în același timp, de lângă pat. Ghemotocul de blană demonică s-a răsturnat pe spate, cu toate cele patru labe îndreptate spre tavan. A rămas întins, rotindu-și coada înapoi și încolo, peste plapumă.

- Scuze, am spus, retrăgându-mă.

Thor și-a întors capul spre mine și a mieunat, scoțând cel mai jalnic sunet auzit de cineva vreodată. A fost cât pe ce să mă duc la el, pentru a mă convinge că n-a pățit nimic, dar m-am oprit.

- Nu mă mai las păcălită. Ești bine.

Pisoiul și-a lăsat urechile pe spate și s-a rostogolit pe o parte. Pe urmă a sărit pe piciorușe și a pornit țanțoș să traverseze patul. Și vreau să zic că era țanțoș, cu legănat de coadă și toate cele! Ce jigodie răutăcioasă!

Mi-am înfășurat fularul în jurul gâtului și am coborât. Din bucătărie, l-am auzit pe Cayman trâncănind ceva despre stropit versus pus la saramură. Deși îmi doream să cred că se referea la un curcan, n-aș fi fost gata să pariez pe o sumă de bani. Tocmai rămăsesem cu piciorul suspendat pe o treaptă, când pe ușă a intrat Roth.

Inima mea a făcut o tumbă. Era efectul pe care-l avea asupra mea simpla lui apariție și mă îndoiam că avea să se schimbe vreodată.

Înălțimea lui și lățimea umerilor săreau suficient în ochi, însă dacă mai puneai la socoteală și opera de artă pe care o reprezenta chipul lui, și ochii care străluceau ca niște topaze, Roth fura inimi și îți tăia răsuflarea peste tot pe unde se ducea.

Purta o bluză bleumarin, mulată pe trup și cu mâneci lungi, și în ciuda curelei împodobite cu ținte, blugii negri îi atârnavu debusolant de jos. În clipa în care și-a ridicat o mână, pentru a-și trece degetele prin păr și a-și da la o parte șuvițele retezate de pe frunte, marginea bluzei i s-a ridicat și pe mine m-a întâmpinat o licărire a pielii lui aurii, cu cele două adâncituri, aflate de o parte și de alta a șoldurilor.

Când, în sfârșit, mi-am târât privirea spre a lui, Roth îmi zâmbea larg.

- Dacă te mai uiți la mine în felul ăla, piticot, n-o să ieși prea curând din casă.

Fierbințeala mi-a inundat obrajii, în vreme ce mă jucam cu o buclă făcută din fular.

- Nu mă uitam la tine în niciun fel anume.

- De câte ori trebuie să-ți spun cât de puțin te pricepi să minți?

Am strâmbat din nas.

- Mă rog!

Roth a străbătut distanța dintre noi. Mi-a luat degetele, mi le-a desprins de pe fular, după care a început să-l aranjeze cu mâna lui.

- Pleci acum să vorbești cu Zayne?

- Da. L-am privit cu băgare de seamă. Știam că nu era tocmai încântat de ideea plecării mele la o întrevedere cu Zayne, dar știa cât de mult însemna pentru mine, așa că, în esență (și în mod surprinzător) își ținea gura.

- Robin e cu tine? Părând să fi așezat fularul pe gustul lui, într-un fel care nu se deosebea cu nimic de cel în care îl potrivisem eu, și-a lăsat mâinile pe umerii mei.

Am dat din cap, în semn de încuviințare, tocmai când coada vulpoiului mi s-a mișcat brusc, la capătul coloanei vertebrale.

- Pe spate.

Demonul s-a încruntat.

- Tot nu-mi place gândul că ieși în lume. Pot să...

- Roth! am spus, întinzându-mă și punându-mi palmele pe pieptul lui. N-o să pălesc nimic. Știi foarte bine. Sunt, în mod oficial, oarecum bestială.

- Nu-ți pun la îndoială bestialitatea, dar numai fiindcă Lilinul s-a dus și Gardienii se joacă frumos deocamdată nu înseamnă că, afară, toți vomită curcubeie.

Bleah! M-aș fi putut lipsi de o asemenea imagine.

- Îmi dau seama.

El m-a studiat o clipă, după care a oftat.

- Sunt prea protector.

- Da, cam așa!

Mâinile i-au alunecat pe gâtul meu, stârnindu-mi un fior. Mi-a cuprins obrazii cu palmele.

- Mi-e greu să nu fiu, cel puțin pentru o vreme.

- De înțeleș.

- Dă-mi un mesaj când termini! Vin să ne întâlnim. Lăsându-mi bărbia în jos, m-a sărutat pe frunte, și cred că mi-a sărutat și vârful cocului, chestie realmente drăguță. Bine?

- Bine și mișto de tine. Era limpede că aveam chef de rime, dar, când am dat să mă îndepărtez, Roth m-a prins de braț și m-a tras înapoi. Bestialitatea mea a zburat pe fereastră în momentul în care am sfârșit prin a mă lipi de pieptul lui. Roth...

Luându-mă de mijloc, m-a lăsat ușor pe spate și s-a aplecat spre mine. M-a sărutat și... uau! m-a sărutat cum n-o mai făcuse niciodată, de parcă mi-ar fi învățat pentru întâia oară curbura buzelor, și încă pe îndelete! Sărutul era meticulos. Pulsul mi-a luat-o la goană și m-am topit lângă Roth, cuprinzându-i gâtul cu o mână, iar cu cealaltă strângându-l de braț.

- Of, de dragul nevinovaților mei ochi virtuuoși, ați putea să nu mai faceți asta în locuri în care mi-e imposibil să nu vă văd? s-a auzit glasul lui Cayman, din pragul bucătăriei.

Roth și-a ridicat capul, s-a îndreptat și, buimăcită, l-am văzut cum îmi zâmbește cu șiretenie.

- Voiam doar să mă asigur că nu mă uiți.

Cayman a pufnit.

- Nu cred c-o să uite sărutul ăla prea curând.

Foarte adevărat! Roth s-a arătat oarecum mulțumit de propria persoană.

- Salută-l pe Bolovan din partea mea.

M-am uitat urât la el, dar n-a părut a regreta câtuși de puțin, când mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a năpustit și m-a sărutat încă o dată, înainte de a-mi da drumul. Totuși, o parte din mine nu credea că Roth fusese un nemernic când îi transmisese salutări lui Zayne, ceea ce era, în sine, un lucru aproape uimitor.

Iarba rece îmi scârțâia sub tălpi în timp ce traversam peluza, îndreptându-mă spre **acea** bancă. Temperatura crescuse în ultimele două zile, topind zăpada, iar soarele apăruse pe cer, așa că, în ciuda aerului încă rece, oamenii ieșiseră la plimbare prin parcul National Mall.

M-am așezat, chircindu-mă imediat ce frigul de pe bancă mi-a pătruns prin blugi, înghețându-mi poponețul. M-am chircit de frig în pulover, mijind ochii în lumina strălucitoarelor raze de iarnă.

Oamenii umblau încoace și încolo, unii mergând spre muzee, alții stând pe bănci și jucând șah sau făcând jogging și preocupându-se de sănătate. Oare vreunul dintre ei știa ce aproape fuseseră de un sfârșit al lumii în toată regula? Un sfârșit al lumii în surlet de trâmbițe și râuri pline de sânge?

De fapt, nici n-ar fi trebuit să-mi pun întrebarea, căci cunoșteam deja răspunsul. Cu tot cu deșteptarea garguielor, care făcuseră prăpăd, cu tot cu acei bieți oameni care păreau să fi murit din senin pe străzi, specia umană realmente n-avea habar că trecuse razant pe lângă apocalipsă.

Noi salvaserăm ziua. *Eu* salvasem ziua, și ei n-aveau să știe asta niciodată. Frate, mă simțeam cam ca Batman, însă fără mantia lui mișto!

Dar dacă eu eram Batman înseamnă că Roth era Robin Băiatul Minune? Ah, nu! Nu-l vedeam acceptând așa ceva, deși gândul îmi lățea pe față un zâmbet până la urechi.

Un zgomot de pași mi-a atras atenția și m-am uitat în sus. Zayne stătea la câțiva metri de mine, cu o mână îndesată în buzunarul blugilor și cu cealaltă ținând o pungă pătrată, de culoare neagră. Avea umerii încovoiați și bărbia lăsată în piept. Stomacul mi s-a zvârcolit într-un fel ciudat, oarecum neplăcut. Spiritul meu nu-mi afecta capacitatea de a percepe auzul, așa cum făcuse Bambi, dar în acele momente mi-aș fi dorit să se întâmple așa. Ar fi

fost mai bine, decât să fiu nevoită să văd... cât de mult pălise lumina dimprejurul lui Zayne. Albul învechit al auriului îi amintea în permanență de ce-i făcusem.

Și nu fusese singurul rău pe care i-l făcusem.

Zâmbetul mi s-a ofilit puțin, dar nu l-am lăsat să se stingă pentru că, în ciuda tuturor celor întâmplate, mă bucuram să-l revăd pe Zayne.

- Hei! a spus el și a surâs, dar surâsul nu i s-a oglindit și în ochii strălucitori.

Doamne, ce dor mi-era de zâmbetul lui, de felul în care râdea cu toată fața! Cu toată *ființa!*

- Ai venit.

Am scuturat ușor din cap.

- Bineînțeles c-am venit. Ți-am zis c-o să vin.

- Da, mi-ai zis. S-a așezat lângă mine, a pus punga de cealaltă parte, după care și-a vârât mâinile în buzunare, privind drept înainte. S-au scurs câteva momente. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit... sau ceva.

Începeam să pricep.

- Eu nu m-aș fi răzgândit, iar Roth nu mi-ar cere niciodată așa ceva.

Zayne și-a întors brusc capul spre mine. A deschis gura, a închis-o, pe urmă a încercat iar.

- Îmi... îmi place cum îți stă cu părul așa.

- Ah! Mi-am dus o mână în sus, împungând ușor cocul. Sinceră să fiu, n-aveam chef să-l aranjez în niciun fel.

- Nu te-am mai văzut cu el prins așa. S-a uitat la mine, apoi și-a ferit în grabă privirea. Oricum, voiam să ne întâlnim ca să-ți spun cât mă bucur că ești bine. N-am apucat s-o fac atunci când ai apărut în casă. Toți eram uluiți să te vedem. Pe măsură ce vorbea, o parte din stânjenea i se risipea. Când am auzit despre moartea Lilinului, ei bine... ne-am dat seama ce implica asta. Eu mi-am dat seama.

- Îmi pare rău, am zis. Eram conștientă că rostisem acele cuvinte de multe ori, dar tot sincere erau. Numai că mi-aș fi dorit să mai pot spune și altceva.

Un zâmbet i-a înflorit pe chip pentru scurtă vreme, după care a dispărut.

- Sunt convins că-ți pare. Gestul tău a fost unul incredibil de curajos. Nebunesc, dar curajos. N-o să-ți țin o predică pe tema lui. Sunt sigur... sunt sigur că Roth a făcut-o deja. S-a oprit, trăgând adânc aer în piept. Știi, acum nu te mai poți îndoi de ceea ce ești cu adevărat. Pe dinăuntru. Trebuie să-ți fi dat seama. După ce ai făcut alegerea pe care ai făcut-o, nu te mai poți îndoi de propria valoare. Voiam doar... voiam doar să știi asta.

Mi-am închis strâns ochii și am scos un oftat tremurând.

- Îți... mulțumesc. A fost tot ce-am putut să zic, căci avea dreptate. Înțelesesem ce luptă se dădea în sufletul meu. Nu mă definea faptul că eram demon sau Gardian. Faptele și deciziile mele o făceau. Și nu eram perfectă, dar nici rea. Eram doar eu însămi.

O adiere de vânt i-a împins o șuviță blondă peste maxilarul sculptat.

- Destul despre mine! am spus, și Zayne a chicotit. Ce-i? am întrebat.

El și-a scos mâinile din buzunare și s-a lăsat pe spătarul băncii, relaxându-se.

- Layla-gândăcel, ai murit și ai revenit la viață! E cam greu să-mi scot chestia asta din cap.

Când mi-am auzit porecla, m-a cuprins o ușoară amețeală.

- OK. Corect... Mi-am scormonit mintea, căutând ceva de zis, și am găsit. Săptămâna viitoare mă întorc la școală. Roth și Cayman și-au făcut vrăjile, iar conducerea liceului crede că am lipsit din cauza mononucleozei sau așa ceva. Pot să recuperez și să îmi iau diploma de absolvire la timp.

- Asta-i bine. Sinceritatea îi stăruia în voce. Și facultatea?

M-am foit pe bancă.

- Mă gândesc să mă înscriu, pentru semestrul de primăvară, la niște colegii din zonă. Dar, imediat ce termin liceul, vreau să călătoresc o vreme. Am zâmbit, amintindu-mi discuția avută cu Roth despre hoinăritul prin lume. N-am fost pe nicăieri și vreau să văd unele lucruri: plaja, munții, un deșert. Am timp s-o fac. O grămadă de timp.

- Așa-i. Nu știu cum de tot uit că tu... că tu n-o să mai îmbătrânești și toate cele. Și-a încleștat maxilarul. Cred că-i o idee bună, totuși, povestea cu călătoria. O să te distrezi.

- Da. Era o chestiune stranie, și zău că nu mă obseda, însă eu aveam să arăt veșnic la fel... cu excepția cazului în care cineva ar fi reușit să mă

înjunghie în inimă ori să-mi reteze capul. Chiar simțeam nevoia să schimb din nou subiectul. Pe bune, destul despre mine! Vreau să aflu cum te descurci tu cu toate.

Zayne a ridicat din umărul lui solid.

- Drept să-ți spun, o iau pas cu pas. O să vină două clanuri din vecini să evalueze situația. Nu-i motiv de îngrijorare, a adăugat, când a văzut că mă încordez. Doar o porcărie procedurală, din câte mi-au zis Dez și Nicolai.

- Ei au fost de mare ajutor, nu?

- Da. Mai am vreo doi ani până când va trebui să preiau conducerea și știu că, împreună, o să facă treabă bună. O să aducă unele schimbări necesare, mai ales având în vedere cât de mult s-a apropiat Nicolai de Danika.

Am zâmbit larg, căci îmi plăcea în continuare ideea ca ei doi să fie împreună.

- Categoric trebuie făcute schimbări. Organizarea e un pic... arhaică. Dacă ar fi fost după Danika (și n-o vedeam renunțând înainte de a-și impune punctul de vedere), atunci, pe viitor, femeile clanului ar fi avut mult mai multe opțiuni. Dar, lăsând la o parte responsabilitățile din cadrul clanului, *ție* cum îți merge?

Zayne s-a încruntat.

- În unele zile mi-e greu, a recunoscut el, încet. Mi-a prins bine să stau de vorbă cu Stacey. Ea... ea mă înțelege, știi? A făcut o pauză, în timp ce eu dădeam din cap, în semn de încuviințare. Știu că, spre final, eu și tata n-am fost de acord în multe privințe, dar era tatăl meu și-l iubeam. El s-a uitat la mine. Te-a iubit. Îți dai seama, nu? Dincolo de tot ce-a fost, a ținut la tine.

Amintindu-mi dialogul avut cu Zayne după moartea lui Abbot, am dat iar din cap.

- Știu.

- Mi-e dor de el.

Am dat să întind o mână, pentru a-l strânge de braț, însă m-am oprit la jumătatea drumului. Nu eram sigură că, în acele clipe, și-ar fi dorit asemenea alinare din partea mea.

Zayne probabil că mi-a surprins mișcarea cu coada ochiului, căci s-a întors și a luat punga neagră.

- Ți-am adus ceva.

Am ridicat brusc din sprâncene.

- Da?

A dat din cap și a căutat în pungă.

- M-am gândit că s-ar putea să-i simți lipsa.

Curioasă, m-am uitat cum brațul lui se ridică, scoțând la iveală un cap maroniu, blănos și rufos. Mi-am încleștat palmele și am rămas cu gura căscată când Zayne a tras afară din pungă un ursuleț vechi și uzat, care prinsese zile mai bune.

- Domnul Mucos! am murmurat cu respect.

Zayne mi-l dăruise pe Domnul Mucos în prima noapte în care Abbot mă adusese în tabăra Gardienilor. Pe atunci aveam doar șapte ani și eram îngrozită de creaturile înaripate, cu pielea lor ca de piatră și dinții ascuțiți. O luasem la goană prin casă, găsisem un dulap și mă pitisem în el, până când Zayne mă îndemnase să ies, oferindu-mi un ursuleț, cândva în stare impecabilă.

Iubisem jucăria aia.

La fel de mult ca pe Zayne.

Am luat ursulețul și l-am strâns la piept, în timp ce Zayne își dregea glasul.

- Știi că nu mai ești o fetiță. Pe naiba, știu că, la o adică, ai putea să-mi tragi o mamă de bătaie acum, dar m-am gândit că... ei bine, Domnul Mucos ți-e oricând de folos. Îți aparține.

Lacrimile îmi ardeau ochii când mi-am îngropat fața în creștetul ursulețului și am inspirat adânc. Mireasma a ceea ce obișnuia să fie căminul meu se lipise de jucărie și mă făcea acum să-mi vină să plâng în hohote. Îmbrățișându-l pe Domnul Mucos, voiam să mă întorc în timp, doar ca să-i mai pot da o îmbrățișare lui Abbot, înainte ca totul s-o ia la vale între noi.

Am clipit, ca să-mi alung lacrimile, și mi-am ridicat fața spre Zayne.

- Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult!

El a închis o clipă ochii.

- Mi-e dor de tine, Layla.

Pieptul mi s-a strâns ca într-o menghină.

- Nu trebuie să-ți fie, am șoptit, întorcându-mă spre el, cu ursul în brațe. Și iată-ne ajunși, în sfârșit, la miezul motivului pentru care stăteam pe bancă. Sunt aici. Și mie mi-e dor de tine, Zayne! Vreau să fim prieteni.

- Știu. Doar că... Nu sunt pregătit, a zis el, îndreptându-și privirea spre cer. Pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc. Îmi place să cred că, într-o bună zi, voi fi. Mă rog, sunt convins că voi fi. Într-o zi.

- O să aștept, i-am spus. Vorbesc serios! O să aștept ziua. Povara care-mi stătea pe inimă s-a mai ușurat când am văzut că Zayne a dat încet din cap. Apoi s-a uitat la mine și a zâmbit, a zâmbit într-adevăr, afișând acel surâs cu toată fața, pe care îl adorasem în copilărie. Iar în acea clipă am știut că realmente avea să existe o „bună zi“, pe care o așteptam cu nerăbdare.
Personaj principal din serialul american *The Walking Dead: Invazia zombi* (n.tr.)

CAPITOLUL 32

Zayne și cu mine am mai sporovăit un pic, iar când a venit vremea plecării, m-am despărțit cu greu de el. Nu știam când urma să-l revăd. Am fost la un pas de a sări pe el și de a-l îmbrățișa, cum făcusem cu Domnul Mucos, dar mi-am dat seama că încă era prea devreme pentru așa ceva.

Cu ochii în lacrimi, l-am urmărit traversând pajiștea și am sperat ca acea „bună zi“ să vină curând. Am sperat din tot sufletul.

L-am așezat cu grijă pe Domnul Mucos înapoi în pungă și, când m-am ridicat, am luat-o pe pajiște în direcția opusă, spre muzee. Urma să-i scriu curând lui Roth, dar îmi trebuiau câteva minute ca să-mi fac ordine prin sentimente. Eram fericită că apucasem să-l văd pe Zayne și să aflu că nu mă ura, dar mă cuprinsese un dor crunt de el. Îmi doream ca lucrurile să revină la starea dinainte și nu era prima dată când mă gândeam la asta, însă nu-mi venea să regret nimic din ce împărtășiserăm. Trebuia să trecem prin toate, astfel încât să știm amândoi care era adevărata relație dintre noi. Deși, în prezent, aș fi vrut să-l silesc să-mi fie prieten, îl respectam și îl îndrăgeam prea mult, ca să nu-i acord tot răgazul de care avea nevoie. Între timp, nu puteam decât să mă bucur că o avea pe Stacey cu care să stea de vorbă.

Am luat-o pe scurtătură, printre mese și bănci, atentă să respir adânc și domol, în vreme ce punga cu Domnul Mucos mi se legăna ușor pe lângă corp. Cu coada ochiului, mi s-a părut că zăresc un chip întunecat familiar. M-am oprit brusc și m-am întors la dreapta.

Morris ședea la una dintre mesele de lemn, cu sprâncenele lui stufoase zbârlite din pricina concentrării. Una din mâinile îmbrăcate în mănuși fără degete și-o ținea strânsă sub bărbie, iar pe cealaltă și-o învârtea deasupra unor piese de șah albe și negre, plasate strategic pe tabla de joc.

Nu știam ce mă uimea mai tare: faptul că-l vedeam pe Morris în oraș (ținând cont că nu-l mai zărisem deloc după noaptea morții lui Abbot, nici măcar când mă întorsesem din... ei bine, din morți), ori faptul că nu era singur. În fața lui stătea o femeie cu părul ca pana corbului. O pereche de ochelari negri, supradimensionați, îi acoperea cea mai mare parte a feței, dar din câte îmi puteam da seama, judecând după cum stătea așezată, era înaltă și zveltă. Pielea arămie a mâinii pe care o mișca deasupra pieselor n-avea niciun cusur.

Morris să aibă prieteni? Prietene? Prietene care păreau a fi mult, mult mai tinere decât el? Bravo, Morris...

Femeia și-a mutat un nebulă, capturând ceea ce bănuiam că era unul dintre pionii adversarului. În vreme ce studia piesa neagră, un nor întunecat s-a furișat prin dreptul soarelui, ascunzându-l dintr-odată. Speriată, m-am uitat în sus și m-am încruntat. Se întunecase atât de tare, încât părea să fi venit momentul asfințitului.

Un fior ciudat mi-a coborât în spirală pe șira spinării când i-am fixat cu privirea pe cei doi. Fiorul și-a întins tentaculele de gheață pe umerii mei. Robin s-a neliniștit și mi-a alunecat de pe spate, cuibărindu-se chiar sub coaste.

Morris a ridicat ochii, și privirea lui expresivă a întâlnit-o pe a mea. A zâmbit larg, și pielea din jurul pleoapelor i s-a încrețit. Eu am săltat o mână, în vreme ce soarele se elibera din spatele norului de cerneală, și mi-am fluturat degetele către el, în semn de salut.

Era straniu.

Bărbatul și-a îndreptat din nou atenția asupra jocului de șah, iar eu m-am simțit trimisă la plimbare, ceea ce, în mod bizar, nu m-a deranjat. Nu știam ce se petrece acolo, dar o luasem pe lângă ei, ca să ajung pe trotuar, când atenția mi-a fost atrasă de un murmur cântat.

Toți mușchii mi s-au încordat, și pielea a început să mă furnice. Murmurul... îl recunoșteam și aveam să-l recunosc mereu. *Paradise City*. Cântecul pe care-l fredona fără încetare Roth, dar, de data asta, de o voce feminină.

Trebuie să fie o coincidență, mi-am spus și m-am răsucit încet. Sunetele, surprinzător de armonioase, veneau de la femeia așezată în fața lui Morris.

Ea s-a oprit din fredonat și, curbându-și buzele într-un zâmbet abia schițat, a ridicat o mână, scoțându-și ochelarii. Pe urmă s-a întors spre mine, și atunci i-am văzut fața. Femeia era izbitor de frumoasă. Fiecare trăsătură se potrivea perfect cu celelalte. Pomeți înalți, bine conturați, un nas micuț, buze incredibil de pline, însă ochii ei mi-au tăiat, pe loc, răsufllarea.

Aveau culoarea a două nestemate chihlimbarii... întocmai ca ochii lui Roth.

- Știi, a spus ea, cu o voce subțire ca fumul, el mereu a fost Prințul meu Moștenitor favorit.

Falca mi s-a desprins din încheietură și m-am holbat la ea, cu gura căscată, precum un pește aruncat de valuri pe uscat. „Prințul meu Moștenitor favorit? Al meu?“ Ea era...? Oh, Doamne!

Oh, Dumnezeule! Șeful era o femeie!

Ea și-a lăsat capul într-o parte, și părul negru i-a alunecat peste umăr.

- Ah, îți văd roțițele învârtindu-se în creier! Mi se încălzește sufletul amar, când știu că Prințul meu e cu cineva care se situează măcar la limita inteligenței.

Erau mari șanse să-mi sară ochii din cap, așa că insulta mi-a cam intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă.

- Ești...

- Pun pariu că-mi poți ghici numele. Vorba cântecului, am multe. Ochelarii de soare îi atârnau între degete, în vreme ce mă studia. Te-ai întrebat vreodată de ce ești aici, Layla?

Când am început să mă uit în jur, a izbucnit într-un râs întunecat.

- Nu aici, în parcul ăsta, prostuță mică, ci aici, pe picioarele tale, cu sângele curgându-ți prin vene și inima bătându-ți în piept?

Morris și-a săltat iar sprâncenele (nu știu precis dacă la auzul celei mai recente insulte a ei, ori din pricina amintirii faptului că fusesem la un pas de moarte), dar, ca de obicei, a rămas tăcut.

- Tu ai fost? am spus, o clipă mai târziu. Tu m-ai adus înapoi?

Ea n-a răspuns imediat.

- Cum ziceam, Astaroth e Prințul meu preferat, însă n-aș învia morții nici măcar pentru el. Cel puțin nu fără să mă aleg cu un câștig.

Am scuturat din cap.

- Nu pricep. Dacă n-ai făcut-o tu...?

- Oh, eu am făcut-o! Și cu plăcere. Și-a pus ochelarii de soare la loc pe nas, însă tot mi se părea că putea să vadă până înăuntrul meu. Dar datorită mamei tale.

Dacă în secunda aia ar fi bătut vântul, m-aș fi răsturnat complet.

- *Lilith* m-a salvat?

- Lilith mi-a promis că, dacă te voi salva, nu va mai încerca niciodată să scape, iar aceea era o propunere pe care nici măcar eu n-o puteam refuza. Așa că am bătut palma cu ea și... iată-te!

O mie de emoții m-au năpădit, iar genunchii mi s-au înmuiat. Lilith mă salvase? Neîncrederea forma un vârtej în mine, amestecându-se cu speranța, cu exaltarea, cu pur și simplu mai multă uimire. Oare mă recunoscuse, în sfârșit, drept fiica ei și făcuse ceva pentru a se îndrepta? Punga a început să-mi alunece printre degete, așa că am strâns-o mai tare.

Pe urmă mi-am dat seama.

Dacă eu aș fi murit, Lilith ar fi murit și ea. N-avea niciun rost ca Șeful să încheie înțelegerea, cu excepția cazului în care... în care o făcuse, parțial, de dragul lui Roth.

Sfinte floricele de porumb, oare Șeful putea simți compasiunea? Oh, frate, lumea tocmai se întorsese cu fundul în sus!

- Ei, acum nu mi te topi toată pe dinăuntru, draga mea! Dacă tu ai fi murit, s-ar fi dus și ea. Deci a simțit o legătură maternă cu tine sau, în final, n-a făcut decât să se salveze pe sine? Poate speră că, într-o bună zi, te vei răzgândi și o vei elibera. La urma urmei, astfel, nu s-ar considera că evadează, nu? Cine știe? Mie zău că nu-mi pasă! a spus femeia, săltându-și umărul cu o mișcare delicată. Nici ție n-ar trebui să-ți pese, căci știi ce-ar trebui să te intereseze? Faptul că, pe lângă cei din grupul Alfa, eu sunt singura ființă care poate să-i anuleze existența lui Astaroth, dintr-un singur pocnet... al celor două degete ale mele.

Uitând atât de Lilith, posibila mea salvatoare, cât și de Șef, care era grozav, mi-am simțit spatele înțepenind și ochii îngustându-se, în timp ce amenințarea ei mă izbea în plin. Furia a pus stăpânire pe mine și a trebuit să-mi folosesc fiecare strop de reținere pentru a nu mă transforma chiar acolo, băgând în sperieți niște oameni.

Nici măcar n-am recunoscut vocea care a ieșit din mine, sub forma unui mârâit înfundat, și care i-a făcut pe cei ce treceau prin preajmă să-mi acorde mai mult spațiu.

- N-oi putea eu să te înfrâng, dar știu că pot să mă iau la trântă cu tine. Deci dacă te atingi fie și de un singur fir din capul lui Roth, o să mă scald în sângele tău și o să-mi fac un colier din măruntaiele tale. În clipa următoare, m-am pregătit pentru o ditamai chelfâneala, din cauza căreia, probabil, grupul Alfa avea să pice șuierând pe capul nostru. La urma urmei, poate că ar fi trebuit să-l iau pe Roth cu mine în acea zi, fiindcă mica mea excursie luase, dintr-odată, o întorsătură foarte urâtă.

Dar Morris a râs înăbușit, scuturându-și umerii, în vreme ce femeia și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un râs zgomotos. Nimic din ce spusese nu era amuzant. Mie, cel puțin, nu mi se părea. M-am uitat în jur, neștiind sigur ce se petrece.

- Îmi placî, a zis femeia, după ce s-a oprit din râs. Chiar îmi placî. Meriți un Prinț Moștenitor.

- Ăăă...

- Și văd că noi două... Mă rog, cred că o să ne înțelegem de minune. S-a întors la jocul de șah. Vino în vizită când dorești, dar, un ultim amănunt...

- Ăăă...

Lingându-și buzele, ea a luat un nebun de pe tablă.

- Îndrăznește să mă mai ameninți o dată și n-o să-mi mai pese ce-a promis maică-ta, ce prieteni sus-puși ai sau cum o să-l afecteze pe Astaroth. *Vei purta* măruntaie drept colier, dar n-o să fie ale mele!

Bine, atunci!

Nu eram proastă, deci știam când sosea momentul să mă retrag. Năucă, m-am îndepărtat de masă și, abia după cinci minute bune, m-am oprit în mijlocul unui trotuar aglomerat, întrebându-mă cu voce tare:

- Dacă tanti aia e Șeful, atunci *cine* naiba e Morris?

În loc să-i scriu lui Roth, am sfârșit prin a mă întoarce singură acasă. Am intrat pe ușa din față și am pus pe scaunul din salon punga în care se găsea Domnul Mucos. De îndată ce am trecut în living, Roth și-a făcut imediat apariția. Mișcându-se rapid ca o umbră, în nicio secundă, m-a luat în brațe, lăsându-și buzele să-i alunece pe o parte a gâtului meu.

Sângele mi s-a încins pe loc și am scos un icnet slab. Una din mâinile lui și-a croit drum pe sub puloverul meu și mi-a mângâiat pielea goală, trimițându-mi un fior fierbinte prin tot trupul.

- Nu mi-ai scris, a spus el, către scobitura de sub urechea mea.

Pleoapele mi s-au lăsat agale în jos.

- Hm?

Râsul lui gutural m-a încălzit.

- Trebuia să-mi dai un mesaj, iar eu trebuia să vin la tine.

- Ah! Da. Așa-i. Mi-am mușcat buza când el mi-a sărutat scobitura pe care o atinsese în treacăt cu gura. De ce nu-i scrisesem? Ochii mi s-au deschis brusc. Drace! Îmi distragi atenția în așa hal! Trebuie să-ți zic ceva.

- Mmm! Zi-mi ceva. Cealaltă mână i-a coborât pe spatele meu. Ascult!

Îmi venea greu să respir.

- Nu pot să vorbesc când faci asta.

- Ce fac? a întrebat el, cu un aer nevinovat.

- Știi tu ce. Ducându-mi brațul la spate, i-am prins mâna și i-am tras-o de pe fundul meu.

- Nu-i vina mea că tu n-ai atenție distributivă, a spus demonul, făcându-mă să merg de-a îndărățelea. Ne-a răsucit pe amândoi, s-a așezat, după care m-a tras în poala lui, astfel încât să stau cu fața spre el și picioarele proptite în brațele fotoliului. Acum. Stau jos. Tu ești aici, în poala mea, unde-ți place, și te ascult.

- OK. Am clipit încet, în vreme ce el îmi zâmbea de jos. Și-a așezat brațele moi împrejurul șoldurilor mele. Te-ai întâlnit cu Zayne?

- Da, dar nu asta voiam să-ți spun. Când sprâncenele i s-au lăsat în jos, l-am împuns cu un deget în piept. Despre asta o să-ți povestesc mai târziu. A fost plăcut să stăm de vorbă și toate cele.

- Dar? Ochii i-au căzut pe buzele mele și am presimțit că mă va săruta iar.

Trebuia să spun povestea înainte ca el să ajungă să-mi nimicească toate simțurile. Era și așa destul de greu, căci degetele începuseră să i se miște pe lângă brăul blugilor mei.

- Dar cred că m-am întâlnit cu mama ta, Roth.

Degetele lui au încremenit și a rămas cu buzele întredeschise. O umbră i s-a furișat pe chip, strângându-i pielea dimprejurul ochilor.

- Cu *mama* mea?

- Da. Știi tu, Șeful. Era la Mall, și am auzit-o fredonând *Paradise City*. Din acel moment, cuvintele mi-au ieșit din gură ca un șuvoi. M-am întors și era acolo. Și, uau! e foarte drăguță. Vreau să spun că seamănă mult cu tine. Nu că tu ai fi drăguț. Ești chipeș și sexy, de fapt, destul de frumos și...

- Înțeleg ce zici, m-a întrerupt el. Și îți mulțumesc. Totuși, măcar de data asta, ar trebui să discutăm despre altceva decât despre frumusețea mea. Șeful ți-a spus ceva? Ți-a făcut ceva?

- Păi, mi-a zis că Lilith a încheiat o înțelegere, promițând să nu fugă niciodată din iad, și de aceea am fost salvată. Dar nu prea are sens, fiindcă moartea lui Lilith ar fi rezolvat problema cu Lilith. Cred că ea... ea a încheiat înțelegerea pentru tine. Șeful, adică. Și a mai spus că ești Prințul ei Moștenitor preferat. Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am încruntat. Mi-a mai zis că ar putea să-ți anuleze existența.

Roth a mijit ochii.

- De ce-ar spune Șeful una ca asta?

- Am... ăăă, am cam amenințat-o.

- Pe bune?

Mușcându-mi buza de jos, am dat din cap, în semn de încuviințare.

- I-am cam zis că, dacă ți-ar face vreun rău, m-aș scălda în sângele ei și i-aș purta măruntaiele drept colier.

Un colț al gurii lui a tresărit.

- Ce ai făcut?

Mi-am înălțat bărbia.

- Voiam să știe că nu-mi plac amenințările voalate la adresa ta.

Figura lui Roth s-a împlânzit.

- Of, piticot... mă umpli de mândrie!

Înroșindu-mă, mi-am ferit privirea și mi-am dat ochii peste cap.

- Mă rog.

- Vorbesc serios! Ai încercat să mă aperi. Degetele i s-au curbat împrejurul bărbiei mele și m-a făcut să mă uit în ochii lui. Mă simt onorat că ai face asta. Sunt sigur că Șeful nu s-a bucurat prea tare.

- Ei bine, a râs, oarecum... pe urmă a spus că mă place. Și apoi mi-a zis, pe scurt, că dacă o mai ameninț, o să-mi port propriile măruntaie în jurul

gâtului. A fost ciudat. Nu mi-ai dat de înțeles niciodată că Șeful e femeie și, mai ales, că e mama ta. Ba mi se pare că, înainte, vorbeai despre Șef la masculin. Sau fabulez? Nu contează.

– Țștia, da, socri nebuni, Doamne, Dumnezeu!

– Femeie? Roth a răs cu poftă. Șeful e orice și oricine alege să fie.

Acum eu eram aia care se holba.

– Pofțim?

Roth și-a plimbat degetele de-a lungul maxilarului meu și mi-a cuprins ceafa în căușul palmei.

– Șeful nu-i nici mama, nici tatăl meu. E, mai degrabă, *creatorul* meu și, în ultima vreme, din nu se știe ce motiv, a preferat să arate ca o femeie care îmi seamănă întru câtva. Dar Șeful nu-i nici bărbat, nici femeie.

Am deschis gura, am închis-o, după care am deschis-o la loc.

– Țăăă...

– Ciudat, nu?

– Da. Deja mă durea capul.

După câteva momente, Roth s-a încrunțat îngândurat.

– Ce căuta Șeful la Mall?

– Juca șah... Oh, Doamne, era cât pe ce să uit! Juca șah cu Morris! Știi tu, Morris, șoferul și omul bun la toate din tabăra Gardienilor. El era acolo, cu ea. Mă legănam entuziasmată, făcându-l pe Roth să capete o interesantă expresie de încordare. De ce era cu ea? De ce jucau șah? Sfinte ulei de miruit, jucau șah! Ce clișeu! Oh, Doamne, dacă el e...

– Nu știu ce-i el, a intervenit demonul.

Eu am făcut ochii cât cepele.

– Nu vorbește niciodată, mânuiește grozav orice armă și e capabil de niște mișcări de kung fu, dar stai... Nu mi-l pot imagina... Mi-am coborât vocea. ... *pe știi tu cine* trăgând cu pistolul sau folosind stilul kung fu.

Buzele lui Roth tresăreau iar.

– Da, e greu să țil închipui pe barosanul de la etaj având nevoie de o armă sau de arte marțiale.

Adevărat. M-am dezumflat ca un balon înțepat cu acul. Preț de o secundă, crezusem că am dat peste o chestie uluitoare.

– Dar Morris trebuie să fie *ceva*.

- Orice e posibil. Degetele lui îmi relaxau mușchii gâtului, în vreme ce privirea lui o țintuia pe a mea. Deci, în legătură cu mama ta...

Mi-am înclinat capul, ca el să-mi ajungă mai ușor cu mâna la ceafă.

- Mama... adică Șeful mi-a zis că Lilith s-a legat să nu mai evadeze niciodată, în schimbul salvării mele și, la început, m-am gândit: Uau, Lilith a făcut, în sfârșit, ceva pentru mine, fiica ei! Pe urmă, Șeful mi-a amintit că, dacă eu aș fi murit, la fel s-ar fi întâmplat și cu Lilith, iar ea știa asta. Deci, în esență, s-a salvat pe sine. Am ridicat din umeri. Presupun, așadar, că acum știm, hm? Cum se face că m-am întors. Eu tot recunoscătoare sunt. Nu contează cum s-a întâmplat, ci doar faptul că mă aflu aici.

Chipul lui și-a pierdut din nou asprimea.

- Ai dreptate. Ești aici, și asta-i tot ce contează, însă uite cum stă treaba, Layla, Șeful... Șeful are momente de mare compasiune și, uneori, face tot ce-i stă în putință pentru a nu-și asuma meritul. Roth s-a aplecat, rezemându-și fruntea de a mea. Iar Lilith ar putea fi la fel. Face o faptă bună, după care o ascunde. Sau poate că doar voia să-și salveze propria piele, dar știi ce?

- Ce? am șoptit.

Demonul și-a înclinat capul și m-a sărutat pe vârful nasului.

- N-o să afli niciodată adevăratul motiv, însă poți alege să crezi ce vrei tu. Nu trebuie să decizi acum, dar orice ai hotărî să crezi, alegerea nu va schimba adevărul despre cine și ce ești, nici despre cât de mult însemni pentru mine, sau pentru Zayne, sau pentru ceilalți Gardieni și pentru Stacey. Până și pentru Cayman, a adăugat el.

- Până și pentru Cayman? Am râs, cu vocea îngroșată de emoție. Roth mi-a sărutat un colț al buzelor.

- Până și pentru el. Nimic din toate astea n-o să se schimbe. Femeia aia, Lilith, dacă a făcut ce-a făcut ca să te salveze, e grozav. Dacă a făcut-o ca să-și salveze propria viață, atunci uit-o. În orice caz, tu n-o să te schimbi din pricina asta.

Închizând ochii, m-am lăsat în voia lui, iar el mi-a susținut întreaga greutate, cuprinzându-mă cu celălalt braț.

- Ai dreptate.

- Eu mereu am dreptate, piticot.

- Ba nu, n-ai mereu. Am zâmbit când l-am auzit pufnind. Însă ai acum. Ar fi fost frumos să știi că Lilith a ținut la mine și a ales să mă salveze, fiindcă sunt fiica ei, dar, până la urmă, nu contează cu adevărat.

- Nu. Roth m-a sărutat și în celălalt colț al gurii. Deloc.

- Contează eu, am șoptit, iar el mi-a răspuns cu un sărut drept pe mijlocul buzelor. Contezi tu. Contăm noi. Pentru asta am primit încă un sărut. Contează Zayne, și Nicolai, și Dez, și toți ceilalți Gardieni. Contează Stacey. Contează până și Cayman.

Buzele lui, lipite de ale mele, s-au curbat într-un surâs.

- N-aș merge așa departe.

- Șșt! Acum l-am sărutat eu pe el.

Roth mi-a cuprins obrazii între palme și s-a retras.

- Ești OK?

Știam că mă întreba nu doar din pricina celor întâmplate cu Lilith, ci și din pricina lui Zayne, motiv pentru care l-am iubit mai mult. Mult, mult mai mult.

- Sunt OK.

- Ei, atunci ai face bine să te ții zdravăn, piticot!

- Să mă țin... Am țipat când s-a ridicat brusc și chiar m-am ținut zdravăn, cuprinzându-i soldurile cu picioarele, și gâtul, cu brațele.

- Te-ai prins! Apoi m-a sărutat din nou, scoțând un sunet gutural care m-a umplut de fiori. Buzele i-au alunecat încă o dată peste ale mele, apucând și strângând, până când Roth a adâncit sărutul cu o împunsătură a limbii, iar eu i-am simțit cerceul de metal. Simțurile mi-au luat-o razna și a fost o reacție explozivă, în care inima a început să-mi palpite, laolaltă cu multe, multe alte părți ale corpului. O dorință cunoscută s-a ridicat precum un val înăuntrul meu, dar, în loc să-mi stârnească frica în toată ființa, mi-a săgetat venele cu o sublimă plăcere.

- Nu înceta să te ții zdravăn! mi-a poruncit Roth, cu glasul încărcat de o senzualitate întunecată. O să te fac să te simți mai mult decât OK.

Și s-a ținut de cuvânt.

Șase luni mai târziu...

Un vânt cald îmi umfla părul, aruncându-mi șuvițe blonde peste față și răsfirând micile pene firave, care-mi acopereau aripile. Luna era sus pe cer,

iar norii se îndesiseră, o noapte perfectă pentru zbor.

Stăteam cocoțată pe acoperișul clădirii One World Trade, cu un picior pe margine și cu celălalt atârnat în gol. Aripile îmi stăteau arcuite mult în sus, împiedicându-mă să cad. Dedesubt, scânteieri amețitoare luminau străzile. Nu reușeam să disting oamenii, dar le zăream siluetele, sub forma unei mulțimi de pete mișcătoare. În jurul meu, alte construcții se înălțau până la cer, având unele ferestre luminate, iar altele cufundate în întuneric. Niciuna nu ajungea până la nivelul meu.

Întinzându-mi brațul în spate, mi-am lipit palmele de clădire și am închis ochii. Era greu să nu simți trista, și totuși puternica poveste a renașterii și a reînnoirii ce avuseseră loc pe acel petic de pământ. Era greu să nu-ți iei răgazul de a o înțelege.

Aflasem, cu multă vreme în urmă, că, uneori, oamenii pot fi mai răi decât orice demon ridicat din adâncurile iadului.

Un șuierat ascuțit mi-a atras atenția și am deschis ochii, lăsându-mi mâna să cadă înapoi pe marginea acoperișului. Șuieratul venea de undeva de pe Wall Street, și buzele mi s-au întins într-un zâmbet larg. M-am ridicat încet.

Și am pornit în zbor.

Vântul s-a repezit numaidecât și mi-a cuprins aripile pe măsură ce se întindeau. Suind în văzduh cu ochii închiși, am zburat mai sus, iar aerul rece mi s-a învolburat pe pielea înfierbântată, alunecându-mi pe spate și peste aripi. Când am deschis ochii, era întocmai cum îmi descriesese Jasmine. Am întins brațul și chiar mi s-a părut că aș putea să culeg stelele cu mâna, pentru a le strânge la piept.

Poate că aș fi reușit să zbor drept în rai, dar mă îndoiam că grupul Alfa ar fi fost foarte încântat. Simplul gând de a bate la porțile lor sidefii m-a făcut să surâd, în vreme ce-mi îngăduiam să mă rotesc precum un mic proiectil, înainte de a intra în acea parte de atmosferă în care mă puteam ciocni cu ușurință de un avion și în care urma să am probleme cu asimilarea oxigenului. Știam că, dacă aș fi mers mai departe, n-aș mai fi putut respira, dar mai știam că instinctul ar fi preluat controlul și corpul, m-ar fi silit să cobor la loc. Învășasem asta pe propria piele, cu o noapte în urmă.

Am aruncat o privire în jos, și parcă toată lumea se întindea dedesubt. Clădirile țâșneau spre mine, precum zeci și zeci de pumni ridicați. Milioane

de oameni trăiau și respirau pe acea suprafață, care acum părea incredibil de mică.

Ce priveliște minunată a orașului New York!

O rafală de vânt mi-a izbit aripile, însă m-am rotit, ferindu-mă de vârtej, după care am pornit în picaj spre pământ. Strângându-mi aripile la spate, m-am lăsat pradă unei legendare căderi libere. Am luat viteză și, pentru o clipă, ritmul în care mă prăbușeam mi-a tăiat răsuflarea. Dar n-am intrat în panică, nici nu m-am speriat, ci am simțit doar un extraordinar val de bucurie și adrenalină.

La jumătatea drumului de întoarcere spre oraș, mi-am desfăcut aripile, încetinind picajul, astfel încât să nu mă turtesc pe laterala vreunei clădiri, căci ar fi fost un fel teribil de a încheia noaptea și mica mea excursie prin țară.

Plutind pe deasupra orașului, am evitat zonele pe care le știam frecventate de alți Gardieni și am făcut cale îtoarsă spre cartierul de birouri. Clanul din New York știa că ne aflam acolo. Dez dăduse chiar un telefon dinainte, prevenindu-i pe cei din fostul său clan să nu se lege de noi, însă nu voiam să ne forțăm norocul. Deși mă îndoiam că eu eram inamicul lor numărul unu, căci cu o jumătate de an în urmă lucraserăm cot la cot pentru oprirea Lilinului și prevenirea apocalipsei, alta avea să fie mereu povestea cu tovarășul meu. O poveste foarte încurcată.

Încetinind, am aterizat cu genunchii îndoii pe acoperișul unei clădiri care cred că adăpostea o bancă. Tocmai îmi strânsesem aripile la spate, când o siluetă greoaie s-a lăsat lângă mine, făcând ca mici bucăți de piatră să se desprindă de pe margine și să cadă pe trotuar. Mi-am arcurit o sprânceană și m-am uitat în sus.

Roth stătea cu picioarele desfăcute și aripile întinse. Pielea lui era întunecată ca onixul, tare și lucioasă. Cu pieptul gol, se pierdea în noaptea dimprejurul lui. Ori s-ar fi pierdut, dacă nu și-ar fi etalat colții în fața mea și dacă țeasta care-i împodobește catarama de la curea n-ar fi fost de un alb strălucitor.

– Părul tău, a spus el.

Am mijit ochii, abținându-mă să ridic mâinile și să aflu la ce se referea.

– Ce-i cu el?

Demonul a rânjit și, îngenunchind lângă mine, și-a reluat rapid înfățișarea omenească.

- Arăți de parcă tocmai te-ai fi rostogolit dintr-un videoclip al formației Guns N'Roses.

- Mersi!

- Poate chiar din videoclipul melodiei *Paradise City*.

- Din ce în ce mai bine!

El s-a aplecat și mi-a sărutat tâmpla, apoi fruntea.

- Totuși, e al dracului de sexy! Îmi amintește de cum arată după ce-mi bag degetele în el și ne...

- Am prins ideea, am râs eu. Știu perfect încotro bați.

- Ce? Voiam să spun „când ne trezim dimineața“.

Am pufnit.

- Ei, mă rog.

Râsul lui grav mi-a dat fiori prin tot corpul.

- Mă cunoști mult prea bine.

Era adevărat. Am străbătut distanța dintre noi și i-am dat un pupic pe obraz.

- M-ai văzut?

- Da. Roth mi-a cuprins ceafa în căușul palmei, împiedicându-mă să dau înapoi. Te-am văzut sărutând stelele.

Buzele mi s-au întins într-un zâmbet larg. Îmi plăcea cum sună.

- Vrei să mă vezi sărutându-mi steaua preferată? Da, era o replică siropoasă, dar cu toate că nu-i zăream surâsul, i-l simțeam cu fiecare celulă din corp. Apropierea de el, fericirea lui și a mea îmi făceau corpul să vibreze pur și simplu.

- Mereu, a șoptit Roth.

Lăsându-mi capul într-o parte, mi-am trecut ușor buzele peste ale lui, o dată și încă o dată. Mâna cu care-mi ținea gâtul s-a încleștat când i-am dezmiertat cu vârful limbii conturul minunat al gurii. Buzele i s-au despărțit, așa că am dus sărutul mai departe și, ca de fiecare dată, el mi-a lăsat un gust de ciocolată neagră, păcătoasă. Și, ca de fiecare dată, un sărut n-a fost îndeajuns. Au urmat altele, în timp ce stăteam ghemuiți pe marginea unui acoperiș, la o înălțime de peste șaiszeci de etaje, și mi-am dat seama că,

dacă nu aveam să ne oprim curând pentru a lua o pauză de respirat, urma să ne cuprindă lăcomia, pornind de la mâini și continuând cu alte părți ale trupului.

Se întâmplase și noaptea trecută.

M-am retras și, dând afară aerul pe care-l ținusem în piept, i-am prins maxilarul cu o mână, în vreme ce el scotea cel mai jalnic dintre sunete. Am chicotit, în spațiul minuscul dintre gurile noastre.

- Mai târziu, i-am promis.

Sunetul s-a transformat într-un mormăit grav și cât se poate de aprobator. Nerăbdarea a crescut în sufletul meu, dând naștere unei senzații de foame mult mai intensă decât cea cu care trăiam în fiecare zi.

- Ar fi bine ca „mai târziu“ să vină curând, a gemut Roth. Mâna i-a alunecat de pe gâtul meu, coborând pe spate. Îi simțeam căldura prin maioul subțire și larg cu care eram îmbrăcată.

- Mâine plecăm? Urmează Canada?

Am dat din cap.

- Canada să fie.

Fără să zică nimic, Roth și-a așezat mâna pe șoldul meu și am tăcut, la rândul meu, admirând orașul de la picioarele noastre. Ghemuită lângă veșnicia mea, îmi vedeam viitorul, și era o trăire absolut minunată.

Încă nu-mi alesesem o facultate, nici nu mă hotărâsem în ce domeniu urma să-mi dau licența, dar era în regulă. Aveam timp și nu voiam să grăbesc nicio secundă din el.

- S-a făcut „mai târziu“? a întrebat Roth.

Aruncându-i o privire stăruitoare, am zâmbit larg și m-am ridicat dintr-o singură mișcare, cu o grație de care nu m-aș fi crezut niciodată în stare.

- Numai dacă mă prinzi.

Demonul s-a înălțat numaidecât și m-a apucat de mână înainte să decolez măcar, împletindu-și degetele cu ale mele.

- Te-am prins deja, Layla.

Și într-adevăr mă prinsese, cu multă vreme în urmă, când pășise țațoș pe o alee și eliminase un demon Imitator. La drept vorbind, nici măcar nu voiam să fug.

Ce simțeam noi era dragoste, iar dragostea putea să schimbe o ființă, chiar dacă ființa era, de fapt, un demon și Prințul Moștenitor al iadului.

– Te iubesc! i-am spus. I-o spuneam în fiecare zi și aveam să i-o spun la nesfârșit.

Roth și-a plecat fruntea spre mine și, ducând la piept mâinile noastre împreunate, le-a așezat în dreptul inimii.

– Și eu te iubesc! a zis el. Cu fiecare răsuflare, o să te iubesc mereu!

JENNIFER L. ARMENTROUT